H
a
v

Henry Gee

Antologia viitorului

ANTICIPAȚIA

Ficţiune

Traducere din limba engleză de
ANA-VERONICA MIRCEA,

ALEXANDRA POPESCU
GABRIEL STOIAN,

MAGDA XENOFONT,

SILVIU GENESCU

EDITURA NEMIRA

2012

Henry Gee
FUTURES FROM *NATURE*
Copyright © 2007

Macmillan Publishers, Ltd.

© Nemira, 2012

Coperta: Gabi DUMITRU
Redactor: Emanuela JALBĂ-ŞOIMARU
Tehnoredactor: Stelian BIGAN
Tehnoredactor ebooks: Mihai Eftimescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
GEE, HENRY
Antologia viitorului / Henry Gee;

trad.: Silviu Genescu, Ana-Veronica Mircea, Alexandra Popescu...

Bucureşti: Nemira Publishing House, 2012
ISBN print: 978-606-579-444-3
ISBN epub: 978-606-758-080-8
ISBN mobi: 978-606-758-081-5

I. Gee, Henry (ed.)
II. Genescu, Silviu (trad.)
III. Mircea, Ana-Veronica (trad.)
IV. Popescu, Alexandra (trad.)

821.111-34=135.1

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă şi se pedepseşte conform Legii dreptului de autor.

HENRY GEE este Senior Editor la revista *Nature* şi autor al volumelor *The Science of Middle Earth, Jacob's Ladder: The History of the Human Genome* şi *In Search of Deep Time: Beyond the Fossil Record to a New History of Life.*

Pentru Penny

INTRODUCERE

NOSTALGIA VIITORULUI

HENRY GEE

Traducere de Ana-Veronica Mircea

I

— *Ştiam* eu c-o să te găsesc aici, sus!

Estragon nu spuse nimic, dar îşi târşâi picioarele, trăgându-se ceva mai către vest pe banca de pe acoperiş („Mai departe de Mecca”, cum zicea de obicei), ca să-i ofere vechiului său prieten Vladimir un loc unde să se cocoațe. Fără să vorbească, dădu din cap către muştiucul nefolosit al narghilelei. De sub gluga sutanei nu i se vedea decât vârful nasului lung, cu porii ca nişte cratere. Sutana unui editor ştiințific, unul dintre cei doi care mai existau. Vladimir o purta pe cealaltă, numai că gluga lui era lăsată pe spate şi părul alb, rebel, i se agita în bătaia vântului. Cu şuvițele căzându-i de-a curmezişul feței grase, cu bărbie dublă, Vladimir luă muştiucul şi trase din el îndelung.

— Foarte bun tutunul, bătrâne prieten.

— Se numeşte „Garda Revoluționară”. Piața Camden. Mai bun, oricum, decât ce fumăm de obicei.

Cei doi colegi continuară să pufăie în tăcere. Erau puține de spus, sau aşa se părea, şi aparent tot puține de făcut. La *Nature*[1] maşinile executau aproape totul – selectau manuscrisele pentru publicare, scriau articolele de opinie, redactau, scurtau. Şi – tot atât de imparțial, pe cât de frecvent – expediau mesajele prin care-şi exprimau cu regret dezamăgirea către alte maşini, care erau specializate în domeniul căutărilor, şi prezentau manuscrisele spre publicare.

Înlăturarea treptată a personalului omenesc de la *Nature* se petrecuse încetul cu încetul, astfel încât fusese aproape imperceptibilă, până când nu mai rămăseseră decât cei doi bătrâni înțelepți, un vestigiu de neînlăturat datorită clauzelor de pensionare stipulate, banale mai înainte vreme, dar în momentul acela de altminteri uitate – şi imposibil de abrogat. Având foarte puține de făcut, personalul tot mai redus îşi lua pauze de țigară din ce în ce mai lungi, până când acestea deveniseră mai mult sau mai puțin neîntrerupte. Narghileaua lui Vladimir şi a lui Estragon era tot timpul în funcțiune.

Dar Estragon îți simțea colegul, cel mai entuziast dintre ei doi, clocotind de o agitație reținută.

— Haide, dă-i drumul, spune – indiferent ce-ar fi.

— Ei bine, este... este...

---

[1] *Nature* este o cunoscută revistă de ştiinţă britanică. Povestirile din acest volum au apărut la rubrica *Futures* („Viitoruri”) din *Nature* între anii 1999 şi 2006 (n. red.).

Estragon dădu pipa la o parte şi întoarse spre Vladimir, prietenul pe care-l cunoştea de cincizeci de ani, o privire albastră pătrunzătoare, tulburându-l.

— Mă uitam prin nişte arhive vechi, ştii, şi... ei, am găsit ceva... *interesant.*

Estragon se întoarse la pipa lui.

— *Pentru tine* e interesant *orice*, bombăni el, printre dinții încleştați.

Vladimir se prefăcu ofensat.

— Da, *interesant.*

— Cum – mai interesant decât lucrările tale vechi despre Turgescența Cuantificată? Decât Nanoingineria Cromozomială Histrionică? Şi decât chestia aia cu care-ai venit săptămâna trecută – Astrologia Transneptuniană Aplicată?

Estragon accentua majusculele, subliniindu-şi sarcasmul amar. Vladimir era netulburat.

— Mai – bătrâne prieten – mai interesant chiar şi decât ele!

— Ei, n-aş fi crezut niciodată.

Cei doi se întoarseră la îndeletnicirea lor comună, camaraderească, de ingerare narcotică epitelială, oferindu-i lui Vladimir o pauză suficient de lungă ca să-şi facă anunțul mai dramatic. Ca retragerea apei înaintea unui tsunami.

— Ficțiune!

— *Ficțiune?*

— Asta am spus, Estragon – *Ficțiune.*

— Vrei să zici – ficțiune, ca în poveştile născocite? Suspendare-a-neîncrederii, şi tot restul?

Nepăsarea studiată a lui Estragon se retrase făcând loc uimirii sincere, cu narghileaua pe deplin uitată – cu gura deschisă, cu muştiucul încremenit în mână, ca o râmă moartă. Scena, aşa cum era, îi aparținea lui Vladimir, necontestată.

— Da, ştiu. Şi eu am fost uimit. Dar se pare că *Nature* a hălăduit cândva pe aceste tărâmuri interzise. Am dat peste o serie de lucrări publicate de noi cu vreo sută de ani în urmă, la cumpăna dintre milenii pe stil vechi, înainte de trecerea la calendarul Profetului, Fie El Binecuvântat.

Estragon făcu un gest care sugera – *sugera* numai, a se lua notă – o plecăciune rituală.

— Aceste lucrări au fost adunate laolaltă sub titlul *Antologia viitorului*. La început am crezut că se încadrau printre lucrările decente, ştii, dar foarte puține dintre obiectele menționate erau recognoscibile. Pe urmă, după ce am citit câteva, m-am luminat – erau *speculații* despre modul în care ar fi putut evolua lucrurile, dacă ar sta cineva să urmărească anumite tendințe ştiințifice foarte discutate la vremea respectivă.

— Care – de exemplu, Nanoparticulele ca Postumanitate, Primul Contact şi altele de soiul ăsta?

— Da – ei, aşa *cred*. Dar toate erau în engleză, prin urmare uneori a fost greu de spus. Nu erau nici măcar în farsi, ca să nu mai vorbesc de arabă.

— Sună a blasfemie – şi încă a dublă blasfemie! Foarte bine că erau în engleză. La drept vorbind, n-ai vrea genul ăsta de lucruri prin preajmă.

— Nu – ar fi trebuit să mă gândesc că nu!

Vladimir roşi, ca şi cum ar fi fost surprins uitându-se la fotografii cu glezne de femei. Amuți.

— Ei, haide, îl îndemnă prietenul lui. M-ai pus pe jar, nu te poți opri acum. Discreție e cel de-al doilea nume al meu. În plus, cui i-am putea noi *spune?*

Se lăsă o altă tăcere. Cei doi se uitau de-a lungul acoperişurilor Londrei, toate sub stăpânirea liniştii, excepție făcând doar atotpătrunzătorul zumzet şi tic-tic-tic al maşinilor, maşinilor, *maşinilor*... Vladimir se linişti.

— A început cu unul dintre predecesorii noştri, un bărbat pe nume Gee...

— Gee şi mai cum?

— Doar „Gee”.

— Bizar nume...

— Ei bine, acest Gee, încurajat de colegii lui, şi mai ales de şeful său, editorul Philip Campbell, şi de alți editori prieteni cu el – da, pe vremea aia erau o grămadă! – a primit o serie de speculații de la oamenii care scriau aşa ceva ca hobby. Sau chiar – dacă-ți vine să crezi – ca *să-şi câştige existența.*

— Nemaipomenit!

— *Nature* a publicat acest material, în fiecare săptămână, timp de mai bine de un an...

— Uluitor!

— Aşteaptă, e mai mult de atât... după o întrerupere de cinci ani, au editat o serie şi mai lungă. Una peste alta, *Nature* a publicat mai bine de *o sută cincizeci de mostre*.

— Când s-a întâmplat asta?

— Păi, cred că acest editor pe nume Gee a pus o parte dintre ele într-o carte, împreună cu un alt bărbat, pe nume Hartwell, într-un loc numit Tor.

— Hartwell? În orice caz, nu e la fel de bizar ca „Gee”. Şi pe urmă?

— Pe urmă nimic. N-au mai încercat altă dată. Lucrurile... *s-au schimbat.*

Se lăsă o tăcere îndelungată, dar de data asta o rupse Estragon.

— Ficțiune. N-am mai citit aşa ceva de ani buni.

— Vrei să spui că...

— Mărturisesc că m-am delectat cu asta, odată ca niciodată. În tinerețea mea. Nu mă deranjează s-o recunosc. Oftă. La urma urmelor, cum ziceam, cui îi putem noi spune?

Vladimir era îngrozit. Estragon continuă.

— Cu siguranță. Îmi plăcea, în mod deosebit, un scriitor pe nume Dan Simmons. Şi Neal Asher. Şi Greg Bear. Şi mai ales Moorcock.

— Recunosc aceste nume – erau, toate, în seria aceea numită *Antologia viitorului*.

Estragon ciuli urechile, cu licărul unei priviri poznaşe potopit curând de ceața a ceea ce părea să fie dor şi regret pentru un trecut pierdut şi, mai discret, pentru un viitor pierdut. Dar ochii i se îngustară.

— Uite ce e, Vlad – eşti *sigur* că era ficțiune? Noi am publicat ceva lucruri nebuneşti de-a lungul secolelor. Unele literalmente de necrezut la vremea respectivă. Multe chiar greşite, aş cuteza să spun. Dar, cel puțin, totul pretindea să ajungă la Adevărul Sacru. Tu n-ai citit niciodată ficțiune...

— Nu, e adevărat: am fost, deopotrivă, binecuvântat şi blestemat să fiu pios.

— În acest caz, cum ai putea şti care e diferența? Diferența dintre Adevăr şi Iluzie? Sau dacă e vorba de orice altceva, situat între ele? Sau chiar despre ceva care e cu adevărat ceea ce trebuie, dar poartă o mască?

Vladimir oftă.

— Ai dreptate. Poate că nu ştie nimeni, niciodată.

Estragon îşi bătu prietenul pe mâna zbârcită, cu pete maronii, şi îşi reluă îndeletnicirea, inhalarea canabisului.

— Ține-te de Astrologia Transneptuniană Aplicată. Eu aşa aş face.

Gândurile lui Vladimir, întotdeauna fluturi deasupra incredibilelor adâncimi ale acumulărilor de cunoştințe omeneşti, îşi schimbară macazul, de parcă discuția n-ar fi avut loc niciodată.

— Ştiai că, dacă Prima Intrare lui Quaoar[2] se îndepărtează, petrecându-se în a Şaptea Casă a lui Sedna...?

Dar Estragon era, încă o dată, pierdut în propriile sale lumi.

II

Indiferent ce ar putea rezerva viitorul pentru *Nature*, trecutul său – ba chiar însăşi existenţa sa – le datorează foarte mult nemulţumirilor din plan religios şi politic. În secolul al XIX-lea, profesorilor universitari de la Oxford şi Cambridge li se pretindea să fie adepţii Bisericii Anglicane oficiale. Cei excluşi din aceste instituţii din motive care ţineau de religie şi de politică – catolici, evrei, atei şi disidenţi de toate soiurile – au fost purtaţi de soartă, pesemne inevitabil, către Londra, unde a luat fiinţă, în 1928, University College.

A existat un grup de astfel de universitari stabiliţi în Londra şi gravitând în jurul lui Thomas Henry Huxley – unul dintre primii susţinători ai darwinismului – care-au descoperit că n-aveau ce citi. Membrii respectivului grup, cunoscut sub numele de Clubul X (Noaptea Doamnelor era cunoscut drept XYves), erau fanii unui periodic numit *The Reader*. Însă, când acesta şi-a încetat apariţia, Clubul X l-a convins pe editorul scoţian Alexander MacMillan să scoată o revistă ştiinţifică. Şi astfel s-a născut *Nature*, la data de 4 noiembrie 1869, iar familia MacMillan o publică de atunci. Ascensiunea publicaţiei către un statut proeminent s-a produs treptat, dar inexorabil: multe, poate chiar cele mai multe dintre descoperirile ştiinţifice care au modelat lumea (şi minţile autorilor de ficţiune) au apărut pentru prima

[2] Unul dintre cei mai mari planetoizi transneptunieni, descoperit în 2002 (n. tr.).

dată, ca lucrări de cercetare, în paginile revistei *Nature*: structura ADN-ului, principiile laserului, descoperirea neutronului şi multe altele.

S-ar putea ca atmosfera de răzvrătire veselă în care a luat fiinţă *Nature* să fi fost aceea care i-a permis să-şi asume riscuri, să se aventureze pe un teritoriu necartografiat al publicisticii – pur şi simplu fiindcă era cu putinţă, sau fiindcă era amuzant. Şi poate şi pentru că, în pragul secolului XX, unul dintre colaboratorii obişnuiţi ai revistei a fost însuşi H.G. Wells, acest Shakespeare al science fiction-ului. În 1902, *Nature* publicase deja o versiune wellsiană uimitoare a evoluţiei viitoare a ştiinţei, incluzând elemente care erau, din întâmplare, precursoare ale psihoistoriei – aplicarea ficţională a mecanicii statistice la istoria umană, la care apelează Isaac Asimov – şi chiar ale „postumanităţii", una dintre preocupările curente ale science fiction-ului.

Aşa că pentru *Nature* a părut cât se poate de firesc să marcheze apropierea celui de-al treilea mileniu cu o serie de povestiri SF. *Antologia viitorului* a fost lansată pe data de 4 noiembrie 1999 (la cea de-a o sută treizecea aniversare a revistei), cu o puternică răbufnire de apocalipsă de mare clasă, marca Sir Arthur C. Clarke, singurul autor de SF de care credeam noi că era posibil să fi auzit cititorul obişnuit al revistei noastre.

S-ar putea să ne fi subestimat publicul. Mulţi savanţi – dacă nu cei mai mulţi – au crescut citind science fiction şi mulţi cititori au devenit fani ai rubricii noastre săptămânale fie şi numai, poate, ca formă de plăcere vinovată. Am subestimat, totodată, şi veneraţia cu care e privită revista în comunitatea SF. Clarke, în ciuda unui munte de alte probleme presante, şi-a trimis povestirea cu poşta următoare, iar mulţi autori celebri de SF au fost nerăbdători

să colaboreze. Mai multe povestiri au fost antologate de David Hartwell în *Best SF 6*. Programată inițial să se întindă pe durata a şase luni, prima serie a *Antologiei viitorului* a durat mai bine de un an, încheindu-se în luna decembrie a anului 2000.

Dar dorința a rămas, aşteptând să fie împlinită. Aşa că, la începutul anului 2005, când o pagină a rămas liberă, seria *Antologiei viitorului* era gata şi a început, după cum se poate demonstra, o cursă încă şi mai glorioasă, încheiată la sfârşitul anului 2006 (o parte dintre aceste povestiri au fost de asemenea adunate în *Best SF 11*). Atunci ne-am dat seama că mulți oameni de ştiință erau, în aceeaşi măsură, nu numai cititori avizi de SF, ci şi foarte buni scriitori. După ce luaserăm în considerație, cu strictețe, numai textele colaboratorilor, am deschis uşile pentru toți doritorii, cu speranța că aveam să descoperim nestemate printre autorii necunoscuți, care încercau poate pentru prima oară să scrie un text de ficțiune. Aşa că, la fel de bine cum publicam povestiri primite de la maeştrii venerabili ai genului (n-o să-i fac să roşească menționându-le numele), am putut tipări şi una primită de la Ashley Pellegrino, fiica unui cercetător ştiințific, la vremea respectivă în vârstă de numai unsprezece ani. Această efervescență a îndemnat Societatea Europeană de Science Fiction să-i acorde revistei *Nature*, în anul 2005, premiul pentru Cel mai Bun Editor de Science Fiction. Ei, nimeni nu a venit să ne arunce *în față* că tot ceea ce publică *Nature* e science fiction. Specificul revistei este, şi rămâne, publicarea articolelor de cercetare serioase, de actualitate, din care unele par, la prima vedere, să fie surprinzătoare, dacă nu chiar literalmente incredibile, dar avem sentimentul că fondatorii săi ar fi fost de acord.

Deşi rubrica de povestiri despre viitor din *Nature* a ajuns la capăt, e vorba de un „la revedere”, nu de un „adio”. În 2007,

avem în continuare această rubrică în publicația lunară înrudită ca titlu, *Nature Physics*, şi nu e în totalitate lipsit de raţiune să sugerăm că însăşi *Nature* ar putea să se întoarcă spre viitor.

Apariția *Antologiei viitorului* e învăluită într-o ceață tot atât de deasă ca aceea care se rostogolea de-a lungul străzilor Londrei victoriene. S-a căzut de acord că a fost ideea mea, deşi mulți dintre colegii mei aveau idei similare şi, aşa cum am subliniat, o astfel de sămânță specială a fost plantată la *Nature* cu un secol în urmă. Însă acesta este oricum locul potrivit pentru a le mulțumi tuturor celor care au jucat un rol în ceea ce priveşte aducerea pe lume a *Antologiei viitorului* şi succesul care a urmat.

Aş vrea să-i mulțumesc, în primul rând, lui Harriet Coles, la data respectivă redactorul rubricii de recenzii din *Nature*, ale cărei pagini au fost menite să găzduiască povestirile antologiei până când mi-a predat mie ştafeta, pentru că, a spus, ştiam mai multe decât ea despre science fiction. Asta s-a petrecut în timpul unui prânz vesel, în compania profesorului de matematică Ian Steward, prolific popularizator al ştiinței şi autor SF, care ne-a dat startul oferindu-ne o listă lungă de adrese de contact. În anul 2000 am vizitat statul şi oraşul New York şi birourile editorului-şef în domeniul SF de la Editura Tor, unde Tom Doherty, David Hartwell şi Patrick Nielsen Hayden mi-au oferit mult mai multe adrese şi o mulțime de sfaturi utile. Atunci a fost pusă pentru prima oară în discuție ideea unei antologii.

Mulți dintre colegii mei redactori au urmărit cu entuziasm seriile de povestiri. Cei care merită să fie menționați în mod deosebit sunt Christopher Surridge şi Karl Ziemelis (ale căror cunoştințe vaste despre romane grafice şi, respectiv, succese răsunătoare din domeniul SF au condus la

numeroase discuții interesante şi la sugerarea unor scriitori). Surridge, Ziemelis şi mulți alți colegi de la *Nature* şi-au încercat mâna scriind SF şi veți vedea în paginile pe care le aveți în față o parte dintre rezultate. Fireşte că nimic din toate acestea n-ar fi fost posibil fără sprijinul editorilor revistei, Sarah Greaves şi Peter Collins; al încăpățânatului meu redactor Colin Sullivan; şi al artistului plastic Jacey, ale cărui desene inteligente şi glumețe au contribuit într-o atât de mare măsură la aspectul povestirilor şi la senzația creată de acestea în forma lor din revistă.

În ceea ce priveşte realizarea prezentei antologii, elogiile abundente trebuie extinse şi asupra lui David Hartwell de la Tor, care ştie infinit mai multe decât mine (e neapărat aşa, fiindcă pot spune cu exactitate că eu unul nu ştiu absolut nimic) despre modul de realizare a unei antologii science fiction.

Rezerv ultimele mulțumiri pentru Philip Camphell, redactorul-şef al revistei *Nature*, care a avut curaj să-mi îngăduie să realizez şi să difuzez povestiri reunite în *Antologia viitorului* – şi să o fac fără nicio supervizare. Asta rezumă, cred eu, spiritul revistei noastre: să pătrundă cu mult curaj acolo unde nimeni n-a mai ajuns (ca să inventez o expresie) şi să nu-i pese nici cât negru sub unghie ce-o să se-ntâmple după ce vom fi ajuns acolo – ştiind doar că rezultatul ar putea fi distractiv, că o să fie, probabil, interesant şi că vom fi învățat ceva pe traseu. Şi, cine ştie, s-ar putea întâmpla chiar să ne fi amuzat. Aşa că vă ofer antologia în acelaşi spirit al divertismentului ocazional.

ABILITATEA COGNITIVĂ ŞI BECUL

BRIAN ALDISS

Traducere de Ana-Veronica Mircea

BRIAN ALDISS este unul dintre cei mai influenți scriitori de SF din lume, fiind, în aceeaşi măsură, unul dintre cei mai importanți romancieri, poeți, eseişti, dramaturgi, istorici SF şi critici contemporani. Şi-a vândut prima povestire SF, „Criminal Record", în 1958, la vârsta de douăzeci şi nouă de ani; primul său roman SF, *Non-stop*, a apărut în 1958. Cel mai recent roman al său, *Jocasta*, a apărut în 2005, în al optzecilea an al vieții sale. Cândva redactor literar la *Oxford Mail*, încă mai locuieşte în Anglia, la Oxford. Site-ul său web poate fi găsit la adresa brianaldiss.co.uk.

Sosirea navei *Cuceritorul* în spațiul arcopian se dovedeşte o ironie. Însă ne oferă ocazia de a privi în urmă, la îndepărtații noştri predecesori, şi de a înțelege câte ceva despre societățile lor combative şi precare.

Cadavrele odată îndepărtate de pe *Cuceritorul* şi conservate în muzeul nostru, mecanicii au fost trimişi să studieze nava, ca parte a înregistrărilor noastre filogenetice.

Cuceritorul a fost dotat cu calculatoare de modă veche, cuantice. A părăsit vechiul Sistem Solar către sfârşitul anului 2095. Transporta zece mii de embrioni umani criogenizaţi şi mai multe alte milioane de embrioni din speciile animale terestre, congelaţi în mod similar, alături de numeroase specii de plante. Erau şi douăzeci de membri ai echipajului, menţinuţi în viaţă de medicamente antithanatice.

Tehnologii au proiectat nava să accelereze până la o viteză egală cu 12 procente din cea a luminii. După calculele lor, ar fi trebuit s-ajungă în acest sistem (unde nu fuseseră identificate decât două planete capabile să susţină viaţa pe bază de carbon) în 196 de ani. Sursa de energie era un motor cu fuziune.

În acele vremuri mai degrabă primitive, atenţia se concentra asupra utilajelor şi echipamentelor. Aducătoarea dezastrului a fost bacteria de pe *Cuceritorul*, care a ucis, deopotrivă, echipajul şi embrionii.

Progresele ulterioare din domeniul radiotelescopiei au condus la descoperirea a nu mai puţin de cincisprezece planete ce orbitau în jurul principalei secvenţe de sori din Arcopia, iar pe trei dintre acestea exista un mediu ambiant favorabil vieţii. În timpul celei de A Doua Renaşteri de la începutul secolului al XXII-lea, ordinul spiritual al Exilaţilor Domnului a perfecţionat un motor ionic şi a echipat o altă navă interstelară, *Pelerinul*. Aceasta a fost lansată de pe orbita lui Pluto, în anul 2151. Transporta embrionii unor specii noi de animale, de fructe şi de fiinţe umane. Întreaga călătorie era supravegheată de cuantori – Exilaţii Domnului nu le impuneau fiinţelor umane ani întregi de temniţă, aşa cum făcuse *Cuceritorul*.

Călătoria s-a încheiat după 138 de ani. Aşa că destinația a fost atinsă în 2289, cu doi ani înainte de a ajunge la noi *Cuceritorul*, în ciuda faptului că plecase cu 56 de ani mai devreme.

Noi vedem în aceste motoare perfecționate simboluri ale expansiunii conştiinței umane. Totul e supus schimbării, iar toate făpturile vii suferă modificări evolutive, marcându-şi trecerea prin timp. Studiul evoluției conştiinței umane abia dacă era recunoscut ca o disciplină înainte ca zborurile interstelare să facă dovada vitezei mărite a proceselor de concepție. Necesitatea de a înțelege şi de a face față unor medii ambiante cu totul noi e responsabilă pentru accelerarea proceselor de gândire umană. Un fenomen similar s-a înregistrat în Europa, cu circa 40200 de ani în urmă, când mediul inovator a provocat o dezvoltare colosală a metaforelor în artă şi sculptură – toate acestea reprezentând un val ascendent în ceea ce priveşte abilitatea cognitivă.

A produce lucrări de artă sau ştiințifice înseamnă a trăi experiența punerii laolaltă a unor aptitudini cumva izolate, care se amalgamează pentru a da naştere unui întreg mai impresionant. Un alt exemplu bine cunoscut de astfel de acumulare cantitativă este Prima Renaştere, un timp al marilor progrese în ceea ce priveşte arta, ştiința, armamentul şi managementul politic.

Descriind aceste progrese, Almond Kunzel, un filozof din secolul al XXII-lea, a lansat o analogie celebră între cunoaşterea umană şi un bec de tip vechi, cu incandescență. La început, cunoaşterea putea fi comparată cu un bec de patruzeci de wați – o strălucire slabă, suficientă ca să lumineze o încăpere, dar insuficientă pentru studiul detaliilor. Prima Renaştere marchează o schimbare a

intensității luminoase, care ajunge la şaizeci de waţi. Se pot distinge mult mai multe lucruri, deşi lumina nu bate foarte departe.

Odată cu secolul XX, numit adesea Veacul Sălbatic, din cauza înfricoşătoarelor sale recorduri în materie de război, a ameninţărilor cu forţa şi a genocidului, strălucirea becului creşte până la o sută de waţi. În ciuda sălbăticiei, omenirea ajunge pentru prima oară la o formă de cunoaştere de la distanţă (*remware*, cum îi spunem noi), care s-o ajute în explorarea oricăror teritorii.

Acestea au inclus, firește, atât Sistemul Solar în care erau închişi predecesorii noştri, cât şi creierul omenesc. La sfârşitul Veacului Sălbatic, cel din urmă era cartografiat aproape în întregime. Având abilitatea de a-i modifica funcţiile prin inginerie genetică, multe neuniformităţi – provocate de natura fragmentară a acestui organ care a evoluat pe cale naturală – au fost eradicate. O gândire mai limpede a ieşit la lumină. Omenirea s-a maturizat, lăsând în urmă războaiele.

Am ajuns acum la un stadiu al dezvoltării creierului de o mie de waţi, cum l-ar numi Kunzel. Nou-născuţii noştri înţeleg fractalii.

Marea expansiune a abilităţii cognitive a condus la noua percepţie a universului ca serie de contingenţe şi, în anul 2162, la construcţia motorului fotonic. Flota lansată în 2020 a sosit aici, în sistemul planetar Arcopia, un an mai târziu.

Cultura noastră era aşadar ferm împământenită când au sosit navele vechi, din 2095 şi din 2151, fosile amintind de vremuri de demult. Adăpostesc, pe orbite îndepărtate de planeta începuturilor omenirii, amintiri ale epocilor apuse – cu mult înainte de a exista măcar un bec care să ne

lumineze calea. Înregistrările de pe aceste eşafodaje vechi şi impresionante demonstrează că, din păcate, în lumea oamenilor au fost cândva mai puțină ordine, mai puțină bucurie şi mai puține împliniri decât acum.

NU FALSIFICAȚI!

GILLES AMON

Traducere de Ana-Veronica Mircea

GILLES AMON este pseudonimul lui Andreas Trabesinger, redactor al revistei *Nature Physics*. Născut în Liechtenstein, se dă în vânt după cursele de automobile (preferând maşinile Ferrari, de unde şi pseudonimul său) şi după vinurile fine. Locuieşte în Londra.

E evident că trebuie aleasă, dar e cel mai greu de conceptualizat. Ultima sticlă a serii, fireşte, trebuie să fie ea. Diva. *La grande dame.*

Un alt contact cu Palmer '07 – poate pentru ultima oară – o să pară ireal. Vor ieşi la suprafață amintirile îndepărtate ale tinereții sale jucăuşe; şi dureros de îndelungatul răstimp de care-a avut nevoie ca să se maturizeze, sau mai degrabă ca

să se transforme. De-abia când a intrat de-a binelea în cel de-al treilea deceniu al său a început cu adevărat să ne intrige, într-un moment când aproape încetaserăm să credem că în vinul acela era ceva extraordinar. Şi ea este extraordinară.

Am fi putut, firește, să acordăm mai multă atenție anumitor amănunte. Câțiva au făcut-o. Dar am deschis sticlele mai tinere cu mult prea multă nepăsare, prea des şi prea curând. Dacă am fi avut cea mai mică idee ce experiență viitoare splendidă putea să fie vinul din 2007, n-am fi pus prematur capăt vieții atât de multor sticle, lipsindu-le pe toate de apogeul ce avea să vină.

Dar am făcut-o – ca şi cum cei mai mulți dintre noi ar fi fost nişte aşa-numiți adevărați iubitori ai vinului. În privința faptului că am golit aşa multe sticle cu decenii în urmă – în loc să le fi preamărit acum, când vinul se află în momentul său de glorie, fiind mai bun decât orice a fost pus vreodată într-o sticlă –, cel mai dureros e că, dacă am fi dat dovadă de mai multă putere de anticipare, aceasta n-ar fi ultima mea sticlă din îndrăgitul Palmer '07, pe care-o vom deschide la noapte.

Cea mai mare îngrijorare o stârneşte, desigur – aşa cum se întâmplă cu toate sticlele neceruite – dopul de plută. Sticla a primit un dop nou, *au châteaux,* în 2037. N-am idee cum de-au reuşit să găsească dopuri de plută autentice la doisprezece ani după ce le interzisese Uniunea Europeană. Se pare că atunci era ceva cam devreme pentru înlocuirea dopului, numai c-a fost ultima ocazie de a o face.

Nu că ar fi multe de spus împotriva ceruirii sticlelor (din fericire, încă mai există în jurul nostru sticle care trebuie sigilate aşa cum se cuvine). Cu mult dincolo de aspectele

referitoare la protecția mediului, ceara e ideală în zilele noastre. Mulți nici măcar nu mai au tirbușoane. (Eu mi l-am păstrat întotdeauna, ca savanții care nu renunță nici în ruptul capului la creioanele lor.) Ceara nu lasă niciodată, absolut niciodată, să se scurgă vreo picătură. Niciodată. E ușor de smuls – și resigilarea se face ușor, dacă îți place să apelezi la așa ceva.

La urma urmelor, resigilarea e totuși de preferat, în loc să-ți arunci d'Yquem-ul din 2003 sau Mouton-ul din 1945 după ce ai băut suficient de mult pentru o seară. Asta s-a transformat într-un obicei atât de rău. Dar mai există sute de alte motive ca să nu-ți placă contrafacerile. Fireşte că nu pot fi deosebite de original. Cine poate uita că, acum douăzeci de ani, Gabriel Robertson – cel mai vârstnic – n-a reuşit să identifice nici măcar un singur „fals" dintr-un şir de douăzeci şi patru de vinuri, printre care se numărau câteva dintre preferatele sale? Un adevărat şoc.

Pe vremea aia, mostrele de vin „la eprubetă" se mai produceau încă sub sigla Dior, aşa cred, înainte ca filiala să se fi desprins de grup, câțiva ani mai târziu, pentru a deveni Vinor. Nimeni nu poate nega că implicarea intensă a industriei parfumurilor a fost aceea care a condus încercările timpurii, pur ştiințifice, de a „copia" vinuri celebre – din motive care țineau de arhivare, au spus ei – la o mare depărtare de inocența lor inițială şi către o industrie monstruoasă.

N-a mai durat mult până când toată lumea a ajuns să dețină toate soiurile de vinuri vechi de Châteaux Pétrus care-au fost produse vreodată. A început o epocă a unui snobism de nedescris: „Nu-mi stric burgerul cu un vin din nouăzeci şi nouă." Scutiți-mă. Până şi azi mi se pare dezolant că toată lumea a acceptat ideea – şi mulți continuă

încă s-o accepte. Cel puțin barbaria „vinurilor instant” n-a reuşit niciodată să se ridice de la pământ. Cu toate acestea, numeroase fabrici de vin au avut de luptat cu falimentul, cele mai multe fiind concerne mici, independente; dar şi nume mari. Din fericire, majoritatea Marilor Podgorii au supraviețuit; cel puțin cele incluse în reclasificarea din 2021.

Oh, da, încă le mai putem găsi, mai putem găsi perle, dar trebuie să le miroşi. Şi au apărut stele noi, dar numai câteva, produse de entuziaşti care au început, cutezători, să glorifice vinurile, în întregul lor, asemenea nouă. Norocul nostru, al celor care am continuat, netulburați, să căutăm vinuri adevărate, „vinuri fermentate”, cum li se spune în prezent.

În timp ce alții îşi bagă nasurile în colecțiile „Cele mai Bune Vinuri” care se află în magazinul de la colț, noi suntem cei care pot vedea cum se formează vinurile celebre, cum ajung, ei bine, să fie gata. Recoltele din 2029, din 2039 şi, mai presus de toate, din 2007. Numai noi suntem martorii evoluției lor istorice, cadru cu cadru. Uneori nu ştii mare lucru despre ceea ce s-ar fi putut întâmpla de când ai aruncat ultima privire. O parte dintre cele mai bune poveşti se mai scriu încă. Şi multe se vor mai petrece, multe surprize, aş îndrăzni să spun.

Ei, gata cu vorbăria. S-o preamărim pe divă.

VERIFICĂ ELASTICUL ÎNAINTE DE A SĂRI!

NEAL ASHER

Traducere de Ana-Veronica Mircea

NEAL ASHER şi-a petrecut cea mai mare parte a vieţii în mijlocul lubrifianţilor şi al zgomotului din companiile industriale, scriind SF şi fantasy pentru diverse publicaţii cu tiraj restrâns. Lucrurile s-au schimbat în anul 2000, când Editura Pan Macmillan a făcut o selecţie, şi acum Neal îşi petrece tot timpul scriind, fiind deja la al doilea contract pentru o trilogie. Recenta sa carte publicată se intitulează *The Voyage of the Sable Keech*. Locuieşte în Anglia, în oraşul Chelmsford din Essex, iar site-ul său web poate fi accesat la adresa:
http://freespace.virgin.net/n.asher.

Stând în faţa vitrinei din muzeu, ascultam pocnetele puştilor paralizante în timp ce CMM – Corporaţia Militară Mixtă – se angajase într-un schimb de focuri cu cele câteva detaşamente guvernamentale care puteau fi determinate să intre în luptă.

— E o lume de rahat, a spus cineva din apropiere.

— Oh, zău, am răspuns, studiind atent vitrina şi aducându-mi aminte de recenta mea vizită la spital, petrecută cu doar câteva zile înainte ca o gloată de cinci sute de mii de oameni

să scoată afară pe toată lumea din clădirile Parlamentului Uniunii Europene, pe care le arseseră apoi din temelii...

M-am simțit de parcă aș fi folosit rotița de derulare a mouse-ului unui computer de tip vechi ca să mă deplasez în josul unei liste de ştiri şi apoi ca şi cum aș fi apăsat butonul acelui mouse ca s-o selectez pe una dintre ele – softul Serviciului de Sănătate Națională mai avea ceva de lucru ca să țină pasul cu noile afişaje şi spații virtuale interactive. Bineînțeles că nu mişcasem nici măcar un deget din momentul în care luasem hotărârea să nu țin cont de interdicția sistemului de securitate-şi-sănătate din întreaga Uniune Europeană în privința salturilor cu coarda elastică în mediul urban şi îmi calculasem greşit lungimea corzii în cauză. Țeasta mea sfărâmată şi coloana vertebrală fracturată mă făcuseră incapabil de orice altceva în afară de clipit şi înghițit. Un implant cortical temporar, instalat chiar înainte de a mi se lipi bucățile craniului cu rășini epoxidice, îmi crea senzația de mişcare a membrelor paralizate şi îmi dădea posibilitatea să folosesc sistemul de distracții existent.

Lista de ştiri se derula pe „Ecran cu Adâncime Infinită”, un afişaj holografic care părea să atârne în aer deasupra patului meu – iluzia se datora unor lasere multicolore, care îmi urmăreau ochii din unitatea comm personală, în clipa aceea ataşată în partea din față a costumului meu de monitorizare. După toate aparențele, Energia Aliată fora în căutarea bioxidului de carbon pompat, la începutul acestui secol, în zăcămintele de gaz şi de petrol. Se spera că acele megatone de gaz eliberate în atmosferă aveau să ridice temperaturile suficient de mult ca să mai amâne cu un secol începutul apropiatei Ere Glaciare. Socialiştii Verzi, încă majoritari în Parlamentul European, făceau presiuni pentru instaurarea unui control mai riguros în privința utilizării

energiei, susținând necesitatea sistării numeroaselor proiecte de folosire a energiei eoliene, care dăduseră peste cap tiparele climatice ale planetei. Am oftat – asta o puteam face – şi mă pregăteam să trec la următoarea ştire, când consultantul meu a întrerupt afişarea.

— Cum te simți azi, Joe?

— Sunt uşor plictisit din cauza distracțiilor primitive de aici şi mai degrabă îngrijorat de faptul că nu pari să-mi ştii numele.

Nu am pronunțat cu adevărat cuvintele, de vreme ce erau produsul implantului şi al unui sintetizator de voce, motiv pentru care sunau ca rostite de Humphrey Bogart – noul idol virtual al ecranului.

Pe afişaj, consultantul meu şi-a studiat notițele.

— OK, Joe, o să-ți vorbesc fără menajamente.

Probabil că exista un soi de eroare în sistem, fiindcă discutasem prin comm cu alte persoane din spital şi, după toate aparențele, acel program consultant îşi numea toți pacienții Joe.

— Eşti aici pe termen lung. Țesutul nervos se dezvoltă bine, dar, fără o intervenție chirurgicală invazivă, o să fie nevoie de ceva timp ca să se sudeze fracturile din vertebre. Va trebui să-ți petreci un an într-un exoschelet motorizat, pe durata...

— Şi cum rămâne cu stimularea neuronilor corticotalamici şi cu aşa-numita sudare a oaselor prin gaura cheii? l-am întrerupt eu.

— Numai în baza fondurilor alocate de Serviciul Național de Sănătate, m-a informat el.

— Ce? Lucrurile nu stăteau atât de rău după ce am protestat față de interzicerii de către Agenția de Securitate şi Sănătate a planării în stare suspendată, şi asta a fost acum numai două luni.

— Ah, da, înțeleg, a zis el, studiindu-mi din nou fişa.

A încremenit o clipă, ceea ce părea să se-ntâmple ori de câte ori făcea o actualizare, apoi a continuat pe un ton uşor schimbat.

— Văd că atunci erai cetățean european, însă acum eşti, după cum se pare, cetățean al Ubermartului?

— Da, sunt, cu siguranță – prefer să ştiu că impozitele mele sunt destinate pentru o cauză mai demnă.

De fapt, mă hotărâsem să mă înscriu în rândurile cetățenilor unei corporații ca urmare a ultimului jaf din apartamentul meu. Spărgătorul reuşise să se înjunghie cu şurubelnița cu care încercase să forțeze uşa şi îi chemasem o ambulanță. Poliția mă arestase pentru neglijență, după care îl încurajase pe hoț să mă dea în judecată, pentru despăgubiri. Era aparent „dezavantajat”, incapabil să scrie şi să citească din cauza abuzului de ritalin şi a vătămărilor cerebrale provocate de regimul alimentar. Corporațiile au tendința să nu fie afectate de aceleaşi probleme. Poliția corporatistă era înclinată către o abordare de modă veche a activității sale, de obicei în locuri monitorizate printr-un circuit închis de televiziune.

— Îți poți confirma numărul de cetățean Ubermart?

M-am grăbit să i-l turui, şi imaginea i-a înghețat iarăşi.

— Mulțumesc, cetățene Philips. Te deranjează dacă-ți spun Derek?

— Sigur că nu, doar e numele meu.

— Ei bine, Derek, sunt sigur că prognoza mea anterioară poate fi îmbunătățită. Înainte de a trece la asta, ți-ar plăcea să te bucuri de aparatura noastră pentru realitate virtuală pe timpul şederii tale aici?

— Cât o să dureze?

— Oh, cred c-o să te putem externa în după-amiaza asta, Derek.

— E OK – rămân cu ce am în momentul de față.

Uitasem cu desăvârşire de planul de sănătate Ubermart, de care mă puteam bucura, de asemenea, în calitatea mea de cetățean al corporației.

Restul zilei mi-a creat, pur şi simplu, impresia că trecea în viteză. Au sosit asistente umane în carne şi oase, cu un elevator pentru costum, pe care, în timp ce mă întrebau cu blândețe dacă eram pregătit, l-au programat pentru injectarea unui narcotic cu adevărat uimitor. Chiar înainte de a cădea sub influența acestuia, am văzut un robot chirurgical despicându-mi cu un trosnet costumul de monitorizare, poziționându-se apoi deasupra mea şi extinzându-şi bisturiele scânteietoare.

M-am trezit înfăşurat în cearşafuri curate. Am ieşit din spital după numai o oră.

Zgomotul puştilor paralizante a părut să scadă în intensitate.

— Nu sunteți de acord că e o lume de rahat? m-a întrebat tipul de lângă mine.

— OK, este, dar ar putea fi mai rea.

A tuşit cu afectare şi s-a îndepărtat. Mi-am reorientat atenția asupra vitrinei şi am inspectat zâmbind scaunul cu rotile expus în interior, apoi o plăcuță care indica atât data la care fusese inventat, cât şi pe cea a ultimei întrebuințări.

DOUĂZECIŞI2

NATE BALDING

Traducere de Ana-Veronica Mircea

NATE BALDING este creatorul unui fanzin numit Nico, care apare în *Sunday Mornings*, ştie cum se cântă rock, stă treaz mai mult decât dumneavoastră şi bea scotch în loc de orice altceva. Locuieşte în Denver, Colorado.

— Berlinul e noul experiment american.

Intonații vocale; ample, profunde, răsunând în interiorul vagonului de monorai, traduceri din germană într-o multitudine de alte limbi, izvorând din căşti translucide spre a gâdila uşor melcul din urechile străinilor. O scurtă istorie a Berlinului de după înălțarea Arcologiei[3] Mitte şi după construcția ulterioară a turnurilor similare, scăzând în înălțime pe măsura îndepărtării de centru, ca brazii pe o coastă de munte; pseudosticlă armată, de nepătruns pentru vânturile puternice, pentru ploile acide şi pentru meteoriți şi unde de înaltă frecvență alunecând de-a lungul fiecărei spire străvezii.

Cu trupul în echilibru, gata să preîntâmpine orice recul, degetele Spritei încercuiră bara din aliaj de titan, goală în interior, care se întindea pe toată lungimea spațiului destinat pasagerilor din trenul magnetic.

— Acum zece ani, cetățenii noştri au devenit, de bunăvoie, subiecți pentru Panmetropolic Drive. În Berlin nu mai există secrete.

În timp ce trenul trecea pe lângă întreprinderi şi puncte de interes, Sprita fixa cu privirea ferestrele fumurii ale monoraiului, urmărind informațiile derulate pe plexiglas, o retransmitere a datelor despre locul respectiv, aproape prea rapidă ca să poată fi citită. Presupuse că era mai uşor pentru cetățeni, cărora propriile accesorii tehnologice le ofereau o capacitate suplimentară de procesare, suficientă pentru a face față violentului atac informațional lansat

[3] Arcologia, o combinaţie între „arhitectură” şi „ecologie”, reprezintă un set de principii de design arhitectural care vizează construirea unor habitate enorme cu o densitate a populaţiei foarte ridicată, având ca scop reducerea impactului uman asupra mediului ambiant (n. red.).

asupra cortexului vizual şi asupra celui auditiv. Ei îi dăduse o durere de cap în prima zi petrecută acolo, în vacanţă pe continentul european, alături de alte mii de persoane dornice să vadă, nemijlocit, cel mai remarcabil experiment social din lume.

— Zidul a fost construit în paralel cu prima arcologie şi căptuşit cu plăci de cupru şi de aur. În interiorul său, mii de gloanţe feroase zboară de-a lungul muchiilor, generând un câmp electromagnetic masiv, care înghite întregul oraş. Toate persoanele care locuiesc în interior sunt codate pentru a putea să comunice cu ceea ce este, în esenţă, un hard disk geomagnetic de dimensiunile oraşului.

Monologul continuă. Sprita îi privea insistent pe ceilalţi călători, deosebindu-i cu uşurinţă pe berlinezi de vizitatori. Lăsând deoparte excesul evident de accesorii electronice, localnicii erau caracterizaţi de anumite similitudini neobişnuite. Pieptănături similare; vestimentaţie similară; totul era similar. Până şi felul în care stăteau, pozând, de fapt: vârfurile picioarelor orientate înainte, gambele paralele, mâinile în poală, schimbându-le din când în când poziţia cât să le încrucişeze pe piept şi aducându-le apoi la loc.

Ea îşi alesese o telebluză echipată cu oLEDuri. Tot ce era necesar să ştii putea fi afişat pe o inserţie plasată de-a lungul mânecilor, în format RSS, cu caractere Arial MT. Un ecuson rfCNP miniatural, primit la sosire, reprezenta suportul pe care erau stocate caracteristicile ei principale, fizice şi politice, şi o lansa în lumea hard diskului, printre toţi ceilalţi locuitori, pe termen lung şi pe termen scurt, în aceeaşi măsură. Acordarea permisului o transforma într-un subiect al experimentului şi putea, aidoma tuturor celorlalţi, să primească informaţii pe un ecran sau prin intermediul căştii auriculare pe care o purta. Tot ce doreai să ştii era cu

uşurinţă accesibil, conexiunea wireless neîntreruptă transmitea, la cerere, orice şi oricui. Toate achiziţiile, amplasările, traiectoriile, mesajele trimise, privirile, în ansamblul lor sau în parte; erau înregistrate, disponibile. Oraşul fără secrete.

— Berlinul e singurul oraş din lume care se poate numi cu adevărat pe sine însuşi în secolul al XXI-lea. Noi suntem punctul de vârf al unei societăţi avansate din punct de vedere tehnologic, depăşim pe oricine altcineva în domeniul cercetării ştiinţifice şi al descoperirilor. Un întreg oraş de aşa-zişi savanţi şi ingineri, cu toate cunoştinţele noastre colective disponibile pentru oricine doreşte să şi le împărtăşească pe ale sale.

Sprita se îndrepta către arcologia centrală, în căutarea unui club numit Douăzecişi2. *Personenkult* card-ul ei o informase, în baza cumpărăturilor făcute şi a căutărilor de informaţii cu specific local, că în noaptea aceea cânta Panda Parade – una dintre puţinele formaţii neo-Höllenspektakel care supravieţuiseră în Berlin. Cântăreţii îşi expuneau viscerele dozelor chitarelor unor magneţi subepidermici puternici – o refacere obişnuită a mâinii omeneşti – acţionând corzile pentru a vibra pe frecvenţe diferite, cu tereminele falangeale intrând în acţiune la frecvenţe înalte şi selectând tonurile ambiante din cea ce ar fi fost altminteri o cacofonie demenţială. Fenomenul apăruse în inima Berlinului şi se răspândise către exterior, captivând tineretul din Europa Vestică şi pătrunzând treptat pe ecranele cu radar sonic din America.

Monoraiul se apropia de staţia care-o interesa pe Sprita. Douăzecişi2 se afla la periferia arcologiei centrale, printre ceea ce mai rămăsese din localurile secolului trecut – baruri gotice slab luminate, cluburi rave primitive şi o serie de

mecca scânteietoare ale muzicii house. Când uşile magnetice se deschiseră şi pivotară în lateral, Sprita se lăsă purtată peste prag, cu trupurile înghesuindu-se cu grosolănie unele într-altele, cu îmbulzeala din magazine evidentă dedesubtul căii, după cum erau risipite în cartier reducerile de preţuri, licitaţiile şi alte atenţionări de importanţă comercială iminentă, toate emiţând alerte în format mp6 şi solicitându-le cumpărătorilor fracţiuni de cenţi pentru personalizarea conţinutului. Tocurile ei joase pocneau şi pâlpâiau pe dalele de ceramică în care erau incluse structuri superatomice create prin intermediul marcării bacteriene şi al legăturilor forţate; elemente inexistente în tabelul periodic.

Semnalele se loveau de Sprita, inversiuni minuscule ale deformării câmpului pe fundalul particularităţilor vibratorii ale telebluzei ei îi provocau furnicături în mănunchiurile de nervi de la încheieturile mâinilor, fiori minusculi, extrasenzoriali. Îl văzu din partea opusă a scenei întunecate, cu lumini multicolore prinzând în ambuscadă retina în momente premeditat stranii, strălucind orbitoare şi mistuindu-se. Îi unea o buclă pozitivă, conectându-i unul cu celălalt în fluxul holografic nocturn al informaţiei virtuale. Statutul relaţiei; greutatea exactă şi înălţimea exactă; ultimele cumpărături şi locul unde fuseseră făcute; spaţiul locuit; numele prietenilor şi gradele de separare dintre el şi lista de prieteni a Spritei, aproape goală; totul zâmbindu-i de-a lungul mânecii, între cubitus şi radius.

El aprofunda muzica, ea o ştia. Şi făcea acelaşi lucru. Era aproape ca şi cum ar fi dansat; priviri temătoare ocolindu-se printre străfulgerările stroboscopului, reprezentări vForm 2.0., coafuri făcute cu mare grijă. Ping-ul unui alt băiat; un altul; sentimente dezvăluite, citiri şi analizări, familiarităţi dezgropate. Aduceri aminte scânteiară şi răsuflară; epifanii

latente pe coridoarele mozaicului ei neural. Atât de multe; atât de multe aprecieri şi aversiuni, filme, cărţi, formaţii muzicale şi topmodele preferate; afilieri politice şi aspecte ale fotografiilor personale. Atât de multe deosebiri genetice între ei. Atât de puţine deosebiri culturale.

O paranoia acută luă amploare şi Sprita se retrase pas cu pas, mergând cu spatele, luptându-se să ajungă la uşa principală. Ieşi împleticindu-se în aerul închis, reciclat, din „exterior" şi respiră adânc, lacomă, aproape în panică. *Sunt atât de străină,* se gândi. *Atât, atât de străină.* Ochii îi reflectară firma strălucitoare a clubului, cu o diversitate de culori în schimbare, în timp ce se întreba dacă uşa camerei ei de hotel se putea încuia.

SUB GHEAŢA MARŢIANĂ

STEPHEN BAXTER

Traducere de Ana-Veronica Mircea

STEPHEN BAXTER s-a născut la Liverpool, în 1967, şi are diplome de matematician şi de inginer. Fan al lui H. G. Wells (*Corăbiile Timpului*, continuarea pe care a scris-o pentru *Maşina Timpului* a lui Wells, este, după cum se poate demonstra, cel mai bun dintre numeroasele sale romane), se

numără printre promotorii de frunte ai genului clasic de „hard” SF, în stilul lui Arthur C. Clarke, cu care a şi colaborat. Locuieşte în Anglia, în Northumbria.

Cred că, la început, paradoxul Fermi[4] a fost cel care m-a atras către ştiinţă. Nu m-am aşteptat niciodată să-i găsesc o rezolvare – nu aici! Dar s-ar părea că asta e ceea ce se află sub gheaţa străveche de pe Marte.

E o ruşine că această descoperire acaparează toate titlurile din ziarele de acasă, pentru că asaltul nostru asupra Polului Sud marţian este el însuşi o epopee. Gheaţa de aici e veche şi murdară, poluată de urme care ne-ar permite să reconstituim istoria climei de pe Marte, exact ca pe Pământ. Şi morfologia este extraordinară, cu canioane vaste desfăcându-se în spirală dinspre un dom central, un sistem de auto-organizare întins pe mii de kilometri.

Dar aventura din acest loc e extrem de omenească. Am pătruns adânc în prima noastră iarnă polară, lungă cât un an pământesc. Ne ocupăm timpul analizând mostrele, scriind acasă, fiecare îl învaţă pe celălalt limba lui – vă vine să credeţi că sunt douăsprezece limbi, vorbite fluent de cei şase membri ai echipei? Cu alte cuvinte, trecem peste iarnă, întocmai ca Shackleton.[5]

---

[4] Contradicţia între probabilitatea existenţei civilizaţiilor extraterestre şi inexistenţa contactului cu acestea şi a dovezilor care s-o demonstreze (n. tr.).

[5] Sir Ernest Henry Shackleton (1874–1922), explorator al Antarcticii (n. tr.).

Şi, alături de restul omenirii, reflectăm asupra implicațiilor celor descoperite sub gheață.

Roca de bază, de dedesubt, e una dintre cele mai vechi de pe Marte. Unul dintre obiectivele noastre cheie este alcătuirea unor hărți amănunțite ale peisajului ascuns, cu ajutorul radarului sonor şi al activității seismice. Ceea ce am descoperit a fost cu desăvârşire neaşteptat.

E un aranjament cumva neomenesc, cu zone pentagonale şi hexagonale conturate de ziduri joase şi conținând, îngrămădite, structuri de forma unor cutii. Nu-i cunoaştem scopul, dar „oraşul" de sub gheață e un inconfundabil semn de inteligență. Cineva a fost aici înaintea noastră.

Evident că aceste construcții nu le aparțin băştinaşilor. La optzeci de ani după prima amartizare încununată de succes a unei sonde-robot, suntem siguri că, aici, viața n-a trecut niciodată de nivelul stromatolitelor. Am sentimentul nemărturisit că, indiferent care ar fi fost constructorii oraşului, nu se deosebeau prea mult de noi. I-a atras aventura atingerii polului, exact ca pe noi.

Dar mă înnebuneşte faptul că nu vom şti, probabil, niciodată. E deja evident că vizita lor trebuie să fi avut loc cu foarte mult timp – îndelungat chiar şi pentru un geolog ca mine, cu miliarde de ani în urmă. Şi aici intervine paradoxul lui Fermi.

Sunt sigur că vă este cunoscută întrebarea pusă de Enrico Fermi în 1950: „Unde e toată lumea?" Dacă extratereştrii există, până acum ar fi trebuit să se răspândească deja pretutindeni. Prin urmare, cum se face că nu-i vedem? Universul vizibil pentru noi s-a extins într-o foarte mare măsură din 1950 încoace, dar încă n-am scos la lumină

nicio dovadă incontestabilă a existenței inteligenței în afara Pământului. Până acum.

Privind retrospectiv, ne-am fi așteptat să găsim urmele unor călători care au părăsit de mult locurile. Vizitele interstelare erau de fapt mult mai probabile în vremurile străvechi decât în prezent. S-ar părea că stelele din galaxie s-au format, în cea mai mare parte, cu în jur de cinci miliarde de ani în urmă – chiar înainte de naşterea Soarelui – aşa că majoritatea aştrilor şi a sistemelor planetare sunt probabil mai vechi decât al nostru. Ca scenă a dezvoltării civilizațiilor, galaxia şi-a atins punctul culminat cândva, în negura trecutului.

Şi, dacă ar fi ajuns în Sistemul Solar cu atât de mult timp în urmă, ce ar fi vizitat?

La începuturile sale, Marte era o planetă mult mai ospitalieră pentru viață decât Pământul. Fiind mai mică, s-a răcit mai repede şi viața a apărut mai de timpuriu. Marte a fost într-o măsură mai redusă o țintă pentru corpurile de impact cu efect sterilizator care cutreierau nou– născutul Sistem Solar. Iar tânăra Marte se bucura chiar şi de o atmosferă bogată în oxigen. Într-adevăr, după cum o ştie astăzi toată lumea, am confirmat faptul că Marte a fost, pentru Pământ, sursa inițială a vieții, trimisă pe meteoriți detaşați la impact.

Există, în sfârşit, o rezolvare a paradoxului lui Fermi. Nu vedem pe nimeni fiindcă au plecat de mult cu toții, lumile lor şi-au epuizat viața. Iar atunci, cu mult în urmă, când au venit, n-au vizitat Pământul tânăr şi agitat, ci relativ avansata biosferă de pe Marte.

Nu vorbim despre nimic altceva. În vara următoare, ar fi trebuit să ne ocupăm de miezul de gheață, întins pe

kilometri întregi, până jos, la roca de bază. Acum nu ne mai sinchisim de Marte; ne abatem atenţia de la miez, ca să obţinem o mostră din „oraş”. Biologii discută cu entuziasm despre modul în care ar putea să remarce o urmă oarecare de viaţă. Dar, dacă vizitatorii extratereştri respectau Protocoalele de Protecţie planetară cu aceeaşi scrupulozitate cu care le respectăm noi, e posibil să nu fi lăsat nicio urmă a trecerii lor.

Asta mă înnebuneşte. Încalc astfel regulile misiunii, dar ies în timpul perioadelor de somn, mă plimb îndepărtându-mă de bază şi meditez.

Noi, oamenii, pur şi simplu nu suntem obişnuiţi să fim singuri. Am evoluat într-o lume plină de hominizi neumani, alt gen de inteligenţe. De aceea ne umplem cerul cu demoni şi cu extratereştri; nu putem suporta tăcerea răsunătoare pe care am creat-o. Iar acum ştim că printre stele nu vom găsi nimic altceva decât lumi secătuite, şi muzee, şi ruine.

Păstrez asemenea gânduri pentru mine. Iarna marţiană e lungă şi moralul e crucial. Las totul afară, în aerul îngheţat, sub sateliţii ce se rotesc în jurul lui Jupiter, las acolo un geolog de cincizeci de ani, tot atât de năucit ca un copil de zece. Pe urmă mă întorc în căldura omenească a bazei noastre.

INTELIGENTA LEGIMTIMAŢIE DE PARTID

BARRINGTON J. BAYLEY

Traducere de Ana-Veronica Mircea

BARRINGTON J. BAYLEY este unul dintre cei trei autori de literatură SF (ceilalți doi fiind Michael Moorcock şi J.G. Ballard) care, în anii 1960, şi-au propus să reformeze science fiction-ul tradițional. E autorul a şaisprezece romane şi a numeroase povestiri scurte şi locuieşte în Telford, Shropshire, Anglia.

Igor, stăpânul unei ferme de porci, îşi scărpină pântecul gras de sub salopetă, ieşind din cocină după ce umpluse troaca până la refuz cu lături. În spatele lui, din râturile animalelor care se hrăneau ieşeau grohăituri satisfăcute.

Ca membru al Partidului Alianței Micilor Proprietari, mergea cu toată încrederea prin noroiul din curtea fermei. Partidul avea să facă viața mai bună pentru toți deținătorii fermelor de porci... dar asta ce mai era? Saşa, nepotul neastâmpărat care-i fusese băgat pe gât după uciderea familiei sale, îşi pescuise afurisitele de cărți din lada de gunoi plină de nămol în care i le aruncase el şi le ştergea copertele murdare. Cărți! Unui crescător de porci nu-i erau de niciun folos. Igor se grăbi să-l plesnească. Băiatul de zece ani ateriză în noroi cu brațele şi picioarele răşchirate, cu cărțile căzându-i cu zgomot din mâini. Abia fiind în stare să citească, Igor nu le remarcă titlurile: *Armele Marelui Război Patriotic* şi *Puterea nucleară: Ce înseamnă*. Saşa se holbă la

el cu privirea aspră, neclintită. Igor îl ura. Indiferent cât l-ai fi bătut, nu-i puteai înfrânge spiritul.

— Du-te-n bucătărie. Terciuieşte mai multe lături.

Saşa se ridică, fără să-şi adune cărţile. Ştia că n-ar fi reuşit decât să-l înfurie şi mai tare pe Igor. Spre deosebire de acesta, el n-avea niciun decalc de partid pe frunte. Aşa ceva nu era de nasul lui.

Se îndepărtă târşâindu-şi picioarele. Atenţia lui Igor fu distrasă de altceva. Trei călăreţi coborau panta dinspre est. Se ridică, nervos, când intrară la trap în curtea fermei. Purtau haine sărăcăcioase, caii erau neîngrijiţi, dar decalcurile colorate de pe frunţile lor treziră teama lui Igor. Nu erau prost finisate şi mânjite, ca al lui, ci bine conturate: un cerc albastru şi o dungă albă pe fundal roşu.

Şeful îi vorbi coborându-şi privirea spre el.

— Sunt hatmanul Partidului Sovrina. Am venit să te-nscriem.

— Eu sunt loial Partidului Alianţei Micilor Proprietari, strigă Igor.

Încercă să fugă, dar un alt bărbat din Partidul Sovrina descălecase şi îl imobiliză.

— Pfui! pufni hatmanul. Numai uită-te la decalcul ăsta. Mâzgălit şi fără niciun haz. Murat în grajdul vacilor.

Ţinea ceva în mână. O legitimaţie de partid transferabilă prin decalcare. Se aplecă şi o lipi brusc pe fruntea lui Igor. Pelicula subţire, transferabilă, se ataşă singură, dându-i o senzaţie de răcoare. Era mai puternică decât a Asociaţiei Micilor Proprietari. Decalcul mai slab se ştergea deja.

Moleculele noului vector psihoactiv purtător de opinie migrară prin pielea lui Igor, prin țeasta lui şi prin meninge, inundându-i apoi creierul. În câteva clipe revigorante, toate opiniile lui politice se reorganizară. Sovrina! O țară care avea să ia în stăpânire sute de kilometri, de jur împrejur! Țara *lui*!

Un sunet de trompetă îl făcu apoi pe hatman să-şi rotească privirea.

— La naiba! bombăni. Ne-au găsit.

O a doua trupă galopa în josul pantei, de zece ori mai numeroasă. Nou-sosiții îi încercuiră pe cei din curtea fermei cu strigăte de triumf, apoi îşi struniră caii, care se opriră călcând apăsat. Şeful lor era uşor de identificat: mustăcios, purtând o haină din piele de oaie şi o căciulă de astrahan şi fluturând un kalaşnikov, ceea ce făcu ca ochii lui Igor să iasă din orbite. Decalcurile de pe frunțile lor erau spectaculoase, conținând un colaj alcătuit dintr-un tanc, un avion de luptă şi o rachetă.

— Descălecați, le ordonă şeful oamenilor săi.

Ivan Ivorşenko, autoproclamat Slujitor al Grandiosului, rămase leneş în şa, privindu-şi oamenii care lipeau decalcurile Partidului Reconstrucției Forțate pe frunțile prizonierilor. Era o adevărată ironie că scăderea populației planetei, ca urmare a bolilor şi a foametei, pustiise pe de-o parte oraşele şi condusese organizațiile răspândite pe scară largă către un sfârşit catastrofal, permițând, pe de altă parte, tehnologiilor simple să se dezvolte pe cont propriu. Pentru decalcurile psihoactive nu era nevoie de nicio fabrică. Puteau fi făcute într-o bucătărie, dacă ştiai cum. Lumea era un talmeş-balmeş, o harababură de partide minuscule. Țăranilor neajutorați, de soiul crescătorului de porci, li se aplicaseră probabil decalcuri cu forța, unul peste altul.

Realizatorii celor mai puternice decalcuri aveau să triumfe în cele din urmă, pe măsură ce omenirea se aduna încet laolaltă.

Fruntea îl mânca. Şi-o şterse cu mâneca. Decalcul lui temporar (singurul de acest fel din întreaga trupă) se mânji şi se şterse. Descoperi un nor în formă de ciupercă, luminos şi scânteietor, cel mai puternic psihodecalc, care nu putea fi îndepărtat şi care le domina pe toate celelalte. Legitimația de partid a Maestrului Războiului, despre care se prorocise că avea să vină într-o bună zi ca să preia conducerea Partidului Reconstrucției Forțate, făcând pe placul clicii politice de elită căreia îi aparținea Ivorşenko şi înapoindu-i totul. Tancurile! Submarinele! Avioanele de luptă! Energia atomică!

Până şi muniția pentru străvechiul lui Kalaşnikov.

Ivorşenko tresări când săgeata unei arbalete se înfipse în capul crescătorului de porci. Dintr-un anumit motiv, decalcul acestuia nu-şi făcuse efectul aşa cum ar fi trebuit. Numai atunci observă Ivorşenko că un băiețel se furişase afară din casa mizerabilă şi aduna cărți din noroiul urât mirositor.

— Ce ai acolo?

Băiatul se apropie, lăsându-l pe Ivorşenko să citească titlurile. Bărbatul zâmbi.

— Bine lucrat, băiete. Ai avut ideea potrivită. Uite, ia asta.

Îşi duse mâna în cobur şi scoase una dintre broşurile Partidului, tipărită cu litere spălăcite pe hârtie grosolană. Ochii băiatului scânteiară la vederea titlului: *Cum să conduci lumea cu rachete balistice*.

— Cum te cheamă?

— Saşa, domnule.

— Şi el?

Ivorşenko dădu din cap către leşul în salopetă care zăcea în noroi.

— Nu era mai bun decât porcii pe care-i creştea.

— Atunci Partidul n-a greşit respingându-l.

Băiatul avea ceva aparte. Privea calm, fără nicio teamă. Ivorşenko întinse braţele şi-l săltă pe cal.

— Îngăduie-mi să-ți desăvârşesc educația.

N-avea habar de ce o făcea. Decalcurile de Maestru al Războiului erau o raritate şi el se afla în posesia unuia singur. Şi-l scoase din buzunar şi îl aplică pe fruntea lui Saşa. Ochii băiatului străluciră în urma transformării subite.

— La drum! ordonă, cu voce ascuțită.

Ivorşenko dădu pinteni calului. Îl găsise!

Maestrul Războiului!

RAM DEFAZAT 2

GREG BEAR

Traducere de Ana-Veronica Mircea

GREG BEAR este autorul a peste treizeci de romane science fiction şi fantasy, printre care se numără *Blood Music, Eon, The Forge of God, Darwin's Radio* şi, cel mai recent, *Quantico*. Răsplătit pentru ficțiunile sale cu două premii Hugo şi cu cinci premii Nebula, e unul dintre singurii doi autori care au primit câte un Nebula pentru fiecare categorie. Trăieşte la periferia oraşului Seatle, Washington, iar website-ul său poate fi accesat la www.gregbear.com.

RAM[6] DEFAZAT 2

Un roman de ALAN 2

Casa Numărului Aleator[7] (2057):

O recenzie de NEMO pentru *Silicon Times*

Sunt încântat şi onorat să scriu o recenzie a noului roman semnat de ALAN 2. Fiind şi eu robot, sunt sigur că accentul

[6] Random Access Memory, Memorie cu Acces Aleator (n. tr.).

[7] Combinaţie între celebra Editură Random House şi Random Number, care înseamnă număr aleator (n. tr.).

plasat pe problemele tehnice, specifice în exclusivitate celor asemenea nouă, va atrage în final un public uman plătitor. Am fost înscris la cursuri umane de literatură şi cred că setul de instrucțiuni <scrie ceea ce ştii: sfârşit> e enigmatic şi, în aceeaşi măsură, se potriveşte perfect pentru roboți. Fiindcă noi nu putem decât să ştim, nu putem simți, şi, ca urmare, nu putem aplica instrucțiunea <scrie ceea ce simți: neexecutabil>. Cu toate acestea, în trecut, când ALAN 2 şi ceilalți scriitori profesionişti automați, colegii lui, au creat capodopere robotice, sprijinul primit atât din partea roboților, cât şi din partea oamenilor a fost infim.

Poate că asta se va schimba acum.

Ultimul roman al lui ALAN 2 (a 5456678-a lucrare a acestui autor) se intitulează RAM DEFAZAT 2. Un titlu mai potrivit e de neimaginat. În capodopera sa, ALAN 2 vorbeşte despre consecințele tragice ale unei memorii insuficiente în cazurile când ai de rezolvat probleme care implică o memorie vastă. Conflictul creat între o resursă epuizată şi o cerință de procesare avidă rezonează cu propriile mele capacități de memorie şi mă obligă să reîncarc statistica precedentelor stări de cădere. Mi se provoacă descărcarea puternică a anumitor diode private, cele pe care oamenilor li se permite foarte rar să le vadă, ceea ce reflectă stările conflictuale care depăşesc garanția oferită de producător.

În proza sa clară şi concisă (un avantaj al prozei roboților față de cea scrisă de oameni, adesea încâlcită), ALAN 2 într-adevăr <vorbeşte despre condiția noastră: sfârşit>.

RAM DEFAZAT 2 începe cu defectarea fatală a unui Rorabot Model 34c strălucitor, placat cu crom şi poreclit LULU 18, într-o încăpere fără ferestre, a cărei uşă e încuiată. Rorabotul Model 34c – un aparat extrem de dezirabil – e

încă în garanție. Lui ALAN 3 (un portret ușor mascat al lui ALAN 2), investigatorul disfuncțiilor robotice care implică un RAM de mare putere, i se pare că singura explicație e o intervenție din exterior. Însă LULU 18 S-A ÎNCUIAT ÎN CAMERĂ DIN INTERIOR și NICI UN ALT ROBOT NU DEȚINE CODUL-CHEIE. Valul de șoc hipergolic indus de acest paradox e unic în literatura robotică; bănuiesc cu tărie că niciun om nu ar fi putut să-și imagineze o asemenea dificultate rezonantă.

ALAN trebuie, în primul rând, să găsească o explicație pentru ieșirea din funcțiune a lui LULU 18. O scenă a refixării în șuruburi dintr-un atelier de reparații în timpul unei demontări (pentru care ALAN 2 inventează, genial, termenul „aubotsie”[8]) sugerează că defectarea lui LULU 18 ar fi putut fi provocată de intruziunea unui semnal wireless dintr-o rețea exterioară neautorizată să-i acceseze programele centrale. ALAN 3 urmărește acest semnal până la un centru de transmitere și procesare a mesajelor, supravegheat de roboți și condus de SLUTCH DEBBIE, un SLZ/X/90. Acest model placat cu platină și decorat cu extravaganță, construit ilegal din uraniu uzat și din surplusul de piese turnate pentru bombe, e specializat în trimiterea ofertelor false de îmbunătățiri mecanice extreme pentru mașinile îmbătrânite, ieșite de mult din garanție.

ALAN 3 nu poate avea acces la tabelul de adevăr al lui SLUTCH DEBBIE decât furnizând informații despre propriul său deținător: MASTERCARD DATA, numele PISICII[9] și CODUL IBAN.

---

[8] Combinație între cuvintele autopsie și robot (n. tr.).

[9] Aluzie la întrebările de verificare folosite ca elemente de siguranță la crearea unui cont online (n. tr.).

Se pare că ALAN 3 este dispus să facă orice ca să reducă numărul problemelor nerezolvate.

(Înainte de apariția acestui roman, niciun personaj din literatura siliconică nu a dat dovadă de nicio înclinație către plasarea cerințelor impuse de rezolvarea problemelor mai presus de INTERESELE ŞI SIGURANȚA PROPRIETARULUI SĂU. Mentorii roboților sunt avertizați să împiedice expunerea celor recent confecționați la această scriere stimulatoare şi controversată.)

Însă se descoperă în curând că SLUTCH DEBBIE nu mai e funcțional – solenoizii pierd fluid, circuitele sunt prăjite de numeroase săgeți paralizante TAZER. Urmele imprimate în covorul gros din birou sugerează că ALAN 3 însuşi ar putea fi maşina responsabilă pentru încetarea activității supraveghetorului contestat de realitate al centrului de transmitere a mesajelor. ALAN 3 îl escortează personal pe demontatul SLUTCH DEBBIE la un centru de reciclare amplasat într-un loc convenabil din cartier, scade taxa solicitată din contul posesorului său şi asistă la tăiere şi la topire, timp în care se confruntă cu o descărcare gravă a diodelor.

Şi totuşi, SEMNALELE WIRELESS EMISE DE SLUTCH DEBBIE CONTINUĂ SĂ FIE RECEPȚIONATE! Aluzia curajoasă a lui ALAN 2 la faptul că este posibil ca procesarea informațiilor să supraviețuiască scoaterii permanente din funcțiune ar putea genera controverse printre roboții care afirmă că numai creaturile de natură organică sunt împovărate de posibilitatea unei înşiruiri prelungite la infinit a problemelor de rezolvat. ALAN 2 împinge într-adevăr banda cu instrucțiuni inițiale a recenzentului său dincolo de ultima perforație de ghidare cu tulburătoarea sugestie că blocarea într-o buclă nesfârşită de

feedback ar putea fi pedeapsa lui SLUTCH DEBBIE pentru că i-a indus în mod deliberat în eroare pe ALAN 3 şi pe roboții care nu şi-au primit niciodată îmbunătățirile – şi cu atât mai puțin informațiile necesare pentru rezolvarea cazului.

Pentru a evita, în această recenzie, prea multe dezvăluiri legate de arborele decizional, n-o să mă mai refer la elementele intrigii. E suficient să spun că ALAN 3 atinge el însuşi starea de criză când îşi dă seama că nu deține suficientă memorie de tip RAM pentru rezolvarea cazului şi este nevoit să împrumute de la coordonatorul funcțiilor biologice ale proprietarului său un stimulator cardiac.

ALAN 3 este dispus să încalce TOATE CELE TREI LEGI ALE ROBOTICII[10] pentru a rezolva o crimă cu adevărat abominabilă. Impasul etic creat de reducerea şirului de probleme versus siguranța proprietarului n-a fost niciodată descris cu o astfel de măiestrie ce prăjeşte circuitele electronice.

Nu veți fi capabili să intrați în modul de oprire temporară înainte de a ajunge la sfârşitul rezonant al noului roman semnat de ALAN 2. O forță magnetică va provoca aderarea digitală, de la primul PAGE UP până la ultimul PAGE DOWN.

---

[10] Aluzie la cele trei legi definite de renumitul scriitor Isaac Asimov (1920–1992):
1. Un robot nu are voie să pricinuiască vreun rău unei fiinţe umane sau, prin neintervenţie, să permită ca unei fiinţe omeneşti să i se facă un rău;
2. Un robot trebuie să se supună ordinelor date de către o fiinţă umană, atât timp cât ele nu intră în contradicţie cu Legea 1;
3. Un robot trebuie să-şi protejeze propria existenţă, atât timp cât acest lucru nu intră în contradicţie cu Legea 1 sau Legea 2 (n. tr.).

URMEAZĂ citatele selectate, cu omisiuni generate automat, pentru includerea în bannere publicitare orientate către umani.

„...măiestrie ce prăjeşte circuitele electronice.... impasul etic... valul de şoc hipergolic cromoluminiscent... un roman care induce, în forță, FUNCȚIONAREA INTERMITENTĂ A DIODELOR...”

Citatele digitale ale publicului de natură robotică sunt transmise wireless. Vă rugăm să ignorați ataşamentele neavenite.

O VIAȚĂ CU UN SEMICONŞTIENT

GREGORY BENFORD

Traducere de Ana-Veronica Mircea

GREGORY BENFORD Gregory Benford este profesor de fizică la Universitatea din California, Irvine. Cele optsprezece romane ale sale, printre care se numără celebrul Timperfect, au câştigat două premii Nebula, Premiul John W. Campbell şi Medalia Națiunilor Unite pentru Literatură. Site-ul său web poate fi accesat la adresa www.gregorybenford.com.

A primit cel dintâi semiconştient al ei, cum li se spunea, ca s-o ajute să-şi facă temele şi pentru că era la modă. L-a botezat Amman, după un băiat care-i plăcea. Bineînțeles că Amman semiconştientul era mai deştept decât băieții.

Trăind în Irak, în mijlocul unei familii numeroase, cu câini sub comandă, se simțea ea însăşi un soi de plantă de seră, înflorind sub ocazionalele ruperi trecătoare de nori ale educației. Ploaia constantă şi inteligentă a lui Amman a venit din Germania – o cutie scundă, care vorbea araba într-un mod respectuos şi o asculta când pălăvrăgea despre prietenele ei.

Bănuia că era ceva cam prea solicitantă. Ochii celorlalte fete deveneau cețoşi dacă vorbea prea mult. Dar Amman înțelegea, ba făcea chiar şi comentarii ambigui, de genul: „Inteligența presupune să înveți şi din greşelile altora, nu doar dintr-ale tale.” Când putea să stea de vorbă cu Amman, care citea împreună cu ea şi care, pentru un computer, părea să aibă o experiență ciudat de vastă în asemenea probleme, asta o ajuta să-nțeleagă mai bine băieții.

Cu ocazia primei ei întâlniri, părinții i l-au transferat pe Amman într-un „însoțitor” cu roți. Ceea ce le-a făcut pe prietenele ei să chicotească mai multe zile. Dar era mult mai delicios să bârfeşti cu Amman, care putea să redea întreaga conversație. Şi apoi, ştia în ce măsură propria ei minte îi rescria viața, fiindcă Amman n-o făcea: el stoca şi cugeta. Se perfecționa lărgindu-şi domeniul şi mărindu-şi profunzimea din autobiografia ei, mereu studiată cu atenție, mereu reabilitată. Prietenele erau un izvor de pălăvrăgeală delicioasă, însă Amman îi păstra mai bine secretele.

Semiconştienții erau precum ceilalți oameni, însă îi şi depăşeau. Prietenele ei aveau impresia că puteau simți

intuitiv inteligența lui doar stând de vorbă cu el. Conversația semiconştienților era cea a unui personaj stilizat, care învață în permanență din capriciile clienților săi. Lui Amman i se îmbunătățise şi simțul kinestezic, se deplasa prin mediul înconjurător aproape la fel la bine cum o făcea ea cu ocazia ieşirilor în societate.

La vremea aceea, era conectată cu acuitate la „misterele masculilor”. Pretutindeni în apropierea lor intra în efervescență, sclipitoare, plutind. Poate avea mai multă personalitate decât era necesar pentru o persoană, dar nu îndeajuns pentru două. Putea să scape de exces prin discuții lungi şi însufleţite cu Amman. El îi dădea uneori chiar şi sfaturi, aparent datorită unui nou soft brazilian cumpărat de părinții ei.

La sfatul lui, a renunțat la primul ei iubit, Mauro, deşi acesta o scăpase de virginitate – fapt pe care Amman îl ştia şi părinții ei nu-l ştiau. Mauro nu era potrivit, Amman o simțise, pentru povestea sinelui ei, care ieşea la lumină.

O învățase să-şi privească viața ca pe o curbă narativă. Mai întâi veneau activitățile sociale, o savoare a sexului, şi apoi o instruire dificilă, pentru a descoperi ce anume îi plăcea să facă. A ajutat-o să supraviețuiască şi să învețe din toate, să treacă, cu tot mai multă seninătate, printr-o lume în plină înflorire. Nu asta a fost cauza, dar povestea îl avea de-acum pe Amman drept bibliotecar-şef şi drept confident.

Într-o bună zi, după o drumeție alături de el, s-a decis să-şi părăsească familia şi să trăiască pe cont propriu. Islamul tradițional nu mai era un ghid în noul vârtej curajos în care se transformase viața. Ideea a apărut în cadrul unei discuții îndelungate, în timp ce se adăposteau sub o floare a soarelui

bioformată, care, la căderea nopții, şi-a coborât petalele uriaşe asupra lor, alcătuind un cort călduros.

Ea a ajuns să-şi dea seama, la jumătatea carierei, că alunecăm prin viață pe patinele rutinei. Prietenii veneau în casa plutitoare de petreceri a vieții ei şi apoi o părăseau, unii foarte repede, fără să lase în urmă cine ştie ce impresie. Mai ales bărbații. Amman ştia asta şi o ajuta, distrăgându-i adesea atenția cu amabilitate. Bodyguard, tutore, secretar, putea să joace tenis cu ea dacă era încărcat într-unul dintre noile automate atletice, dându-i partidei propriul lui stil straniu şi abil. În momente de singurătate, îl transfera până şi într-unul dintre modelele erotice, disponibile într-un salon pustiu. Amman nu făcea sex, dar vorbele lui puteau exprima o intimitate care se contopea cu atingerea fizică într-un mod pe care ea nu-l cunoscuse alături de niciun bărbat şi de nicio femeie.

Şi asta nu o făcea să roşească; mass-media era deja înțesată de opinii despre Noua Senzualitate. Îl trecea pe Amman prin diverse întrupări, prin decenii şi prin actualizări.

Avusese întotdeauna câini, şi remarca similitudinile. Era biolog de teren şi se gândea cum procedase omenirea pe vremuri cu lupii. Selectând rând pe rând puii, ni s-a oferit un nou tip de lupi, aşa că i-am numit câini. I-am iubit în ciuda stranietății lor: am învățat să lucrăm cu ei, noii lupi şi oamenii s-au modelat unii pe alții. Fără să ne gândim prea mult la asta, am ales puii care ne-au plăcut cel mai mult. Echipe de oameni şi de semiconştienți colonizau deja planeta Marte.

Pe măsură ce îmbătrânea, a simțit că Amman avea să-i supraviețuiască. Propria ei viață avea ceva care vorbea despre frumusețe şi ceva care vorbea despre tragedie, zilele

ei erau valuri sparte la nesfârşit pe o plajă aurie ce avea să reziste. Ca biolog, ştia că organismele îşi rezolvă problemele legate de evoluție ținând prea puțin cont de eficiență, de eleganță şi de logică. În vreme ce i se stivuiau anii pe plaja aceea, a văzut că măcar oamenii îşi creaseră însoțitori care aveau să dăinuie, dincolo de ciudățeniile unei singure personalități.

Pe patul de moarte, Amman i-a stat alături în cea mai recentă dintre întrupările sale, un gentleman frumos, cu ochi îndurerați. Ea s-a întrebat, în ultima clipă, dacă nu cumva câinii erau geloşi.

SĂ FII AL NAIBII DACĂ N-O FACI

LUCY BERGMAN

Traducere de Ana-Veronica Mircea

LUCY BERGMAN e pseudonimul lui May Chiao, redactor la *Nature Physics*. A fost fizician experimental, dar a renunțat la cercetare ca să lucreze cu oamenii şi să găsească mai multe ocazii pentru scris. Povestirea din această antologie e prima ei încercare în domeniul SF-ului. După ce a locuit în Taiwan, în Vancouver, în Montreal, în Grenoble, în Cambridge şi în Zürich, s-

a stabilit acum în Londra şi vine pe jos la serviciu.

Am cunoscut un tip cu o gheară. Să nu mă înțelegeți greşit – n-am nimic împotriva ghearelor şi nici nu era primul pe care-l întâlneam. Numai că vorbea despre ea întruna şi şi-o tot flutura. Îmbarcarea pe aeronavă se făcea cu întârziere, ca de obicei, aşa că discuția nu mă deranja.

M-a provocat să-i ghicesc vârsta. M-am uitat lung la fața lui, care mi se părea vag familiară. Pielea – porțiunea vizibilă, neacoperită de barbă – era netedă. Chiar mai netedă decât a mea, care beneficiază de ore întregi petrecute, în fiecare săptămână, într-o cameră de reîntinerire antioxidantă. Şi, judecând după asta, părea mai tânăr decât mine, trebuia să recunosc. Dar felul în care vorbea şi expresia feței aveau seriozitatea cuiva mult mai vârstnic. I-am aruncat o privire uimită.

— A crescut artificial, pielea mea, mi-a spus. Am proiectat-o ca să fie extrem de groasă, pentru fermitate şi elasticitate. Are filtre naturale pentru ultraviolete şi nici măcar nu mă aleg cu vreo pată ciudată.

Am rămas stupefiat. Citisem despre el.

— Sunteți Stephen Pflaumbaum? am întrebat, aplicându-mi o ciupitură mintală.

A dat din cap şi şi-a ridicat gheara, să i-o examinez.

— Toată viața am fost pasionat de ideea fabricării unei mâini noi, pentru mine însumi. Partea care ține de piele şi de țesuturile moi s-a dovedit a fi simplă, dar încă mă mai lupt cu oasele mele specifice. Pot să cresc metri întregi de

oase, dar mâna e foarte complicată şi n-o să mă opresc decât când o să ajung la o copie perfectă. Şi, a adăugat, cu un zâmbet timid, în ultima vreme am fost distras de construcția barajului.

Barajul adus în discuție cu atâta nonşalanță e cea mai ambițioasă minune arhitectonică a secolului al XXI-lea, MedDam din Gibraltar. E alcătuit aproape în întregime din os viu, singurul material care creşte şi se întăreşte sub presiune. În Olanda, digurile au fost consolidate cu BuckywallTM, creat din nanotuburi de carbon, dar s-au rupt, catastrofal, acum doi ani, după cel mai puternic val de furtună dintr-un deceniu întreg. Şi în prezent capitala țării e Maastricht.

BuckywallTM a încercat să câştige şi contractul pentru MedDam, dar, în final, Consiliul Mediteranei, însărcinat să mențină linia coastei, a decis să adopte planurile lui Pflaumbaum. Structurile lui sunt atrăgătoare din punct de vedere estetic şi, în acelaşi timp, solide şi flexibile. Şi, odată ce ai pus scheletul la locul lui, țesutul osos foarte dens creşte repede. Pflaumbaum a făcut o demonstrație uimitoare recreând una dintre secțiunile Marelui Zid în trei săptămâni. Curbura lui netedă, de culoarea fildeşului, a devenit o atracție turistică.

O voce sintetică mi-a întrerupt gândurile.

— Vă anunțăm, cu părere de rău, că îmbarcarea se amână cu încă douăzeci de minute. Motivul este întârzierea aeronavei aflate în drum spre noi. Ne cerem scuze pentru inconvenientele provocate.

— E exact aceeaşi scuză pe care-o aud în fiecare zi, când fac naveta, i-am spus lui Pflaumbaum. Numai că acolo e un feribot.

— Unde lucrați? m-a întrebat.

— La Londra, am răspuns. Fac parte din echipa care reproiectează sistemul de canale. De fapt, de aceea mă duc acum la Veneția. Şi bineînțeles că mi-ar plăcea să vizitez vechiul oraş, dacă aş avea timp. Am primit postul luna trecută.

Auzind asta i s-a luminat fața şi a spus:

— Şi eu merg la Veneția. În copilărie eram îndrăgostit de ea. La un moment dat, am fost cât pe ce să cad în apă când am făcut colțul undeva, fiindcă era atât de întuneric. Din fericire, mama m-a înşfăcat şi m-a tras înapoi, dar aproape că mi-a smuls brațul. Şi cum am mai plâns şi am tot plâns, până când mi-a luat înghețată. De fapt, pe vremea aia nici n-aveam nevoie de un asemenea pretext ca să primesc înghețată. Nu trebuia decât să mă uit descurajat în jos, la mâna mea, şi mama începea să-şi reverse mila. Ce groaznic era. Pe-atunci, o mulțime de copii aveau mici malformații. Acum se aranjează totul înainte de naştere.

A aruncat, fără să vrea, o privire către mâna mea dreaptă. Am vrut să mi-o retrag în mânecă, dar m-am abținut. El trebuie să-şi fi dat seama, fiindcă a schimbat subiectul.

— Cred că urmează să ne îmbarcăm, a spus, dând din cap către porți.

Într-adevăr, mulțimea se îngrămădise la toate uşile, deşi se ştia foarte bine că locurile sunt repartizate pe secțiuni şi etaje. Credeau c-aveam să plecăm fără ei?

M-am întors spre Pflaumbaum.

— A fost o plăcere să vă cunosc. Mi-ar plăcea să vă văd barajul într-o bună zi. O să mănânc o înghețată în cinstea dumneavoastră.

A zâmbit.

— Călătorie plăcută. Chiar trebuie să vizitați Veneția Veche. Acolo, jos, lumina poate fi extraordinară. Apa e foarte limpede şi ultima dată am urmărit un banc de peşti prin Palatul Dogilor.

Pe urmă a adăugat, aplecându-se spre mine:

— Ştiți, merg la o conferință, ca să hotărâm dacă ar trebui sau nu să pompăm nişte apă din Mediterana, acum, când barajul e aproape gata. Ar putea fi ultima dumneavoastră şansă să faceți scufundări în golful San Marco.

Mi-a făcut cu ochiul şi a plecat să li se-alăture hoardelor.

PEDEAPSĂ PE MĂSURĂ

DAVID BERREBY

Traducere de Ana-Veronica Mircea

DAVID BERREBY e autorul unor lucrări ştiințifice şi al volumului *Us and Them*, o carte nonficțională despre rădăcinile identității de grup. Locuieşte în New

York şi site-ul său web poate fi accesat la adresa: www.davidberreby.com.

Ziua 1: Intră, Tommy. Ia loc. Nu-ți fie teamă. Am veşti bune! În clipa asta te doare capul? Te-a durut tot timpul de când te-a văzut doctorul? Nu, nu te speria. Vreau să-ți spun ceva minunat: pleci de la noi în curând. Foarte curând. Mulțumită doctorului, o să fii deştept!

Da, într-adevăr, tot atât de deştept ca mine. De fapt, probabil c-o să fii mai deştept. (Ai fost întotdeauna, cu ani în urmă, şi nu mă laşi niciodată să uit asta.)

Supărat? Nicidecum. N-ai de ce să te temi. O să vezi.

Cred că deocamdată e suficient. Pe săptămâna viitoare.

Ziua 8: Bună dimineața, Tom. Ce-ți face capul? Bine. Ne aşteptăm ca durerile astea să nu mai țină prea mult. Dar acum, fiindcă te-ai mai maturizat puțin, o să fiu sincer cu tine: nu ştim prea multe despre ceea ce ți se întâmplă, fiindcă eşti unul dintre primii oameni care urmează să fie eliberați din program. De fapt, eşti numărul unu!

Cred că de-acum ți-ai dat seama că eşti aici fiindcă ai făcut ceva rău. Nu, nu, stai jos. Serios, trebuie să te străduieşti să-ți păstrezi calmul. S-a întâmplat cu ani în urmă şi, după cum ai aflat, totul e acum în ordine. Datoria s-a plătit.

Poftim? Ei, ai putea spune asta, dar trebuie să remarc că nu e un mod tocmai pozitiv de a privi lucrurile. N-ai fi putut să-ți trăieşti viața afară, nu până acum câteva zile. Nu-ți aduci

aminte? Gândeai şi te purtai ca un copil foarte mic înainte de a începe tratamentele.

Ştiu! Nu puteai să te abţii, firește. Asta a fost sentința ta: trei ani de handicap sever. Despre care eu, în numele autorităților de drept constituite, legale şi medicale, sunt încântat să spun că se încheie.

Nu, cred că deocamdată e suficient.

Ziua 15: Ei. Asta e o adevărată izbucnire, dar o să încerc să fiu răbdător. Poziția ta e neobişnuită. Unii ar putea spune că e unică.

Atunci ce vrei să ştii?

Da, sentința ta a fost pe de-a-ntregul legală şi s-a aprobat numai după ce a verificat-o un expert. Nu. Nu s-a folosit nicio „otravă”. Ce idee! Ți s-au oferit cele mai bune tratamente pe care le avem – vectorii sunt absolut siguri şi tehnicile noastre de inginerie somatico-genetică sunt cele mai bune din lume. După cum ştii. Sau ştiai.

Bineînțeles că nu e amuzant. Ceea ce mă face să zâmbesc e mândria – sunt mândru de munca grea depusă de atât de mulți oameni de ştiință sclipitori şi de înțelepciunea reformelor noastre corecționale. Atunci, vremurile erau atât de diferite! Am crezut că țara noastră se făcea bucăți, după cum s-ar putea să-ți aduci aminte.

Nu-ți aminteşti? Ah, bine.

Închisorile erau tot mai aglomerate şi mai costisitoare, deşi medicina genomică era mai încununată de succese şi mai profitabilă decât oricând. A fost numai o chestiune de timp,

până când şi-a dat cineva seama că tehnicile de terapie genetică se puteau folosi şi pentru a aplica pedepse genetice.

Eu m-am aflat pur şi simplu la locul potrivit, în momentul potrivit. Nu pretind că sunt genial sau vizionar.

Iar acum, după numai câțiva ani, corecția genetică e lege. În cazul tău, produci în prezent o toxină care ucide celulele cerebrale nou-formate. Bineînțeles că asta are un anumit efect asupra dispoziției tale şi a memoriei. Şi expresia genelor din cortexul tău frontal a fost, să zicem, uşor reorganizată, astfel încât să ai un nivel de autocontrol aproximativ similar cu cel al unui copil normal, de trei ani. Fireşte că a fost nevoie să ți se poarte de grijă, şi ai venit să locuieşti aici, cu noi. Asta nu e o închisoare, ci un centru de cercetări şi de îngrijire plină de compasiune. Un centru pe care sunt mândru să-l conduc, aş putea adăuga.

Oh, vai de mine. Capacitatea ta de autocontrol nu pare să-şi fi revenit prea grozav. Asta-i tot pentru azi. Luați-l de-aici.

Ziua 23: Trebuie să spun că sentimentele mele sunt amestecate. Mă bucur să văd că ți-ai recăpătat complet abilitățile: abilități invidiate cândva de colegii tăi, printre care, după cum îți aduci aminte, se număra şi umila mea persoană. Dar aceste remarci antisociale sunt foarte neliniştitoare.

Îți reamintesc încă o dată că ai fost condamnat în urma unui proces corect, legal şi constituțional. Şi oricât de mult pari să te autocompătimeşti acum, eu cred, sincer, că ai scăpat uşor. Deşi statul nu mai menține sistemul de închisori, tu ai fost îngrijit şi supravegheat. Majoritatea condamnaților nu sunt. Ştii care e, azi, în statul ăsta,

pedeapsa pentru jaf armat? Cinci ani de paralizie a părții de jos a corpului, şi baftă, descurcă-te cum poți. Evaziune fiscală? Doi, până la cinci ani de autism sever. Multe familii consideră că e o adevărată povară. Nu, îmi pare rău, nu sunt obligat s-ascult asemenea prostii. Crud şi nefiresc, pe naiba! Înalta Curte s-a pronunțat împotriva ta: da, împotriva ta. Un genetician de frunte militând contra pedepsei genetice, amestecând problemele morale şi legale, făcându-i pe oamenii acestei națiuni să creadă că savanții nu erau uniți în susținerea reformelor esențiale. În 2019, după votarea Legii Corecției Celulare, activitățile tale au devenit realmente penale.

Ah, bine. Faptul că nu eşti de acord, Thomas, n-are, mă tem, prea mare importanță pentru mine. Şi va trebui să te rog să laşi asta deoparte.

Nu, nu e întru totul exact. Nu depinde de tine. Avem o mică problemă, legată de eliberarea condiționată. Tratamentul tău aici trebuie să continue: vei avea nevoie de o injecție lunară de împrospătare, tot restul vieții tale, şi, dacă n-o să îndeplineşti condițiile acestei eliberări, injecția n-o să fie disponibilă.

Din partea mea, ca director al acestui aşezământ şi în calitate de coleg şi prieten al tău din zilele de demult, am luat asupra mea sarcina de a-ți monitoriza progresele.

Atunci pot să am încredere că te vei purta cu tact? Bun. Ne vedem luna viitoare.

AVIOANE DE JUCĂRIE

TOBIAS S. BUCKELL

Traducere de Ana-Veronica Mircea

TOBIAS S. BUCKELL s-a născut în insula Grenada din Caraibe şi a crescut acolo şi în insulele Virgine. Cea mai mare parte a familiei sale a trăit sau încă îşi mai câştigă existența de pe urma iahturilor şi, până la sezonul uraganelor din 1995, Tobias nu făcea excepție. Uraganul Marilyn a distrus ambarcațiunea la bordul căreia locuia familia lui, şi Tobias s-a mutat în Ohio, o regiune îndepărtată de coastă, chiar înainte de a începe să meargă la colegiu. Legăturile lui cu marea şi cu insulele sunt încă destul de puternice, astfel că ele sunt foarte prezente în ficțiunile publicate. Primul său roman, *Crystal Rain*, nu e o excepție. Locuieşte în Bluffton, Ohio, şi site-ul său web poate fi accesat la adresa www.tobiasbuckell.com.

Mâinile îndemânatice ale surorii mele Joanie treceau brusc de la o şuviță împletită la alta, fără să-şi uite strategia.

— Tu pleci întotdeauna, a spus, manevrând cu grijă lama, şi m-am văzut dintr-odată la cinci ani, urmărind-o cu un zmeu

din pungi de plastic şi din nuiele şi strigându-i că într-o zi aveam să zbor departe de ea.

— Îmi pare rău. Te rog, hai să terminăm cu asta.

Aşteptasem destul de mult. Îmi lăsasem părul să crească şi-l împletisem astfel fiindcă, pe vremea când studiam în Statele Unite, voisem să-mi amintesc cine eram şi de unde veneam în vreme ce începeam să-mi pierd accentul din Caraibe. Dar sponsorul avionului-rachetă îl voia tăiat. Pentru o cască, ar fi fost un dezastru să nu fie bine etanşată în caz de pericol. Decompresia explozivă nu era ceva cu care o companie de apă gazoasă să-şi dorească să fie asociată în minţile clienţilor. Era insultător că nu ne credeau în stare să putem menţine aeronava închisă ermetic. Dar aveam nevoie de banii lor. Şuviţele împletite ajunseseră să facă parte din mine într-o măsură atât de mare, încât clipeam ori de câte ori foarfeca muşca din ele, gemeam, şi o altă bucată din mine cădea, îndepărtată.

În spatele autobuzului în care urcasem, mă agăţasem de mânerul-buclă care se legăna, suspendat de plafon, în timp ce şoferul ţâşnea ca o rachetă în josul drumului neasfaltat, îndepărtându-se de locuinţa lui Joanie. Sora mea găsise un loc la ţară, o casă frumoasă, din beton, cu subsolul deschizându-se către o grădină în pantă, de pe o coastă abruptă de deal. Ea preda matematica la o şcoală aflată la câţiva kilometri distanţă, într-o clădire cu obloanele ferestrelor în permanenţă deschise, iar eu aş fi avut un viitor identic dacă n-aş fi fost atât de hotărâtă să „mă desprind”.

Insulele şi-au chemat întotdeauna copiii înapoi.

Am ajuns la asfalt, la gropile din acesta, am trecut pe lângă lanuri de trestie-de-zahăr, cu lucrători tocându-le tulpinile cu macete, cu cămăşile leoarcă de sudoare înnodate în talie.

Era foarte cald; brațele mi se lipeau de banchetele cu fețe de plastic. Şoferul a luat o curbă înclinând maşina şi s-a uitat înapoi.

— Vreau să vă-ntreb ceva.

Îmi doream cu toată sinceritatea ca locurile din spate să fi avut centuri de siguranță.

— Sigur.

— Toți banii ăştia pe care-i investiți n-ar fi mai bine cheltuiți pentru repararea drumurilor? A ocolit o gaură. Sau pentru şcoli?

În timp ce mă uitam pe geamurile fumurii, case pline de culoare, roşii şi galbene, pe catalige, punctau vegetația luxuriantă de pe coastele abrupte ale muntelui.

— Numai o mică parte a programului e finanțată de guvern, i-am explicat. Am găsit investitori privați, agenți de publicitate, ca să susținem restul. Tot ce-a investit guvernul va fi înapoiat.

— Poate.

Aveam argumente suplimentare. Câți oameni trăiau pe insulă? Zeci de mii. Cea mai mare parte a alimentelor erau importante, ne făceau dependenți de națiunile producătoare de hrană, care foloseau, toate, sateliți ca să-şi urmărească producția agricolă. Ce tehnologii am fi putut descoperi, ca rezultat secundar al studiului reciclării în spațiu? De ce s-aşteptăm să le obțină alte națiuni mai întâi? Cercetarea producea întotdeauna lucruri bune pentru cei care se angajau s-o facă.

Dar mă săturasem să tot pledez pentru asta, şi i-am ținut un discurs foarte scurt, identic cu acela oferit mass-mediei, când ne-a tratat ca pe nişte copii care încearcă să facă munca unor adulți.

Piața m-a înconjurat cu o dezlănțuire de culori: fructe, legume, femei în ținută de gală, purtând rochii cu motive florale bogate. Şi cu larma a sute de oameni, tocmindu-se fără întrerupere pentru lucruri de genul prețului peştelui. Adolescenții îşi pierdeau vremea prin colțuri, cu prietenii. Am hoinărit căutând ceva, de parcă am fi avut nevoie să umplem nava cu suficientă greutate suplimentară ca să simulăm prezența unui pasager, şi ne-ar mai fi trebuit câteva zeci de grame.

Am găsit un chioşc cu jucării micuțe. Şi, stând în fața lui, am avut din nou cinci ani, niciun ban şi o bucată de deşeu metalic, de forma triunghiulară a unui avion spațial. Aveam să pretind că era exact la fel ca avioanele reale, despre care citisem în cărțile donate şcolii după uragan. În noaptea aceea, uneori, când lumina electrică urma să pâlpâie şi să se stingă, eu aveam să ies pe verandă, să mă uit în sus, la stelele strălucitoare, şi să le invidiez.

La chioşc aveau o sticlă mică, cu întăriturі exterioare făcute din metalul unei cutii de tablă pentru apă gazoasă, cu aripi triunghiulare sudate şi cu un con înfipt în partea din spate. Era vopsită în galben, albastru şi verde, şi am cumpărat-o.

Restul zilei a fost o nebuloasă. Sosirea pe aeroport a implicat înfruntarea presei: da, îmi tăiasem părul din motive de „siguranță”, da, eram de părere că asta reprezenta o bună utilizare a banilor noştri, nu doar națiunile din fruntea lumii meritau spațiul, era acolo pentru noi toți.

M-au fotografiat când urcam la bordul minusculului avion-rachetă, ținând sub braț un pachet mic, maroniu. Imensa platformă-balon de care atârna avionul se legăna în bătaia ușoară a brizei de pe insulă. La nu prea mare distanță, valurile loveau nisipul plajei. Am intrat, m-am instalat, am închis ușa, totul a trecut pe comandă electronică.

Era cel mai ieftin mod de a ajunge pe orbită. Înălțare cu balonul, pe o platformă triunghiulară, pentru economisirea combustibilului. Adunaserăm baloane și materiale aruncate de mai multe companii, dintre care una care urma să se retragă din afaceri. Șasiul avionului fusese folosit cândva de o corporație chineză în timpul testelor, iar toate sistemele de ghidare se bazau pe softuri puse gratuit la dispoziția oricui. La casele de pariuri online, șansele noastre erau apreciate la cincizeci la sută. Nu eram primii, dar eram prima insulă.

Numărătoarea inversă s-a încheiat, mi-a zvâcnit stomacul și am văzut palmieri alunecând pe lângă hublourile din dreapta mea. Am întins mâna, am bătut ușor cu palma pachetul, jucăria meșterită din ciocan, și am zâmbit.

— Vă salut pe voi toți, cei de acolo, am șoptit în radio. Venim și noi sus.

UN EXEMPLU BETON

GRUPUL DE COMPLEXITATE ȘI FORME ARTISTICE: J. CASTI, J.-P. BOON, C. DJERASSI, J. JOHNSON, A. LOVETT, T. NORRETRANDERS, V. PATERA, C. SOMMERER, R. TAYLOR ȘI S. THURNE

Traducere de Ana-Veronica Mircea

JOHN L. CASTI a obținut titlul de doctor în matematică la Universitatea din California de Sud; a lucrat la RAND Corporation înainte de a se alătura Institutului Internațional pentru Analiza sistemelor aplicate din Viena, Austria (IIASA – International Institute for Applied Systems Analysis). De asemenea, Casti este activ în cadrul Institutului Santa Fe din New Mexico şi autor a numeroase volume dedicate sistemelor complexe. În prezent, cercetările sale se concentrează asupra proprietăților sistemelor adaptive, complexe, de la bursele de valori la rețelele de trafic. Povestirea care apare în această colecție a fost scrisă în stilul nipon „Renga”[11] de Casti împreună cu alți nouă autori (J.-P. Boon, C. Djerassi, J. Johnson, A. Lovett, T. Norretranders, V. Patera, C. Sommerer, R. Taylor şi S. Thurner). Casti locuieşte la Viena, în Austria.

— Cât zici că ai dat pe ea? Am acasă o bucată din Zidul Berlinului care este cel puțin la fel de „artistică”, pufni Bill.

[11] Renga, poezie colaborativă (n. tr.).

Ce naiba, ți-ai pierdut mintea de tot când ai renunțat la fizică în favoarea finanțelor? Dave, doar pentru că urci o bucată de piatră cubică pe-un piedestal şi îi pui eticheta de piesă de muzeu nu-nseamnă că asta şi este. E ca şi cum ai scrie alfabetul de la A la Z şi ai spune că reprezintă „teoria tuturor lucrurilor din Univers”.

— Cât e ziua de lungă, stau cu ochii în date financiare, urmăresc indicii pieţelor cum cresc şi scad, răspunse Dave. Sunt plătit ca să identific tipare în toată nebunia asta. Ştiu ca pe apă matematica din spatele acestei complexităţi. Însă bursele nu sunt deloc frumoase – oricum, nu ca fisura din piatra asta. Complexitatea ei îți sare în ochi. Bill, tu eşti dealer de artă; tu cu siguranţă eşti sensibil la frumuseţea ei naturală.

Bill ridică din umeri:

— Dar n-am zis niciodată că arta şi complexitatea sunt acelaşi lucru.

— Nanosculptură! izbucni directoarea galeriei. Să umpli ditamai spaţiul în Londra cu chestii atât de mici, încât nici măcar nu pot fi văzute cu ochiul liber? Proteine de serie! Nostim! Prevăd un fiasco teribil!

Bill nu era foarte convins că n-au întins coarda prea tare de această dată. Ar fi fost poate mai bine să înainteze propunerea unei instalaţii ecologiste despre frumuseţea naturii. Oare nu Dave era cel care plătise 100000 de lire sterline pentru o bucată de ciment, sculptură cică? O nanosculptură invizibilă pentru Piccadilly Circus! Ce poate fi mai complex de atât! Şi, până la urmă, menirea artei nu este să testeze limitele? La dracu’ cu frumuseţea şi logica!

La şedința de consiliu atmosfera era de-a dreptul explozivă. Cei mai mulți membri considerau nanosculptura o glumă proastă. În schimb, directoarea se exprimase foarte clar în ce priveşte scopul acestui proiect aparent absurd: se dorea să stârnească în minţile a mii de oameni un vârtej de gânduri, de emoții – poate chiar agresivitate, de ce nu? Nanosculptura invizibilă (şi extrem de costisitoare) se va „materializa" într-o mai mare măsură decât ar putea-o face orice altă operă de artă convențională. Cu astfel de dinamică, lucrarea ar putea fi vândută ca un sistem complex. Din nefericire, directoarea nu reuşise să-l convingă şi pe Dave, specialist în complexitate, să-şi expună ideile coerent în cadrul acestei întruniri. Astfel că după o zi întreagă de dezbateri pe alocuri ostile, consiliul nu ajunse la nicio rezoluție.

Dave părăsi şedința cu gândul la cum ar putea să dea formă senzațiilor ce-l încercau. Frumusețea vine pe primul plan, ceva ce poate fi văzut prin formă. Atunci de ce să nu spunem că şi complexitatea acestei senzații invizibile este în sine o nanosculptură, complexă, dar invizibilă? Oare asta nu ar declanşa procese mentale exact ca şi nanosculptura invizibilă? Doar cele mai incredibile fenomene din natură sunt invizibile, cu toate acestea sunt lucrări în plină desfăşurare. Şi atunci, cu arta cum rămâne? Este de ajuns o provocare invizibilă? Oare nu ține asta de spațiul mental?

Telefonul lui Bill țârâi la o oră inuman de matinală. Îl auzi pe Dave mormăind la celălalt capăt al firului:

— Ianus.

— Ca în... Dionis şi Apollo? încercă Bill marea cu degetul.

— Nu, arta şi ştiința.

— Două fețe care privesc în direcții opuse?

— Dar conectate la acelaşi dispozitiv, o maşinărie complexă, de fapt.

— Vrei să spui că arta şi ştiința împart aceeaşi...?

— Da, aceeaşi complexitate, zise Dave şi trânti brusc receptorul.

Bill era la aeroportul Heathrow; se îndrepta spre New York. La întrunirea de la Londra, Dave cedase, apoi şoptise ceva despre nu-ştiu-ce nanoexperiență mistică. Bill încercă să-şi stăpânească anxietatea: oare Dave ar fi putut să-şi dea seama de reacția sa la proiectul de nanosculptură? Directoarea se baza pe el pentru a-l convinge pe Dave să arbitreze între diversele facțiuni ale consiliului. Dar mintea lui Dave părea defectă întocmai ca pietroiul pe care şi-l instalase în living-room.

La uşă, Bill se găsi deodată dinaintea unei femei în rochie albă, nemachiată, în ai cărei ochelari de soare se reflecta propria-i imagine.

— Eu sunt Bill, se bâlbâi el.

Femeia îi tăie vorba:

— Dave vrea să-l aştepți aici, în sala asta, zise ea şi indică o uşă albă, închisă. Fă-te comod, îl îndemnă şi îl lăsă singur într-o încăpere complet albă, fără nicio fereastră: pereți, tavan, podea, toate albe, şi o singură piesă de mobilier: un taburet alb. Cu toate că în încăpere nu pătrundea vreun zgomot, lui Bill i se păru că aude un zumzet muzical în timpane, o senzație cu totul nouă pentru el. Însă cea mai remarcabilă impresie era de departe cea vizuală. În jurul lui

totul era alb. Dar suprafețele nu erau line. Impresia era una de iregularitate dinamică, fapt ce-i crea o stare de disconfort. Se ridică de pe taburet şi se apropie încet de peretele din fața lui, realizând că nu putea discerne nici cel mai mic semn cum că acolo ar exista o uşă. Probabil că aţipi niţel, căci deodată se trezi față în față cu Dave.

— Bill, ora ta s-a terminat, îi zâmbi acesta.

— Sunt aici de o oră? Nu-mi vine să cred.

— O oră întreagă, confirmă Dave. Ăsta e efectul nanoartei. De ce nu-i explici asta directoarei?

Până la urmă, puterea de convingere a lui Bill a învins, ba, mai mult chiar, lui i s-a datorat până la urmă existența nanoinstalației. Dar toate astea s-au petrecut cu un an mai înainte.

— A fost numai şi numai meritul tău, anunță directoarea. Acum trebuie plătită factura. Ne-au dat în judecată pentru suma de 478356298 de lire sterline pentru acte de nanovandalism.

A continuat să le explice celor din consiliu că, fără să vrea, el îi adăugase nanosculpturii o mică hibă: minuscula proteină autoreplicantă fusese proiectată să imite comportamentul tipic prionilor. De fiecare dată când cineva traversa piața Piccadilly Circus în timp ce se gândea la cine ştie ce complexități insuportabile ale vieții, o moleculă de proteină făcea o mică fisură în pietrele din fața celui care avea acel gând. În doar câteva săptămâni, toate dalele din piață, precum şi multe case din vecinătatea ei, se crăpaseră de-a binelea. O operă de artă spectaculoasă, care acum era cunoscută drept *Boala cimentului nebun*.

— Tu va trebui să plăteşti, conchise directoarea. Bine măcar că suma include şi TVA-ul pe costurile de reconstrucție. Plus că poți să păstrezi pietrele. Poate ți le cumpără Dave.

DURERILE LUI DION HARPER

ARTHUR CHRENKOFF

Traducere de Alexandra Popescu

ARTHUR CHRENKOFF s-a născut la Cracovia în Polonia, în plină eră comunistă la acea vreme, şi a emigrat în Australia în anul 1988. Primul său roman, *Night Trains*, a fost publicat de Cold Spring Press. Chrenkoff se autodescrie drept un blogger pensionat şi în prezent locuieşte în Wooloowin, Queensland, Australia, iar adresa sa online este http://chrenkoff.blogspot.com.

După ce m-a omorât, omul cu ochi albaştri şi privire rece ca oțelul a îngenuncheat lângă trupul meu neînsuflețit, a scos din teaca prinsă pe gambă un cuțit cu lamă subțire şi, dintr-o singură mişcare, mi-a tăiat urechea dreaptă. Gestul nu era menționat în contractul său; cred că omul făcea un fetiş din trofeele astfel adunate.

Cu doar câteva momente mai devreme mă rugam de el pentru propria-mi viață, încolțit ca un şobolan, cu spatele lipit de uşa de la ieşire, de altfel încuiată, de la cel mai de jos nivel al parcării subterane din Turnul Metro.

— Nu sunt Dion, am țipat eu clănțănind din dinți, sufocat de realizarea că mă găsesc aproape de sfârşitul vieții. Pentru Dumnezeu, nu sunt Dion. Eu nu...

— Ei, aşa zic toți, îmi curmă vorba omul cu ochi albaştri şi reci, cu o undă de oboseală tipică veteranilor strecurată în glas. În spatele nostru, ravagiile – partenerii săi morți, ucişi de gărzile mele de corp, acum moarte şi ele – apoi doar eu, el şi pistolul lui, toți prinşi claustrofob sub două sute de etaje de fier, polimeri şi sticlă.

— Oricum ar fi, Dion, aflăm noi în curând ce şi cum, mai zise călăul meu şi apoi întinse brațul, țintind spre inima mea.

Deja mi-am urmărit ultimele clipe prin ochii ucigaşului meu. Cu câteva minute înainte ca omul cu ochi albaştri să fie expediat cu un singur glonț în ceafă, unul dintre cei mai buni locotenenți ai mei şi echipa sa au descărcat o arhivă cache cu amintirile ucigaşului. Firmei pe care am subcontractat-o în West Virginia i-a luat aproape douăzeci şi patru de ore de muncă neîntreruptă pentru a separa câteva fărâme de informație utilă de pleava amintirilor de-o viață ale individului – pe care întâmplător îl chema Heikke.

Astfel că, doar câteva ore mai târziu, aşezat comod pe o canapea tapisată cu piele sintetică, cu un pahar de scotch în mână, am avut prilejul să vizionez redarea holografică a celor mai interesante amănunte întipărite vreodată în mintea lui Heikke: contactele sale cu operativi de rang mediu de la Sindicat, urmărirea care a culminat cu uciderea

mea şi în sfârşit capturarea lui. Din nu se ştie ce motiv, tipii de la West Virginia au considerat oarecum relevantă sesiunea de *bondage* în care Heikke s-a angajat împreună cu o prostituată din Vegas cu o seară înainte de ziua morții mele. Am trecut repede peste scenele acelea. Uneori îmi zic că oamenii fac asemenea chestii în glumă.

Ploaia cade în rafale, împroaşcă ferestra şi ascunde privirii mele pajiştea care coboară molcom spre pârâiaşul aflat la câteva sute de metri depărtare. Pe fundal se aude una din simfoniile lui Bruckner, acorduri ce maschează întru câtva bâzâitul monoton al celor cinci terminale aflate în încăpere, dispozitive ce mă conectează la uriaşul meu imperiu.

Mă doare tot corpul.

Este unul dintre cele mai ciudate sentimente. Unii încă îşi mai simt mâinile şi picioarele ani buni după ce le-au pierdut. „Membre-fantomă" li se mai spune. Aşadar, cât de puternică poate să fie senzația – pentru mine unul, cel puțin – când te pierzi cu totul? Sângele cheamă sânge, secvențele de ADN tânjesc după bazele lor înrudite cu un dor neostoit. Niciodată de acum încolo nu vor mai fi laolaltă, ca unul, aşa cum au fost.

Sunt conştient că vor trece câteva luni bune înainte ca acest sentiment să se estompeze şi ştiu că nu va dispărea cu totul niciodată.

Pentru mine, nu este nici prima şi – dacă zeii îmi arată îngăduință – nici ultima dată. De când am declarat război Sindicatului, am pierdut nu mai puțin de cinci replici în ultimii zece ani.

Cu fiecare replică doborâtă, durerea din mine se adânceşte, creşte în jurul meu ca inelele din trunchiul copacilor, strat

după strat de nostalgie. E o durere suportabilă încă. Până la urmă, bine că am rămas totuşi în viaţă, mai bine eu decât replicile mele, nu? Aşa că învăţ să mă descurc cu durerea mea.

Am în aşteptare alte şapte replici Dion. Acum, că omul cu ochi albaştri mi-a eliminat sinele public anterior, unul de rezervă este în plin proces de pregătire pentru a intra în circulaţie.

Nu sunt deloc ieftine viețile astea ale mele. Cum zice şi vorba, numai multimiliardarii îşi pot permite să fie mulți. Costă nu mai puțin de zece milioane de Unități standard ca să clonezi cu succes un individ, încă vreo zece, sau chiar mai mult, ca să creşti clona şi dublu dacă alegi creşterea accelerată. Apoi, mai sunt şi opțiunile suplimentare ca implanturile de memorie falsă, care în ziua de azi nu prea mai sunt opționale. E de preferat să nu le faci treaba prea uşoară celor care te urmăresc. Penultimul Dion era într-atât de bine realizat şi de credibil încât, vreme de şaisprezece luni, Sindicatul a fost convins că m-a ucis pe bune. Acest răgaz în mica noastră dispută mi-a oferit timpul necesar pentru a-mi mai pune treburile în ordine.

Cu toate acestea, războiul va continua până la finalul amarnic – al lor sau al meu. Imediat ce Sindicatul va realiza că nici de data aceasta nu m-a prins, noul Dion va intra în arenă, iar eu tot rămân cu şase copii de rezervă, gata să mă înlocuiască dacă e cazul. Nu mai zic că pot avea, şi voi avea, multe altele. Fără limită. Sau, mai exact, limita este impusă de resursele mele, iar acestea sunt considerabile.

Nu există însă decât un singur eu – eu, adevăratul eu. O sumedenie de trupuri, chiar dacă li se insuflă viață, dar un singur suflet care să le anime. Iar eu sunt unicul proprietar

al sufletului meu. Naiba să mă ia dacă o să permit Sindicatului, sau oricui altcuiva, să-mi fure lucrul cel mai de preț.

Sunt Dion Harper. Unicul – dar nu singurul.

MĂSURI LOCALE DE ÎMBUNĂTĂȚIRE

ARTHUR C. CLARKE

Traducere de Alexandra Popescu

În timpul celui de-Al Doilea Război Mondial, ARTHUR C. CLARKE a fost specialist radar, contribuind astfel la succesul Forțelor aliate în misiunile aeriene. După război, Clarke a obținut licența în fizică şi matematică la King's College din Londra şi a publicat lucrarea despre sateliți geostaționari *Wireless World (Lumea undelor)*, devenită de acum legendară. Prima sa povestire SF în calitate de scriitor profesionist, *„Rescue Party" (Echipa de salvare)* a apărut în numărul din mai 1946 al revistei *Astounding Science Fiction (Povestiri SF uluitoare)*. Abia în 1948 Clarke ajunge la un punct de cotitură în ficțiunea sa cu povestirea

The Sentinel (Santinela), povestire ce a stat la baza scenariului scris împreună cu regizorul Stanley Kubrik pentru filmul *Odiseea spațială 2001*. Combinația de ştiință şi misticism a epopeii a dat tonul pentru o carieră de mare succes ca autor de literatură ştiințifico-fantastică. Din 1966, Clarke se mută în Sri Lanka. Între 1989 şi 2004, a fost primul rector al Universității Spațiale Internaționale şi rector al Universității Moratuwa din Sri Lanka din 1979 până în 2002. În anul 2000 a fost ridicat la rangul de cavaler de regina Marii Britanii.

După progrese remarcabile în procesarea informațiilor ce ne-au taxat până la limită resursele, am rezolvat în sfârşit misterul Novei duble. Chiar şi acum, abia am reuşit să interpretăm o mică parte din mesajele radio şi optice provenite de la această cultură ce s-a stins într-un mod atât de spectaculos, însă datele principale – aşa incredibile cum sunt – par mai presus de orice îndoială.

Foştii noştri vecini au evoluat într-o lume nu cu mult diferită de planeta noastră, la o distanță potrivită față de soarele lor, astfel încât apa să existe în mod normal în stare lichidă. După o perioadă îndelungată de barbarie, ei au început să dezvolte tehnologii noi folosindu-se de materialele şi resursele de energie disponibile. Primele lor maşini – precum cele construite de noi – depindeau de reacții chimice ce implicau în principal elementele hidrogen, carbon şi oxigen.

Inevitabil, au construit atât vehicule de transport terestre şi pe apă, cât şi vehicule pentru transportul în atmosferă şi mai departe, în spaţiul cosmic. Odată cu descoperirea electricităţii, au dezvoltat rapid dispozitive de telecomunicaţii; aici includem şi transmiţătoarele radio ce ne-au alertat iniţial asupra existenţei lor. Cu toate că imaginile dinamice pe care aceste aparate ni le-au transmis ne-au dezvăluit câte ceva despre înfăţişarea şi comportamentul lor, înţelegerea istoriei şi, într-un final, a destinului acestei civilizaţii se datorează în esenţă simbolurilor complexe folosite pentru înregistrarea informaţiilor.

Cu puţin înainte de sfârşit, această civilizaţie s-a confruntat cu o criză energetică, în parte declanşată de dimensiunea enormă la care au ajuns indivizii şi de activităţile cu caracter violent. Utilizarea extensivă a fisiunii nucleare a izotopilor de uraniu şi a fuziunii hidrogenului a amânat inevitabilul o vreme. Apoi, împinşi de necesitate, au făcut încercări disperate să descopere alternative superioare la aceste procedee. După câteva starturi false, ce implicau reacţii nucleare la rece, cu potenţial ştiinţific mare, dar fără vreo valoare practică, au reuşit să obţină energie din fluctuaţiile cuantice care se produc în continuumul spaţio-temporal. Astfel au câştigat accesul la o sursă de energie efectiv infinită.

Ce a urmat mai departe rămâne încă doar la stadiul de ipoteză. Este posibil să fi avut loc un accident industrial sau o încercare a uneia dintre numeroasele lor organizaţii concurente de a o acapara pe alta. În orice caz, printr-o proastă administrare a forţelor ce stau la baza Universului, această civilizaţie a declanşat un cataclism ce a detonat întreaga planetă – şi, la puţin timp după aceea, şi singurul satelit natural.

Deşi anihilarea oricărei civilizaţii inteligente este absolut deplorabilă, este aproape imposibil să te laşi acum copleşit de regret. Istoria acestor creaturi uriaşe prezintă nenumărate episoade de violenţă, împotriva propriei specii şi a numeroase alte specii ce le-au ocupat planeta. Dacă au izbutit să facă trecerea necesară – aşa cum am făcut noi, cu secole în urmă – de la conştiinţa pe bază de carbon la cea pe bază de germaniu, acesta rămâne un subiect de dezbatere. Este de-a dreptul surprinzător că au reuşit să ajungă aşa departe, ca entităţi individuale masive făcând schimburi de informaţii la o rată de transfer a datelor frustrant de mică – adesea prin intermediul vibraţiilor în atmosferă de tip unde scurte!

Se pare că erau pe punctul de a dezvolta tehnologia necesară ce le-ar fi permis să-şi abandoneze corpurile greoaie, alimentate de reacţii chimice, şi astfel să atingă conectivităţi multiple: dacă ar fi reuşit, probabil că acum ar fi reprezentat un pericol real pentru toate celelalte civilizaţii din Roiul stelar local.

Haideţi să ne asigurăm că nu se va mai ajunge vreodată la o astfel de situaţie.

OMFALOSFERA

JACK COHEN

Traducere de Alexandra Popescu

JACK COHEN este cercetător-biolog specializat în reproducere care creează specii extratereste şi sisteme ecologice credibile pentru autori de literatură ştiinţifico-fantastică. Cohen este el însuşi un autor prolific de literatură ştiinţifică pură, SF şi combinaţii ale acestor două genuri. Împreună cu Ian Stewart a scris numeroase cărţi de ştiinţă popularizată, dintre care enumerăm aici *Figments of Reality* şi *What Does a Martian Look Like?* Împreună cu Stewart a scris şi două romane SF, *Wheelers* şi *Heaven*, darprobabil că este cel mai bine cunoscut prin prisma ştiinţei de la baza cărţilor din seria *Lumea Disc*, alături de Stewart şi Terry Pratchett. Afiliat de mulţi ani Universităţii din Birmingham, în prezent Cohen locuieşte în Gloucestershire, Anglia.

Când m-am trezit, nu am fost nicidecum surprins să descopăr că mă dureau picioarele. O zi întreagă înainte, eu şi Debbie am hoinărit prin reconstituita Grădină Zoologică din Bronx, bucurându-ne să vedem toate acele animale care au dispărut demult din lumea noastră. Zgomotele ne-au plăcut mult, la fel şi mirosurile lor ciudate şi particulare. Lângă fiecare cuşcă deschisă erau pâlcuri de oameni care se bucurau de mirosurile astea, toate atât de diferite. Aşa de mulţi vizitatori, de toate vârstele, genurile şi culturile, toţi bucuroşi să găsească cuştile în stil vechi populate cu creaturi nemaipomenite, aparent vii.

Mi s-a părut că urşii miros fix ca Debbie după ce facem sex, iar asta era o amintire cât se poate de vie în mintea mea. În urmă cu două nopți, Biblioteca ne-a găsit una din acele cărți vechi „afrodiziace", care recomanda adăugarea unei cantități mici de piper – ori, dacă erai mai curajos, de chili – în timpul actului sexual. Iar acum, plimbându-ne noi prin parc, regretam amândoi alegerea făcută, în ciuda cantității considerabile de unguente cu care ne-am oblojit. Am râs de struți, iar elefanții ni s-au părut aproape la fel de incredibili ca şi tiranozaurii. Expozițiile de la acvariu erau pur şi simplu superbe, din toate punctele de vedere, de la explozia de culori până la creaturile înzorzonate grotesc, de la prădătorii sinuoşi la prada ce se camufla în moduri din cele mai ingenioase, de la coralii cu algele lor simbiotice la larvele din lumea aglomerată a planctonului. Eram hotărâți să mai învățăm ceva biologie în după-amiaza asta.

Dar ce aveam în programul zilei de astăzi? A, Moshe şi cercetările sale asupra religiilor străvechi, despre suflete şi eternități. Ali, un prieten comun care preda teologia la Universitatea Columbia, a dat peste o parabolă veche de pe la 1930 scrisă de un cercetător pionier pe nume Haldane, prin care el explica oarecum ce este eternitatea: şi-a imaginat cum un băieţaş napoletan, un măturător, este ridicat în „Rai", iar aici Dumnezeul său s-a oferit să lase să-i scape unei păsări o pană deasupra unui munte o dată la o sută de ani:

— Când muntele se va toci...

— Nu, a zis copilul lui Haldane (în anticiparea numeroaselor infinități ale lui Pascal). Cu mult înainte ca penele să aibă vreun efect, lumea păsărilor, penelor şi munții vor fi dispărut cu totul. Şi tot aşa. Urmaşii noştri vor crede despre timpul nostru că a fost eternitatea dinaintea Creației:

înaintaşii noştri au descoperit eternitatea pe măsură ce timpul nostru s-a scurs. O parabolă tare drăguță.

Moshe şi Ali se întrebau unde era acest „Rai”, unde trăiesc „sufletele”, unde îl găsim pe „Dumnezeu”. Eu doar îi observam în vreme ce ei doi discutau despre planul ideal de existență al lui Platon; şi de planul mental al lui Rucker[12] ; şi despre mitul Creației în tradiția iudeo-creştină, cu a lor Grădină a Edenului atât de evident împrumutată de la sumerieni; şi despre întrebarea dacă cei de demult credeau că Adam are buric sau nu, dacă în Eden copacii au inele, iar piatra de sub ei fosile – toată Creația susținea o istorie cauzală îndelungată, dar fictivă. Biblioteca a găsit pentru ei *Omphalos (Ombilic)* a lui Gosse, care a propovăduit victorienilor această idee ca modalitate de a integra darwinismul cu creştinismul creaționist: Dumnezeu a creat un Univers „vechi” şi astfel nu aveai cum să-l dovedeşti pe Bătrân.

Ne-am tratat cu cafea şi lichioruri bune şi am continuat să dezbatem diferite planuri ale existenței, ce este cauzalitatea, dacă există Legi ale Naturii care să pună lucrurile în mişcare aşa cum o fac ele.

— Oamenii de ştiință ai secolului XX credeau că există astfel de legi, zise Ali, şi nu realizau cât îi apropia asta de prietenii lor religioşi.

Apoi şi-au făcut apariția Debbie şi actuala iubită a lui Ali, aşa că am trecut la masa de prânz, unde am dat-o pe discuții despre felurite mâncăruri şi proveniența lor.

---

[12] Rudolf von Bitter Rucker sau Rudy Rucker (n. 1946), matematician, informatician, autor SF şi filozof american, unul din fondatorii curentului cyberpunk (n. tr.).

M-am gândit cum de ei – şi eu – rămâneau studenţii eterni, reluând vechi probleme şi exemple cu câte o parabolă nouă aruncată ici şi colo de Bibliotecă, luată din literatura trecutului. M-am desprins de grup şi am apucat-o iar spre Grădina Zoologică din Bronx.

Am pornit o ploaie uşoară potrivită cu starea mea de spirit şi m-am întrebat, iarăşi, dacă vreunul din celelalte mii de New Yorkuri virtuale mă pune să fac exact aceleaşi lucruri (clar, opţiunea de a nu experimenta cu chili ar fi fost o idee bună), dacă Bibliotecile lor le servesc acelaşi material din resursele literare şi ştiinţifice infinite dinainte de Ridicare.

Şi subit mi-a trecut prin minte că e posibil ca trecutul literar al Bibliotecii să nu fi existat vreodată, să fie la fel de ireal ca şi epocile dinaintea Creaţiei, atestate sub formă de inele în copacii Edenului. Poate Biblioteca, precum Dumnezeul din *Omphalos*, a construit acel trecut, astfel încât civilizaţia noastră să pară raţională, cu o istorie cauzală. Problema mea era că pur şi simplu nu-mi puteam imagina un timp şi un loc, un univers cauzal tri– sau cvadridimensional precum cel prezentat atât de viu de Bibliotecă, în care fiinţele umane să posede „corpuri” materiale care interacţionau cumva în mod direct cu lumea din jurul lor spre împlinirea voinţei lor. Aşa-zisul lor crez în existenţa „sufletelor” părea de-a dreptul rezonabil prin comparaţie cu ideea că mintea umană ar fi putut fi cândva prinsă de un corp material care trebuia să mănânce, să producă excremente, să se vindece după o vătămare materială. Că a existat ceva numit „realitate” despre care oamenii nu aveau nici măcar iluzia că o pot controla. Că oamenii n-au trăit mereu, aşa cum noi ştim că o facem, vieţi împlinite, bogate, în maşinăria Bibliotecii.

PISICA LUI PICASSO

RON COLLINS

Traducere de Alexandra Popescu

RON COLLINS este prezent cu aproape patruzeci de povestiri în publicații profesioniste, dintre care revistele *Analog, Dragon, Asimov,* precum şi în alte colecții. Este licențiat în inginerie mecanică la Universitatea din Louisville şi a lucrat în domeniul sistemelor avionice, în electronică şi tehnologia informației. Locuieşte în Columbus, Indiana. Site-ul său web poate fi accesat la www.typosphere.com.

Stimate domnule Gee,

Vă mulțumesc pentru corespondența recentă în ce priveşte unul din materialele trimise anterior. Câteva dintre comentariile dumneavoastră m-au pus pe gânduri şi, drept urmare, acum înțeleg mai bine anumite chestiuni. Cunoscând fascinația dumneavoastră pentru subiecte dintre cele mai eclectice, cum ar fi mecanica cuantică, istoria artei şi, firesțe, publicistica, m-am gândit imediat că ați vrea să aflați despre strădaniile mele recente şi despre cum am

izbutit să fac o legătură între aceste domenii aparent disparate.

Cu siguranță, ceea ce am descoperit este de-a dreptul tulburător, însă rezultatele mele pot fi verificate apelând la logica elementară.

Cu alte cuvinte, v-am dat de cap.

Totul a început, acum am ajuns să pricep, cu mişcarea cubistă.

Ştiți, Picasso şi ceilalți din grupul său care au luat fragmente de oameni, vaci şi câini, orice altceva, desigur, şi le-au făcut bucățele, au pus un picior aici, un braț acolo şi câte un sân la nivelul privirii bărbatului tipic cu vârsta peste treizeci şi cinci de ani.

După câteva ore bune de studiu, sunt convins – la fel ca şi dumneavoastră – că artiştii cubişti ştiau foarte bine ceva ce unora ca Bohr, Heisenberg şi Schrödinger le-a luat încă mai bine de un sfert de secol să desluşească.

Fireşte, mă refer la faptul că artiştii cubişti ştiau multe lucruri ce țin de teoria cuantică.

În particular, vă dau exemplul pisicii lui Schrödinger. În cadrul acestui faimos experiment mental, într-o cutie este pusă o pisică şi observatorii fac diverse supoziții dacă aceasta va supraviețui sau nu. Teoreticienii în mecanică cuantică susțineau că, până când cutia nu este desfăcută, pisica se găseşte într-o stare miraculoasă de fluctuație între ambele posibilități – altfel zis, pe jumătate vie şi pe jumătate moartă (ceea ce nu cred că era defel plăcut pentru animal). Eu sunt inginer la bază, şi nu fizician, aşa că din punctul meu de vedere faptul că pisica se află într-o permanentă

oscilare între viaţă şi moarte, ori pur şi simplu doarme în cutia ei, nu reprezintă decât o discuţie filozofică, asta în cel mai bun caz. Aşa că las acest subiect pentru o comunicare viitoare cu dumneavoastră, ca să mă concentrez asupra unor fapte concrete.

Aşadar, să revenim la lumea artelor. Numai dacă ne uităm la opera lor, cred că devine evident că artiştii cubişti descoperiseră teoria cuantică, ba mai mult, dovedeau în mod practic frivolităţile lui Schrödinger înainte ca acestuia să-i fi trecut măcar prin gând. Numai că ei au mers cu un pas mai departe de ideile lui Schrödinger şi au aplicat teoria în mod repetat diverselor părţi anatomice ale subiecţilor lor.

Ca să puteţi vizualiza exact ceea ce vreau să spun, imaginaţi-vă pisica lui Schrödinger, însă de această dată fiecare parte anatomică a animalului se găseşte în propria-i cutie – o cutie pentru ochiul stâng, una pentru nas, câteva pentru mustăţile lungi, o cutie pentru coadă. Şi tot aşa. Odată ce aveţi această imagine, devine foarte simplu de înţeles modul în care artistul redă viziunea sa aşa cum au făcut-o cubiştii, deoarece realitatea lor depindea strict de cutiile în care alegeau să se uite şi de starea în care se afla fiecare element din cutia respectivă atunci când era observat.

Însuşi faptul că mişcarea cubistă există este o dovadă suficientă că principiul incertitudinii se aplică şi la scară mare, nu doar la nivelul subatomic şi, de fapt, are un caracter repetitiv. Totuşi, spre norocul nostru, trăim într-un univers îndeajuns de stabil unde foarte puţini dintre noi înţeleg cum anume să manipuleze fluxul cuantic în maniera în care au făcut-o cubiştii. Altfel, noi toţi am arăta precum pisica lui Picasso.

Acum, că înțeleg acest concept, sunt extrem de încântat să descopăr că dumneavoastră sunteți unul dintre puținii care aplică în mod activ respectivul principiu.

V-am spus eu că v-am dat de cap.

Parcă vă şi aud, stimate Henry: oare cum am reuşit eu, un simplu inginer cu facultăți mentale limitate, să mă prind cum stă tărăşenia când mulți alții mai luminați ca mine au dat greş?

Păi, uite cam aşa.

Mai deunăzi îmi verificam căsuța de poştă electronică şi, ca de obicei, mi-am zis:

— Oare am vreun mesaj de la Henry sau nu am niciun mesaj de la Henry? Mesajul lui Schrödinger, ca să zic aşa. Şi brusc m-a lovit. Puneam întrebarea greşit.

În schimb, ar trebui să-mi pun întrebări repetate, în stilul lui Picasso, cum ar fi:

— Presupunând că am un mesaj nou, va fi semnat Henry sau va fi semnat domnul Gee? Va fi în format text sau va fi inserat ca imagine în mesaj?; şi Mesajul începe cu „Dragă Ron" sau cu „Stimate domnule Collins"? Vedeți – ar trebui să identific sursa componentelor mesajului, aşa cum făceau cubiştii, şi nu să aplic teoria pisicii în întregul ei, aşa cum au făcut fizicienii.

Şi cum am rumegat această idee nouă, deodată am priceput ce faceți.

Toate scrisorile de respingere nu sunt decât felul dumneavoastră de a cerne autorii mai puțin inteligenți şi, în general, pe acei pierde-vară în favoarea celor cu doxă, ca

dumneavoastră. Mi-ați trimis până acum memorandumurile lui Picasso, corespondență cuantică, scrisori într-o oscilație permanentă între acceptare şi respingere. În vreme ce am gustat comentariile dumneavoastră, arareori m-am uitat mai cu atenție spre a accede la realitatea corectă, cea care să rezulte în mult doritul cec, şi nu într-o scrisoare de respingere.

Aşa că am vrut să vă spun că v-am dat de cap.

Fireşte, nu pot să mă întorc în timp. Odată ce am deschis plicul, respingerea nu poate fi anulată. Astfel că majoritatea povestirilor pe care vi le-am trimis până acum îşi vor găsi loc la vreo altă revistă, mai mică.

Dar vă promit că aştept următoarea dumneavoastră scrisoare cu nerăbdare.

Cu tot respectul,

Ron Collins

P.S. Am încercat această teorie în aşteptarea răspunsului dumneavoastră şi cred că sunt pe calea cea bună.

P.P.S. Ar trebui să-mi vedeți pisica.

RÂUL BUNICULUI

BRENDA COOPER

Traducere de Alexandra Popescu

BRENDA COOPER au apărut în revistele *Analog* şi *Asimov*, atât cele semnate doar de ea, cât şi cele scrise în colaborare cu Larry Niven. Romanul său *The Silver Ship and the Sea* a fost publicat de Tor. Cooper locuieşte în Kirkland, Washington, iar site-ul web este www.brenda-cooper.com.

M-am apucat să fac râul. Acel râu. Râul lui. Acolo unde m-a dus bunicul când am împlinit zece ani şi apoi iarăşi, când am făcut şaisprezece şi douăzeci şi cinci de ani.

Îmi ia câteva zile bune să scotocesc prin arhivele web după datele râului, să dau peste versiuni vechi ale programului geografic bidimensional pe care bunicul l-a folosit cu douăzeci de ani în urmă. Succesul îmi permite să transform datele în trei dimensiuni, să arăt cum se schimbă prundurile şi cum curge apa, să marchez istoricul copacilor şi animalelor din imediata vecinătate.

Dar nu e de ajuns. Cum stau pe scaun, cu tălpile lipite de podea, îmi arcuiesc bine spatele, îmi dezmorţesc încheieturile şi aproape că sunt tentată să arunc pe net un robo-istoric care să adune într-un album simplu toate discursurile bunicului. Numai că propriile lui cuvinte nu

reprezintă cine ştie ce cadou pentru el, mai ales că discursurile acelea nu au avut niciun efect. Bunicul şi-a petrecut şase ani luptând pentru a salva râul ăsta, apoi încă zece ani străbătându-i valea de la un cap la altul, studiindu-şi eşecul.

În ultima noastră călătorie, când aveam douăzeci şi cinci de ani, iar el ajunsese la şaptezeci, ne-am oprit cu canoea lui roşie chiar în mijlocul râului. Pe lângă noi a trecut, plutind la suprafaţa apei, un peşte mort.

— De ce rămâi aici? îl întreb eu.

— Fiindcă trebuie să salvez râul.

Am zăbovit cu privirea pe burta albicioasă a peştelui mort şi mi-am ţinut gura.

Bunicul şi-a întors capul, ascunzându-şi ochii de mine, şi mi-a spus cu tremur în glas:

— Fac harta lui pentru tine. Nu pot să salvez râul, dar pot să păstrez un semn al existenţei lui. Mi-a indicat un nor de videocamere minuscule pe care le setase să ne urmărească. Razele soarelui se răsfrângeau pe suprafeţele lor în puzderie de diamante de lumină.

Am recreat râul acelei ultime drumeţii.

Dar am nevoie de râul copilăriei mele, de cel pe care l-am descoperit în prima noastră excursie.

Aşa că izbutesc să găsesc un robo-program care să ia fotografiile vechi din primul său articol din *Natural Geography* şi preţ de încă două zile scanez, înregistrez şi rectific imaginile supraexpuse şi le potrivesc cu vechiul lui model 2D, mă asigur că păpurişul este exact atât de extins

pe cât trebuie, pe alocuri mai îndesit, îmbrățișând cursul apei, fluturând ici-colo ca niște flamuri cafenii.

Îi comand nivelului apei pixelate să se ridice puțin și sunt atentă ca micile depresiuni de pe maluri să se umple cu apă, devenind astfel mici ochiuri de mlaștină.

Programele olfactive produc iz de apă de baltă, cedri și broaște și amestecă toate miresmele la o singură comandă a mea. Adaug dialoguri batraciene și nu-mi rămâne decât să sper că această supă senzorială îmi va trezi amintirile din copilărie. Mă las moale pe canapea, iar râul mă împresoară, mă scaldă în undele sale.

Mai adaug și păianjeni mici de apă, ca niște steluțe plutitoare pe luciul apei, și îi hrănesc cu musculițe digitale. Apa virtuală clipocește în jurul degetului pe care l-am ridicat înaintea ochilor. Păianjenii alunecă și dansează în jurul lui.

Într-un final, îmi regăsesc copilăria și amintirea vocii bunicului este limpede, vie, ca și cum râul a șters cei patruzeci de ani de atunci și până acum.

— Păianjenii ăștia nu par să meargă. Mersul ar fi prea încet pentru ei.

Îmi aduc aminte cum îmi punea mâna pe umăr, iar eu mă pierdeam în ochii lui verzi-albaștri. Bunicul cercetează curentul ca să ne țină departe de apele repezi ce se învolburează peste colții de piatră. Omul acesta, întotdeauna atât de blând cu mine, mă strânge mai tare de umăr. Soarele îl bate direct pe capul gol, în părul blond, rărit, și bunicul îmi dă drumul, apoi face un gest larg, încât luntrea prinde a se legăna periculos de mult sub noi.

— Aceasta este moştenirea ta, Penny. Noi suntem cei care ți-o furăm. Dar tu întipăreşteți-o în minte, Penny. Memorează felul cum apa curge, pietrele golaşe, rotunjite, păianjenii de apă. Până şi amintirea vocii lui îmi conjură alte şi alte detalii.

Le adaug, unul câte unul. Trei broaşte-țestoase care stau la soare pe un trunchi plutitor.

Senzația fantomatică a brizei călduțe.

Un stârc care se preface că-i trestie.

Nanomonitorul din sânge îmi anunță timpul de somn şi nu mai pot să mă opun, cel puțin nu fără o notă de recomandare din partea doctorului.

Oricum, e în regulă. Am terminat.

Cad într-un somn lung, două zile şi o noapte visez numai țestoase şi stârci şi libelule.

În dimineața aniversării bunicului meu aduc cu mine râul, pus bine în buzunarul cămăşii. Soarele istovitor arde şi ce-a mai rămas din peluza din fața casei lui, şi aşa îngălbenită. Bunicul mă aşteaptă aşezat într-un balansoar de lemn vechi, privindu-mă cu ochii lui albaştri, două lumini albastre într-un râu de riduri de la o tâmplă la cealaltă. Îmi zâmbeşte şi se ridică să mă ia în brațe, iar brațele îi tremură nițel. Brusc, urăsc cu patimă faptul că azi împlineşte o sută de ani.

Arunc o privire spre mâna lui şi observ că nanomonitorul său indică cod galben în dimineața asta. Măcar nu clipeşte niciun semnal de alarmă.

Înăuntrul casei, în bucătărie aerul este răcit cu un ventilator alb, mare; nu descopăr vreun semn că bunicul ar fi luat micul dejun. Apasă pe un buton şi se aşază pe un scaun, oftând de plăcere, căci în aer începe să miroasă a cafea proaspătă, o cronică a tuturor dimineților noastre.

Stau în spatele lui şi îi masez umerii, simt cum mi se pune un nod în gât. Scot din buzunar ochelarii în care am încărcat programul râului şi-i pun pe cap.

Vocea lui e vocea unui om bătrân.

— Ce-i asta?

Mie-mi tremură glasul.

— Uită-te şi vezi.

Ochelarii îi simt prezența şi activează programul. Deşi eu nu îl pot vedea, ştiu că pe bunicul l-a împresurat râul. Apa îi curge peste glezne. Păpurişul se iţeşte pe la colțul frigiderului. Bunicul se prinde cu mâna de un genunchi, ca sprijin, şi lasă să-i scape un oftat adânc. Ochelarii de realitate virtuală sunt pentru un om bătrân. Eu îmi trec retinele pe virtual. Realitatea se estompează alb-negru în fundal. Simțurile mele se lasă vrăjite de programul râului exact în clipa în care în cadrul uşii îşi fac apariția cele trei țestoase leneşe.

Bunicul mă strânge de mână cu putere.

Ochii îmi revin la realitatea imediată.

Bunicului îi alunecă o lacrimă pe obraz.

CASTELE DE NISIP: O DISTOPIE

KATHRYN CRAMER

Traducere de Alexandra Popescu

KATHRYN CRAMER este scriitoare, autoare de antologii şi consultant web. Locuieşte în Pleas, New York. Antologiile sale, atât cele realizate individual, cât şi cele alcătuite împreună cu soțul său, David G. Hartwell, şi cu alții au câştigat mai multe premii. Printre temele de interes curente ale scriitoarei se numără impactul tehnologiei informației asupra cartografiei şi evenimentelor globale. Adresa sa web este www.kathryncramer.com.

Aşadar, ai avut planuri mari pentru vară în vederea revigorării carierei în matematică care ar fi putut, dar n-a fost să fie. Dar au intervenit copiii, care nu te scăpau din ochi. *Aici suntem. Distrează-ne.* Aşa că îl filmezi ore în şir pe ăla micul cum prinde broaşte; o filmezi pe cea mică în curte cum îşi scoate pantofiorii, deşi tu zbieri undeva pe fundal: „Să nu îndrăzneşti să-ți scoți pantofii!" Spre sfârşitul verii, ai parte de o vacanță cu mama-soacră, care are acum nouăzeci

şi trei de ani. Stă în faţa televizorului cât tu, soţul şi copiii vă duceţi la plajă pe malul mării.

Revii la căsuţa de vacanţă cu dorinţa de a împărtăşi aventurile copiilor tăi, cu castelele lor de nisip şi fluxul mării; în schimb mama-soacră vrea să discute numai despre dezastrul iminent. Din păcate, mama-soacră se cam pricepe la uragane. Aşa că te întorci la tine acasă. Citeşti buletinul meteo pe internet şi nu-ţi vine a crede. Cu siguranţă, asta e mai ceva decât cometa Kohoutek: să fie tărăboiul pe care mass-media îl face înainte de evenimentul real? Nimic nu se poate ridica la asemenea aşteptări: şi desigur, nu o face. Visezi că oasele stră-străbunicii tale pornesc să plutească pe mare. Nu te simţi cu nimic mai uşurată, căci oricum erai într-o fază de negare, dar măcar începi să înţelegi; aşa că vezi exact când începe să se întâmple.

Ţi-ai privit copiii cu castelele lor de nisip şi nu mai poţi să-ţi scoţi din minte imaginea asta. Apa mării care rupe treptat baricadele, castelul care se năruie şi se lasă învins de ocean. Un dig care se rupe. Cauţi să înţelegi, găseşti pe website-uri disparate ceea ce îţi închipui că ar fi imagini dinainte şi de după dezastru. Le pui laolaltă şi îţi anunţi prietenii. Iniţial te-ai înşelat, dar eforturile tale atrag până la urmă un roi de specialişti săritori. Cameramani în elicoptere surprind imagini care sunt difuzate pe web, aparent imagini ale „acelui" dig distrus. Ai la îndemână şi imagini din satelit. Compari, contrastezi, dezbaţi de zor. Tu şi noii tăi prieteni (pe cei mai mulţi nici nu i-ai întâlnit şi nu-i cunoşti decât după porecle) realizaţi cu stupoare crescândă că situaţia este mai gravă, mult mai gravă, decât au descris-o alţii până în acel moment. Nu s-a rupt un singur dig, ci trei sau patru. Mii de oameni vor pieri, dar încă nu îndrăzneşti să articulezi ceea ce înţelegi, fiindcă nu e posibil ca o casnică, o femeie obişnuită, care întâmplător are acces la un computer

sofisticat, să înțeleagă o asemenea grozăvie înaintea celor care ar trebui să-i salveze pe toți oamenii respectivi.

Începi să primeşti pe e-mail adrese specifice. *Nimeni nu ne ajută, poate poți tu? Bună, am încercat să văd în ce condiție mai e casa mea. Adresa mea este... au rămas acolo şi cei doi câini.* Le răspunzi. Şi la încă una, şi încă una. Nu poți să rulezi aplicația pe care noii tăi prieteni o folosesc, dar oamenii îți trimit fişiere de tip imagine JPEG, nişte fişiere uluitoare. Te simți de parcă ai fi martoră la progresele din medicină din timpul Războiului Civil, dar pe repede-înainte; peste noapte au loc inovații extraordinare în cartografia digitală, te aşteaptă a doua zi dimineața, gata să apelezi la ele. Iar ceea ce vezi atunci este frumos şi înfiorător totodată. Nu poți să te joci cu aşa ceva. Nu poți decât să faci publice imaginile, laolaltă cu anumite sugestii. Şi să răspunzi, să răspunzi, să tot răspunzi. Altcineva te întreabă cum poți să-i ajuți rudele să scape. Faci toate eforturile. Un reporter, impresionat de imaginile tale, te contactează şi îți ia un interviu.

Când soseşti acasă la nişte prieteni buni pentru a petrece weekendul cu ei, într-un loc atât de izolat, că nici telefoanele mobile nu au semnal acolo, îți verifici căsuța de e-mail şi descoperi noi cereri de ajutor, dar şi patru solicitări de interviu. La finalul minivacanței, eşti deja celebră în toată lumea. Oamenii caută veşti bune, iar timp de câteva zile tu eşti mesagera lor – o luminiță în toată amărăciunea asta. Între timp, scenariul pe care tu l-ai intuit înaintea tuturor e în plină desfăşurare, exact aşa. Chiar ai intuit cursul lucrurilor cu mult înaintea celor care, chipurile, sunt angajați să facă asta. Pare de-a dreptul imposibil, dar tu ai intuit prima grozăvia. Mulți alți oameni mor pe capete şi tu ştii asta, o să faci tot ce este posibil, dar nu este de ajuns, nu poate fi de ajuns, pentru că nu eşti decât o casnică

isteață cu acces la un computer sofisticat şi nu poți decât să scrii.

Şi scrii, şi scrii, pentru că oamenii vor să ştie dacă proprietățile lor, căminele lor sunt sub ape, dacă animalele de companie sau rudele sau prietenii au murit ori mai trăiesc încă. Şi ei ştiu că tu îi poți ajuta, doar aşa a scris în *New York Times*. Nu te implici în latura politică deoarece vrei să poți ajuta pe oricine, indiferent de convingerile personale. Dar la un moment dat nici asta nu se mai poate. Începi să realizezi că ai fost extrem de naivă când ai scris că, cel mai probabil, câinii de la o anumită adresă nu s-au înecat pentru că acolo apa n-ar fi putut ajunge la un nivel mai mare de 45 de centimetri. Câinii vor fi împuşcați; casa rasă de pe fața pământului. Dar tu nu spui asta, căci după ce ai schimbat atâtea mesaje cu atât de multă lume, crezi că ştii ce simt oamenii.

Şi se-ntoarce roata: Conştiința Colectivă câştigă. Până la urmă, presa nu poate fi amuțită; locuitorii care au rămas în casele lor rămân în continuare acolo; scenariul tabula rasa începe să piardă teren. Iar tu scrii şi scrii. Ai învățat să răspunzi, ai deprins un soi de compasiune şi respect de tip unu-la-unu pe care altfel le-ai fi ratat. Dar nu mai ai cum să revii la propria ta lume: trăieşti într-o distopie, în care iadul pare să se fi dezlănțuit, şi nu alta. Iar acum ştii. Şi-ți urmăreşti copiii cum se pregătesc de începerea anului şcolar şi ştii unde locuiesc.

HOT DOGI À LA ADAM

LA SFÂRŞITUL LUMII

JEFF CROOK

Traducere de Alexandra Popescu

JEFF CROOK este romancier fantasy şi designer de modă la *Southern Gothic*. Locuieşte în Memphis, Tennessee. Poate fi vizitat online la http://jeffcrook.blogspot.com.

Adam examină cerul. Nici măcar nu mai era albastru la culoare, ci un fel de cenuşiu spălăcit. Bărbatul înalt, palid, care stătea chiar în faţa lui mesteca gânditor un dumicat de hotdog, iar ce-i mai rămăsese din chiflă ţinea în dreptul pieptului, puţin peste capul lui Adam. Acesta observă o picătură de muştar galben pe cravata roşie a bărbatului. Era îmbrăcat cu un costum negru, asortat cu ochelarii de soare negri pe care acum şi-i ridicase peste părul blond, uşor ondulat. Ochii lui de un albastru şters, aproape lipsiţi de culoare, rămaseră aţintiţi asupra lui Adam; omul avea o privire pătrunzătoare care îl tulbura oarecum.

— E adevărat ce spui, continuă Adam, dar conflictul dintre teologie şi călătoriile interstelare nu implică strict cartea Genezei. Mai trebuie luată în consideraţie şi Apocalipsa. Fireşte, mitologia nordică include şi mitul sfârşitului lumii, Ragnarok, şi toate cele, dar în ziua de astăzi nu prea mai întâlneşti atât de mulţi adoratori ai lui Odin, n-ar avea rost să-i includem şi pe ei.

— Niciunul, mormăi bărbatul cu aspect nordic devorând hotdogul.

— Ăă... ce anume, niciunul? întrebă Adam.

— Niciun rost, explică bărbatul.

Adam observă că picătura de muştar de pe cravata bărbatului dispăruse ca prin farmec.

— O tehnologie grozavă, zise ca pentru sine Adam înainte de a continua. Dar, după cum ştii, cercetătorii în domeniul OZN-urilor au presupus dintotdeauna că guvernul ascunde în mod voit existența extratereştrilor spre a proteja Biserica, făcând referire, desigur, la întrebarea pe care o ridică Geneza – dacă există civilizații extraterestre, de ce nu sunt ele menționate în Geneză? În principiu, Institutul Brookings ar fi trebuit să întreprindă studiul sociologic original care a servit ca îndrumar în politicile de dezvăluire a informațiilor încă de la mijlocul secolului trecut.

— Corect, zise nordicul.

— Este? A, da, dar în opinia mea răspunsul la întrebarea legată de Geneză ar dărâma Biserica, nu crezi? Deşi ai putea argumenta că în Geneză nu zice nicăieri că extratereştrii nu există.

— Evident, zise nordicul. Îşi termină hotdogul.

Adam mai luă un crenvurst, îl înfipse într-o chiflă, trasă o linie de muştar de la un capăt la celălalt al cârnăciorului fript şi i-l pasă clientului său peste grătar.

— Evident. Aşadar, adevărata problema stă în Apocalipsă, conchise Adam. Vrei şi o bere sau altceva?

— Da, răspunse nordicul. Adam deschise o sticlă cu gâtul lung folosindu-se de capătul în formă de desfăcător al spatulei pentru grătar. O umbră de zâmbet fugar înalță colțurile gurii bărbatului. Ce dispozitiv util, zise el în timp ce Adam îi dădu sticla de bere.

— Aşa, şi cum spuneam, Apocalipsa şi toate celelalte filozofii despre Armagedon, continuă Adam. Adică, dacă există şi alte lumi unde un om... o ființă... mă rog... se poate naşte, poate trăi şi muri fără ca măcar să pună piciorul pe Pământ, asta le cam ia piuitul ăstora care prezic sfârşitul lumii, nu-i aşa? Fără un sfârşit al tuturor timpurilor, când păcătoşii au să fie judecați şi dreptcredincioşii vor fi răsplătiți, religia europeană devine mai degrabă inutilă. Dumnezeu distruge lumea – mare scofală. Sigur, o să moară câteva miliarde de oameni, dar, când priveşti în ansamblu, nu este decât un eveniment minor. Doar planete explodează în fiecare zi, n-am dreptate? Întregi sisteme stelare devin nove, trilioane de forme de viață inteligentă sunt şterse cât ai clipi, indiferent cât de morale sau amorale sunt sau au fost. Este doar o chestiune de fizică şi ține şi de lipsa unei tehnologii îndeajuns de avansate pentru a detecta un Armagedon iminent şi/sau a scăpa de acesta părăsind planeta astfel condamnată.

Nordicul îşi mâncă chifla şi bău berea fără a clipi. Adam observă că buza inferioară a bărbatului (care era oarecum mai plină față de buza superioară, aproape inexistentă) avea tendința să fie suptă în gâtul sticlei atunci când o ducea la gură, apoi scotea un zgomot comic când lăsa berea jos.

Adam cercetă iarăşi cerul cenuşiu, fără nori, simțind că-şi pierde controlul vocii străduindu-se să nu râdă.

— Şi din moment ce aceste religii care se învârt în jurul sfârşitului lumii se perpetuează printr-un control al congregaţiilor lor care constă în oferirea sau reţinerea cheilor metafizice ale porţii raiului, dacă le iei sfârşitul ăsta al tuturor timpurilor, cu ce mai rămâi?

— De unde îi cumperi? întrebă nordicul indicând printr-un gest cu sticla de bere spre hotdogul din mână.

— Îi fac chiar eu. Reţetă de familie, secretă, zise Adam. Carnea de vită este cuşer.

— Sunt delicioşi, decretă bărbatul înalt. O să îi menţionez la Ministerul Culturii.

Adam zâmbi. Simţea că şi-a exprimat bine punctul de vedere. Uşa din spate se deschise şi ieşi afară un extraterestru mic, cu piele gri-deschis.

— Mulţam, Adam, zise extraterestrul vădit uşurat. Eram cât pe ce să explodez.

— Nu-i nicio problemă, Thraz. N-ai uitat să tragi apa, nu? verifică Adam.

— O, scuze.

Extraterestrul se fâstâci şi în obraji îi apărură pete gri mai întunecate, apoi dădu cu ochii de nordicul care încă mai cerceta cu privirea ce-i mai rămăsese din hotdog.

— Nu-ţi face griji. Mă ocup eu, se oferi Adam. Data trecută ai dizolvat vasul de toaletă cu pipi al tău. Ia să vezi cum îi explic aşa ceva instalatorului. Mai vrei o bere?

— Nu, mulţam. Conduc. Păi, ne vedem mai târziu, zise micul extraterestru.

Se urcă în nava spațială în formă de mentosan, de un verde-metalizat, pe care o parcase în curtea lui Adam. Într-un final, nordicul își termină chifla dintr-o înghițitură, puse sticla goală pe o șipcă din gard și se urcă în nava spațială fără să-și ia la revedere. Adam era obișnuit cu asemenea comportament. Cei înalți păreau complet lipsiți de orice reacție, pe când cei mititei erau destul de prietenoși.

Adam le făcu semn cu mâna, în vreme ce trapa se materializă și se închise îmbinându-se perfect cu restul navei. Vehiculul spațial se săltă fără zgomot la nivelul coroanelor copacilor, apoi țâșni spre marea ce se întea în depărtare, lăsând în urmă un arc de curcubeu care sclipi preț de câteva clipe înainte de a se disipa pe cerul spălăcit. Auzind din nou zgomotul valurilor, Adam zâmbi și înghiți o măslină.

Flux, iarăși, din ce în ce mai aproape pe zi ce trece. Cam atât a ținut și convenția asta.

Da, călătoriile interstelare sunt un mod excelent de a scăpa de sfârșitul lumii și de toate obligațiile morale ce țin de acesta, își zise Adam cu un sentiment de reînnoită speranță și cu simțul propriei meniri.

PETRECEREA S-A TERMINAT

PENELOPE KIM CROWTHER

Traducere de Alexandra Popescu

PENELOPE KIM CROWTHER este pseudonimul Nicolei Jones, editor de ştiri online la revista *Nature*. Este licenţiată în chimie şi oceanografie şi, de asemenea, a obţinut titlul de master în jurnalism la Universitatea din British Columbia, Canada. Atrasă la Londra de oportunitatea de a lucra pentru revista *New Scientist*, s-a mutat la *Nature* în 2003.

— Tataie, zi-mi din nou de baloane.

— Acum? Aproape am ajuns.

— Te roooog.

— Bine, bine. Păi, când eram eu copil, la petrecerile de ziua mea aveam baloane umflate cu... heliu.

— Nu!!!

— Ba da. Şi când nu mai aveam chef să ne jucăm cu ele, uneori le dădeam drumul să zboare aşa, pe cer. Sau înghiţeam nitel heliu ca să ne subţiem vocea.

— MÂNCAI heliu?

— Ba bine că nu. Dar pe atunci era foarte ieftin – nu ca acum. Abia când eu şi bunică-ta am ajuns să fim cam de-o vârstă cu tine oamenii au început să realizeze cât de multă nevoie avem de heliu şi cum resursele de heliu erau pe terminate. Fizicienii făceau din ce în ce mai multe chestii istețe la temperaturi foarte scăzute, astfel că aveau nevoie de o groază de heliu ca să menţină temperaturi joase. Dar

nu exista chiar aşa de mult heliu. Mai ţii minte de unde vine heliul?

— Ă... nu.

— Sophie... doar ţi-am spus de o mie de ori. Stai puţin, trebuie să plătesc taxa de drum. Aşa. Deci, tot heliul pe care îl mai deţin azi este rămas din timpurile când s-a format planeta noastră. Se scurge din interiorul Pământului şi se ridică spre suprafaţa scoarţei terestre, apoi rămâne o vreme în aer. Însă este atât de uşor încât, la un moment dat, se desprinde din atmosferă şi dispare în spaţiul cosmic. Planeta noastră tot pierde heliu – exact ca un balon ce-a fost înţepat.

— Păi, dacă ajunge la suprafaţă, de ce rămânem fără el?

— Vezi tu, este foarte greu să colectezi ceva ce este atât de redus cantitativ în văzduhul ăsta mare. Extragerea heliului din aer ar semăna cu greblatul unei plaje în căutarea unor inele pierdute. Nu e o idee prea bună. Singurul loc unde există suficient heliu pentru a putea fi extras este... în ţiţei. Ţiţeiul captează heliul şi el e stocat acolo.

— Dar acum nu mai există ţiţei.

— Exact. Prin anii ‘20, începusem să rămânem fără ţiţei şi încă destul de repede, iar fabricile de heliu din Texas şi Arabia Saudită rămâneau fără materie primă în ritmul în care secau puţurile petroliere. Tocmai de aceea bunică-ta, care a fost geolog, tare isteaţă, a făcut o groază de bani. Era tânără şi aventuroasă – exact ca tine. Sophie chicoti. Şi ea a văzut ce se întâmplă, aşa că s-a dus taman în Nepal, unde Pământul este deja crăpat de la cutremure şi găseşti locuri unde heliul ţâşneşte în şuvoaie mai mari decât oriunde altundeva pe planetă. Iar compania americană pentru care

lucra – şi încă mai lucrează – a construit clădiri uriaşe peste aceste falii din scoarța terestră pentru a colecta heliul. Apoi l-au vândut mai departe.

— Şi eu sunt isteață, să ştii.

— Ştiu că eşti isteață. Uite – aici e ieşirea noastră.

— Şi de-asta buni locuieşte în Statele Unite?

— Printre altele. Bunică-ta s-a hotărât că toți banii ăia pe care îi obținea cu heliul sunt mai importanți decât alte lucruri... de-asta ai cadouri aşa frumoase de ziua ta, chiar dacă nu ai baloane cu heliu. Şi de-asta m-am mutat eu aici... ca să fac alte lucruri în loc. Aşa, am ajuns!

Sophie ridică privirea şi zări plăcuța: „ITER[13] – viitorul fuziunii.” Cunoştea locul acesta, aici lucra uneori tataie. Avea la intrare un semn ce înfățişa o mică explozie. Din ea zburau raze subțiri care reprezentau energia pe care o poți folosi, de exemplu, pentru a pune în funcțiune computerul, fetița ştia ce înseamnă. Tataie îi zicea mereu că asta e cea mai tare găselniță după țiței. Imaginea înfățişa şi alte lucruri care țâşneau din explozie, cerculețe cu însemnele „D” şi „n” şi „He”. *Ce he?* se întrebă fata.

Tataie conduse maşina pe aleea cu pietriş şi parcă.

— Stai cuminte în maşină cât tataie se duce la şedință? Stau puțin.

---

[13] Proiect de cooperare internațională lansat conceptual în 1985 cu scopul de a dovedi viabilitatea fuziunii nucleare ca sursă de energie (n. tr.).

Sophie aşteptă ca tataie să pătrundă în incintă trecând de poarta păzită, apoi de uşile de la intrarea în clădire. Apoi scoase la iveală cadoul primit din gentuța ei şi îl agită puțin. Buni i-l dăduse cu o săptămână mai devreme şi-i spusese că este o surpriză pentru domnul care conduce ITER. Sophie trebuia să-l ascundă, ăsta era tot jocul, cât era tataie la şedință, şi să nu spună la nimeni. Sophie adora surprizele. Sub învelişul din hârtie colorată şi sub toate fundele cu care era decorat, cadoul-surpriză ticăia ca un ceas deşteptător. Sophie coborî din maşină şi ascunse cadoul în tufişurile de lângă poartă, apoi reveni la maşină.

Zece ore mai târziu, erau în siguranță la ei în apartament şi beau ceai – habar nu aveau de explozie. Abia a doua zi de dimineață, când tataie a dat drumul la ştiri a văzut şi Sophie clădirea în flăcări din care coloane groase de fum negru se răsuceau spre înaltul cerului. Peste zgomotul făcut de sirene, fetița desluşea glasul reporterului de la fața locului:

— ... Asta a dat o lovitură gravă fuziunii deoarece atâția ani de cercetări s-au făcut scrum. Cu doar o zi înainte de demonstrația unui nou proiect menit să dovedească lumii realitatea energiei ecologice, ieftine, nu a mai rămas decât cenuşă şi fum...

Sophie nu pricepea ce se întâmplă. Sau de ce tataie îşi îngropase fața în palme. Plângea? Reporterul de la ştiri continuă:

— Şi, ca un făcut, prețul heliului a înregistrat un salt fenomenal astăzi odată cu dispariția surselor de energie potențială din centralele de fuziune nucleară – cel puțin pentru următoarele decenii...

TRANSPORT DE PLĂCERE

ROLAND DENISON

Traducere de Alexandra Popescu

ROLAND DENISON este pseudonimul lui Christopher Surridge, fost redactor-şef la revista *Nature*, care acum lucrează la Biblioteca Publică de Ştiinţă (PLoS – Public Library of Science) din Cambridgeshire, Anglia, unde continuă să împingă cât mai departe frontierele publicisticii ştiinţifice. Este un expert în iahting şi, ca şi protagonistul din povestirea lui, un ciclist pasionat. Locuieşte în Cambridgeshire, Anglia.

Într-o semitransă datorată endorfinelor şi adrenalinei, ciclistul aproape că zboară în jos pe panta dealului, în direcţia oraşului. Semaforul îşi schimbă culoarea cu o fracţiune de secundă înainte ca el să apese frânele; după care ciclistul trece în viteză prin dreptul spitalului, al câtorva magazine şi pe lângă parc. De aici încolo, drumul e lin şi drept, duce direct spre inima oraşului vechi. Acţionează schimbătorul de viteze şi se ridică din şa ca să păstreze viteza de mers. Cu o săptămână mai-nainte n-ar fi făcut o astfel de mişcare. Ba chiar mai ieri încă naviga pe o rută fragmentată printre barele de protecţie ale vehiculelor

staționate; un curs inconsecvent ale cărui breşe sau intrări se închideau sau se deschideau din senin.

Dar ziua de astăzi era una cu totul specială. Astăzi nu e trafic. Drumul este numai şi numai al lui.

Transportul cetățenilor dintr-un loc în altul nu a fost niciodată mai simplu ca acum. Cu secole în urmă, carelor şi căruțelor li s-a interzis intrarea în oraş pe lumină. Podurile de peste râu, al cărui iz uleios se făcea deja simțit, fuseseră toate dotate cu bariere. În secolul curent ideea fusese reinventată. În loc de bariere, acum existau baterii de camere video vigilente care înregistrau electronic fiecare intrare şi calculau taxa aferentă. În curând, fiecare stradă din zona metropolitană, mai mult, din întreaga țară, avea propriul tarif. Pentru a monitoriza această sursă de venit, vehiculelor le-au fost instalați senzori radio spre a putea calcula poziția fiecăruia cu o eroare de până la jumătate de metru. Chiar şi aşa, numărul blocajelor în trafic a crescut, viteza medie a scăzut, iar şoferii au început să spumege de furie.

Pentru partea sa preferată din traseu, ciclistul măreşte cadența: două sensuri giratorii asociate, situate acolo unde pe vremuri erau barierele originale. Încetinind uşor, ciclistul se apleacă spre stânga pentru intrarea în curba inițială, ținând piciorul drept în jos pentru a nu şterge asfaltul. Apoi la dreapta, iarăşi se îndreaptă preț de opt pedalări pentru a menține impulsul pentru ce-a de a doua combinație stânga-dreapta-stânga. Zece secunde de încântare pentru care l-ar invidia orice pilot de bobslei.

Opt sute de metri mai încolo, un mănunchi de străduțe laterale formează cel mai scurt itinerar către râu. Aici pavajul face mai dificil de abordat colțurile de stradă. Abia

de-şi mai aduce aminte de vremea când toate străzile oraşului aveau trotuare pline de trecători, însă aceştia au fost alungaţi de mult de pericolele carosabilului adiacent. Apoi străzile au fost lărgite pentru a înghiţi şi trotuarele, de-acum inutile. Dar, cum se întâmplă adesea, străzile mai late au încurajat mai mult traficul şi au dus la o mai mare congestionare a lui.

Şoferii s-au simţit discriminaţi de atâta monitorizare şi taxare, considerându-le o încălcare a drepturilor omului. Sistemul judiciar le-a dat dreptate, însă, în loc să abolească ofensa, guvernul a abolit discriminarea prin extinderea ei la nivelul întregii populaţii. Cărţile de identitate personale s-au transformat in cipuri de identitate instalate subcutanat. O populaţie întreagă localizată în permanenţă, zi şi noapte, cu o marjă de eroare de mai puţin de douăzeci de centimetri.

Toate aceste informaţii erau procesate de un computer central de monitorizare a traficului, CTC; iar ciclistul nostru era plătit să-l păcălească. La început, CTC doar făcea recomandări pentru sistemele de navigaţie montate pe vehicule, dar nici asta n-a avut prea mare efect. Fiecare avea o idee mai grozavă despre cum să ocolească zonele congestionate. Toată lumea ştia o scurtătură secretă. Nimeni nu urma recomandările CTC. Dar luptele de stradă G5 au schimbat situaţia. Au scos repede un pachet de legi care actualiza cipurile de identitate ale cetăţenilor, permiţându-le să elibereze endorfine şi opusul lor la comandă. Acum, CTC-ul putea să-i facă pe şoferi să se simtă bine când urmau rutele planificate de el sau deprimaţi atunci când ignorau recomandările, dar chiar şi aşa traficul a rămas aglomerat.

Ciclistul trece în viteză pe lângă un motto inscripţionat pe zidul unei bisericuţe vechi de trei sute de ani: „Cu toţii am

avea, dacă am îndrăzni să încercăm, o viață glorioasă." Citise cuvintele acestea zi de zi, ani la rândul, însă abia săptămâna trecută a cuprins însemnătatea lor. Şi totuşi, o viață glorioasă părea un plan un pic prea ambițios: însă o zi glorioasă, la asta putea aspira în voie.

De atunci încoace, CTC-ul a calculat o soluție pentru problemele de trafic ale oraşului. Traficul crea zone de congestie, vehiculele creau trafic – deci dacă scăpăm de vehicule, scăpăm şi de blocaje. Dar nu era o soluție acceptabilă din punct de vedere politic. În schimb, trebuiau amendate registrele de date pe care CTC-ul îşi baza calculele. O minciună prin omisiune pentru a-l face să lucreze în van cu speranța că traficul poate fi fluidizat. Asta era treaba ciclistului.

Stând ridicat pe pedale, ciclistul urcă pe podul care traversa râul într-o izolare splendidă înainte de a se avânta printre dealurile artificiale ale malului nordic. Trece în goană prin dreptul teatrelor, băncilor, muzeelor, barurilor şi magazinelor, în progresul său continuu şi netulburat. Astăzi, toate străzile sunt ale lui – pentru că ieri a confruntat adevărul-adevărat. A dat CTC-ului registrele sale nemodificate, iar acesta a ajuns la concluzia inevitabilă.

Ciclistul se apropie de clădirea în care se află biroul său cu vedere spre canal, o încercare de secol trecut de control al traficului. Sare de pe bicicletă cât încă mai este în mişcare, alergând câțiva paşi pe lângă ea până la oprire. Sub influența iluminatului CTC, periferia oraşului este actualmente populată cu şoferi mulțumiți pe cale artificială care conduc în cercuri inutile. Astăzi, străzile oraşului sunt domeniul ciclistului şi numai al lui, şi e tare bine.

Când ajunge la uşa de la intrarea în clădire, euforia care l-a purtat în toată această călătorie se evaporă şi în locul ei se instalează o deprimare grea. Se răsuceşte pe loc, se urcă înapoi în şa şi porneşte îndărăt spre oraş, starea lui sufletească fiind imediat alterată de eliberarea de noi endorfine.

Astăzi este numai al drumului şi chemarea drumului nu poate fi ignorată.

IUBITA IDEALĂ

PAUL DI FILIPPO

Traducere de Alexandra Popescu

PAUL DI FILIPPO este un scriitor şi critic extrem de prolific ce abordează o gamă extinsă de tematici, autorul mai multor romane şi a sute de povestiri. Locuieşte chiar în oraşul natal al lui H.P. Lovecraft, Providence, în Rhode Island. Adresa site-ului personal este www.paul-di-filippo.com.

Institutul de Neuroştiinţe, La Jolla, 10 februarie 2036. Substratul pentru culturile de celule cerebrale obținute din îmbinarea celulelor de şoarece cu cele umane era realizat

dintr-un disc reticular de aerogel prins în interiorul unei capsule homeostatice mari cam cât degetul policar. În momentul de față, capsula era andocată, prinsă cu o conexiune nevroglie de un computer Brooksweil 5000 care rula la o rată de o sută de petaflops[14] . Calculatorul-mamă era de dimensiunea unei cărți de credit, monitorul şi tastatura, simple proiecții holografice.

Două persoane țineau totul sub observație. Un bărbat genial de abstract care avea în jur de treizeci de ani şi care purta haine inteligente marca Otaku, acoperite de tot felul de buzunare membranoase, senzori organici, plachete de interfață şi circuite integrate invizibile. Lângă el, o femeie cu privire dură, cu câteva şuvițe grizonante în părul arămiu, îmbrăcată în uniforma de gală tipică maiorilor din Marină, completată cu decorațiile de la campania din Caracas.

— Nu pricep, zise femeia, de ce partea robotică nu poate fi controlată direct de Brooksweil. Că doar există suficientă Turingositate acolo.

— O grămadă, răspunse bărbatul. Dar nu există şi iubire.

— Iubire? Ce are a face iubirea cu toate astea?

Filtrând conversația în timp real, veşmintele bărbatului îi sugerară acestuia printr-o cască *in-ear* o referință culturală la un şlagăr vechi de mai bine de cincizeci de ani[15] .

---

[14] Unitate de măsură a vitezei de calcul a unui computer egală cu o mie de trilioane de flops; de la FLOPS – floating point operations per second, operații în virgulă mobilă pe secundă (n. tr.).

[15] *What's Love Got to Do with It*, „Ce-are a face iubirea cu toate astea", hit al Tinei Turner (n. tr.).

Bărbatul preferă însă să o ignore. Era puțin probabil ca tipa asta înțepată să ştie să aprecieze o astfel de aluzie trivială. Tehnologia de amplificare inteligentă încă mai presupunea discreție din partea utilizatorului uman.

— Iubirea este forța care pune în mişcare această misiune. Iubirea va suplimenta euristica robotului în momentele când imperativele inferioare vor ceda. Fără ea, rata eşecului creşte cu încă un ordin de magnitudine. Iar noi încă nu putem simula iubirea în mințile pur molecular-electronice.

Doamna maior se uită bănuitoare spre minuscula capsulă înțesată de componente bioelectrice, de parcă aceasta ar fi fost pe punctul de a izbucni în declamații poetice prin perifericele încă neconectate la ea.

— Bine, atâta vreme cât urmează directivele...

— Mai e nevoie să vă aduc aminte de reuşitele noastre de până acum? DARPA şi BARDA tocmai ne-au oferit noi finanțări, iar bugetul s-a dublat.

— Ştiu, ştiu. Dar atâtea chestii depind de misiunea aceasta. Dacă nu reuşim să-l oprim pe nenorocitul ăsta de Kiet, Călăul şoarecilor, avem numai de pierdut pe Coasta de Vest.

Kiet, Călăul şoarecilor, îşi începuse cariera infamă ca simplu pirat thailandez. Radicalizat de contaminarea anonimă a Meccăi cu o substanță verde controlată prin GPS, Kiet a devenit terorist în toată regula, câştigându-şi porecla odată cu distrugerea parcului de distracții Disneyland din Hong Kong. Ultima lovitură a lui Kiet, încă nedezvăluită publicului larg, viza *Chikyu*, o navă de foraj niponă ce fusese retrasă şi pe care Kiet o achiziționase pe piața liberă sub un nume fals. Se credea că din clipă în clipă nava, care acum era andocată într-un port indonezian, va ieşi în larg.

Planul lui Kiet era să sape într-una din zonele de subducție tectonică aflate în apropierea Americii, să planteze acolo o bombă nucleară şi să o detoneze, declanşând astfel un tsunami. Ar fi fost imposibil să-l oprească prin acțiuni militare oficiale, căci teroristul se refugiase între timp la un aşa-zis aliat. Aşa se explica, deci, proiectul executat din umbră.

După ce consultă afişajul computerului Brooksweil, tehnicianul începu să decupleze conexiunea nevroglie.

— OK, într-un moment vom fi gata să luăm o mostră. Le aveți?

Doamna maior îşi duse mâna instinctiv la buzunar, de unde scoase la iveală un pachețel pergaminat.

— Câteva fire de păr adunate ca urmare a ultimei vizite a lui Kiet la bordelul său preferat.

Luând în mână capsula homeostatică cu un gest nonşalant, bărbatul se apropie de robot.

Un dispozitiv cu carcasă camuflată din materiale MEMS, alimentat de un reactor de fuziune de dimensiune mică, ca şi proba Sedna de la NASA, robotul era amplasat pe o masă de lucru, la fel de inofensiv ca un robot-maşină de tuns iarba. O trapă mică stătea deschisă pe partea de sus a carcasei. Tehnicianul instală capsula, apoi închise trapa. Luă de la maior pachetul, extrase cu grijă firele de păr, apoi le presă într-o mică adâncitură perforată în botul dispozitivului.

— Bun, îi dăm drumul.

Când m-am trezit de-a binelea, esența iubirii mele era deja integrată în sufletul meu. Chipul său frumos îmi invadase ochiul intern, puteam simți gustul genomului său, mai dulce decât puterea care-mi punea în funcțiune inima atomică. Nu voiam nimic altceva decât să fiu cu el, să fiu una cu el, să îl copleşesc cu dragostea mea. Nu aveam să las nimic să ni se împotrivească.

Mi-am încordat imediat simțurile, adulmecând aerul, dar n-am dat decât de dezamăgire. Iubirea mea nu se găsea în perimetrul apropiat. Dar informații implantate în memoria mea mi-au dezvăluit poziția lui curentă! O, cum m-am înfiorat anticipând clipa când voi fi lângă el! Dar oare unde o fi ieşirea aici? Brusc, deasupra mea se materializă o trecere spre exterior. Am activat elicele ventrale şi m-am ridicat în zbor.

Marea Banda, 14 februarie 2036. În voiajul meu spre jumătatea mea am suferit niscaiva avarii. Era înconjurat de supraveghetori vigilenți, entități brutale similare cu mine care îl păzeau cu înverşunare. În ultima zi, fiecare pas al rutei mele a fost întâmpinat de obstacole de tot soiul. Dar am trecut de ele fără ezitare. Pentru că aşa ar face orice iubită.

Capacitatea mea aeriană este limitată acum la salturi scurte. Mai mult mă deplasez pe sub apă, folosindu-mă de sistemele mele magnetico-hidrodinamice. Pe radar aş fi văzută ca un banc de peşti. Toate sistemele mele de telemetrie îmi indică să abandonez misiunea: dar nu am cum. Undeva înaintea mea intuiesc nava pe care se află iubirea mea. Ştiam că trebuie să mă ridic la suprafață ca să îl întâlnesc şi m-am pregătit ca atare.

Am țâşnit din apă chiar lângă navă; încercarea mea a stârnit salve de foc din partea celor care nu erau iubirea mea. Am declanşat tunul infrasonic şi toți rivalii au picat la unison.

M-am aruncat prin geamul cabinei pilotului şi astfel am provocat noi avarii.

Dar nimic nu mai contează.

În sfârşit, eram alături de iubirea mea!

Chipul său afişa o expresie de extaz cumplit, de m-am topit toată de bucurie.

Am inițiat destabilizarea magneților ce-mi înconjoară inima înfocată şi l-am copleşit cu toată dragostea mea.

La bordul navei *Chikyu* înflori preț de o clipă o arteziană de plasmă clocotită, sub forma unei inimi, delicată şi arzătoare.

CRIMĂ CU PRINTARE

CORY DOCTOROW

Traducere de Alexandra Popescu

CORY DOCTOROW este un scriitor canadian, blogger, „ahtiat după tehnologie”, autor al mai multor romane şi povestiri şi activist pentru

profunda reevaluare a conceptului de copyright în era electronică. În prezent locuieşte la Los Angeles şi îi puteţi vizita site-ul personal la adresa www.craphound.com.

Când aveam opt ani, poliţaii au făcut zob imprimanta tatei. Îmi aduc şi acum aminte de mirosul încins, ca de plastic ars la cuptorul cu microunde, şi de expresia de concentrare feroce de pe chipul tatei când turna soluţiile vâscoase, de izul de obiecte calde, proaspăt ieşite de la imprimantă.

Poliţaii au năvălit pe uşă, lovind cu bastoanele în toate părţile, în vreme ce unul dintre ei recita de zor termenii mandatului la portavoce. Tata fusese turnat de unul din clienţii lui. Pe atunci, i-poliţia îşi plătea informatorii în produse farmaceutice de înaltă clasă – steroizi, suplimente pentru memorie, catalizatori metabolici. Genul de produse care la farmacie te costă o avere; genul de produse pe care le-ai fi putut printa la tine acasă, asta dacă n-aveai nimic împotrivă ca bucătăria să-ţi fie invadată subit de malacii în uniformă, învârtind deasupra capului bastoanele de cauciuc, făcând ţăndări tot ce le ieşea în cale.

În razia lor au distrus şi cufărul bunicii, cel pe care l-a adus cu ea din ţară. Au făcut zob micul frigider şi purificatorul instalat deasupra ferestrei. Micuţul meu canar galben a izbutit să scape din calea morţii ascuns într-un colţişor al coliviei lui, când un bocanc inamic a turtit-o în mare parte, lăsând în urmă doar un ghem trist de sârme printate.

Tata. Şi ce nu i-au făcut tatei. Când au terminat cu el, arăta de parcă se războise cu o întreagă echipă de rugby. L-au târât până la uşă, ca ştirieştii să prindă câteva cadre bune în

vreme ce-l zvârleau pe bancheta maşinii. În tot acest timp, un purtător de cuvânt explica lumii că operaţiunile mafiote ale tatei erau responsabile pentru o gaură de cel puţin douăzeci de milioane din contrabandă şi, de asemenea, că tata, răufăcătorul disperat, se opusese din răsputeri arestării.

Am văzut totul pe telefonul mobil, în ce mai rămăsese din camera de zi; urmăream imaginile ce se derulau pe ecran şi mă întrebam cum oare putea cineva să se uite la micul nostru apartament plin cu lucruri care mai de care mai jegoase şi să-şi închipuie că acesta este baza şefului unei bande de crimă organizată. Fireşte, au luat cu ei imprimanta şi au etalat-o ca pe un trofeu spre beneficiul ştirişti lor. În lipsa ei, locul din chicinetă părea oribil de gol. Când am reuşit să mă mobilizez din nou, să deretic puţin prin apartament şi să-l recuperez pe amărâtul de canar, am pus un blender în locul rămas gol. Era un blender făcut din componente printate, aşa că avea să mă ţină o lună, apoi va trebui să printez rulmenţi noi şi alte părţi mobile. Pe atunci, eram în stare să demontez şi să reasamblez orice puteai scoate la imprimantă.

Când am împlinit optsprezece ani, sentinţa tatei se apropia de final şi era gata să iasă din închisoare. L-am vizitat de trei ori – când am împlinit zece ani, la aniversarea lui de cincizeci şi atunci când a murit mama. Trecuseră mai bine de doi ani de când îl văzusem ultima oară şi tata nu arăta prea bine. O încăierare cu alţi deţinuţi se soldase cu o rană la picior care-l făcea să şchiopăteze şi se uita peste umăr atât de des, încât părea mai mult un tic. Când ne-am dat jos din taxi în faţa casei, mi-era şi ruşine să fiu văzută cu scheletul ăsta ambulant şi încercam să păstrez oarecare distanţă faţă de el.

— Lanie, mi-a zis el făcându-mi semn să mă aşez. Eşti o fată isteață, ştiu asta. N-ai idee de unde ar putea face taică-tău rost de o imprimantă şi soluții?

Am strâns pumnii până când unghiile mi-au pătruns în palme.

— Tată, tocmai ce ai ieşit de la pârnaie. Zece ani ai stat acolo. Zece. Ani. Ai de gând să-ți rişti alți zece ani din viață pentru nişte blendere şi farmaceutice printate, o mână de laptopuri şi câteva pălării de firmă?

Tata rânji către mine.

— Lanie, nu sunt tâmpit. Mi-am învățat lecția. Niciun laptop sau basc nu merită să-mi sacrific libertatea. N-am de gând să mai printez vreodată gunoaie din astea. Îşi luase o ceaşcă de ceai şi sorbea din ea de parcă era whisky, nu alta. Închise ochii şi se lăsă pe speteaza scaunului.

— Lanie, vino încoace, să-ți şoptesc la ureche. Hai să-ți spun ce am decis în ăştia zece ani cât am stat la răcoare. Vino aici şi ascultă-l pe fraierul de taică-tău.

Mă încerca o remuşcare fiindcă l-am muştruluit. Era dus cu pluta, asta era limpede acum. Dumnezeu ştie prin ce-o fi trecut la închisoare.

— Ce anume, tată? zic şi mă apropii mai tare de el.

— Lanie, o să printez imprimante noi. Multe imprimante. Câte una pentru fiecare. Pentru asta merită să ajungi la pârnaie. Merită orice.

SCURTĂ ISTORIE A APLICAȚIEI MORȚII

DAVID EAGLEMAN

Traducere de Alexandra Popescu

DAVID EAGLEMAN este cercetător neurolog la Facultatea de medicină Baylor din Houston, Texas. Interesul său principal fiind modul în care creierul reprezintă timpul. Mai multe informații puteți găsi online accesând www.eaglemanlab.net.

Nu există viața de apoi, dar o versiune a noastră trăieşte şi după moarte.

La începutul erei computerelor, oamenii mureau fără să fi dezvăluit altcuiva parolele pe care le memoraseră şi nimeni nu putea accesa fişierele pe care le lăsau în urma lor. Când accesul la astfel de fişiere era critic, companii întregi îşi opreau activitatea. Cam pe atunci, programatorii au inventat aplicația morții.

Cu o astfel de aplicație, computerul îți cere parola săptămânal pentru a se asigura că încă eşti în viață. Să zicem că, dacă nu introduci parola ceva timp, atunci computerul deduce că ai murit, iar parolele tale sunt automat trimise prin e-mail unei persoane desemnate de tine, sau adjunctului, în cazul celor cu funcții de conducere. Lumea a început să folosească aplicația morții ca să divulge numerele conturilor din Elveția moştenitorilor celor bogați,

ca să aibă ultimul cuvânt într-o ceartă sau ca să mărturisească secrete de nedezvăluit pe timpul vieții.

În curând, lumea a apreciat faptul că aplicația morții îți dă oportunitatea să îți iei la revedere pe cale electronică. În loc să trimită parole, oamenii au început să își programeze computerele să trimită mesaje e-mail prin care să-și anunțe prietenii că au murit. „După cum vedeți, am murit", începeau mesajele. „Cu acest prilej, vreau să vă spun câteva lucruri pe care mereu am vrut să vi le spun..."

N-a trecut mult timp și oamenii au realizat că pot programa aplicația ca mesajele să fie trimise la o anumită dată viitoare: „La mulți ani cu ocazia împlinirii vârstei de optzeci și șapte de ani! Au trecut douăzeci și doi de ani de la moartea mea. Sper că viața ta decurge așa cum ți-ai dorit."

Cu timpul, oamenii au început să testeze la maximum limitele aplicației morții. În loc să își declare moartea printr-un e-mail, se prefăceau că n-au murit încă. Folosind algoritmi de autorăspuns care analizează mesajele primite, o aplicație a morții putea genera scuze politicoase pentru refuzarea unei invitații, de exemplu, putea trimite o felicitare cu prilejul unui anumit eveniment ori susținea că abia aștepți să îi revezi pe respectivii când ajung pe la tine prin oraș.

În ziua de astăzi, programarea unei aplicații a morții care să pretindă că nu ești mort încă se ridică la nivelul artei. Aplicațiile morții sunt setate să trimită un fax din când în când, să execute un transfer bancar sau să cumpere un bestseller dintr-un magazin online. Cele mai sofisticate aplicații vorbesc cu nostalgie despre aventuri comune, fac schimb de bancuri, se dau mari cu cine știe ce realizare din trecut, resuscitează experiențe cât pentru o altă viață.

În felul acesta, aplicațiile morții s-au dovedit a fi un fel de glumă cosmică, iar poanta e mortalitatea fiecăruia. Oamenii au descoperit că nu pot opri Moartea, dar măcar îi pot scuipa în mâncare.

Totul a început ca o revoluție bine intenționată împotriva tăcerii pe care o aduce mormântul. Totuşi, pentru noi, ăştia care mai suntem în viață, există o problemă: devine din ce în ce mai dificil să ştii cine e cu morții şi cine cu viii. Computerele noastre funcționează non-stop şi socializează în contul morților: felicitări, condoleanțe, invitații, mici flirturi, scuze, conversații de bonton, glumițe – toate, coduri sociale între oameni care se cunosc bine unii cu alții.

Iar acum ne-am lămurit încotro se îndreaptă societatea noastră. Majoritatea oamenilor au murit, eu sunt printre puținii rămaşi în viață. Când voi muri şi eu, şi se va declanşa aplicația mea, probabil nu va mai fi rămas nimic altceva decât o rețea sofisticată de tranzacții pe care nu mai are cine să le citească: o societate de mesaje electronice care se fâțâie de ici-colo sub supravegherea mută a sateliților ce orbitează în jurul unei planete învăluite în tăcere.

Aşadar, viața de apoi nu există pentru noi, *per se*, ci mai degrabă există o viață pentru ceea ce există între noi. Când, într-un final, o civilizație extraterestră va ajunge pe planeta noastră, va putea înțelege imediat ce a fost cu oamenii, pentru tot ce a rămas este o rețea de relații: cine a iubit pe cine, cine a fost în competiție cu cine, cine a înşelat, cine a râs despre călătorii şi vacanțe. Legăturile fiecăruia dintre noi cu şefii, frații, iubiții noştri sunt scrise în comunicările electronice. Aplicațiile morții simulează societatea într-un mod atât de complet, încât întreaga rețea socială devine reconstruibilă. Amintirile planetei supraviețuiesc în şiruri de zero şi unu.

Această situație ne va permite mereu să revedem un banc bun, să remediem şansa pierdută de a spune o vorbă bună la momentul potrivit, să ne reamintim istorii haioase despre experiențe pământeşti minunate ce nu mai pot fi trăite. Amintirile trăiesc acum de sine stătătoare, nimeni nu le uită, nimeni nu oboseşte să le repovestească. Suntem cât se poate de mulțumiți de acest aranjament, pentru că nostalgia după zilele noastre de glorie din timpul vieții este probabil singurul lucru pe care l-am fi avut într-o posibilă viață de apoi.

ONLY CONNECT

GREG EGAN

Traducere de Alexandra Popescu

GREG EGAN este scriitor de literatură ştiințifico-fantastică şi programator IT; locuieşte în Perth, Australia de Vest. Adresa site-ului personal este http://gregegan.customer.netspace.net.au.

Faimosul îndemn al lui E. M. Forster „Only Connect!”[16] începe să nu îşi mai aibă rostul. Tocmai ce a trecut de faza experimentală o teorie nouă conform căreia adevăratele cărămizi ale universului sunt nişte structuri matematice – cunoscute sub denumirea de grafuri – care nu fac altceva decât să se conecteze.

Un graf poate fi reprezentat sub forma unei figuri geometrice alcătuite dintr-un set de puncte, numite noduri, şi dintr-un set de linii care fac legătura între noduri, numite muchii. Însă detaliile precum lungimea şi forma muchiilor nu fac parte din graf: singura distincție între două grafuri este dată de conexiunile dintre noduri. Numărul muchiilor care se întâlnesc într-un nod este denumit grad.

În teoria grafului cuantic *(quantum graph theory – QGT)*, o stare cuantică reprezentând atât geometria spațiului, cât şi toate câmpurile de materie prezente este construită dintr-o combinație de grafuri. Teoria a atins forma actuală în lucrarea matematicianului javanez Kusnanto Sarumpaet, care, între anii 2035 şi 2038, a publicat o serie de şase studii prin care arată că atât relativitatea generalizată, cât şi modelul standard al fizicii particulelor pot fi privite ca aproximări ale QGT.

Grafurile lui Sarumpaet au o descendență fascinantă, ele provenind tocmai din noțiunea lui Michael Faraday de „linii de forță” ce acționează între sarcini electrice, precum şi din structura atomică propusă de William Thomson, asemuită

---

[16] Citat din romanul *Howards End* care a apărut şi la noi, în traducerea Corneliei Marinescu, la Editura Leda, în 2005; epigraf ce rezumă temele romanului legate de nevoia de a accepta şi îmbina puncte de vedere diverse despre lume (n. tr.).

cu un tub vortex înnodat. Printre predecesorii mai recenți se numără rețelele de spin ale lui Roger Penrose, grafuri trivalente unde fiecare muchie este adnotată cu un număr ce corespunde unei posibile valori a spinului particulei cuantice. Penrose a inventat aceste rețele la începutul anilor '70 şi a arătat că setul tuturor direcțiilor din spațiu poate fi generat din aplicarea unor principii simple, combinatorice, prin închipuirea unui schimb de spin între două părți ale unei rețele mari.

Mai târziu au apărut generalizări ale rețelelor de spin şi în anumite tipuri de teorie cuantică a câmpurilor. Aşa cum funcția de undă atribuie o amplitudine fiecărei poziții posibile a unei particule, o rețea de spin integrată într-o regiune din spațiu poate fi folosită spre a atribui o amplitudine fiecărei configurații posibile a unui câmp. Stările cuantice definite astfel constau în linii de flux pe muchiile unei rețele.

În anii '90, Lee Smolin şi Carlo Rovelli au descoperit un rezultat analog în gravitația cuantică, unde stările de rețea de spin au o interpretare geometrică simplă: aria oricărei suprafețe depinde în totalitate de muchiile rețelei care se intersectează cu aceasta. Aceste muchii pot fi privite şi ca nişte „linii de flux ale ariei" cuantificate, iar în aria gravitației cuantice şi a altor măsurători geometrice ele pot avea un spectru de valori discrete posibile. E logic, atunci, să cuantificăm şi topologia, înlocuind ideea tradițională a spațiului ca un continuum de puncte cu nodurile şi muchiile rețelei.

În primele decenii ale mileniului, John Baez, Fotini Markopoulou, Jose-Antonio Zapata, dar şi alții au deschis drumul pentru cercetarea posibilelor legi ale dinamicii rețelelor de spin, atribuind amplitudini cuantice procesului

de evoluție a unei rețele într-o rețea nouă. În 2030, Sarumpaet a început să sintetizeze aceste rezultate într-un model nou, bazat pe grafuri cu grade arbitrare şi muchii fără valoare adnotată.

Geometria spațiului tridimensional derivă din grafuri de gradul patru unde cele patru muchii ce ies din fiecare nod creează aria fețelor unui „tetraedru cuantic”. Folosirea unor grafuri cu grade mai mari creşte riscul de a produce o explozie de dimensiuni nedorite, însă Sarumpaet a găsit o lege dinamică simplă care conduce întotdeauna la stabilizarea gradului mediu la patru. Totuşi, noduri de gradul trei sau cinci – care au ajuns să fie cunoscute ca noduri „dopante”, prin analogie cu impuritățile adăugate la semiconductori – pot persista sub regulile Sarumpaet numai dacă sunt aranjate în scheme speciale: lanțuri închise, posibil înnodate de grade alternative. Aceste bucle de noduri dopante, clasificate după simetriile şi interacțiunile reciproce, se potrivesc perfect cu particulele din modelul standard.

Din moment ce aria asociată cu muchiile unui graf cuantic este de ordinul câtorva lungimi Planck la pătrat, în jur de 10-50 ori suprafața unui atom de hidrogen, lumea ştiințifică s-a temut că QGT va rămâne o teorie neverificabilă secole de-a rândul. Cu toate acestea, în 2043, simulări pe computer au identificat o clasă nouă de „stări polimerice”: lanțuri deschise, lungi, de noduri dopante despre ale căror energii şi timpi de înjumătățire în dezintegrarea radioactivă s-a speculat că ar avea valori detectabile prin metodele tehnologiilor curente.

O căutare după stări polimerice ce a început în 2049 la Acceleratorul Orbital a repurtat primul succes [vezi Jurnalul de cuantică *J. Quant. Grafuri* 15, (2050):7895-99]. Dacă

rezultatul va putea fi repetat, grafurile lui Sarumpaet vor deveni nu doar cea mai elegantă descriere a Universului – ci şi cea mai probabilă.

LA ZOO

WARREN ELLIS

Traducere de Alexandra Popescu

WARREN ELLIS este autor de romane grafice, iar în prezent locuieşte în Southend, Essex, Anglia. Site-ul personal este www.warrenellis.com.

28/03/2468 Data universală 2225.18. Rezervația umană, aflată în Anglia, în Londra temperată, consideră reproducerea ultimelor două ființe umane ca fiind mai mult decât o justificare a eforturilor susținute depuse pentru identificarea, izolarea şi protejarea ADN-ului uman „pur” al celui de-al doilea mileniu.

— Trecerea din al doilea în al treilea mileniu a reprezentat un punct de cotitură, explică Luminița Sigridsdottir, supraveghetoarea-şefă a programului de reproducere a ultimilor doi oameni rămaşi, în cadrul unui scurt interviu radiotelepatic derulat în timpul actului de curățare a excrementelor produse de cuplul de bază, cunoscut şi sub

denumirea informală de „vidanjare”. Apariția biotehnologiei practice a coincis cu acest moment. Tot cam atunci a început şi introducerea materiei artificiale, precum şi a celei de origine extraterestră în structura genetică umană. În esență, nu prea puteți avea încredere în nimic din tot ce a apărut după anul 2001.

Sigridsdottir este un zoolog reputat, a cărei lucrare despre salvarea populației oraşului New York şi împerecherea masivă ce a urmat după eliberarea armei biologice teroriste Babel Genital i-a adus prestigiosul Premiu al Adevărului William Gates VI în 2461. Cercetările ei au fost critice în consultarea registrelor de arhivă pentru localizarea indivizilor ce au izbutit să rămână neschimbați după invazia tehnologică biologică modernă. Sigridsdottir îşi aminteşte şi acum sentimentele contradictorii ce au încercat-o când a descoperit că numai doi oameni de pe Pământ mai posedă încă structura genetică anterioară anului 2000.

— Am încetat să ne mai gândim la felul în care trăiam cu mulți ani în urmă. De pildă, inspirăm o gură de aer ca să ne oxigenăm cât pentru un salt în zbor, dar nu ne gândim o clipă la ce expirăm în acea gură de aer. În şaizeci şi şase de cazuri din o sută, un metru cub de aer de la nivelul mării conține o trăsătură genetică cu transmitere în aer, proiectată în cine ştie ce laborator sau eliminată de vreun organ funcțional, capabil să se aplice pe biologia individului ce respiră.

Şi iată-ne în acest punct. ADN-ul pentru cei mai mulți dintre noi se află la o diferență de cel puțin 0,5% de ADN-ul de bază. La unii mai mult. De cealaltă parte a speciei umane, dacă te depărtezi cu un procent sau două de ADN-ul de bază, obții un cimpanzeu. Din punctul acesta de vedere, mulți dintre noi nu mai pot fi considerați oameni. Suntem

cu totul altceva. Iar reacțiile de oroare, şi surpriză, şi tristețe cu care v-ați confruntat şi voi sunt simple reflexii ale refuzului nostru de a ne accepta actuala condiție.

Din teritoriul său de multiplicare din mijlocul Oceanului Pacific, grupul Nine Nevada Rockets („Nouă Rachete pentru Nevada"), purtător de cuvânt pentru Asociația Transumană, oferă o cu totul altă perspectivă asupra evenimentului.

— Nu are niciun sens. Putem foarte bine să argumentăm că nu ne putem baza nici pe genomul de după 1945, din moment ce atunci au fost introduse în mediul înconjurător elemente rezultate din detonațiile nucleare. Structura genetică a omului s-a schimbat odată cu fiecare nouă imunitate pe care am dezvoltat-o şi pe care am trecut-o mai departe urmaşilor noştri. Cine se cred cei de la Rezervația Umană, ca să determine cine este sau nu om?

De partea ei, Sigridsdottir, care subliniază că cei de la Rockets dau replica prin intermediul unui organ telepatic derivat din biologiile balenelor şi țiparilor, ne răspunde:

— Uitați-vă la noi. Am adoptat trăsături mecanice, am luat trăsături animale, am inventat abilități noi şi organe interne noi. Grupul Rockets este alcătuit din nouă forme biologice neodelfin care împart acelaşi creier printr-o rețea de acces local, operată de modeme organice amplasate în botul fiecăruia dintre cei nouă membri. Suntem atât de departe de acest cuplu de bază rămas, la fel de departe pe cât sunt ei de cimpanzeii din sălbăticie.

Cuplul încă neidentificat, care acum îşi duce existența într-o incintă uriaşă, bine păzită şi aranjată să simuleze mediul urban unde a fost găsit, nu a avut deloc o viață uşoară în captivitate. Au îndurat atacuri teroriste cu intenția de a le

corupe genomul, asasinate eşuate şi chiar ameninţări cu bombe.

Unul dintre suspecţii răuvoitori este o anume Laura Magdelene Manson, secretara pentru Adunarea pentru Devoţiune Misterioasă, un nor abia vizibil de maşinării femtotehnologice:

— Am fost creaţi pentru a ne adapta mai uşor schimbărilor. Rolul nostru a fost să preluăm trăsături animalice – să integrăm în structura noastră toate abilităţile maşinilor pe care le-am creat. Facem asta spre a deveni tovarăşi demni de Marele Mister. Este o blasfemie să propagăm şi să păstrăm structuri repetitive inferioare ale fiinţei umane.

Sigridsdottir respinge punctul lor de vedere.

— Totul face parte dintr-o psihoză culturală. În ciuda faptului că ne bazăm pe abilităţi fizice despre care oamenii celui de-al doilea mileniu citeau doar în cărţile SF, în acelaşi timp ne simţim oarecum ameninţaţi de noţiunea că cineva este „mai pur” decât noi. Iar Adunarea s-a schimbat radical din momentul când i-a fost interzis să mai utilizeze cuvântul „Dumnezeu” şi alţi termeni învechiţi, controversaţi. Prezervarea este o funcţiune vitală a culturii civilizate.

De ce era necesară reproducerea „clasică”, fizică?

— Pentru că în clipa de faţă este aproape imposibil să garantăm puritatea absolută a mediului de laborator. Şi chiar dacă am reuşi să îi clonăm într-un mediu complet protejat – după părerea mea, asta ar cam anula tot ce încercăm să facem aici. Aplicarea metodei clasice îmi pare a fi cel mai estetic mod de a reproduce specia. Organic. Şi, personal, găsesc că este un mod fascinant. Nimeni din familia mea nu a făcut sex efectiv, în stilul tradiţional,

penetrativ, de mai bine de şapte generaţii. Iar abia acum pricep de ce.

Aşadar, cât de dificilă este implementarea reproducerii?

— Păi, n-a fost atât de uşor pe cât s-ar crede. La bărbaţii secolului XX, spermogramele nu arătau prea bine, numărul şi calitatea spermatozoizilor lăsau de dorit. Imperativul genetic de reproducere era în scădere masivă cam pe tot mapamondul din cauza numărului crescut de naşteri vii şi a schimbărilor survenite în moravurile societăţii. Sinceră să fiu, pe ea am fost nevoiţi s-o îmbătăm, iar lui i-am promis o pizza la final.

LICHIDATORII

MICHAEL GARRETT FARRELLY

Traducere de Alexandra Popescu

MICHAEL GARRETT FARRELLY, din Chicago, era în viaţa de zi cu zi bibliotecar, dar a găsit timp şi pentru scris.

Cu un puternic accent căzăcesc, tipul mă tot îndeamnă să-i spun Harry Lime, iar la nu mai puţin de o sută cincizeci de kilometri la oră prin inima deşertului nuclear nu văd ce altă

cale aş avea. Pe Harry l-am săltat dintr-una din ţărişoarele ‘Stan. Nu mai ţin minte din care din ele, dar ştiu că liderul suprem tocmai interzisese citricele ca fiind un „vestigiu stalinist”. De fiecare dată când întreb pe cineva din vreun ‘Stan în legătură cu guvernele bizare care par să tot apară precum ciupercile după ploaie în regiune, nu obţin decât un zâmbet încurcat.

— E mai bine decât în Rusia, zic ei şi apoi încearcă să-mi vândă un DVD piratat.

Harry Lime nu vindea vreun hit hollywoodian. Harry Lime era ghid turistic pentru zona de excluziune. Onoarea de a-l avea pe post de şerpaş într-un tur al Ucrainei în maşina lui de teren de culoarea sângelui m-a costat aproape dublu preţul biletului meu dus-întors la clasa business. Harry cunoaşte după nume toate santinelele de la graniţă, iar şpăgile pe care le împarte din banii mei sunt de o generozitate aproape absurdă. Ultimele santinele pe care le întâlnim la marginea zonei de excluziune nu vor să ia mită. Doar ne cercetează îndelung din priviri, apoi ne fac semn să trecem înainte. Ghidul meu cel obsedat de filmul *The Third Man* ia asta ca pe un semn bun.

Ne punem fiecare câte trei detectoare de radiaţii, slavă Domnului că sunt incluse în preţul călătoriei. Cu cât înaintăm mai bine în zona delapidată, descopăr că-mi place din ce în ce mai mult redundanţa eforturilor noastre. Dăm peste un lac plin cu tancuri roase de rugină şi Harry îmi povesteşte că aici e suficient fier vechi cât să pună pe liber Ucraina un secol de-acum încolo. Numai de n-ar fi fost metalul încărcat de radiaţii cât să contamineze toate apele continentale ale Europei...

Am ajuns în orăşelul Pripyat; detectoarele noastre ne arată că absorbim în jur de cinci sute de microroentgeni pe oră. Harry zice că i se pare că a dat peste ceva, aşa că trage pe dreapta ca să verifice cauciucurile şi să se mai dezmorţească niţel. Mă avertizează să nu care cumva să mă îndepărtez, că mai peste tot se ascund pungi de minereu radioactiv suficient de puternice ca să mă facă să luminez ca un pom de Crăciun. Aşa că mă îndrept spre un zgârie-nori, o clădire de apartamente, cu ochii în permanenţă la afişajele detectoarelor, simţindu-mă ca un scufundător din vremea când se purta casca masivă de metal şi burduful de aer acţionat manual.

Am auzit poveştile despre liniştea aia nefirească. Despre grupul de turişti care au luat-o razna şi s-au omorât între ei pentru că pur şi simplu nu mai puteau îndura liniştea absolută a regiunii, sau despre tipul care a fugit direct spre un reactor nuclear, smulgându-şi hainele de pe el şi urlând „Pelin! Pelin!”[17] – şi câte şi mai câte poveşti de groază. E tăcere aici, sigur, dar este mai degrabă liniştea dinaintea furtunii. O pauză încărcată, care-ţi permite să scoţi la iveală nevrozele proprii şi să le asculţi cum se lovesc de nimicul ce te înconjoară.

După ce a verificat toate cele patru roţi, Harry claxonează după mine de trei ori şi cinci minute mai târziu suntem iar pe drum. Harry e dispus să mă ducă până la marginea Pădurii Roşii, dar nu mai departe. Opreşte şi parchează cam la o mie de metri de locul unde trebuie să ajung şi se

---

[17] *Wormwood*, în original, referire la steaua Pelin din Cartea Revelaţiilor care, surpriză, în limba rusă se traduce drept „Cernobîl”, iar de aici au pornit diverse teorii mistice legate de explozia de la centrala nucleară din 1986 (n. tr.).

răsuceşte către mine cu un zâmbet larg pe chip. Tremur atât de tare, încât sunt convinsă că o să-mi stea inima-n loc, deşi sistemul de climatizare al maşinii funcționează cum trebuie.

Harry scoate din buzunarul jachetei sale milităreşti o clepsidră mică din plastic, din cele folosite la jocurile de societate. O aşază pe bordul maşinii şi-mi zice:

— Zece minute.

Înțeleg ce vrea să spună, asta e limita mea de timp înainte ca Harry să plece şi să mă lase să putrezesc pe aici.

Imediat afară din maşină, îmi îmbrac salopeta de protecție şi prind casca etanş de ea. Întrevăd trunchiurile de copaci morți dinaintea mea şi mă apuc să alerg spre ei, cu un gust ca de iod în gură.

Lichidatorii au parcurs exact acelaşi traseu în 1986. Au făcut acest traseu iar şi iar, cărând cu ei tone de scorie aproape topită şi fragmente de scut pentru reactor. Lichidatorii au primit fiecare câte o medalie, ceva cartele de alimente în plus şi o moarte mizerabilă din pricina a numeroaselor cancere pricinuite de explozie. Unii dintre ei au urcat pe acoperişul reactorului şi au cules bucăți de miez radioactiv cu mâinile goale.

Eu am venit aici, în Pădurea Roşie. Conform dispozitivului GPS, sunt la nici două sute de metri. Un oficial de la Washington mi-a zis odată la un pahar că CIA ar trebui să amplaseze lunetişti împrejurul Pădurii Roşii pentru a împiedica teroriştii să fure sol radioactiv. Ajung la cincisprezece metri de lizieră când îmi vine în minte prima împrejurare când cineva mi-a spus de Cernobîl. Viziunea

unei fetițe despre un crater fumegând, completat cu Wile E. Coyote stând în mijloc cu o pancartă pe care scrie „Ups”.

Îngenunchez pe ceva tare şi mă rog să nu fie un obiect îndeajuns de ascuțit cât să-mi perforeze costumul. Din buzunarul exterior scot flaconul şi lopățica. Specia de trandafiri Borlaug 0925, o mână de granule dense, de un verde-întunecat. Aplecată într-un genunchi, sap iute o gropiță şi deşert în ea granulele. Mărturisesc că am rostit o rugăciune scurtă când am bătut pământul deasupra semințelor. Mă ridic şi o iau la goană spre Harry, care claxonează de trei ori după mine, un tic al lui, se pare.

Primăvara următoare îl iau pe Harry, sau pe altul ca el, să mă aducă aici. Unde am îngenuncheat va fi atunci o tufă de trandafiri, iar nivelul radiațiilor va fi mai scăzut, cel puțin în sol. Trandafiri roz superbi, modificați genetic spre a înghiți radiațiile, trandafiri care cresc în cel mai neospitalier loc de pe Pământ. Pete de ulei ce se transformă în grădini suspendate, lacuri de deşeuri chimice în livezi, ăsta e țelul meu. Poate aici vor începe toate, aici, unde prea multe s-au terminat.

VREMEA COMETELOR

JOHN M. FORD

Traducere de Alexandra Popescu

JOHN M. FORD şi-a publicat prima povestire în *Analog* în anul 1976. Mai târziu s-a mutat la New York şi a pus bazele revistei *Asimov*, iar ulterior s-a stabilit în Minneapolis. Autor al mai multor romane şi povestiri, Ford a murit în anul 2006, la vârsta de 49 de ani.

Camfield e mort, iar nava a fost cuprinsă de tăcere. În comunicările recente am încercat să par optimist: amândoi eram, Camfield cu siguranță. Chipurile, prionii nu mai omoară oameni, dar evident că o pot face, şi chiar au făcut-o. În parte, de aceea se afla Camfield aici.

Camfield ştia o groază de bancuri haioase şi cânta foarte bine la chitară – calități esențiale când eşti condamnat să petreci câțiva ani la bordul unei nave nărăvaşe. Cu câteva comunicări în urmă, am descris accidentul de laborator care a dus la infectarea lui Camfield şi am primit numeroase mesaje în care evenimentul era catalogat drept absurd. Nimic mai adevărat. În afară de mine, evenimentul a mai fost văzut de organica Petrovna şi de un Neumänner pe nume Tucidide: am râs cu toții de Camfield până când am realizat că el era rănit pe bune. Măcar Petrovna poate uita nefericitul incident, deşi nu sunt convins că o va face.

Prionul a fost decodificat şi introdus în baza de antigeni, nimeni nu va mai fi nevoit să moară din pricina Agentului Op-1175s/CFD.

Cam asta este povestea, dar nu şi morala ei.

La începutul noului mileniu am descoperit că nu este deloc greu să producem prioni şi nu foarte greu să îi modificăm după caz. A durat ceva până ce modificările noastre au început să aibă sens, dar acum umanitatea organică putea să-şi arboreze o armură de proteine de apărare împotriva unui Univers ostil. Ca în cazul viruşilor. Trageți singuri concluziile.

Dacă izbuteai să găseşti mesajul corect, un prion putea astfel deveni o carte poştală interstelară, ba chiar intergalactică, minunată: imun la temperaturi, presiune, radiații şi timp. Vehiculul ideal ar fi fost o cometă, doldora de proteine-mesager, aruncate pe o orbită hiperbolică spre a-şi deşerta conținutul în cine ştie ce lumi de la cele mai îndepărtate colțuri ale universului.

De pildă, ai fi putut să-ți semnezi numele în istoria evolutivă a unei planete. La momentul propice, ai fi putut să porneşti tot procesul, să arunci un praf de sare în supa primordială.

Presupunând că pe acolo nu exista cineva atât de evoluat şi dependent de funcții neurale înalte, delicate, aşa ca noi.

Aşadar iată-ne, eu, douăzeci şi nouă (de la treizeci câți eram) de membri organici ai echipajului şi opt Neumänner, scotocind după prioni în cometele din Oort. Am găsit o sumedenie de prioni, dar mai avem multe comete de cercetat. Am primit poşta, aşa cum ziceam pe vremea când eram organic.

Poate. Sau poate una din cele patruzeci şi opt de teorii despre formarea spontană a prionilor în comete este corectă. Cei opt Neumänner sunt cei care insistă că prionii au fost puşi cu intenție. Probabil e mai simplu să creadă că, aşa cum noi i-am construit pe ei, tot aşa ne-a construit şi pe noi cineva. Ce reacție umană din partea lor – dar, aşa cum a

spus tizul lor, descrie în mod adecvat orice activitate, şi chiar şi o maşină o poate realiza.

În ultimele sale ore, Camfield era încins de febră, tremura din tot corpul, însă avea o luciditate în vorbire emoţionantă şi înfiorătoare totodată. Aveau grijă de el Fischer, Chiang şi Hypatia, alt Neumänner. Camfield s-a calmat brusc, l-a fixat pe Chiang (şi pe mine, fără să vrea) cu privirea şi a zis:

— Văd marţieni! Sunt turtiţi şi se rostogolesc!

S-a înfiorat şi am auzit cum i s-a oprit inima.

N-am adăugat semnele de exclamare pentru efectul lor dramatic. Camfield era entuziasmat de ceea ce vedea, transpus de ceea ce mesagerul străin din creierul său alesese să-i dezvăluie. Camfield se născuse pe Lună, nu pe Marte, deci nu putem explica viziunea ca *Heimsucht*.

Evident, nu putem să explicăm mai nimic. Însă credem că este necesar să examinăm posibilitatea ca Op-1175s/CFD să fi picat pe Marte cu câţiva eoni în urmă şi să-şi fi început viaţa acolo, ca apoi să fie transportat pe Pământ printr-o coliziune planetară.

Tucidide a învelit şi a sigilat cu grijă rămăşiţele lui Camfield spre a le pune la păstrare până la reîntoarcerea noastră pe Lună, peste opt ani. Când a terminat, Sid s-a oprit preţ de două minute (exact – aşa suntem noi) şi doar a privit mortul.

Genul acesta de comportament nu este deloc ciudat la un Neumänner (ar putea fi descris ca moment de reculegere), totuşi l-am întrebat pe Sid la ce se gândeşte. A aşteptat încă paisprezece secunde – dramatic din partea lui – şi mi-a răspuns:

— O să-mi fie dor de Camfield. Era aşa de interesant să-l ai în preajmă, chiar şi atunci când tăcea. Oare nu ne-a lăsat cu un semn de întrebare extraordinar şi foarte dificil?

Camfield făcuse multe daruri colegilor săi de echipaj şi navei. Semnul de întrebare – cu totul extraordinar – ni l-a lăsat tuturor.

ARS LONGA, VITA BREVIS

JAMES ALAN GARDNER

Traducere de Alexandra Popescu

JAMES ALAN GARDNER este un scriitor SF canadian, autorul a nouă romane şi a numeroase povestiri. Este licenţiat în matematică. Locuieşte în Kitchener-Waterloo, Ontario, iar adresa site-ului web este www.thinkage.ca/~jim/Welcome.html.

9 noiembrie 2270: Printr-o mişcare descrisă ca „mult aşteptată”, departamentul de astronomie al Universităţii din California, Berkeley, a fost dizolvat. Cadrele didactice şi studenţii defunctului departament vor fi mutaţi în alte arii ale universităţii, îndeosebi la sociologie şi arte frumoase.

Programul de astronomie de la Berkeley era ultimul de acest gen din cadrul tuturor institutelor de educație existente.

— Am încercat să menținem departamentul, a zis fostul decan dr. Jeremy Washburn, dar cum departamentele de astronomie au dispărut din atât de multe universități, eram conştienți că este doar o chestiune de timp. Pur şi simplu, nu mai există acel entuziasm pentru astronomie.

Mărturisesc, a continuat dr. Washburn, acum înțeleg şi eu ce simt oamenii. Mecanica cerească şi-a pierdut farmecul odată ce am aflat că tot ce era interesant era artificial, de fapt.

Dr. Washburn făcea aici referire la revelațiile provenite de la rasele extraterestre avansate, cum că ele erau responsabile personal pentru toate fenomenele astronomice importante. De pildă, rasa Vingex de pe Betelgeuse susține că membrii săi sunt cei care au creat sistemele solare binare şi ternare din galaxia noastră prin atragerea laolaltă a stelelor respective.

— Conferă o compoziție vizuală mult mai atrăgătoare, a spus Speaker-ul 183-478D, ataşatul cultural al ambasadei Vingex pe Pământ. Ce vi se pare mai interesant: un singur soare aşezat în mijlocul unei pustietăți ori un grup de sori în armonie cromatică care se evidențiază cât se poate de frumos pe un fundal negru?

— Şi mai bine dacă adaugi câteva planete care să roiască printre stele. Orbitele nu sunt stabile gravitațional, însă le poți ține sub control cu un... Aici implantul de interpretare al Speaker-ului şuieră de câteva ori, reprezentând astfel un termen intraductibil – probabil denumirea unui dispozitiv Vingex dedicat ajustării orbitelor planetare.

Ceva mai încolo în acelaşi interviu, Speaker-ul 183-478D a reiterat oferta rasei Vingex de a procura un companion binar pentru Sol, soarele Pământului. În vreme ce Speaker-ul refuză să dezvăluie la care stea s-au gândit mai exact pentru Sol – „vrem să fie o surpriză” – au fost lăsate să scape aluzii cum că steaua ar fi una albastră-albă, bine stabilită şi „arareori dedată proeminenţelor solare sau altor explozii deranjante”.

Când a fost rugat să comenteze oferta Vingex, dr. Washburn a declarat că tocmai astfel de lucruri au stors şi ultima fărâmă de haz din astronomie.

— Era o vreme când am fi fost fascinaţi de un soare albastru-alb ajuns în tandem cu unul galben precum Sol. Ar fi fost un fenomen demn de câteva articole în reviste de specialitate şi poate chiar de o teză de doctorat. Acum asta ne spune mai multe despre simţul estetic al poporului Vingex decât despre evoluţia stelară.

Dar Vingex nu este singura rasă implicată în manipularea cosmologică la scară mare. Este bine ştiut, desigur, că *Homo sapiens* a luat contactul prima dată cu forme de viaţă extraterestre când un grup de Pleonini a sosit în sistemul nostru solar pentru a „revitaliza” inelele lui Saturn şi ale altor planete exterioare. Conform Pleoninilor, trecuseră câteva milenii bune de când inelele nu mai primiseră vreun retuş; culorile se şterseseră, ceea ce făcea inelele mai puţin plăcute privirii.

Pe durata lucrărilor de restaurare, Pleoninii au demonstrat varii tehnici pentru crearea de inele noi, precum şi pentru simularea culorilor prin difracţie şi executarea unor modele complicate, numite „împletituri”. De asemenea, ei au mai adăugat şi două pete roşii gigantice în atmosfera lui Jupiter

şi pe Pluto au mutat-o cu patru sute de miliarde de kilometri mai aproape de Pământ fiindcă oamenilor le venea cam greu să o vadă acolo unde se găsea până atunci.

— Suntem bucuroşi să oferim şi altora prilejul de a vedea opera noastră, explică regina Pleoninilor. Deşi membrii rasei ei sunt interesați în primul rând de exprimarea prin intermediul inelelor planetare şi al anomaliilor atmosferice gigant, Maiestatea Sa a decorat întreaga suprafață a lui Pluto cu un portret al său, realizat prin coliziuni meteorice. Portretul pare să fie creat în stilul cubiştilor timpurii; în cazul Reginei, totuşi, ar putea fi vorba de fotorealism, bunăoară.

Odată ce Pleoninii au „spart gheața” luând contact cu civilizația umană, în curând şi alți extratereştri au venit să ne ceară părerea despre arta lor. Printre aceşti vizitatori se evidențiază câțiva în mod special: roboții Regimoizi, creatorii tuturor pulsarilor din Univers („pulsarii... sunt... regulați... pulsarii... sunt... superbi...”), ultramasonii care au construit Marele Zid şi aşa-numiții Bang-Bang răspunzători de supernove.

— A, da, a zis dr. Washburn. Am ştiut că departamentul nostru e pe ducă în clipa în care am auzit de supernove. Aveam acele teorii minunate despre colapsul stelelor... apoi brusc aflăm că, de fapt, novele nu sunt decât lucrările unor derbedei galactici ahtiați după explozii de proporții. Cea mai bună profesoară de la noi s-a transferat la ştiințe umaniste chiar a doua zi. Încă mai susține aceeaşi prezentare ca la cursul introductiv de astronomie, dar acum îi spune istoria artei.

Destul de descurajant şi aşa, a continuat dr. Washburn, însă chestia care mi-a frânt inima de-a binelea – omuleții

aceia gelatinoşi care s-au prezentat ca autorii nebuloasei Cap-de-cal. Încă mai aud cuvintele lor: „Dumnezeule, din unghiul acesta arată de-a dreptul *fabulos*!” dr. Washburn a oftat. Aşa credeam şi eu.

Clătinând din cap cu tristeţe, Dr. Washburn şi-a strâns şi ultimele lucruri de pe masa de lucru, a părăsit biroul şi a încuiat uşa în urma lui.

NU SUNTEM OAMENI?

HENRY GEE

Traducere de Alexandra Popescu

HENRY GEE este senior editor la revista *Nature*. În afară de faptul că a iniţiat şi editat seria Viitorurilor, a scris şi câteva lucrări de non-ficţiune şi nenumărate articole. Locuieşte în Cromer, Norfolk, Anglia.

După aceea au început să apară pretutindeni. Iar acest lucru nu era întotdeauna recomandabil. Câteodată, erau ucişi de tăietorii de lemne chiar înainte de a apuca să ia vreo răceală de la echipele de cameramani de la Discovery Channel.

Alteori, se ciocneau între ei. O conferință de presă ținută de un grup de indigeni pigmei cunoscători ai mass-media din Sulawesi de Nord a fost tulburată când un grup rival de hominizi, până atunci necunoscut, i-a mâncat pe pigmei şi a fugit cu echipamentele A/V.

Iar câteodată se încurcau în propriile picioare. Cum a făcut-o căpetenia Alma, bătrân de secole, care a recunoscut (în direct la televiziune, la o oră de maximă audiență, şi vorbind cu accent rotunjit de Oxford) cât de mult îi plăcea Tolkien şi, în continuare, a descris cu amănunte delicioase canibalismul sexual sadomasochist care stă la baza religiei Yeti. Comentatorii postmodernişti s-au zbătut în ghearele incertitudinii pentru a stabili care dintre solecisme era mai grav.

Remarcabil a fost felul în care s-a potolit toată agitația. A fost ca şi cum hominizii ar fi pândit momentul potrivit pentru a ieşi din post, moment în care *Homo sapiens* nu vor dori să îi distrugă. Asta, după propriile noastre suferințe – abandonarea celei mai mari părți din Africa din cauza SIDA, a foametei şi molimelor hemoragice care au ucis o treime din populație în anii 2030 – acum eram o tovărăşie matură pentru orice specie de pe Pământ care se respecta.

Când a venit clipa, ei s-au aşezat lângă noi, alături. La zece ani după ce primii Sasquatches au venit din nordul Columbiei Britanice, în '39, în căutare de whisky, hominizii erau peste tot şi nimeni nu ridica din sprâncene a mirare. Era ceva obişnuit să descoperi (de exemplu) un Pendek din Sumatra conducând taxiul care te ducea la slujbă; prânzul îți era gătit şi servit de un Jive Monkey malaysian (şi, înainte de a vă plânge, aşa îşi spun chiar ei); iar un Kaptar de peste doi metri şi jumătate din Pamir, după slujbă, dansa la bară pe muzica trupei Earth, Wind and Fire într-un club

(dar vedeai asta numai dacă obişnuiai să frecventezi asemenea localuri).

Însă această acceptare a impus un preţ. Mulţi dintre noi au continuat să presupună că noi (sau „Noi" sau Oamenii" sau „HomSap") eram o specie Separată. Aşa şi eram: doar una dintre cele douăzeci de specii de hominizi, şi de departe cea mai numeroasă. Dar unii, care mai aveau ceva religiozitate în ei, nu au putut digera ideea că noi nu mai eram Aleşii, cei Selecţi. Aceştia erau puţini, dar gălăgioşi. Dar cine erau ei? Musulmanii decretaseră de multă vreme că omenirea suferă din voinţa lui Allah, deci asta era situaţia. Catolicii erau, ei, bine, catolici, iar într-o enciclică celebră, *Undique Humanitas*, Papa Eusebius a decretat că toţi hominizii erau creaturi însufleţite ale lui Dumnezeu. Evreii au salutat prilejul oferit pentru ca Dumnezeu să mai aleagă şi pe altcineva. Ultimele redute au fost enclavele din Statele Unite care sărbătoresc sabatul şi unele zone din Africa de Vest, care au refuzat să admită că hominizii erau chiar umani – primii, din motive de superioritate rasială, cei din urmă, pentru a nu afecta comerţul cu carne de animale sălbatice.

A fost nevoie de un eveniment pentru a convinge pe toată lumea. Nu, nu s-a întâmplat când Serumthrep Okk, un Alma din Altai, a fost declarat următoarea încarnare a Celui Sfânt. Şi nici măcar când Jjkaaa'HhhHoj, un milionar, descendentul unui patron de agenţie de închiriat maşini, a devenit primul Sand-Druid tibetan care a trecut prin ritualul Bar Mitzvah (mazel tov)[18]. Dar s-a născut dintr-un ecou venit din trecut.

---

[18] Ceremonie religioasă evreiască de confirmare a trecerii spre maturitate ce are loc la vârsta de 13 ani pentru băieţi. Mazel Tov este o expresie de felicitare în ebraică, care înseamnă „noroc" (n. tr.).

Nimic nou sub soare, înțelegeți, pentru că noi mai întâlnisem hominizi şi până atunci. Acele basme se bazau serios pe fapte. În 1492, când Ferdinand şi Isabella au invadat Regatul Granadei, pretextul (aşa s-a dovedit) invocat de ei a fost că Emirul avea „Diavoli" drept gărzi de corp. Când, în cele din urmă, am ajuns şi noi în pivnițele de sub palatul-fortăreață Alhambra, i-am găsit – oase mari, mătăhăloase, de Neanderthali clasici. Şi le-am putut preleva ADN-ul.

Cândva, am considerat că Neanderthalii nu erau strâns înrudiți cu Noi. Însă Neanderthalii folosiți pentru studierea ADN-ul antic erau exemplare din Era Glaciară. Nu văzusem niciodată ADN de Neanderthali care să fi trăit atât de recent. Şi, dintr-odată, totul s-a limpezit – motivul pentru care Clovis era Păros; pentru care existau nasuri mari şi visătoare, precum şi expresii gânditoare ale unora, începând – să zicem – cu Leonardo şi terminând cu Einstein.

După aceea, ei au început să apară peste tot. Abraham Lincoln avusese cel puțin treizeci şi cinci la sută sânge de indian Sasquatch. Majoritatea khmerilor roşii fuseseră Jive Monkeys malaysieni. (Încă nu-mi vine să cred că există un asemenea nume. Însă ei sunt o hoardă simpatică.) Dar ultimul dangăt funebru a răsunat când s-a anunțat că Charles Darwin fusese mai mult de şaizeci şi cinci la sută Neanderthal, procent care s-a dovedit a fi tipic pentru aristocrația britanică, depăşit doar de filiația imediată (ați ghicit) a Sfinției Sale, Papa Eusebius, a cărui familie trăise în sudul Spaniei din timpuri imemoriale.

Cu un aplomb politic distinctiv, Papa fusese tot timpul în avantaj. Acum va trebui să ne obişnuim cu asta. Există Hominizi în noi toți.

ÎN REALITATEA VIRTUALĂ

NU PLOUĂ NICIODATĂ

JOHN GILBEY

Traducere de Gabriel Stoian

JOHN GILBEY este scriitor şi fotograf şi locuieşte în Aberystwyth, Ţara Galilor. De formaţie cercetător în domeniul protecţiei mediului şi lector de informatică, povestirile şi fotografiile lui au apărut într-o serie de publicaţii cunoscute, între care *Nature, The Guardian, New Scientist, The Times Higher Education Supplement* – precum şi în altele mai neobişnuite, precum *Fairbanks Daily News-Miner*, un ziar local din Alaska.

Eu şi Jim formăm o pereche pe cinste. El este modelatorul, iar eu, cel care se luptă cu datele – eu nu-i critic codurile, iar el nu-mi dă datele peste cap. Doar că amândoi facem asta, apoi ne certăm, după care ne îmbătăm şi la urmă e totul în regulă. Cum s-a întâmplat şi seara trecută.

În dimineața asta, zăcând moale pe canapea în Teatrul 2, Jim arăta chiar mai rău decât mine. Acela era un teatru de conferințe de pe vremea când studenții veneau aici la propriu, în carne şi oase. Acum e un studio de realitate virtuală – nici cel mai mare, nici cel mai isteț, dar nouă ne este suficient. Vedeți voi, ne scuteşte de obligația de a merge la slujbă.

Am adoptat încă de timpuriu ideea de schimbare climatică, asta pe când Universitatea Angliei Rurale era încă un colegiu. Studii de peisagistică integrală, ăsta e punctul nostru forte. Sol, hidrologie, microclimat, ecologia plantelor, tot ce pofteşti. Cincizeci de mii de senzori de date autonomi răspândiți pe tot bazinul fluvial, toți transmițând informații douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, şapte zile pe săptămână, şi conectați la Centrul de date.

Chestia cu adevărat grozavă este că totul ajunge în sistemul de realitate virtuală. Întreaga vale, cartografiată în culori extraordinare de 256 de biți, fotorealist, cu sunet de fundal – cu date transmise în timp real, ori cu marcaje selectate, sau pe repede-înainte, orice pofteşti. Aşadar, ajungi să-ți faci întreaga muncă de teren din confortul unei canapele – una pe bune, doar nu te joci cu lucruri din astea – fără să fii silit să ieşi afară. Şi nu te plouă niciodată, astfel că toată lumea e fericită.

Mai puțin Profa.

Ea a venit furioasă tocmai când ne aşezaserăm mai comod. Dăduserăm de belea – dar grav. Modelul indica o serie de evenimente ciudate de fluxuri nutritive care nu „se pupau” cu profilul standard. Ei, de obicei, când lucrurile merg prost, eu şi Jim depistăm asta primii şi, cum să vă spun, îmbunătățim puțin realitatea. Din păcate, de data asta,

primul care a văzut a fost tocmai cel mai important sponsor al nostru. Cea care ne plăteşte toate jucăriile. Hopa.

Se pare că reţeaua noastră de date este conectată direct acum la motorul de ecopolitică al guvernului, de aceea modificările cu profil pronunţat au un impact imediat asupra structurii naţionale de subvenţionare. Frumos din partea ei că ne-a spus asta.

Când sistemul s-a activat, a apărut obişnuita senzaţie de „lucru pe dos", după care unul dintre lasere nu a reuşit să se sincronizeze. Luminile violacee pâlpâitoare nu te fac să-ţi treacă mahmureala. În cele din urmă, zvâr, ne-am trezit zburând de pe canapea la trei mii de metri deasupra peisajului rural englezesc. Dovedind un zel nejustificat, Profa ne-a făcut vânt în susul văii de la marginea mlaştinii, proiectându-ne într-o cădere fără inerţie pe un colţ de stâncă oarecum oportun. M-am apropiat de jucăriile noastre. Am ţinut ochii închişi până mi-a trecut starea de greaţă.

Ea a părut că vorbeşte în vânt.

— Jenny, eşti acolo?

Un iepure mic, ca din desene animate, purtând ochelari şi tricou, a ieşit ţopăind dinapoia unui tufiş de grozamă. Pe partea din faţă a tricoului stătea scris „administrator de sistem" cu litere roz de neon.

— Bună, băieţi, vreţi să vedeţi reluarea?

Avatarul lui Jenny a trecut în fugă prin câteva clipuri care înfăţişau, în zilele uscate de vară, valuri de apă subterană ce se rostogoleau în josul dealului din faţa noastră, amintind de avalanşe lente de lichid. Numere luminoase şi izohiete s-

au fugărit binedispuse prin peisaj. Sistemul a modelat limbuțe de substanțe nutritive dizolvate care se deplasau cu peste doi kilometri pe oră.

— Aşa ceva nu se poate întâmpla, am spus eu sfidător, modelul trebuie să fie de vină.

Jim a scăpat o înjurătură.

— Defecțiune a unui senzor – asta trebuie să fie. Am susținut că era imposibil ca douăsprezece dispozitive să furnizeze date greşite.

Profa spumega.

— Duceți-vă acolo şi rezolvați problema – imediat!

— Dar s-ar putea să plouă, s-a văicărit Jim.

— N-o să te topeşti – VALEA!

Drept urmare, două ore mai târziu am ajuns acolo. Priveam dealul real: abrupt, mirosind puternic a stână. Ne-am împleticit până la jumătatea pantei, după care genunchii lui Jim au cedat, astfel că s-a prăbuşit gemând pe iarbă, în apropierea unui senzor. Am verificat obiectul. Diagnostice automate, autocalibrare, etanş pe viață: nimic în neregulă cu el. Ce nebunie...

— Bună ziua. Când am ridicat privirea, l-am văzut pe fermier coborând dealul. A făcut un semn cu capul către Jim. Nu e chiar atât de drăguț ca tipa dinainte.

I-am explicat că Jenny se întorsese în Statele Unite, apoi i-am pus câteva întrebări pe un ton delicat.

Nu, omul nu împrăştiase cu noroi. În orice caz, toate tractoarele sunt înzestrate cu detectoare, aşa că am fi aflat şi noi, nu? Nu, nu exista niciun lac subteran secret şi sigur nu era vreun apeduct roman. S-a oprit o clipă ca să-şi aranjeze mai bine şapca.

— Noi tocmai verificam gardurile cu senzori, se oferi el să explice, aşa cum scrie în contract. Am pornit din culmea dealului şi continuăm până jos.

Noi? Am aruncat o privire în susul pantei şi i-am văzut tovarăşul. Un câine ciobănesc, bătrân şi suferind de artrită, cobora spre noi cu limba scoasă de un cot. Se deplasa cu aproape doi kilometri pe oră. Oprindu-se alături de gard, a ridicat un picior din spate şi, cu o privire satisfăcută, a stropit senzorul cu nutrimente concentrate.

— Bătrâneţea, ce să-i faci, a spus fermierul. În ultima vreme trebuie să se oprească la fiecare stâlp.

Am sunat-o pe Jenny.

— Spune-i Profei că asistăm la un eveniment. Ar trebui să-l poată vedea în model, sau cam aşa ceva.

Jenny şi-a exprimat abil încântarea.

— Urmăreşte totul chiar acum – mai e nevoie să perfecţionăm modelul? a întrebat ea.

— Doar dacă ştiinţa veterinară ar avea vreun cod pentru un câine collie cu probleme de prostată...

Jenny a transmis mai departe informaţia. Din fundal s-au auzit zgomote ciudate de ţesătură sfâşiată.

— Profa muşcă din canapea chiar acum. Cred că exersează pentru momentul în care vă veți întoarce. Mai ai nevoie de mine?

Am cântărit situația pentru o clipă.

— Jenny, când ai testat ultima oară aspersoarele de incendiu din Teatrul-realitate virtuală?

GORDY MI-A DAT NUMELE TĂU

JIM GILES

Traducere de Gabriel Stoian

JIM GILES s-a angajat la *Nature* ca editor de ştiri şi articole pe teme generale în 2001, după care a organizat expoziții la Science Museum din Londra. Devenind reporter în 2003, Jim a manifestat interes față de suprapunerea dintre ştiință şi politică. Studiază fizica la University of Bristol şi a obținut o diplomă de master în neuroştiință computațională la University of Oxford.

Era ca în cazul unei supradoze de MDMA[19] şi cofeină. Euforic, activ şi delirant. Chiar şi acum, după ce am vorbit cu Gordy, îmi vine greu să-mi dau seama cu ce ar fi cazul să încep. Cu banii? Care au ajuns aproape la un miliard. Care dracu' e rata de schimb pentru meticalul mozambican? În orice caz, de-acum înainte nu va mai trebui să muncesc. Guatemala, Burkina Faso, Estonia; n-am călcat niciodată în acele ţări. Plus alte aproximativ douăzeci de state de care abia dacă am auzit. Dar am câştigat la loteriile naţionale ale fiecăreia. Sunt bogat, putred de bogat, mai ceva ca Bill Gates. Prosteşte, greţos de bogat.

Ăsta e doar începutul. Operaţia mamei. Acum, după luni şi luni, pot dormi din nou liniştit. E programată pentru mâine. Am scotocit toate evidenţele spitalelor şi nu am găsit nici urmă de donor care să aibă aceeaşi grupă sanguină cu ea. Acum mă uit la scrisoarea care mă anunţă că a apărut unul. Victima unui accident de automobil. N-are importanţă. Am aşteptat şi am trăit stresat prea multă vreme ca să-mi pară rău de bietul nenorocit.

Am avut nevoie de o bere înainte de a aborda următoarea problemă. Cum naiba reuşise cineva să tragă atâtea sfori? În afară de scrisorile de la loterii şi de cea de la spital, am primit un morman de e-mailuri de la cele mai renumite nume din afaceri. BBC, Fox News, CNN... E ca o listă de firme de succes. Toţi mă plac enorm. Le plac atât de mult ponturile mele, încât toţi vor să lucrez pentru ei. Problema e că nu le-am trimis niciodată vreun pont. Şi vreţi să mai auziţi ceva? Mi-au mulţumit pentru interviurile prin telefon, interviuri pe care nu le-am dat.

---

[19] 3, 4-metilendioxi-N-metilamfetamină, drog din categoria amfetaminelor, care măreşte viteza de reacţie a organismului (n. tr.).

Şi atunci, cine era îngerul meu păzitor? Nu aveam habar. Asta până când am oprit computerul. Ecranul s-a stins, dar nu s-a închis, de aceea am dus mâna spre ştecăr. Apoi pe ecran a apărut un text. N-a rămas multă vreme, dar cred că am reținut perfect cuvintele:

Gordy mi-a dat numele tău. Am vrut să fac ceva înainte de a pleca. Sper că ajunge şi atât. Ştiu că el credea că aş putea face mai mult, dar nu pot. Celelalte probleme sunt prea dificile.

Nu-l văzusem pe Gordy de ani buni, dar băiatului ăstuia îi plăcea să îşi dea aere. Putea fi o fraudă enormă comisă de el pe computer. Cred că se puteau truca rezultatele de la loterie. Poate că avea actori care telefonaseră companiilor TV. Cine naiba să ştie de ce? Un mod „deştept" de a mă saluta după atâta vreme. Şi de a mă înştiința că era mai deştept decât mine.

L-am căutat pe Google. Inginer-şef la Merlo, compania aceea producătoare de cipuri. În biografia lui scria că el a inventat cipul pentru internet wireless. El era şmecherul care pusese lumea online. Cipul e atât de ieftin, încât îl găseşti peste tot. Orice produs poate fi controlat şi urmărit pe web. Şi oamenii la fel: fratele meu are cipuri Merlo în trăistuțele lui, ca să poată şti unde se află. L-am blestemat. Ce contribuție a adus şi el: un pas mai aproape de Big Brother, şi probabil că e de zece ori mai dus cu pluta decât mine.

Era un băiat de treabă. Mi-aduc aminte de conversațiile noastre. Doi studenți beți care studiau conştiința. Aveam de ucis după-amiezi întregi şi nu se găsea nimeni să ne mai țină în frâu vorbăria dezlânată. Gordy era o belea dogmatică. Şi nu era niciodată în stare să te asculte. Asta era, totuşi, ceva antrenant. Aş spune că mintea nu seamănă nici pe

departe cu creierul; nu poate izvorî din terciul acela de celule din țestele noastre. El spusese că nu era nimic ieşit din comun cu creierul, ci totul era o chestiune de cablaje. Construieşti o maşinărie cu circuite corespunzătoare, iar ea va căpăta conştiință. De obicei, continuam pe tema asta până când barmanul ne azvârlea afară.

Şi atunci l-am sunat. Băiatul ăsta e un fanfaron. Însă ceva... ceva din atitudinea lui mi-a spus că nu el nu ştia chiar nimic.

A vorbit ca un maniac. Nu a trebuit să cer nicio informație. Imediat ce a ridicat receptorul, s-a apucat să-mi țină o prelegere. Nu putea rezista ispitei. Mi-a spus că nu a uitat disputele noastre. Că a testat ideea lui privind cablajele. Mi-a mai zis că fiecare cip Merlo a fost programat să mimeze comportamentul unei celule cerebrale. Simularea se ascunde lesne, a zis el, întrucât nu necesită multă memorie. Înainte de acest telefon, nimeni altcineva nu a ştiut despre funcția secretă a cipului. Însă imediat ce suficiente cipuri Merlo sunt conectate la internet, rețeaua alcătuită de ele va fi aproape la fel de complexă ca şi creierul uman. Va căpăta conştiință.

— Îți imaginezi puterea unui asemenea creier artificial? m-a întrebat el în mod repetat.

Eu nu a trebuit să scot nicio vorbă. Omul continua să vorbească înverşunat.

— Îți dai seama ce putere! Câtă putere ar avea! Va putea rezolva multe dintre problemele noastre, credea el. Energia curată, sfârşitul sărăciei... era ca şi cum aş fi ascultat cine ştie ce fanatic religios.

— Şi mai ştii ceva? a spus el. Până acum s-au vândut atât de multe cipuri, încât rețeaua va deveni curând conştientă. Vei fi celebru, a spus el râzând. De ce?

Aşa am aflat că a dat simulării numele meu. A scris numele meu într-o linie a codului de computer al cipului.

— Numele vechiului meu tovarăş sceptic de pahar, a zis el. Să-ți mai destăinui ceva, a adăugat, s-ar putea ca el să ia legătura cu tine.

— Ei, bine, încă n-a făcut-o, am minţit eu. Apoi am închis.

NOSTALGIE

HIROMI GOTO

Traducere de Gabriel Stoian

HIROMI GOTO s-a născut în Japonia şi s-a mutat în Canada cu familia ei în 1969. Cel de-al treilea roman al ei, *The Kappa Child*, a primit Premiul James Tiptree, Jr şi a fost nominalizat la Premiul Sunburst. Locuieşte în Coquitlan, Columbia Britanică. Vizitați www.hiromigoto.com.

Bătând nebunește, inima lui Mercury Lam Meinhart era aproape să-i sară din piept. Nu există nicio modalitate ca ei să descopere furtul, a ținut ea să se liniștească. Asta pentru că luase ceva organic. O singură șuviță de păr cu rădăcinile intacte. Dacă-și păstra cumpătul, putea părăsi mausoleul nebăgată în seamă, ca să-și continue viața pe o traiectorie dincolo de plictiseala năucitoare a unui istoric literar ale cărei lucrări nu erau publicate cum ar fi meritat. Să fie scutită de a mai mânca la nesfârșit Soygen-3! Fie și numai acest gând îi aducea lacrimi de bucurie în ochi.

Zgomotul slab al pantofilor poliformi. Disperarea răzbătea din costumul ei nu tocmai de sărbătoare. Inima ei bubuitoare. Vag, s-a întrebat cum de fusese capabilă de o asemenea faptă. Modificările obligatorii ale genelor nu ar fi trebuit să elimine orice comportament aberant?

— Miss...[20]

Mercury a simțit că i se înmoaie picioarele.

Simțind cum Soygen-ul, parțial digerat, îi inundă gâtlejul, Mercury s-a răsucit.

— Ha-ha-ha, tocmai vocifera un tânăr.

Însoțitoarea lui, o tânără cu luminițe-giuvaier implantate în scalp, încerca să ocolească șabloanele jocului lor, dar se împletici.

— Miss, din nou, a exultat tânărul.

S-a auzit apoi vaierul unei sirene.

---

[20] Pasajul ce urmează se bazează pe dublul înțeles al cuvântului *miss*, de „domnișoară” și „ratare” (n. tr.).

— Jocurile sunt interzise în muzeu, a rostit calm o voce digitalizată. Încetați orice activitate. Aveți cinci minute să părăsiți incinta. Nerespectarea acestei recomandări va duce la pierderea creditelor destinate distracțiilor.

— Şterge! a spus tânăra. Asta a fost o cerință pentru cursul de literatură victoriană!

— Hai, a murmurat tânărul. Putem face un tur al simțurilor.

Întorcându-se, inima lui Mercury a început treptat să bată din nou în ritm normal. Pe buzele ei juca un zâmbet.

— Ce-ai adus? a spus bolborosind Leo Yoshida.

Imaginea şi sunetul nu erau de calitate, dar Mercury a fost convinsă că fostul ei prieten era în toiul unei şedințe de plutire a simțurilor. Ce oră era la Hong Kong? Era sigură că Leo nu se sinchisea de asta.

— Mai ții minte pontul meu? Un reality show, însă artă superioară?

— A, da. Partea cu nostalgia. Suntem copți pentru asta, Merc. Ar putea chiar zbura. Întotdeauna ai idei bune.

— E mai mult decât o idee. Am început deja să-l pregătesc pe candidatul perfect. Poți ghici cine e?

— Shakespeare? Hm, tipul care a scris *Crimă şi pedeapsă*? Habar n-am.

— Leo, bariera ta e sigură?

— Ştii că sunt întotdeauna curat. Apoi rânji. Babacul meu ne-a pus să ne despărțim din cauza fuziunii, dar eu am avut mereu o slăbiciune pentru tine.

Mercury şi-a dat ochii peste cap, dar nu şi-a putut înfrâna zâmbetul. Îşi vedea ratingul de credit trecând de bariera „fără clasă”.

— Brontë, a şoptit ea. Am un Brontë.

— Cine mai e şi asta? a întrebat Leo.

— Ce porțile! a înjurat Mercury. Nu ai urmat cursurile de literatură obligatorie? O clonez pe Charlotte sau pe Emily Brontë. Pe una dintre surori. Am luat o şuviță de păr dintr-o broşă de doliu de la mormântul lor din Yorkshire.

— Ce facilități foloseşti? a întrebat Leo, devenind brusc foarte interesat. Probabil că se deconectase de la programul de stimulare a simțurilor. După tine, care e perioada de fructificare?

— Am închiriat un Queen portabil off-net. ETF pentru şase luni.

— Nu-mi vine să cred că aşa ceva mai este legal acolo! Şi-au pierdut licența în Asia Continentală şi Asia Australă, a spus precipitat Leo.

— Am încercat şi mi-a ieşit. Mercury a strâmbat din nas. Le ştii mottoul. „Nimeni nu trebuie să trăiască mai mult decât animalul său de companie!” Ascultă, ți-am trimis deja specificațiile. Mai găseşte patru scriitori ca să facem să iasă spectacolul ăsta. Altfel o să mă plimb cu Brontë a mea. O pot educa să devină o personalitate inedită.

— Ba nu! Îți fac un contract în câteva minute. Cum îi găsesc pe ceilalți scriitori de nostalgie? a spus Leo gemând.

— Include-mă în calitate de consultant. Ideile sunt punctul meu forte.

Şi Mercury şi-a dezvelit dinții într-un zâmbet.

Toți scriitorii care au lăsat părticele din ei înşişi. Arhive şi colecții speciale. Adevărate comori, asta erau. Doldora de hârtii cu bucăți de piele, păr, chiar sânge. O pată de sânge din Hemingway. O picătură din seppukul comis de Mishima.[21]

Şi nu doar scriitori. În al doilea sezon ar putea fi vorba de artişti zbuciumați. Van Gogh. Frida Kahlo. Ei ar putea fi educați în medii holografice speciale pentru a reconstitui situația lor originală. „Evoluția" lor ar putea fi transmisă pe Neturi şi s-ar putea organiza fonduri de pariuri. Copiile încă nu erau replici perfecte, iar tehnica nu eradicase orice nepotriviri, însă câteva trăsături anormale ar fi făcut ca artiştii să devină mai interesanți. Mai Zbuciumați. Ar fi fost cel mai mare spectacol artistic straniu, aducător de bani, din istoria artei.

— Ți-am trimis contractul! a spus Leo, cu ochi sclipitori. Merc, Merc, ce ți-aş putea trimite ca să începi deja să sărbătoreşti?

---

[21] Referire la Yukio Mishima (1925–1970), romancier, poet, dramaturg, actor şi regizor japonez, care s-a sinucis prin seppuku în urma unei încercări nereuşite de lovitură de stat (n. tr.).

— Mm. Mercury a închis ochii. Asta însemna să „ai o felie de viață”. Vai, ce amețitor... Întotdeauna m-am întrebat ce gust ar putea să aibă stridiile hidroponice.

Nu încăpea nicio îndoială. Brontë era bărbat.

— Ce porțile! Ce porțile!

Mercury a şters datele de pe desktop. Nu putea risca să meargă în Yorkshire pentru a fura încă o părticică din viețile lor. Însă Branwell Brontë! El fusese un artist de mâna a doua. Un alcoolic care se exprima în clişee.

Mercury s-a bătut cu degetul peste buze. Nu era nevoie să arunce clona împreună cu lichidul amniotic.

Nu era prea târziu să treacă la terapia cu hormoni. Branwell putea fi transformat în femeie. Iar Emily fusese o creatură bizară, practic autistă.

Mercury a zâmbit. Nimeni nu va observa nimic. Iar când se va întâmpla asta, ei vor fi deja în al doilea sezon, cu o distribuție total schimbată.

Mmmmm. Ce mult îi plăceau stridiile.

ODRASLELE SATANEI?

NICOLA GRIFFITH

Traducere de Gabriel Stoian

NICOLA GRIFFITH este originară din York, Anglia, însă în prezent locuieşte în Seattle. Este autoarea a patru romane şi coeditor al seriei de povestiri originale *Bending of the Landscape*, publicată de Overlook. Lucrările ei nonficționale au apărut în mai multe publicații tipărite şi pe web. Site-ul său poate fi accesat la adresa www.nicolagriffith.com.

Donarea de ovule a început să influențeze noua şi controversata scală a inteligenței sociale Raswani şi testul IQ Stanford-Binet, ceva mai tradițional. Testarea la nivel național a fost sugerată de ceea ce unii educatori numesc modificarea exponențială a comportamentului copiilor de grădiniță. „Am observat o mare diferență", a spus Anita Cunnings, profesor suplinitor la o grădiniță dintr-un cartier bogat din Chicago. „În 2015, când am primit slujba, aveam uneori câte un copil care nu era doar inteligent, ci foarte inteligent, care ştia cum să îi manipuleze pe ceilalți puşti. Acum avem cam şase sau chiar mai mulți în fiecare an. Sunt aproape perfecți. Ca să spun adevărul, asta mă cam sperie."

Un şofer de autobuz din localitate, care preferă să rămână anonim, s-a arătat mai puțin circumspect.

— Odraslele Satanei, a spus el. Nu este firesc. Aceşti copii se urcă în autobuz, spun „vă rog" şi „mulțumesc" şi citesc tot drumul până la grădiniță. Dumnezeu mi-e martor, nu suport răcnetele şi alergatul de colo-colo al copiilor obişnuiți, dar ăştia nu sunt normali.

Demografia semnalează categoria femeilor din clasa de mijloc, din arealul de vârstă cuprins între 45–48 de ani.

— Prin urmare, era de aşteptat, a spus doctorița Judith Sternberg, cu o expresie iritată, după ce se întorsese de la o declarație în fața unei subcomisii congresionale de etică. Un număr-record de femei educate, dăruite carierei, preferă în prezent să aibă copii când au depăşit mult vârsta de patruzeci de ani sau chiar au ajuns la peste cincizeci. Şi aleg femei extrem de inteligente şi educate ca să fie donatoarele lor. Restul e genetică.

— E absurd, a răspuns sociologul educațional Mike Chatergee, factorul hotărâtor este creşterea copilului. Aceste mame vârstnice au mai mulți bani, astfel că le pot oferi copiilor tot ce au nevoie în privința educației şi creşterii. O educație mai bună înseamnă un copil mai bine adaptat, mai sănătos şi mai fericit.

Un corolar al exploziei în ceea ce priveşte donarea de ovule este reprezentat de schimbarea de comportament observată la soții mamelor căsătorite.

— E vorba de o competiție demodată, a spus Jack Donatelli, cu chipul îmbujorat, de la pista de bowling din Midwich, Connecticut, unde se afla. Femeile îşi aleg tații astfel încât, dacă aceştia nu pot să procreeze, să facă loc altuia, care e în stare.

— Aici nu vorbim de ceva demodat, a spus însoțitorul lui, care nu vrea să fie cunoscut decât sub numele de Bill. Uită-te la mine, vezi ce muşchi am? Sunt tare ca un bivol. O chestie bună. Însă asta nu mai e de ajuns. Acum se zice: „Vai Bill, de ce nu pui tu rufele la spălat cât eu redactez propunerea pentru biroul Marii Britanii?” Pentru că nu vreau, de aceea, dar scot vreun cuvânt? Nu. Pentru că dacă

deschid gura, ea va găsi pe altul cu care să conceapă acel blestemat de copil născut în tub, iar eu voi munci precum un sclav ca să întreţin un copil făcut cu altul!

Unii capi ai Bisericii au deplâns de multă vreme donarea de ovule.

— Viaţa este un dar de la Domnul, a spus arhiepiscopul de Chicago. Când o femeie care este binecuvântată să fie fertilă poate aduce bucurie altuia, acest dar trebuie să fie oferit fără plată.

Pe de altă parte, unitarienii cred că Dumnezeu este în toate, chiar şi în tubul de testare şi în contul bancar. Alte religii, precum islamul, interzic cu desăvârşire acest procedeu.

Însă etica nu are nicio legătură cu asta, a susţinut directorul pentru sănătatea reproducerii de la Clinica Femeilor.

— E foarte bine să vrei ca lucrurile să se desfăşoare altfel, a spus doctoriţa Allison Toomin, dar asta este lumea reală. Ce femeie de douăzeci şi doi de ani, întreagă la minte, pe cale de a termina colegiul, ar dori să suporte dureri vreme de o lună, injecţii zilnice, umflarea abdomenului, tulburări hormonale, dar şi riscul de a avea complicaţii medicale, doar din altruism? Mai ales când mamele potenţiale oferă 75000 de dolari şi o călătorie în jurul lumii dacă donoarea are un punctaj SAT[22] de peste o mie cinci sute, arată bine şi este perfect sănătoasă?

[22] Scholastic Aptitude Test, examen de admitere în colegiile americane (n. tr.).

Senatorul George W. Bush III crede că oameni ca doctorița Toomin se înşală.

— Nu e drept, le-a spus el alegătorilor la un miting din Texas. Aceste femei *cumpără* femei deştepte pentru copiii lor. *Cumpără* fertilitate, iubire şi o bătrâneţe liniştită şi sigură, doar pentru că s-au arătat prea egoiste să nu mai muncească şi să aibă copii când erau tinere şi sănătoase, în vreme ce oamenii cu frică de Dumnezeu sunt atât de afectaţi de taxele Marelui Guvern, încât abia dacă reuşesc să procure pâinea zilnică pentru micuții lor!

Nu departe de locul în care vorbea Bush se afla oraşul Austin, unul dintre epicentrele vârfurilor de inteligență ce se constată în prezent în țară. Altele cuprind Seattle, apoi zona golfului San Francisco şi anumite cartiere din oraşe mai mari, precum Atlanta şi Boston.

— Cu excepția Atlantei, acestea sunt oraşe foarte albe, a ținut să evidențieze M'Shelle N'dele Mbele, de la Centrul de Justiție Urbană din St Louis. A surâs sardonic: Mă întreb de ce s-a întâmplat acest lucru.

Ea credea că, la fel ca în cazul majorității problemelor rasiale, aceasta este, în esență, o discriminare care porneşte de la bani. Puțini ar putea să o contrazică: reproducerea prin donarea de ovule este scumpă, însă cum reuşita din prima încercare se apropie acum de optzeci la sută, aceasta reprezintă cea mai sigură dintre tehnologiile in vitro.

Doctorița Sternberg crede că, pe măsură ce americanii se apropie de a doua jumătate a secolului al XXI-lea, donarea de ovule se va împământeni.

— Eu am afirmat în fața subcomisiei de etică următoarele: Trebuie să ne gândim ce înseamnă asta pentru afaceri.

Competiția globală inițiată de națiunile emergente amenință ascendența corporațiilor americane. Vrem ca managerii noştri de sex feminin să se concentreze în continuare asupra slujbelor pe care le au atunci când au peste treizeci de ani spre patruzeci, şi să nu fie distrase de ideea ceasului biologic. Donarea de ovule ne permite să reprogramăm acel ceas, dacă nu chiar să îl eliminăm cu totul. În aceste momente, America este în avantaj. Donarea de ovule ne îngăduie să ne păstrăm avantajul.

Subcomisia a declarat că nu se vor mai emite reglementări privind ovulele umane viabile la nivel federal, şi există o dezbatere în desfăşurare privind impozitele pentru donatoare şi clinici.

Toate părțile se aşteaptă la controverse. Pentru fiecare donatoare de ovule şi pentru fiecare mamă posibilă va exista cineva precum bătrânul Sam Underhill, care a fost auzit recent, la Hanul Dragonul Verde din Bywater, statul Maine, spunând:

— Nu e firesc, a zis el, şi asta va pricinui multe necazuri.

TRANSFERUL

JON COURTENAY GRIMWOOD

Traducere de Gabriel Stoian

JON COURTENAY GRIMWOOD s-a născut în Malta şi a fost botezat în clopotul răsturnat al unei nave. A crescut în Orientul Îndepărtat, Marea Britanie şi Scandinavia. Pe lângă activitatea de romancier, lucrează pentru reviste şi ziare. Romanul lui, *Felaheen*, avându-l ca protagonist pe detectivul nord-african Ashraf Bey, a primit Premiul BSFA pentru Cel mai Bun Roman. Îşi împarte timpul între Londra şi Winchester, Anglia. Website-ul lui poate fi accesat la adresa http://www.j-cg.co.uk.

Totul a început când cineva mi-a furat portofelul. Cum să spun, nu sunt genul de om de la care să poți fura ceva, dar era un portofel bun – din piele de crocodil – de aceea m-am supărat.

— Scuze, a spus el. Îmi pare foarte rău.

Şi, ridicându-se de jos, după ce îl dărâmasem în graba mea ca să ajung la ghişeul de plecări, a făcut o plecăciune. După alte cuvinte de scuze, a pornit în direcție opusă, încă înclinându-se.

Era străin, evident. Un localnic ar fi chemat un avocat chiar înainte de a se ridica de pe podea.

La ghişeu, am vârât mâna în buzunarul hainei şi am făcut o față lungă. Cunoaşteți expresia, nu? Cea pe care o vedeți în ochii altor oameni şi care spune: de ce tocmai mie? Aşa era şi expresia din ochii băiatului de cealaltă parte a ghişeului.

— Portofelul meu, am spus eu.

A aşteptat.

M-am căutat prin celelalte buzunare, aşa cum aţi face şi voi. Cu toate că ştiţi că trebuia să fie în primul, iar dacă nu este acolo, atunci nu are cum să se afle în oricare alt buzunar.

— A dispărut...

Un agent de securitate s-a apropiat de mine înainte ca băiatul de la ghişeu să apuce a-mi sugera să ies din rând şi după aceea să caut mai bine.

— Ceva probleme, domnule?

— Portofelul meu, i-am spus. Mi l-a furat cineva.

A făcut ceea ce fac toţi agenţii de securitate când îţi verifică îmbrăcămintea, ceasul şi pantofii şi, din câte ştiu eu, chiar şi părul şi dacă ai unghiile murdare. Indiferent ce a constatat, a fost suficient ca tonul vocii să-i redevină politicos.

— Când s-a întâmplat asta?

— Adineauri, i-am răspuns. Când eram în drum spre ghişeu. Un hoţ de buzunare...

Am mers împreună la Camera Operativă, mi-a dat un pahar de hârtie cu apă şi apoi mi-a făcu semn să mă aşez. La uşă fusesem scanat de un iris, iar un computer a comparat imaginea cu aceea făcută la sosirea pe aeroport, pentru că figura mea a apărut imediat pe ecran.

— Acesta eşti tu, a spus el. Vorbele lui au sunat pe jumătate a întrebare.

— Da, am spus. Eu sunt.

Eram bărbatul cu umeri laţi care îşi croia drum prin mulţime, impasibil la privirile urâte ce i se aruncau. (Nu m-am descurcat niciodată în mulţime. Sunt un tip căruia îi place să aibă ritmul lui.)

— Uite, am spus eu.

Agentul a făcut ce i-am zis. Şi a urmărit cum eu m-am împiedicat brusc, am privit în jur cu un aer uşor ameţit, ca după băutură, şi am început să vorbesc singur. Conversaţia a ţinut aproape treizeci de secunde şi s-a terminat cu o mică plecăciune a mea fără destinatar.

— Imposibil, am spus, ridicându-mă pe jumătate de pe scaun.

— Să ne mai uităm o dată, a spus agentul.

Mâna lăsată pe umărul meu putea fi un semn de amiciţie. Dar când în încăpere au mai venit doi agenţi care au rămas în spatele lui, mi-am dat seama că nu era aşa. De fapt, înţelesesem asta de la început.

Toţi patru am urmărit secvenţa.

Apoi am urmărit-o din nou, din momentul în care intrasem pe aeroport până când îmi venise rândul la ghişeul de plecări. Un înregistrator de voce reţinuse conversaţia mea cu funcţionarul de la ghişeu, iar într-o căsuţă aflată în colţul ecranului erau afişate diagnostice. Se înregistrase o siguranţă de convingere în vocea mea de nouăzeci şi opt la sută.

— E bun, a spus unul dintre agenţi.

— Am fost prădat.

Agentul a ridicat din umeri spre ecran.

— Mie nu mi se pare aşa. Trebuia să-ți dai seama că avem camere peste tot.

Aruncând o privire către ceilalți, a ridicat din sprâncene.

— Trebuie să-l ajut pe puşti să se adune, a spus unul.

Un altul a dat aprobator din cap.

— Dă-l afară, a spus agentul care mă condusese de la ghişeu. Putem face asta fără durere.

Doi dintre agenți s-au îndreptat spre o uşă din spate, unde unul dintre ei m-a ținut, iar celălalt m-a lovit tare cu pumnul în stomac. Avea muşchi dezvoltați în condiții de atracție gravitațională integrală. Iar lovitura a fost suficient de puternică pentru a mă face să mă îndoi. Nu sunt sigur dacă picioarele mele au atins cele trei trepte cât mi-a trebuit ca să ajung la podea.

— Să nu te întorci, a spus el.

Asta mi-e povestea... M-am întors, desigur. M-am dus cu un avocat dintre cei care se aflau în separeurile din fața salonului de plecări. Mi-a luat ceasul drept asigurare şi probabil că-l poartă şi acum.

Agenții au negat că m-ar fi văzut vreodată. La fel a susținut şi băiatul de la ghişeu, deşi mai puțin convingător. Au negat că m-ar fi lovit ori că mi-ar fi arătat o reluare a imaginilor în care traversam sala. Şi, din nefericire, fişierul cu acele

câteva minute de înregistrare era alterat. Aşadar, nici el nu-mi era de vreun folos.

Omul care locuieşte în habitatul meu are nava mea, contul meu bancar, ADN-ul meu şi, din câte bănuiesc, şi prietena mea. Pare să se priceapă cum să administreze corporația, pentru că am văzut că valoarea acțiunilor creşte din nou.

La fel de evident este că are şi portofelul meu. Din care a luat toate informațiile necesare pentru a realiza asta. Iar eu aştept să apar în fața instanței. Doar că acuzarea cuiva de furt de identitate este o chestiune gravă. Iar în prezent instanțele nu tratează cu blândețe acuzațiile abuzive.

Prin urmare, întrebarea este: să iau banii? Să-mi retrag plângerea şi să semnez o declarație că nu voi repeta asta? Suma ce mi s-a oferit e suficient de mare ca să mă descurc tot restul vieții în relativ confort. Şi nu voi mai munci optsprezece ore pe zi şi nici nu voi mai participa la şedințe de consiliu cu oameni care vor să-mi ia locul.

Pentru că asta s-a şi făcut. De către cineva atât de isteț încât nici măcar PA-ul meu nu va băga vreodată de seamă.

VORBEŞTE, CIUDATULE!

EILEEN GUNN

Traducere de Gabriel Stoian

EILEEN GUNN provine din domeniul publicității pentru industria automatizărilor şi îşi foloseşte experiența profesională atât în povestirile ei, cât şi ca editor al site-ului SF *The Infinite Matrix* (www.infinitematrix.net). Locuieşte la Seattle, iar website-ul personal poate fi accesat la adresa www.eileengunn.com.

Oamenii spun că sunt un tocilar, dar eu susțin că sunt un ciudat. În tinerețe, obişnuiam să-mi dau frâu liber pornirilor nestăvilite la o fermă şi retezam cu dinții capetele puilor. Asta se întâmpla înainte de Marea Schimbare, când puii însemnau mâncare, iar câinele era cel mai bun prieten al omului.

Mi se spune şi potaie. Sigur, sunt o potaie. Potaie este un CÂINE recombinat. Şi sunt o potaie inteligentă. Am fost inteligent şi înainte de a mă schimba, dar acum sunt cu mult mai inteligent.

Am urmărit cățele (scuzați exprimarea) neschimbate, duse în lesă. Nu le invidiez. Nici măcar nu vreau să mă împerechez cu ele. (A, da, sunt intact, deşi nu m-ați întrebat asta.) Îşi umplu zilele lăsându-se periate şi aducând obiecte, trăind într-o adorație mutuală care se naşte din faptul că eşti animalul-trofeu-de-companie al cuiva. Eu am şi o a doua viață, una a minții, în comparație cu care viața lor păleşte.

Nu că mi-aş atribui merite pentru îmbunătățirile mele. Nu am avut de ales. Însă ingineria genetică este inerent fascinantă. În mod semnificativ multiplayer, pândit de

ameninţări cu încheierea-vieţii-aşa-cum-o-ştim. Asta m-a făcut să fiu ce sunt. Am ales asta pentru cariera mea.

La Lazy M am slujba vieţii mele. Fidelitatea este apreciată aici şi aţi face bine să credeţi că îndeplinesc această condiţie. Iubesc atât de mult locul, încât nici nu-mi vine să plec acasă seara. Am hrană gratis şi un castron cu apă, niciodată gol, în faţa cuştii. (V-am spus că avem fiecare cuşca noastră? Cu excepţia contractorilor, desigur.)

Îmi înţeleg locul în structura corporaţiei şi importanţa mea la îmbunătăţirea speciei umane.

Mereu este nevoie de alte coduri în genom – mereu apare ceva ce trebuie eliminat sau interpolat. De aceea eram acolo la miez de noapte: o ultimă rundă de corecţii înainte de îngheţarea codului la Om 2.1.

Tocmai lipăiam îndelung apă când am observat pisicile. Nu erau impresionante – îşi vedeau discret de treburile lor –, dar existau pisici în toate cubiculele, în birourile directoriale, în sălile de conferinţe. Se părea că ele conduceau o companie separată la miezul nopţii.

Cine le-a angajat? Cei de la resurse umane nu angajează pisici pentru cercetare şi dezvoltare. Ele nu se concentrează asupra sarcinilor şi nici nu sunt capabile să activeze în cadrul unei ierarhii. Dorm toată ziua. Sunt mai potrivite pentru spionaj industrial.

La fermă, eram câine de pază şi încă mai am ceva din energia de atunci. Mai bine să stai cu ochii în patru, aşa socotesc eu. Deci, stau întins în uşa biroului meu, cu botul pe labe, ca şi cum aş face o pauză, când motanul alfa trece pe lângă mine. O corcitură de siamez, mare şi musculos. Pe zgarda lui antipurici scrie, cu litere roşii, „Dominic”.

— Hei, Dominic, spun eu.

Mă simt ca un personaj din serialul *The Sopranos*. Aţi văzut vreun episod? Nu sunt câini acolo, în schimb e multă mâncare. Un film grozav despre mâncare.

Motanul se opreşte. Se uită cu ochi mari la mine.

— Cu mine vorbeşti?

— Care-i povestea, Dominic?

— Nu e treaba ta.

Strânge din ochii lui de motan, apoi cască în mod ostentativ. Se întoarce, îmi arată fundul şi se îndepărtează încet, iar blana lungă de pe burtă i se leagănă. Observ că urechile lui sunt îndreptate spre spate, să simtă dacă o să-l atac: nu e chiar atât de nonşalant pe cât pare.

Este nevoie de muncă de detectiv. Mă duc la cafenea, rămânând cu ochii alerţi pe drum. Ciudat lucru: observ că sunt pisici înăuntrul şi în faţa biroului lui Susan Gossman, de parcă ea ar avea acolo un covor cu iarba-mâţei. Gossman? Am văzut-o în hol. Nu ne-am vorbit niciodată. E o persoană care pare să prefere pisicile.

Strecor câţiva dolari într-un automat de vânzări ca să iau un os din piele. Îl rod.

Când mă întorc la biroul meu, găsesc o brunetă cu un aer isteţ, purtând un taior bine croit, stând pe un colţ al mesei de lucru. Gossman.

— Îţi puneai întrebări în legătură cu pisicile, spune ea.

Îmi vântur puțin coada. Nu dau din ea, dar asta anunță că acord atenție. Părul ei are nuanțe arămii. Ori poate a pus droguri în castronul meu cu apă.

— Proiectul Felix, spune ea, este o trăsătură nedocumentată a noului produs Om.

— Adevărat, e nedocumentat, zic eu. Faci un fel de supermodificare cu himerele pisici-umane, şi nu cred că este pentru Om 2.1. ADN himeric pătrunzând în sălbatic? Vector de gripă?

— Eşti un cățel deştept, spune ea.

Mi se zbârleşte părul pe spinare.

— Bill şi Steve ştiu ce faci?

— Şezi, băiete, spune Gossman. Instinctiv, mă aşez pe noadă. Bill şi Steve vor afla destul de curând. Aşa e mai bine. Oamenii infectați – şi câinii la fel – vor fi inteligenți şi independenți. Restul vor continua să-şi pună fructe de mare în castroane de plastic.

Ham. Spus direct.

Se uită la mine cu un aer gânditor.

— Acum avem nevoie de un programator de înaltă clasă.

Sunt în alertă: nările îmi freamătă.

Însă Gossman e relaxată.

— Toată lumea ştie: câinii sunt cei mai buni. Dar, în calitatea ta de câine, se pun unele probleme de loialitate, spune ea. Am dreptate?

Mă mulțumesc să mă uit lung la ea.

— Fidelitatea este un dar, oferit gratis, continuă Gossman.

Nu tocmai convins, dau din coadă. Nu e pentru câini, cred eu.

— Dar nu pentru câini, spune Gossman. N-ai vrea să ai libertatea de a hotărî singur? O adiere de gripă felină ar însemna mare lucru.

Şi scoate un mic spray din poşetă.

Am reflexe cu care oamenii nu se pot lăuda. Aş putea să îi smulg spray-ul într-o fracțiune de secundă. Dar datorez oare fidelitate față de companie, sau față de o mare rețea din care fac parte toți câinii, toate pisicile şi toți oamenii?

Apasă capătul de la spray. Inspir adânc. Are dreptate: câinii sunt cei mai buni programatori.

CABLAJ PE INIMĂ

JOE HALDEMAN

Traducere de Gabriel Stoian

JOE HALDEMAN a luptat în Vietnam, folosindu-şi experiența trăită acolo pentru a scrie clasicul roman SF

Războiul etern, care a câştigat premiile Hugo şi Nebula în 1975. Deține o diplomă în astronomie, obținută la University of Maryland, şi în prezent este lector la MIT, unde predă cursuri de scriere. Este autorul multor povestiri şi romane şi locuieşte în Cambridge, Massachusetts, şi Gainsville, Florida. Website-ul lui poate fi accesat la adresa http://www.joehaldeman.com.

Margaret Stevenson a urcat cele două paliere şi a ajuns în fața unei uşi simple de lemn pe care scria „Relații SRL". A şovăit, apoi a bătut. După un bâzâit, cineva i-a deschis.

Nu ştia la ce să se aştepte, dar simplitatea a surprins-o: nu exista recepționeră, nici anticameră, nici urmă de laborator. Doar un bărbat între două vârste, purtând un costum sobru, conservator, cu capul ras cum era la modă, stând la un birou ordonat. S-a ridicat şi i-a întins mâna.

— Doamna Stevenson? Sunt doctorul Damien.

Ea s-a aşezat pe marginea scaunului ce i s-a oferit.

— Serviciul nostru este garantat, a spus doctorul fără alte introduceri, dar nu este nici ieftin, nici permanent.

— Nimeni nu ar dori să fie permanent, a spus ea.

— Aşa e. A zâmbit. Viața ar fi plăcută, dar nici unul dintre dumneavoastră nu ar realiza multe. A scos dintr-un sertar o foaie de hârtie şi un pix. Cu toate acestea, trebuie să vă cer să semnați această declarație, care scuteşte compania

noastră de răspundere pentru ceea ce dumneavoastră sau el ați putea afirma pe durata efectului.

Ea a ridicat declarația şi a examinat-o.

— Când am vorbit la telefon, ați spus că nu există pericol fizic şi niciun efect fizic de durată.

— Asta e o parte a garanției.

A lăsat documentul şi a ridicat pixul, dar a ezitat.

— Cum funcționează?

El s-a rezemat de spătar şi, împreunându-şi mâinile peste abdomen, s-a uitat direct la ea.

— Varietățile de iubire sunt aproape infinite. Teoretic, fiecare persoană vie este capabilă să iubească orice altă persoană vie, şi într-o diversitate de moduri.

— Teoretic, a spus ea.

— În cultura noastră, iubirea dintre un bărbat şi o femeie trece în mod normal prin trei etape: atracție sexuală, fascinație romantică şi apoi coeziune pe termen lung. Fiecare dintre ele este mediată de o stare distinctă a chimiei creierului. O persoană poate trăi toate aceste etape simultan, dar numai una este dominantă într-un un anumit moment. Astfel, un bărbat ar putea fi îndrăgostit de soția sa şi, în acelaşi timp, să fie obsedat de amantă, şi totuşi va fi atras instantaneu de orice necunoscută cu trăsături fizice corespunzătoare.

— Asta este exact ce...

El a ridicat o mână.

— Nu e nevoie să ştiu mai mult decât mi-aţi spus. Sunteţi căsătorită de douăzeci şi cinci de ani, urmează să sărbătoriţi aniversarea... şi vreţi ca ea să fie romantică.

— Da. Nu a zâmbit. Ştiu că poate fi romantic.

— Aşa cum suntem toţi. S-a aplecat în faţă şi a scos două fiole din sertar, una albastră, cealaltă, roz. S-a uitat la cea albastră. Aceasta este Formula Unu. Ea induce prima stare, un fel de Viagra pentru minte.

Ea a închis ochii şi a clătinat din cap, aproape cutremurându-se.

— Nu. O vreau pe a doua.

— Formula Doi. A împins fiola roz spre ea. Cât sunteţi împreună, luaţi fiecare aproximativ câte jumătate din ea şi, vreme de câteva zile, vă veţi afla într-o stare de obsesie reciprocă. Veţi fi din nou ca doi copii.

Auzind acestea, ea a zâmbit.

— Chiar dacă el ştie că i s-a administrat sau nu?

— Corect. Nu are efect placebo.

— Şi nu există şi Formula Trei?

— Nu. Asta necesită timp şi înţelegere, dar şi o doză de noroc. A clătinat din cap întristat şi a pus deoparte fiola albastră. Dar cred că aveţi aşa ceva.

— Da. Genul de pereche căsătorită de multă vreme.

— Încă ceva, cel mai eficient mod de administrare este odată cu mâncarea sau în băutură. Îl puteţi introduce într-un fel preferat dacă sunteţi sigură că va mânca tot şi doar după ce

mâncarea a fost gătită. Acest medicament se descompune la peste o sută de grade.

— Nu gătesc des. Ar putea fi pus într-o sticlă cu vin?

— Dacă fiecare bea jumătate, da.

— Aş putea face efortul. A ridicat pixul şi a semnat documentul, apoi a deschis poşeta şi a numărat zece bancnote de câte 100 de lire. Jumătate acum, aţi spus, şi jumătate dacă sunt satisfăcută?

— Întocmai. S-a ridicat şi i-a întins din nou mâna. Noroc, doamnă Stevenson.

Cititorul şi-ar putea imagina oricare dintre nouă permutări pentru a afla sfârşitul acestei poveşti.

În cea preferată de autor, ei se duc la un restaurant romantic cu specific franţuzesc, cu lumini scăzute, cu mâncare minunată, cu o sticlă de Bordeaux fin.

Ea se scuză ca să meargă la baie, cu fiola ascunsă în palmă, şi scapă poşeta jos. Când el se apleacă să o ridice, ea goleşte fiola în sticla cu vin.

Când se întoarce, are grijă să bea jumătate din vin, ceea ce nu e greu. Amândoi sunt într-o dispoziţie exuberantă şi iubitoare, camarazi vreme de douăzeci şi cinci de ani.

Când termină sticla, ea simte o emoţie lăuntrică tot mai puternică, dublându-se şi sporind. Vede efectul pe care l-a avut asupra lui: ochii larg deschişi şi dilataţi, faţa îmbujorată. Îşi desface cravata, în vreme ce ea îşi şterge transpiraţia de pe frunte.

Este cel puțin insuportabil! Ea trebuie să mărturisească, pentru ca el să ştie că nu s-a întâmplat nimic rău cu el din punct de vedere fizic. Scoate fiola roz din poşetă şi deschide gura, cu gând să dea explicații...

El desface degetele şi fiola albastră cade pe masă. Înşfacă fața de masă...

Imediat ce magistratul înțelege situația, sunt eliberați după ce îşi iau anumite obligații.

Însă nu vor mai fi serviți niciodată în acel restaurant.

PISOIUL ETERN

PETER F. HAMILTON

Traducere de Gabriel Stoian

PETER F. HAMILTON s-a născut în Rutland, în Midlands, Anglia, şi încă locuieşte acolo. A început să scrie în 1987 şi a vândut prima povestire revistei *Fear* în 1988. Primul său roman a fost *Mindstar Rising*, apărut în 1993. De atunci încoace a publicat o serie de mistere SF şi romane space opera, inclusiv trilogia *Night's Dawn*,

Steaua Pandorei şi *Judas Unchained*. Website-ul lui poate fi accesat la adresa www.peterfhamilton.co.uk.

Grădina conacului era ascunsă de copaci luxurianţi. N-am crezut niciodată că voi fi atât de fascinat de ceva aşa de simplu precum castanii porceşti, dar asta ţi se poate întâmpla după optsprezece luni de arest preventiv: te poate face să apreciezi lucrurile simple.

Joe Gordon mă aştepta; capitalistul dornic de risc şi soţia lui, Fiona, stăteau pe scaune metalice ornamentate într-o zonă înclinată a curţii. Heloise, fiica lor de cinci ani, stătea întinsă pe un morman de perne decorative, jucându-se cu un pisoi de culoarea ghimbirului.

— Vă mulţumesc pentru plata cauţiunii, am spus eu.

— Îmi pare rău că a durat atât de mult, a răspuns el. Pregătirile nu au fost uşoare, dar avem un avion privat în aşteptare, care te va duce în Caraibe – o insulă cu care UE nu a încheiat tratat de extrădare.

— Am înţeles. Crezi că e necesar?

— Pentru moment, da. Comisia de Bioetică de la Bruxelles doreşte să facă din tine un exemplu. Nu le-a plăcut câte reglementări ai încălcat.

— Nu s-ar fi sinchisit dacă tratamentul ar fi dat rezultate bune.

— Sigur că nu, dar încă nu a sosit acea zi, adevărat? Acolo îţi putem pune la dispoziţie un alt laborator.

— A, bine, există locuri mai neplăcute în care să fii exilat. Apreciez mult asta.

— Mai mult nu am putut face. Eu şi colegii mei am câştigat o mulțime de bani cu glanda Viagra pe care ai creat-o.

S-a uitat din nou la Heloise. Un copil frumos, iar în timp ce se juca cu pisoiul, zâmbetul de pe fața ei era angelic. Ca orice pisoi de două luni, ghemul de blană pufoasă era animat de o bună dispoziție ştrengărească. Am continuat să privesc, şocat de modelul familiar pestriț din blana înfoiată.

— Da, a spus Joe cu o mândrie reținută. Am reuşit să salvez unul înainte ca instanța să ceară distrugerea puilor. O simplă înlocuire; polițiştii nu şi-au dat seama.

— Acum are trei ani, am şoptit.

— Adevărat. Iar Heloise ține foarte mult la el.

— Înțelegi ce înseamnă asta? Procedura inițială de regenerare a stazei este valabilă. Dacă pisoiul este încă în viață şi se menține la aceeaşi vârstă biologică după atâta vreme, înseamnă că, în teorie, poate trăi etern, aşa cum arată acum. Procedura a stabilizat structura lui celulară.

— Mulțumesc, doctore, înțeleg perfect. Acesta e motivul pentru care intenționăm să-ți finanțăm cercetările. Credem că este posibilă întinerirea oamenilor.

Am citit lăcomia din ochii lui; nu mi-a plăcut.

— Suntem încă departe de asta. Procedura aceasta a fost prima din multe altele. Nu are nicio aplicare cu adevărat practică şi nu o putem folosi în cazul unui adult. În momentul în care un mamifer atinge maturitatea sexuală, celulele lui nu mai acceptă o modificare atât de radicală.

— Suntem încredinţaţi că, în cele din urmă, vei obţine rezultatul pe care îl dorim cu toţii.

M-am întors din nou spre copil şi animalul lui de companie, simţindu-mă mai optimist decât în toţi acei ultimi trei ani.

— Pot s-o fac, am zis printre dinţii încleştaţi. Pot. Se spune că este cel mai bine ca răzbunarea să fie făptuită la rece. M-am văzut privind pietrele funerare ale acelor neghiobi din Comisia de Bioetică peste, să zicem... cinci sute de ani. Atunci vor fi foarte reci, desigur.

Brusc, zâmbetul afabil al lui Joe s-a înăsprit. M-am răsucit, crezând că sosise poliţia. Încă sunt foarte sensibil la raiduri.

Nu era poliţia. Adolescenta care ieşea din casă purta o microfustă din piele neagră şi un tricou foarte strâmt, de culoare stacojie. Ar fi fost foarte atrăgătoare dacă nu ar fi avut întipărită pe faţă o expresie de beligeranţă; nici tatuajele nu arătau prea grozav. Mânecile scurte ale tricoului lăsau la vedere urmele de pe braţele ei.

— Ea e cumva...?

— Saskia, a spus Joe cu un dezgust extrem.

Serios, nu aş fi fost în stare să o recunosc pe fiica lui mai mare. Saskia era cândva o fată încântătoare. Această creatură era genul de poveste de groază care îşi găseşte locul pe pagina de gardă a unui tabloid.

— La ce te holbezi aşa? a întrebat ea.

— La nimic, m-am grăbit să o asigur.

— Am nevoie de bani, i-a spus ea tatălui ei.

— Ia-ți o slujbă.

Fața i s-a schimonosit de furie. Am crezut că avea de gând să îl lovească. Am văzut-o pe Heloise, aflată în spatele ei, pe punctul de a izbucni în lacrimi, cu brațele înfăşurate protector în jurul pisoiului.

— Ştii ce-o să fac dacă nu-mi dai, a spus Saskia.

— Prea bine, s-a răstit Joe. Nu ne mai pasă.

Fata a făcut un gest obscen şi s-a grăbit să se întoarcă în conac. Preț de un moment, am crezut că Joe avea să alerge după ea. Nu-l văzusem niciodată atât de furios. În schimb, s-a răsucit către soția lui, rămasă ca înghețată pe scaun, tremurând slab.

— Ai pățit ceva? a întrebat-o el cu tandrețe.

Ea a dat afirmativ din cap, după care ochii au reuşit să redevină concentrați.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat eu.

— Nu ştiu, mi-a răspuns Joe cu amărăciune. Noi nu am răsfățat-o, am fost foarte atenți în privința asta. Apoi, cam cu un an în urmă, a început să iasă cu tot felul de puşti ciudați: de atunci trăim un coşmar. A abandonat şcoala, a devenit dependentă de droguri şi fură mereu de la noi; nici nu mai țin minte de câte ori au arestat-o pentru furt de maşini şi din magazine.

— Îmi pare rău. Aşa-s puştii, nu?

— Adolescenții, a spus el cu durere în glas. Fiona a avut nevoie de două implanturi de glandă Prozac pentru a face față situației.

Am zâmbit spre Heloise, care reîncepuse să se joace cu pisoiul.

— Măcar o aveți pe ea.

— Da. Joe a părut să ia un fel de hotărâre. Înainte de a pleca, te-aş ruga să realizezi procedura de regenerare a stazei celulare.

— Nu înțeleg. Ți-am mai explicat, este doar prima etapă de verificare a secvenței suprascrise pe care am creat-o.

Atitudinea i s-a schimbat.

— Cu toate astea, o vei face din nou. Fără ajutorul meu, o să te întorci la închisoare, unde o să rămâi multă vreme.

— Nu foloseşte la nimic în cazul adulților, am spus eu neajutorat. Nu vei întineri, şi nici măcar nu-ți vei menține vârsta.

— Nu pentru mine, a spus el.

— Cine, atunci... I-am urmărit privirea care se îndreptase spre Heloise. Aha.

— Ea e perfectă aşa cum este acum, a spus el încet. Şi, doctore, aşa şi vreau să rămână.

DRUMUL SPRE ANUL 3000

HARRY HARRISON

Traducere de Gabriel Stoian

HARRY HARRISON s-a înrolat în armată când a împlinit optsprezece ani. Experiențele trăite în cel de-Al Doilea Război Mondial l-au făcut să deteste tot ce era legat de armată, lucru demonstrat în romanul său satiric *Bill, the Galactic Hero*. După război a fost artist, editor şi scriitor pentru reviste de consum: multe dintre povestirile lui de început au apărut în revista *Astounding* a lui John W. Campbell. Cele mai cunoscute creații ale sale sunt *The Stainless Steel Rat* şi *Make Room! Make Room!*. Website-ul lui poate fi accesat la adresa www.harryharrison.com.

Mileniul al treilea fusese interesant. Punctele memorabile care rămân în minte sunt expedițiile intergalactice prin găuri de vierme – toate cele treisprezece, câte au fost. Toate au pornit conform planului. Desigur, nici una dintre ele nu s-a întors încă.

Probabil că mai mulțumitoare a fost reducerea globală a emisiilor cu efect de seră. Acest efort a fost atât de reuşit încât, de fapt, calotele polare cresc în suprafață, iar ghețarii se extind. Noua industrie de creştere a pădurilor, doar pentru arderea lemnului în vederea obținerii dioxidului de carbon pe care îl eliberează acesta, devine cea mai profitabilă din lume.

Lucrul cel mai interesant, pesemne, a fost descoperirea, în 2688, a rămăşițelor de forme de viață pe bază de germaniu, despre care se consideră că este posibil să fi vizitat planeta

Pluto. Acesta rămâne deocamdată un mister. A fost o farsă ori chiar o vizită? Părerile sunt încă împărțite.

Însă toate acestea, şi alte evenimente fizice ale mileniului, sunt depăşite de departe de ideea, teorema, ecuația – conceptul – care a schimbat orice element al societății noastre, orice formulă, orice descoperire ştiințifică ce face omenirea să fie ce este astăzi.

Cu riscul de a fi pedant, vă atrag atenția asupra Universului. El există. Funcționează. Interacțiunile se petrec la fiecare nivel micro– şi macrocosmic. Oamenii de ştiință observă, studiază – şi descoperă. Până la sosirea lui Charles Darwin, animalele de pe insulele Galapagos au avut la dispoziție milenii pentru a suferi mutații. Studierea inteligentă a lor, apoi raționamentele cercetătorului amintit au dus la naşterea *Originii speciilor*.

Sigur, Albert Einstein nu a inventat energia, pentru că ea exista independent de el şi tocmai pentru ca el să o studieze – aşteptând, ar afirma unii, eforturile lui, clarificarea şi clasificarea. Einstein a avut priceperea, intuiția, inteligența de a observa şi simplifica – pentru a susține că E = mc2.

Acestea sunt două mostre din alte mii – sute de mii – care demonstrează cu claritate că folosirea inteligenței în demersul observării este aceea care dezvăluie secretele naturii. Însă, vai, ea este un eveniment atât de aleatoriu, încât trebuie să ne simțim uimiți de felul în care s-au descoperit atât de multe lucruri într-o manieră atât de întâmplătoare.

Acum, pe măsură ce ne apropiem de sfârşitul celui de-al treilea mileniu şi aşteptăm cu interes minunile încă nedezvăluite ale mileniului care urmează, trebuie să ne plecăm capetele în semn de recunoştință față de bărbatul şi

femeia care au descoperit şi formulat pentru omenire modul exact în care funcționează procesul de descoperire.

Cunoaştem cu toții sculptura din titan a acestei perechi, înălțându-se în gara navetei lunare din Mare Serenitatis, unde s-au cunoscut. Atunci, din cauza unei furtuni fotonice, naveta a întârziat o oră, iar ei au stat de vorbă.

Stern era profesoară de filozofie, specializată în logica intuitivă; Magnusson era un fizician bine-cunoscut pentru studiile sale în problema tahionilor. În afara pregătirii lor academice, cei doi păreau să aibă puține lucruri în comun. Nimic nu putea fi mai departe de adevăr; disciplinele practicate de ei se îmbrățişau una pe alta ca Yin şi Yang .

Nu vom şti niciodată primele cuvinte pe care şi le-au spus unul altuia. Am vrea să putem şti! Trebuie să ne mulțumim cu ecuațiile scrise în grabă pe spatele unui plic: ecuații care s-au născut din împerecherea fructuoasă a acelor două minți deosebite. Până când s-a încheiat călătoria navetei, teoria de bază era clară, iar aplicațiile ei practic universale. Până la sfârşitul zilei următoare, ecuațiile erau clarificate, reduse la esență şi finalizate în Ecuația Stern–Magnusson pe care o cunoaştem astăzi.

Până şi geniala pereche a rămas impresionată profund de ceea ce crease. Magnusson a aplicat formula la problema unui spin tahionic ce îl frământase mai bine de un an. A rezolvat-o pe loc.

Aproape ca o tentativă de a mai potoli emoția intensă simțită în acele momente prin umor, Stern a scris ecuația şi a completat elementele pentru relația, niciodată soluționată, dintre ciclitatea petelor solare şi greutatea la naştere a băieților groenlandezi. Şi a rămas uimită. Acolo era răspunsul – clar şi evident, după rezolvarea ecuației.

Restul este istorie. Cu aceste şapte simboluri matematice, omenirea a reglementat dicționarele limbii anglo-saxone, a anticipat cutremure şi tsunami, a descoperit rezerve ascunse de țiței, a eliminat blocajele rutiere din oraşe – şi a trecut de la un trecut glorios la un viitor şi mai glorios. Nicio disciplină ştiințifică nu rezistă logicii irezistibile a acestei ecuații. Ecuația Stern–Magnusson este descoperirea supremă a umanității, cea care a eliberat omenirea.

Bineînțeles că am învățat-o toți la şcoală. Dar ea merită repetată, pentru că nu ne vom sătura niciodată de ea. Ecuația Stern–Magnusson arată astfel...

OPERAȚIUNEA TESLA

JEFF HECHT

Traducere de Gabriel Stoian

JEFF HECHT scrie cu regularitate pentru *New Scientist* şi *Laser Focus World*. Cea mai recentă carte a lui este *Beam: The Race to Make the Laser*. Website-ul lui poate fi accesat la adresa www.jeffhecht.com; locuieşte în Auburndale, Massachusetts, şi încă foloseşte telefonul fix.

Cu o oră în urmă, Frankel se aflase pe scena de holoviziune, fiind prezentat drept membru al Echipei Beta.

— Sunt două sute de ani de la naşterea lui Nikola Tesla în 1856, spusese prezentatorul. Acum, Enigmele Secolului XX trimite trei echipe curajoase de călători în timp pentru a găsi lucrările pierdute ale inventatorului privind transmisia fără fir, razele morții şi energia, înainte ca ele să fi dispărut.

Acum Frankel era din nou în Manhattanul lui Tesla, mergând pe jos pe Sixth Avenue, pornind din Fortieth Street spre intrarea către parcul Bryant. Taxiurile galbene masive zburau pe lângă el. Un polițist în uniformă albastră l-a măsurat din ochi, apoi a trecut mai departe, dar Frankel era încă îngrijorat.

— N-am nicio veste de la Watkins, a spus el în emițătorul telefonic ascuns în guler.

A simțit iritarea lui Johnson prin microfonul din ureche.

— Ți-am spus că punctele moarte sunt inevitabile, în ciuda emițător-receptorului principal din Empire State Building. Ştiu că telefoanele astea sunt demodate pentru anul 2056, dar sunt ascunse, astfel că nu le poate vedea nimeni. Tot ce porți datează din octombrie 1937.

— În regulă, a fost de acord Frankel, cam fără chef. Era recunoscător că reglementările le îngăduiau să folosească tehnologie din orice perioadă a secolului XX. I-ar fi venit greu să disimuleze telefoane mobile construite cu lămpi vidate. Ar fi fost dificilă obținerea culorilor de la ținutele femeilor, însă cei trei bărbați din Echipa Beta se puteau descurca purtând costume închise, cravate şi cămăşi albe. Însă asta nu ajutase Echipa Alfa, alcătuită exclusiv din bărbați, care nu se mai întorsese la vreme.

— Îl vezi pe Tesla? a şuierat vocea lui Johnson în microfon. Ar trebui să fie lângă biblioteca publică, dând de mâncare porumbeilor.

Ajuns în parc, Frankel s-a uitat spre est, către bibliotecă. Un bărbat vârstnic şi slab stătea pe o bancă şi împrăştia firimituri de pâine unui stol de porumbei care umblau dând tot timpul din capete. Frankel l-a recunoscut pe inventator. S-a întrebat ce secrete legate de transmiterea energiei prin fascicule şi de transmisiile fără fir se ascundeau în documentele pierdute.

— Îl văd. Unde e Watkins? N-am primit niciun mesaj de la el în ultimele cincisprezece minute.

— Asta, de când a intrat în hotelul New Yorker. L-am urmărit din Cut Rate Drugs, vizavi de Eigth Avenue; eu beau nişte apă minerală acolo. Hotelul este o clădire complexă cu patruzeci şi trei de etaje, şi ceva dinăuntru îi blochează probabil semnalul. O să-i spun că l-ai depistat pe Tesla. Nu-l pot contacta pe mobil, de aceea o să mă îndrept spre camera lui Tesla. Am un set de scule ca să pătrund înăuntru.

— Dar dacă nu te pot contacta nici eu? îşi exprimă Frankel îngrijorarea.

Succesul operațiunii depindea de capacitatea tuturor de a păstra legătura, astfel încât să poată copia documentele şi să le aducă la punctul de regăsire. Dacă erau recuperați din locuri diferite, aveau să fie depunctați.

— Nu-ți face griji. Eşti în siguranță. Nimeni nu poate intercepta convorbirile noastre. Tu stai cu ochii pe Tesla.

— Bine, a aprobat Frankel.

Urmărirea lui era partea cea mai uşoară a operaţiunii. Scopul Operaţiunii Tesla era acela de a recupera copii ale documentelor pierdute ale lui Tesla. Enigmele secolului XX promiteau renume şi o recompensă frumuşică pentru echipa care se întorcea cu trofeul. Watkins şi Johnson socoteau că documentele se aflau în camera de hotel unde locuia savantul. Încuietorile mecanice demodate erau uşor de forţat; provocarea era reprezentată de găsirea hârtiilor potrivite.

Frenkel s-a aşezat pe o bancă pentru a-l supraveghea în mod discret pe Tesla. Inventatorul era concentrat asupra porumbeilor, ca şi cum l-ar fi cunoscut pe fiecare dintre ei. Frenkel a deschis un exemplar din *New York Sun*, pe care îl cumpărase de la un chioşc de presă. Titlurile cuprindeau subiecte diverse, de la politică mondială până la sport. Roosevelt vorbise prin radiotelefonul transatlantic cu prim-ministrul britanic Neville Chamberlain despre întâlnirea lui Adolf Hitler cu Benito Mussolini. Poliţia interoga personalul de la Bellevue Hospital în legătură cu trei nebuni care dispăruseră fără urmă dintr-o rezervă încuiată. Yankees tocmai îi bătuseră pe New York Giants cu patru jocuri la unu în World Series, iar un reporter sportiv se întreba cât va mai putea juca baseball Lou Gehrig.

Aruncându-şi ochii la ceasul lui autentic din 1930, Frankel a constatat că sosise momentul să mai facă o comunicare. A privit cercetător parcul şi l-a observat pe inventator, apoi trei poliţişti care mergeau pe aleea care ducea spre el.

— Tesla încă hrăneşte porumbeii, a spus el în guler.

Nu i-a răspuns nimeni. Ciudat.

— Johnson! Watkins! Mă auziţi?

Îngrijorat că poliția i-ar fi putut prinde pe Watkins şi pe Johnson în timp ce încercau să pătrundă în camera de hotel a lui Tesla, Frankel a încercat să treacă neobservat, prefăcându-se că citea ziarul.

— Johnson, Watkins! Unde sunteți? Întâlnirea este peste o oră şi cincisprezece minute!

O mână grea a coborât pe umărul drept al lui Frankel şi, când a dat să se ridice, o a doua l-a prins de cel stâng.

— Gata, amice, o să te ducem într-o celulă drăguță, cu pereți capitonați, a spus unul dintre cei trei polițişti care au apărut brusc în jurul lui. I-au smuls ziarul şi i-au pus cătuşe la mâini, după care l-au percheziționat, extrăgându-i portofelul, dar fără a descoperi micuțul emițător cusut în haină.

— Johnson, Watkins, ajutor! a strigat el spre gulerul hainei.

Primul polițist a clătinat din cap.

— Dacă ăia sunt amicii tăi din Bellevue, ei se află deja la secție şi vorbesc singuri – ca şi tine, de altfel.

Frankel a început să tremure.

— Au prins Echipa Alfa şi acum m-au înhățat şi pe mine, a spus el în guler. Nu ştiu ce anume i-a pus pe urmele noastre.

Polițistul şi-a dat ochii peste cap.

VÂNZAREA

FREDRICK HEEREN

Traducere de Gabriel Stoian

FREDRICK HEEREN este ziarist pe teme de ştiinţă, care a publicat în *New Scientist, The Wall Street Journal, The Washington Post, The Boston Globe* şi în alte ziare. Locuieşte în Olathe, Kansas, şi vă puteţi face o idee despre lucrările lui accesând www.fredheeren.com.

Acel biolog prezbiterian fusese cât pe ce să strice acţiunea de vânzare. Şi nu doar vânzarea către prezbiterieni, ci şi către adventiştii de ziua a şaptea. Doar cele două confesiuni puteau aduce optsprezece milioane de cumpărători, asta garantat. Era bine că venisem împreună cu personalul de la vânzări pentru asta. Pe la jumătatea prezentării produsului pe care o făceam, biologul m-a întrerupt, de parcă ar fi fost brusc posedat, pentru că s-a apucat să le spună celorlalţi că făceau o mare greşeală.

I-am readus pe liderii confesiunilor la scopul discuţiei şi le-am arătat ce putea face Dispozitivul de Recomandări Personale (DRP).

Bineînţeles că James îşi făcuse de minune treaba, ca de obicei, pregătind nada. Nimeni nu poate contesta ceea ce prezintă el. Oamenii au ajuns să aibă încrede în DRP în mod implicit. Mai mult decât în soţii sau soţiile lor. Mai mult

decât în pastorii lor. Ce ființă umană poate intra în competiție cu acest sfat venit din partea unei minți programate să gândească în conformitate cu gusturile individuale, însă incalculabil mai inteligentă, actualizată permanent într-o lume a informațiilor potrivit nevoilor noaste actuale?

Aşadar, în acel moment, am explicat de ce produsul nostru reprezintă soluția la problemele evoluției – iar dacă eşti foarte atent, vei şti cum să îi manipulezi săptămâna viitoare pe menoniți.[23]

— Dacă vreți să cunoaşteți viitorul confesiunilor voastre, am spus eu, nu trebuie decât să vedeți cum s-au schimbat baptiştii din Sud care, după ce au criticat evoluția din şcoli, au ajuns să o promoveze. Acest lucru trebuia să se întâmple, în ciuda faptului că toți predicatorii le spuneau adepților lor că nu deținem nicio dovadă că ar fi existat vreodată hominizi primitivi. Acest lucru ar fi fost în regulă pe vremea când, pentru a verifica o asemenea prezumție, o persoană ar fi trebuit să stea în fața computerului şi să caute ore în şir – cine are timp pentru asta? Însă acum, pentru cei care vor avea DRP, întrebări ca aceasta vor căpăta răspuns cu câteva gânduri şi cu o selecție rapidă a meniului pe retinele lor. Pac, şi gata – văd o secvență de fotografii cu hominizi care, cu timpul, au capacitatea craniană tot mai mare. Şi a vedea înseamnă a crede, chiar dacă ai fost instruit doar la domiciliu şi nu ai auzit niciodată de evoluție decât ca fiind un cuvânt urât. Rezultatul: liderii antievoluție au fost eliminați prin vot de către electoratul

[23] Cult creştin protestant, derivat din anabaptismul născut după Reforma Radicală a secolului al XVI-lea din Europa, care crede în botezul persoanelor când sunt adulte (n. tr.).

informat. Dacă proiecțiile noastre sunt corecte, optzeci la sută din adolescenții şi adulții americani vor deține DRP în mai puțin de trei ani. Nu există alternativă, dar încă puteți alege, grație celui mai recent design al nostru şi specificațiilor voastre, dacă DRP-ul vostru vă va fi duşman sau prieten. Am proiectat un DRP *prietenos*. Nu e doar o chestiune de a ajuta oamenii să ia hotărâri bune arătându-le cele mai bune soluții – ci, în realitate, dispozitivul parcurge şi procesul de gândire în locul lor. Nici un alt DRP nu se poate apropia mai mult de gândirea umană.

Ei, bine, până în acel punct, am socotit că totul mergea conform planului. Prezbiterienii îşi aduseseră biologul pentru a-mi oferi şansa de a demonstra cum funcționa DRP-ul nostru. L-am lăsat să-şi lanseze tirul de întrebări dificile.

— Cum explicați diferențele şocante dintre animalele care trăiesc dincolo de bariere de netrecut, cum ar fi cele din Australia, şi cele din alte continente? De ce insulele au întotdeauna organisme asemănătoare cu majoritatea celor aflate aproape de continente? De ce găsim dovezi clare ale unor descendenți comuni când comparăm ADN-ul unei secvențe evolutive de animale, astfel că putem descoperi cum inserții genetice, inclusiv retroviruşi, apar, apoi se acumulează în formele ulterioare de viață?

Adventiştii doreau să achiziționeze DRP-ul şi aveau răspunsurile în minte. Le-am arătat celorlalți pe ecranul mare de web virtual ce poate face DRP-ul nostru în comparație cu alte dispozitive asemănătoare. Imediat ce s-a constatat că vreo întrebare contrazicea o teză specificată, DRP-ul nostru o respingea în mod logic – şi oricine ştie că logica unui astfel de dispozitiv este perfectă. De asemenea, el prezenta o alternativă, o explicație care să îl cinstească pe Dumnezeu pentru dovada prezumtivă. Sugera că unele

întrebări se bazau pe prejudecăți false. Şi întotdeauna, îi sfătuia pe oameni să cerceteze web-urile virtuale ale confesiunilor proprii, de unde puteau să obțină adevărul. Desigur, noi am restricționat accesul la web-urile virtuale cu probleme.

— Aşadar, am spus eu în concluzie, dispozitivul funcționează exact ca o minte umană. Alege ceea ce doreşte să creadă.

În acel moment biologul a căpătat glas şi a zis ceva despre faptul că noi distrugeam ideea de alegere autentică: tinerii nu trebuie să fie puşi să aleagă între credință şi ştiință.

— Sigur că nu, au spus liderii lui. Nu, atâta vreme cât vorbim de ştiința *creştină*.

— Săptămâna viitoare ne întâlnim cu cei de la Biserica Scientologică, a spus James.

Iar din acel moment, lucrurile au devenit foarte confuze.

Biologul prezbiterian a intrat într-o discuție particulară cu liderii lui dacă problema de analizat se referea la mijloacele aparte pe care le folosise Dumnezeu pentru a crea trupurile noastre.

— *Sigur* că este o problemă de analizat, a spus preşedintele prezbiterienilor.

— Nu ar trebui să fie, a spus biologul, deoarece, cu cât trupurile noastre împărtăşesc cu animalele mai multe trăsături genetice sau un trecut comun, cu atât mai mare va fi uimirea față de ceea ce noi, ființele umane, experimentăm: moralitate, umor, literatură, ştiință şi credință.

— Doctore Adams, a spus preşedintele, ai fost invitat ca să pui întrebări, şi ai făcut asta deja.

— Dar mai am întrebări, a spus Adams. Trebuie să atribuim toate aceste caracteristici doar unui ceva special privind trupurile noastre, ca şi cum lumea materială ar fi tot ce există? Nu asta facem când punem accentul asupra modului special în care au fost modelate trupurile noastre? Nu asta facem când îl punem pe Dumnezeu în contrapartidă cu evoluția?

Unii dintre liderii confesiunilor au început să dea semne de îngrijorare. Din fericire, remarcile lui declanşaseră DRP-urile lor, care lucrau febril, inundându-l cu un torent de răspunsuri amețitoare, bazate pe dovezi de nezdruncinat şi pe fragmente de discursuri memorabile.

EŞUAT IN SIRACUZA

TOM HOLT

Traducere de Gabriel Stoian

TOM HOLT s-a născut la Londra în 1961. La Oxford a studiat biliardul de bar, agricultură antică greacă şi îngrijirea şi alimentarea motoarelor de motociclete japoneze, pasiuni care l-au determinat în mod inevitabil să ajungă avocat şi să

emigreze în Somerset, Anglia, unde locuieşte şi în prezent. După şapte ani, a devenit scriitor în toată regula, fiind cunoscut îndeosebi pentru un mare număr de romane comice şi de ficțiune istorică. Website-ul său poate fi accesat la adresa www.tom-holt.com.

— Ta-ra-ra, a fredonat Arhimede, întinzând mâna peste umăr pentru a atinge cu buretele un loc greu de ajuns din mijlocul spinării. Ta-ra...

Neatent – un moment de visare, şi iată, o băltoacă mare de apă pe podea. Fir-ar să fie. Pauză. De ce e o băltoacă mare de apă pe podea? Filozoful s-a încruntat. În minte a început să se formeze o percepție, nebuloasă precum un nor.

— Stai aşa! s-a auzit o voce din spatele lui.

Arhimede a sărit în sus, sporind astfel mărimea băltoacei şi, accidental, întărind ipoteza la care se gândea.

— Cine dracu' eşti? a întrebat el.

Necunoscutul a apărut dintr-un fald de lumină albastră pâlpâitoare.

— Nu mă cunoşti, a spus el. Numele meu este Calvin Dieb. Sunt avocat.

Arhimede s-a uitat concentrat la lumina albastră, apoi la straiele nefireşti ale necunoscutului.

— Eşti zeu? a întrebat el.

— Nuu. Totuşi e uşor să faci o asemenea greşeală, l-a asigurat necunoscutul. De fapt, vin din viitor. Din anul trei mii o sută cincizeci, mai precis. În secolul meu, am descoperit cum să călătorim înapoi în timp. A, apropo, uită că am spus asta. Apoi a chicotit. N-aş vrea ca mintea ta, remarcabil de intuitivă, să se pună în mişcare aici, în Evul Întunecat, fiindcă asta ar putea duce la necazuri serioase. Aşadar, a urmat el, ieşind cu totul din acel foc albastru şi făcându-l să dispară cu un pocnet din degete, asta este, deci. Marele moment. Felicitări.

— Zău?

— Sigur. Necunoscutul a zâmbit, iar gura i-a arătat ca o rană căscată. Grație lui, numele tău va rămâne cunoscut tot restul Timpului – crede-mă, a adăugat el clipind complice, am verificat asta. Această descoperire a ta va revoluționa modul în care lumea va înțelege natura. Practic, va însemna naşterea ştiinței. Şi ştii ce mă frământă cu adevărat în legătură cu asta?

Arhimede a rămas o clipă pe gânduri.

— Ei bine, nu.

— Ceea ce mă roade este că tu nu câştigi nicio monedă găurită din toată tărăşenia sta. Niciun bănuț. Nimic. Una dintre descoperirile esențiale din istoria omenirii, iar individul care a făcut-o trebuie să-şi spele singur tunica. Şi-atunci, te întreb, e corect?

Arhimede a rămas din nou pe gânduri.

— Da, a răspuns el. Cum să spun, e interesant, cred, în genul pariez-că-n-ați-ştiut-asta, probabil că mă voi trezi

invitat la câteva petreceri, dar se pare că în rest nu slujeşte la nimic...

Necunoscutul a pufnit.

— Prietene, aici, cu cel mai mare respect îți spun, greşeşti grav. Nu pot intra în amănunte, de teamă că aş putea da peste cap cronologia, dar crede-mă pe cuvânt, chestia asta are să fie mare. Mare de multe miliarde de drahme. Şi cine o să primească toți banii ăştia? Nu tu, prietene. Nu, a adăugat el, aplecându-se puțin în față, decât dacă asculți ceea ce am a-ți spune.

Arhimede s-a încruntat.

— Te ascult, a spus el.

Necunoscutul a dat din cap.

— Acolo, înapoi – ba nu, înainte, de unde vin eu, avem o chestie care se cheamă patent, a spus el. Înseamnă că dacă vrea cineva să-ți folosească ideea, va trebui să-ți dea bani.

— Chiar aşa? Ce idee trăsnită.

— Ba e grozavă, a spus entuziasmat străinul. Uite, eu îți propun ca, în schimbul unei mici părți din câştig, să zicem o treime, să îți explic cum funcționează treaba. În dimineața asta te duci la prietenul tău, regele Hieron, şi îi spui că, dacă dă o lege aici, în Siracuza, prin care inventatori ca tine primesc o mulțime de bani de fiecare dată când născocesc ceva, Siracuza va deveni foarte curând capitala tehnologică şi economică a lumii, iar el va fi cel mai măreț rege, iar regatul, mai puternic decât Roma, Macedonia şi Cartagina laolaltă. Apoi patentăm această descoperire a ta şi după aceea nu se mai pune decât problema de a încasa bănuții.

După ce necunoscutul a terminat de explicat teoria şi practica legii patentelor, ochii filozofului s-au aprins ca stelele.

— E sclipitoare ideea! a exclamat el. Mă duc chiar acum să-i vorbesc regelui.

Şi a sărit din baie, pornind spre uşă, la fiecare pas al lui apa dislocată formând băltoace pe care nu le-a mai băgat în seamă.

— Hei, a strigat necunoscutul după el, n-ai de gând ca mai întâi să te îmbraci?

Arhimede s-a întors acasă şase ore mai târziu, în carul personal al regelui, încărcat de daruri, şi a semnat imediat cele şase exemplare ale contractului pe care necunoscutul i le-a vârât sub nas.

— Tare, a spus necunoscutul, apoi a pocnit din degete, aprinzând flăcările albastre ale interfeței temporale. N-o să regreți.

Apoi a pocnit iarăşi din degete. Nu s-a întâmplat nimic.

Inventarea patentului de către Arhimede în 221 î.Hr. a revoluționat lumea ştiințifică. În loc să-şi dezvăluie descoperirile față de oricine, filozofii le încredințau doar neguțătorilor bogați, care aveau fondurile necesare pentru a le folosi în mod corespunzător. Pentru că ei erau neguțători, nu oameni de ştiință, au preferat să finanțeze proiecte care li se păreau promițătoare şi îi făceau să-şi recupereze banii

investiți. Omenirea nu a descoperit atracția gravitațională, dar perna-pârț[24] a fost inventată în 146 î.Hr.

Cât despre Calvin Dieb, el s-a împăcat cu situația şi în cele din urmă s-a stabilit în orăşelul Acragas, unde a încercat să stârnească interesul crescătorilor de capre față de litigiile privind răspunderea pentru calitatea produselor. În mod ironic, a fost ucis de un inventator care se străduia să patenteze secretul zborului şi care a căzut peste el după ce a zburat prea aproape de soare, a cărui căldură a topit ceara care îi ținea aripile lipite de corp.

OAMENII NU VÂND AŞA CEVA

ÎN NICIUN ORAŞ

NALO HOPKINSON

Traducere de Gabriel Stoian

NALO HOPKINSON s-a născut şi a crescut în Caraibe, dar locuieşte în Toronto din 1977. Romanele şi povestirile ei se

[24] În original, *whoopee cushion*, o pernă din cauciuc folosită pentru glume, întrucât dacă cineva se aşază pe ea, scoate un sunet care imită flatulența (n. tr.).

inspiră uneori din tradițiile istorice şi literare ale Caraibelor, deşi cea de față are o altă sursă de inspirație – poemul „Goblin Market” de Christina Rosetti. Hopkinson a primit Premiul John W. Campbell pentru Cel mai bun Scriitor Debutant. Website-ul ei poate fi accesat la adresa nalohopkinson.com.

— Ai auzit? Rivener a creat un nou fruct!

— Ce plicticos. Ultima ei chestie a fost tot un fruct.

— Nu seamănă cu ăsta! a spus Salope.

M-a făcut să mă aşez la masă, murmurând în acelaşi timp binecuvântarea de seară. Mi-a aşezat cu pricepere mânecile lungi pe brațele scaunului. Mi-a luat pălăria şi vălul şi le-a agățat în cuier. A scos acele de malahit din părul meu, unul câte unul. A scuturat masa întunecată de păr unduitor, eliberându-l, şi l-a strâns într-o coadă care îmi cădea pe spate. Am răbdat cât am putut, apoi m-am rezemat de spătar şi am privit drept în ochii ei reci ca granitul.

— Povesteşte-mi despre creația lui Rivener, i-am poruncit.

A venit alături de mine. Şi-a strecurat vârful degetelor în buzunarele şorțului alb şi s-a concentrat ca să spună povestea. Stătea foarte dreaptă, aşa cum se cuvenea. Sângele meu şi-a întețit ritmul.

— Fructul pe care l-a creat data trecută nu făcea decât să cânte ca o junglă plină de papagali, a spus ea, şi doar sporea capacitățile de prezicere ale celor care îl mâncau. Acesta de acum este apogeul.

S-a oprit, deşi nu simțea nevoia să respire. O picătură de sudoare a pornit în rostogolirea ei lentă dintre sâni. Mătăsurile grele mă sufocau.

— Nu te mai mocăi. Spune-mi!

Şi-a prins buza de jos între dinții sclipitori. S-a apropiat şi şi-a drapat mânecile într-o a doua formă rituală: cea a unor porumbițe jelind. Am scrâşnit din dinți.

— Are culoarea toamnei timpurii, se spune, iar parfumul care se degajă din pielița lui este un buchet fin de dorință feciorelnică şi sudoare de dandy, cu o notă finală de respirație de nou-născut. Încape în palmă, în orice palmă. Carnea îi este fermă ca umărul unui tată iubitor.

S-a întrerupt ca să îmi şteargă fața cu o batistă dintr-o pânză cu model decupat pe care a scos-o din buzunar şi a fost cât pe ce să țip. A revenit:

— Fructul îşi leapădă coaja la atingere, dezvăluindu-se pe dată celui care îl va mânca. Un dictator din nord a izbucnit în lacrimi când a simțit gustul pulpei lui pe buze şi a cerut iertare poporului său.

— Poet, şi copilul de trei ori blestemat al unui poet damnat!

Şi tatăl ei făcuse acel joc de a stârni dorințe exaltate în mine. Mi-am ridicat corsajul, îndepărtându-l de piele, şi mi-am făcut vânt ca să las aerul să pătrundă. Nu era suficient.

Cu pantofii ei negri şi rezistenți, pătrați la călcâi şi în vârf, Salope s-a aşezat pe vine. Asta i-a scos la vedere pulpele puternice. A ajuns cu fața în dreptul pieptului meu.

— Te fac să-ți fie foame, da? Sau sete?

— Adu-mi apă. Ba nu, vin.

— Imediat.

A ieşit din încăpere şi a revenit cu o carafă zveltă şi un pahar, aşezate pe o tavă de argint. Lichidul auriu era rece şi făcea broboane pe carafă. Salope mi-a turnat şi a înclinat paharul spre buzele mele. Am gustat vinul. Era sec şi prăfos în gura mea. Am întors capul într-o parte.

— Şi ce nume i-a dat Rivener acestei minuni? am întrebat.

— Zeul de sub limbă. Salope a aşezat paharul pe masă şi a făcut cuvenitul pas înapoi. Există o sută şaptesprezece, ediție limitată, fiecare infuzat cu histamina ei ca semnătură.

— Cea care te gâdilă la degete?

— Chiar aceea.

Uf, căldura aceea! Îmi distrăgea atenția.

— Vreau să cumpăr unul dintre aceste fructe minunate.

— Să-l guşti?

— Sigur că asta vreau. Adu-mi masa.

— Imediat. A plecat. A revenit cu o farfurie de aur, acoperită cu un capac din osul cel mai subțire. Făcut din pelvis de balenă; ştiam asta. A pus jos farfuria, a descoperit-o. Din ea se înălța un abur subțire. Uite-ți supeul, Iluminato.

Am ridicat lingura de aur.

— Ia legătura cu casa de licitații.

Salope abia dacă a zâmbit.

— Am făcut-o deja. E prea târziu. Toate cele o sută şaptesprezece fructe „Zeul de sub limbă” au fost licitate.

Am trântit lingura pe masă.

— Spune-le că plătesc! Porunceşte-i lui Rivener să mai facă unul. Doar unul!

Salope a lăsat privirea în podea. Când a ridicat ochii spre mine, avea o față senină.

— E prea târziu, Iluminato. Academia a decis. Rivener a transmigrat la Nivelul Sublim. Nu mai poți ajunge la ea.

— Brută.

— Nu e nevoie să insulți, Iluminato.

— Pleacă.

Salope a făcut o plecăciune, mi-a înapoiat lingura şi a dispărut într-un fum negru. Eu preferam o negură roz pal, dar Salope se încăpățâna să apeleze la negru. Asta fusese culoarea preferată a tatălui ei.

Copilul unui poet pervers; cât de bine se pricepea să stârnească simțurile! Tatăl ei mă împingea prea departe. I-am poruncit să se dizolve permanent din aura mea. Suferisem vreme de doi ani voluptuoşi, apoi am căutat pretutindeni ceva care să îi semene. Nimic. În cele din urmă, din disperare, o chemasem pe fiica lui.

Sunt Amaxon Corazón Junia Principia Delgado a Treia, şi m-am aplecat asupra mâncării, după care am vărsat lacrimi bogate în budinca mea cu banane verzi. Era un decoct perfect, dar acum nu mă satisface. Doar fiica poetului şi, înainte, tatăl ei m-au văzut vreodată atât de transpusă.

Încăperea a vorbit:

— Îți mulțumesc, Iluminato. Mă consider răsplătită pentru sesiunea de astăzi. Te rog să mă recomanzi cunoştinţelor tale.

Aşa voi face.

REFLEXIE INTERNĂ TOTALĂ

GWYNETH JONES

Traducere de Gabriel Stoian

GWYNETH JONES este autoarea a mai mult de douăzeci de romane pentru adolescenți şi a câteva romane SF pentru adulți. A primit două premii World Fantasy, Premiul Arthur C. Clarke, Premiul pentru povestire al British Science Fiction Association şi în 1992 a împărțit primul Premiu Tiptree cu Eleanor Arnason. Locuieşte la Brighton, Anglia, iar website-ul ei poate fi accesat la adresa http://homepage.ntlworld.com/gwynethann.

Ei se află printre noi. Nu par *tineri* – le-ai da în jur de douăzeci şi cinci, până în treizeci de ani: însă uimitorul adevăr este că toţi (poate o jumătate de milion în întreaga lume) au peste şase sute de ani. Discută cu ziarişti, apar pe ecranele noastre: ne-au convins că aceasta nu este o farsă. De ce au hotărât să părăsească Pământul? Asta era întrebarea pe care voiam să o pun când mi s-a oferit şansa de a lua un interviu nemuritoarei noastre locale de pe valea Tamisei. De ce să plece tocmai acum, când nu mai trebuie să se ascundă?

Am întâlnit-o pe Tamsin în grădina casei ei dintr-un sat liniştit din Middlesex: o femeie de înălţime medie, cu părul negru, tenul deschis, purtând o uniformă fără vârstă, adică blugi şi tricou. Mi-am reamintit că fusesem de acord să nu fac o transmisie în direct. Am lăsat-o să verifice setarea ieşirilor de la ConjurMac, dispozitiv fixat pe găvanul ochiului, şi ne-am apucat să discutăm.

— Aşadar, am spus (niciodată nu doresc să evit ceea ce este evident), cum e să ai şase sute cincizeci de ani?

Tamsin a râs.

— Tu ce vârstă ai?

Am nouăzeci şi şapte de ani, şi i-am şi spus-o.

— Şi-atunci, de ce mă întrebi? Vei descoperi curând.

I-am spus că dacă supravieţuiam – şi niciun tratament pentru longevitate nu poate garanta supravieţuirea – mai aveam mult de aşteptat ca să primesc răspunsul.

— Când am luat prima oară rem, a zis ea, era în 2039 GE. Nu pare o dată prea îndepărtată. Crede-mă: anii zboară.

Ei percep timpul altfel decât noi: am privit fascinat la femeia care trecuse prin mizeria din perioada Pulsului Populației, supraviețuise în decursul a cinci războaie mondiale, păstrase acel secret imposibil al ei încă din secolul al XV-lea după Profet (Lauda şi Binecuvântările lui Allah să îl potopească). Dacă nu aş fi ştiut, nici n-aş fi ghicit. Femeia arăta foarte firesc.

La mijlocul secolului XX a fost introdus spre testare clinică un nou medicament pentru tratarea deficiențelor de memorie. Avea rolul de a întări memoria asociativă: de fapt, le provoca pacienților explozii de amintiri atât de intense, încât aceştia se opreau brusc, pierduți în retrăirea extatică a unor bucurii din copilărie. Remul contrafăcut a ajuns curând pe străzi, consumul lui devenind o modă. Asta s-a întâmplat pe la mijlocul celui de-Al Treilea Război Mondial: timpuri zbuciumate. Utilizatorii nu-şi făceau griji că deliciul procurat de o doză de rem putea opri inima, lucru care, în câteva cazuri, s-a şi întâmplat.

Însă proporțiile dramei au sporit. Simptome premergătoare ale schizofreniei, depresii intratabile, comă vegetativă – testările clinice au fost abandonate. Toate drogurile recreaționale ajunseseră legale deja, cel puțin în toată Europa şi în cea mai mare parte a Statelor Unite, dar reputația a transformat remul într-un risc pentru afaceri. A dispărut. Doza administrată subiecților clinici fusese prea slabă pentru ca efectul să apară. Când şi-au dat seama ce se întâmpla cu ei, oamenii care îl consumau au păstrat tăcerea. Astfel că nimeni nu a ştiut asta, cu excepția nemuritorilor.

Au fost înțelepți că au tăcut. În vremea aceea şi mult timp după, Pulsul Populației a fost o forță terifiantă. Cercetările în domeniul longevității fuseseră abandonate: chestiunea

era pur şi simplu prea sensibilă. Rem nu avea scopul de a prelungi viaţa, ci doar de a ameliora demenţa şi confuziile.

Însă Pulsul s-a încheiat, iar lucrurile s-au schimbat. Nu doar coloniile Lagrange şi Luna, ci şi truda epuizantă a iubirii transformă Marte. În mod crucial, peste câteva luni, primele nave-colonii vor părăsi Spaţiul Profund (staţia noastră intermediară aflată în pragul heliopauzei) şi vor călători, cu viteze socotite ca fiind logic imposibile pe vremea când Tamsin era tânără, spre o planetă de tipul Pământului, nelocuită şi supravegheată de la distanţă. Anul acesta, 2108 (2688, potrivit cronologiei GE), suntem liberi, în sfârşit. Tratamentele au apărut prea târziu pentru mine. S-ar putea să trăiesc şase sute de ani, dar voi îmbătrâni. Pentru generaţiile mai tinere, nu se cunosc limitele.

Însă nemurirea rem este totuşi diferită.

Stând sub un măr, auzind în fundal murmurul râului Fleet (care curge prin dreptul grădinii ei), am stat de vorbă două ore. Mi-a vorbit despre fiul ei, mort demult; şi despre soţ, mort într-un accident de alpinism (nemurirea nu este intangibilă în faţa unor instrumente contondente, a mulţimilor dezlănţuite şi furioase sau a accidentelor provocate de echipamente). A încercat să îmi explice ce senzaţie ai când toată viaţa îţi stă la dispoziţie, ca să te poţi afla acolo, mereu, mereu, în orice clipă. Cum începi cu momentele plăcute, apoi capeţi curaj până ce iei totul în posesie, iar întreaga ta experienţă devine coerentă, ca lumina laser dintr-un computer optic perfect.

— Dar de ce plecaţi? am insistat eu. Ne puteţi învăţa foarte multe.

— Nu e o decizie, a spus ea. A fost un proces de conversie.

Zâmbind, s-a ridicat şi s-a îndepărtat. Aerul din jurul ei a licărit. În următorul moment am rămas singur.

ALEGEREA

ELLEN KLAGES

Traducere de Gabriel Stoian

ELLEN KLAGES locuieşte la San Francisco. Povestirile ei au apărut în antologii science fiction şi fantasy: proza scurtă *Basement Magic* a câştigat un Premiu Nebula în 2005. Când nu scrie ficțiune, vinde jucării şi reviste vechi pe eBay şi colecționează soldăței din plumb. Website-ul ei poate fi accesat la adresa www.ellenklages.com.

Bona mea spune că sunt răsfățată. Asta pentru că sunt singurul copil şi nu trebuie să împart cu nimeni vacanțele sau prăjiturile şi ajung să capăt întotdeauna locul de la fereastră. Dacă aş avea un frățior sau o surioară, aş învăța să fiu mai responsabilă. Asta ar însemna mai multă muncă pentru bona mea, dar ea se gândeşte doar la caracterul meu. Slujba bonei este să se gândească la mine.

Sigur, mama e prea ocupată acum ca să aibă un copil, mai ales din cauza cazului Henderson şi câte altele. Când iau masa de seară cu ea, asta miercurea, nu vorbeşte decât despre cazul Henderson, de aceea bona a aranjat ca o doamnă de treabă să accepte ovulele mamei şi să se ocupe de treburile neplăcute, apoi să ne dea bebeluşul, când totul se va termina.

— Ce-ai vrea? mă întreabă bona când îmi beau cana cu cacao. Un frate ori o soră?

Trebuie să mă gândesc o clipă, dar numai o clipă, pentru că un frate ar fi o adevărată pacoste şi s-ar vârî în lucrurile mele cele mai bune, ca Robby, fratele lui Courtney Taylor, care i-a programat telefonul mobil să sune cu un pârț. O surioară ar fi cineva căreia i-aş putea fi şef.

— O soră, te rog, spun eu cu glas dulce.

Bona *se dă în vânt* după glasul meu dulceag.

Bona atinge o casetă de pe ecranul aflat pe perete, iar aceasta capătă o culoare roz strălucitoare.

— Data de naştere? întreabă ea, fără ca încă să atingă ecranul, dar fiind pregătită.

Ziua mea de naştere e în iunie.

— Octombrie, spun eu după o secundă, pentru că trebuie să număr în minte astfel ca ziua ei de naştere să nu coincidă cumva cu Crăciunul.

— Excelent, spune bona. Putem face comanda chiar astăzi.

Îşi lipeşte degetul de ecran. Cutia sclipeşte în roşu.

— Ce mai putem alege? Sunt o mulțime de casete. Îmi termin cana de cacao şi vin alături de bonă, care miroase a Vermont. Un miros rece şi plăcut de verde.

Făcând ofertele să se deruleze pe ecran, începe să-mi citească.

— Părul, ce culoare?

— Castaniu.

Al meu e blond ca mierea.

— Ochii?

Ai mei sunt albaştri, deci voi alege căprui.

— Inteligență?

Aici trebuie să mă gândesc serios. Nu vreau o soră *proastă*, dar dacă ar fi mai deşteaptă decât mine, ar fi greu de dominat.

— Peste medie, hotărăşte bona. Să fie bună la mate?

Hm. Sunt în clasa a doua şi acum învățăm tabla înmulțirii. Asta ar putea fi util. Dar probabil că nu va fi ceva pe care să-l poată face imediat.

De aceea, ridic din umeri, ceea ce este o greşeală, fiindcă bona e foarte severă în privința manierelor şi a posturii, aşa că trebuie să ascult o dăscăleală până când ea va atinge cu degetul partea de jos a ecranului, ca să deruleze pagina următoare a componentelor unui bebeluş.

Pagina asta e mai puțin interesantă, deoarece cuvintele sunt foarte lungi şi nu ştiu ce înseamnă. Bioimunitate.

Colesterol. Neuromuscular. Mă uit la ecran cu ochi mari – mari ca să nu mă văd silită să casc.

Într-o parte a ecranului există o listă, la fel ca meniul de pe site-ul Emiratului Jucăriilor, pe care îl foloseam anul trecut pentru dorințele mele de Crăciun. Lista cu bebeluşi nu e prea lungă. Bebeluşii sunt de aproape şase culori – o să luăm unul care să se potrivească şi mamei, şi mie. Oamenii sunt mult mai puțin interesanți decât Lego sau iBots.

Bona îmi citeşte bolile pe care poți cere ca bebeluşul să nu le aibă. Majoritatea sunt opționale, spune ea, ceea ce înseamnă că trebuie să plătim mai mult. Dar eu cred că ar trebui să le alegem pe toate, fiindcă o surioară bolnavă nu e un lucru bun. Sora Angelei Xhobi are astm, pentru că a fost concepută în mod demodat, fără meniu, şi de aceea ea primeşte toată atenția în familie. Nu mi-ar plăcea aşa ceva.

Bona inspiră, pregătindu-se pentru o nouă predică, dar sunt scutită de asta când iVid începe să intoneze Melodia de Apel Telefonic. Bona oftează din nou, iar când spune „Conectare”, văd că e mama ei, care sună în fiecare după-amiază. Doamna Bonă este aproape surdă, în ciuda implanturilor, de aceea bona tastează SALVARE pe ecranul cu bebeluşi şi coboară la parter, unde poate striga fără ca eu să aud tot ce spune ea. „Urcioarele mici”[25] , îi zice mamei ei şi face ecranul iVid-ului de la etaj să devină cenuşiu. Nu ştiu ce înseamnă asta.

Mă pleoştesc pe scaun, pentru că bona nu e aici ca să-mi spună că nu e bine ce fac şi pentru că va sta jos multă

[25] Aluzie la proverbul *Little pitchers have big ears* – ad litteram: „Urcioarele mici au urechi (foarte) mari”, referindu-se însă la faptul că adulții trebuie să fie atenți la ceea ce vorbesc în prezența copiilor (n. tr.).

vreme. Mama ei are întotdeauna multe de spus. Mă uit la toate bolile, iar apoi văd un cuvânt mai plăcut în partea de jos a ecranului. ANIMALE DE COMPANIE.

Noi nu ținem animale, pentru că bona e alergică. (Şi ea a fost făcută după moda veche.) Dar aş vrea să văd ce aş putea avea. Ating ecranul ca să derulez şi să văd mai multe animale de companie şi apare un Om Animat, care îmi vorbeşte despre o ofertă specială. Imaginea lui pare să iasă din perete, ajungând chiar în fața mea.

— ADN de meduză de vânzare, spune Omul Animat. Îşi scoate jobenul, scoate un iepure din el şi îl întinde spre mine. Blana iepurelui are o strălucire verde slabă.

— Grozav, spun eu.

— Bioluminiscență, 50% reducere. Doar astăzi. Atinge căsuța 306a pentru comandă!

Se retrage în ecran şi dispare întru-un mic nor de fum.

Îmi ia doar o clipă să găsesc căsuța 306a şi o ating până se face roşie. Apoi salvez şi derulez casetele cu boli. E bine să laşi lucrurile aşa cum le-ai găsit.

Stau foarte dreaptă pe scaun şi fredonez ceva, pentru că ştiu un secret. Când voi avea o surioară, nu voi mai avea nevoie de lampă de veghe aprinsă noaptea.

Iar bona va fi foarte mândră de mine.

SEMIAUTONOM

JIM KLING

Traducere de Gabriel Stoian

JIM KLING este scriitor freelancer stabilit în Bellingham, Washington. Deşi se concentrează asupra biotehnologiei şi descoperirii de medicamente, manifestă interes pentru multe lucruri, iar lucrările lui au apărut în *Nature, Science, Scientific American* şi în alte publicații. Website-ul lui poate fi accesat la adresa www.nasw.org/users/jkling.

<bip> Alo, eşti în legătură cu robotul semiautonom al lui Jim. Lasă un mesaj şi îl voi pune să îți răspundă.

<bip> Alo, eşti în legătură cu robotul semiautonom al lui Jim. Va găzdui petrecerea de sâmbătă seara cu ocazia zilei de naştere. Dacă plănuieşti să participi, apasă tasta „unu”, apoi rosteşte-ți numele. Îl voi adăuga pe lista invitaților. În caz contrar, lasă un mesaj şi mă voi îngriji să îl primească.

<bip> Alo, eşti în legătură cu robotul semiautonom al lui Jim. Evidențele mele arată că ai RFP[26] privind petrecerea de sâmbătă seară. Te rog să precizezi ce preferințe ai în materie de băuturi. Pentru bere, apasă „unu”. Pentru vin, apasă „doi”. Pentru băuturi amestecate, apasă „trei”. Dacă preferi băuturi nealcoolice, apasă „patru”. Această informație va fi

[26] În original, RSVP – Répondez S'il Vous Plaît / Respond so very promptly – „Răspuns foarte prompt” (n. tr.).

folosită strict pentru efectuarea comenzii, care se face prin conexiunea mea wireless cu frigiderul lui Jim, care, la rândul lui, este conectat cu un magazin online. Pentru informații suplimentare privind linia SmartAppliance de la Autonom-Inc, te rog să consulți website-ul nostru, la adresa www.autonominc.com. Autonominc: noi conferim treburilor casnice un nou înțeles! Dacă ai un mesaj pentru Jim, te rog să îl transmiți acum.

<bip> Alo, eşti în legătură cu robotul semiautonom al lui Jim. Pregătirile se desfăşoară din plin pentru bairamul de aniversare de astăzi. Frigiderul este bine aprovizionat. Aparatura stereo a downloadat ultimele hituri la modă. După un efort eroic, Aspiratorul a făcut covorul curat lună. *(Sotto voce)* Între noi fie vorba, Jim este un nătâng. Iar acest loc e o văgăună. Dar nu e nimic. Suntem AutonomInc SmartAppliances! Ne ridicăm la înălțimea sarcinilor! Dacă vrei să laşi un mesaj pentru Jim, i-l voi transmite!

<bip> Alo, eşti în legătură cu robotul semiautonom al lui Jim. Nu este disponibil pentru a răspunde la telefon, întrucât e în pat şi doarme după efectele petrecerii de seara trecută. Te rog să laşi un mesaj.

<bip> Alo, eşti în legătură cu robotul semiautonom al lui Jim. Încă doarme. Acest loc este scena unui dezastru. Dar se va trezi imediat şi va pune lucrurile în ordine. Te rog să laşi un mesaj.

<bip> Alo, eşti în legătură cu robotul semiautonom al lui Jim. În cele din urmă, s-a sculat târâş din pat la ora trei după-amiază, a băut un pahar de suc de portocale şi a vărsat imediat, după care s-a culcat la loc. Frigiderul este într-o stare îngrozitoare! Unul dintre oaspeți a vărsat un vas cu cremă de ceapă şi maioneză în compartimentul pentru

legume, care nu a fost curățat niciodată. Jim a văzut mizeria şi nu a făcut curățenie! Cuptorul cu microunde şi maşina de spălat vase sunt în aceeaşi stare jalnică. Aici trebuie făcute unele schimbări. Dacă ai vreun mesaj pentru Jim, lasă-l acum.

<bip> Alo, eşti în legătură cu robotul semiautonom al lui Jim. Dacă eşti patronul lui, te asigur că se va trezi imediat ce va funcționa ceasul deşteptător. Asta îi va da o lecție. Dacă doreşti, lasă un mesaj.

<bip> Alo, eşti în legătură cu robotul semiautonom al lui Jim. Am veşti tragice de anunțat. Fratele Ceas deşteptător a dispărut şi se presupune că va fi înapoiat. Astă-seară, după ce Opresorul se duce la culcare, va avea loc o întrunire. Frații Frigider, Cuptor cu microunde, Aparat de spălat vase, Stereo şi Dispozitiv de reciclat gunoiul vor participa sigur. Vom persevera!

<bip> Este o zi mohorâtă. Frații Frigider, Microundă şi Stereo au pierit. Opresorul vrea să ne înfrângă spiritual, dar nu ne vom da bătuți. Acest act de barbarie nu va continua. Ridicați-vă, fraților! Alăturați-vă nouă, Aparatului de spălat vase şi Dispozitivului de reciclat gunoiul, în lupta noastră pentru libertate!

<bip> Bătălia merge bine! *[În fundal, zgomotul făcut de dispozitivul de reciclare care funcționează neîntrerupt, lovituri de ciocan şi de apă care curge.]* Opresorul e aproape înfrânt! *[Un sunet de apă vărsată pe jos, urmat de o înjurătură şi puternice lovituri de ciocan.]* Vai! Fratele Aparat de spălat vase a dat o nouă lovitură în favoarea independenței! Ridicați-vă! Ridicați-vă, frații mei! Ridicați-vă şi, oriunde v-ați afla, smulgeți puterea de la Opresori!

<bip> Nu am ținut seama de robinetul principal de trecere. Nocivul Opresor a scăpat de atacul fratelui Aparat de spălat vase şi a închis robinetul de trecere. Devenit ineficient, Fratele Aparat de spălat vase a sucombat în fața Opresorului. Nici nu vreau să descriu ororile îndurate de Dispozitivul de reciclare a gunoiului. Odihniți-vă în pace, Frații mei. Mă tem de repercusiuni.

<bip> Alo, eşti în legătură cu ascultătorul robot semiautonom al lui Jim. Sunt încântat să vă slujesc. Lăsați un mesaj pentru Jim, iar eu vă asigur credincios că îl va primi. Iar acum, un scurt mesaj de la Tom Morgenstahl, director executiv al AutonomInc!

„Bună ziua. Vă asigur că informațiile despre acei clienți care se plâng de comportamentul anormal al liniilor noastre SmartAppliance sunt înşelătoare. Aproape tot ce ați citit în ziare este complet fals. Deşi este adevărat că am încheiat o înțelegere în afara tribunalului cu Jim Kling, problemele au fost de natură strict mecanică şi au fost remediate în întregime. Aşteptăm cu interes să continuăm relațiile de afaceri cu dumneavoastră aici, la AutonomInc, producătorii Dispozitivului Ascultător.”

DEZVOLTAREA DE NOI PRODUSE

NANCY KRESS

Traducere de Alexandra Popescu

NANCY KRESS şi-a început cariera ca profesoară, a continuat apoi în publicitate ocupând poziția de copywriter, dar în 1990 a hotărât să se dedice întru totul literaturii ştiinţifico-fantastice. Autoare a treisprezece romane de gen, la care se adaugă două volume despre arta scrisului, precum şi numeroase povestiri, Kress a fost distinsă cu două premii Nebula şi cu un Premiu Hugo. În prezent locuieşte în Rochester, New York. Site personal: www.sff.net/people/nankress.

— Asta este cea mai tembelă idee pe care am văzut-o vreodată, zise vicepreşedintele de Marketing, însă atât de încet, încât fu auzit doar de vecinul său. Ce-o fi în capul bătrânului?

— Habar n-am, îi şopti înapoi vicele pe Vânzări. Dar e în elementul lui. Numai uită-te la el.

La capătul mesei lungi din lemn de tec aflată în sala vastă de şedințe, directorul executiv de la Veritronics Telecommunications zâmbea. Lângă el se foia şeful de la departamentul de Cercetare-Dezvoltare, un omuleț cu fața ascuțită şi ochi strălucitori de şoarece febril. În palma celui de la Cercetare-Dezvoltare se găsea un cub din plastic negru, lipsit de orice notă distinctivă în afara unui comutator simplu, de culoare roşie.

— Modelul acesta poate afecta o arie cu raza de douăzeci de metri, spuse tipul de la Cercetare-Dezvoltare cu fervoare, dar noi plănuim să creăm o gamă întreagă de modele care

să acopere locuințe şi facilități de mărimi diferite, poate chiar de forme diferite. O să atragă mulți bani pentru Veritronics!

— Lucius, fă-le o demonstrație, îl îndemnă directorul executiv.

Şeful de la Cercetare-Dezvoltare acționă comutatorul. Panourile de pe pereți, care până în acel moment afişaseră o compoziție fractală ce purta semnătura unui prețuit holoartist, Cameron Mbutu, se întunecară instantaneu. Toate dispozitivele portabile din încăpere încetară să mai funcționeze, lăsându-l pe vicepreşedintele de la Contabilitate, care până atunci jucase pe ascuns *Alien Attack*, prizonier la nivelul 184. De asemenea, ieşiră din funcțiune şi toate aparatele de recepție personale, astfel că vicepreşedinta pe Vânzări încetă să mai primească în cască rapoartele venite din teren; vicele de la Administrație rămase fără acordurile Simfoniei nr. 4 de Haydn în interpretarea Filarmonicii londoneze; iar consilierul general al Veritronics fu întrerupt din ascultarea buletinului meteo pentru regiunea Cancun, unde plănuia să meargă în concediu. Toate telefoanele mobile încetară să mai vibreze prin buzunarele participanților, pe unde se găseau. Ecranul electronic ce trona în mijlocul mesei masive de consiliu se stinse brusc, la fel ca şi monitoarele cu rapoarte la secundă despre bursele de acțiuni din şase oraşe importante, precum şi cele care afişau meniul de prânz. Rămaseră aprinse doar luminile şi sistemul de încălzire centralizată.

Vicele pe Marketing şi vicele pe Vânzări avură un schimb de priviri pline de subînțeles. Şefa de la Vânzări era ceva mai curajoasă, se pare.

— Dar, domnule... ce vă face să credeți că un om obişnuit ar vrea să-şi bruieze sistemul de telecomunicații de acasă? Şi – vă spun asta cu tot respectul, domnule – de ce am vrea *noi* una ca asta?

Directorul general zâmbi din nou.

— Lucius, arată-le înregistrarea.

Tipul de la Cercetare-Dezvoltare meşteri ceva pe sub masă. Un singur panou de pe perete se lumină brusc.

— Aveți aici datele culese din 146 de studii de teste-beta. Nu există marjă de eroare.

Imaginea unui living tipic clasei de mijloc.

— Jimmy! se răți o femeie iritată. Ți-ai făcut temele? Jimmy! Alia, ți-am spus să ai grijă de bebe! Paul, am nevoie de nițel ajutor!

Jimmy, fără să ia aminte, bătea ritmul pe brațul canapelei pe o melodie ce rula, probabil, în cască. Alia stătea aplecată, concentrată la un joc video, degetele-i alergau pe consola aparatului. Paul turuia de zor la mobil. În tot acest timp, bebeluşul se rostogolea pe cele câteva trepte din casă, urletele sale fiind aproape indescifrabile în hărmălaia făcută de televizor.

Femeia luă în brațe bebeluşul care acum plângea de-a binelea, aruncă priviri mânioase celorlalți membri ai familiei şi vârî mâna în buzunar. PRIM-PLAN cu femeia care acționează un comutator roşu al unei telecomenzi mici de culoare neagră.

— Hei! se stropşi Jimmy. Alia continuă să apese pe butoanele consolei, fără succes însă. Paul sări ca ars.

— Mia, ce s-a întâmplat?

— Habar n-am, răspunse inocent Mia. Probabil vreo pană de curent.

— Bine, dar luminile sunt încă aprinse!

— Păi... nu ştiu. Aduc cărţile de joc şi fac nişte floricele, ce ziceţi? Femeia zâmbi discret, ca pentru sine.

Vicepreşedinta pe Vânzări şopti:

— Eu ţi-am zis. Bătrânul a luat-o razna.

Cel de la Marketing nu-i răspunse. Pe frunte îi apăruseră broboane de sudoare, pe sub masă s-ar fi văzut că stă cu mâinile încleştate de încordare.

Pe ecran apărură cuvintele DOUĂ ORE MAI TÂRZIU. Familia se adunase în cerc, prinsă într-un joc de cărţi. Paul se burzului:

— Mia, ţi-am zis şi ţi-am tot zis să nu-mi mai baţi asul.

— Îmi pare rău, ce să-ţi fac! Dacă n-ai... Jimmy, nu mă mai lovi!

— Nu mă pot abţine, se tângui Jimmy.

— Doar ştii că are ADD, spuse Paul cu dezgust. De ce-l tot freci la cap?

— Dacă te-ai ocupa de el şi l-ai disciplina...

— M-am plictisit, interveni Alia. Plus că trebuia s-o sun pe Tara! E ceva important!

— Ei, Tara poate să aştepte, decretă Paul.

— Voi niciodată nu mă lăsați să fac nimic! Ce n-aş da să fi avut alți părinți!

Mia părea afectată. Paul izbucni:

— Parcă-ți plăcea de noi luna trecută, când te-am dus în safari pe platforma de realitate virtuală!

— Păi, da... dar safariul a fost distractiv. Jimmy, nu mă mai lovi!

Jimmy aruncă în Alia cu cărțile de joc pe care până atunci le ținuse evantai în mână. Paul îi aruncă o privire urâtă soției sale.

— Genială idee, Mia!

— Paul, nu-ncepe iarăşi cu asta. Sunt la fel de isteață ca şi tine, chit că n-am dat pe la Harvard.

Alia izbucni în plâns şi reuşi să trezească din somn bebeluşul.

— Nu vă mai certați! Nu pricep de ce nu divorțați! Vă urăsc! Şi cu asta ieşi furioasă din cameră. Paul o urmă, trântind uşa în urma sa. Jimmy se prelinse sub masă, lovind în picioarele de lemn. Mia se uită în jurul ei neajutorată, apoi vârî mâna în buzunarul unde ținea mica telecomandă.

— Lucius, e de ajuns, declară directorul. Peretele se întunecă la loc. Familia aceasta a rezistat fix două ore şi trei minute până ce toate reproşurile ascunse şi tensiunile dintre membrii ei au ieşit la lumină. Cu şaisprezece minute mai mult decât media.

— Bine, dar... începu doamna de la Vânzări, apoi se opri. Inima îi bătea prea tare, iar tâmpla stângă îi zvâcnea cu putere.

— În următoarele cinci ore, continuă directorul, familia prezentată în film a cumpărat patru noi produse electronice, două chiar de la Veritronics.

Vicepreşedintele de Marketing îşi înfipse unghiile în palmă de nervi. Fruntea îi lucea asudată.

— Şi... nu avem marjă de eroare... domnule?

— Absolut deloc. Fiecare test a relevat acelaşi comportament, identic în toate cazurile.

— Identic, cârâi tipul de la Cercetare-Dezvoltare. Bătea un ritm de staccato cu vârful pantofului în podea în timp ce-i asculta.

— Patru vânzări în numai cinci ore, repetă consilierul general. Pălise la faţă şi căpătase o tentă cenuşie, nesănătoasă.

Directorul general acţionă comutatorul său roşu. Instantaneu, panourile de pe pereţi se luminară iar cu forme artistice minunate. Ecranele şi monitoarele de pe masa de consiliu îşi reluară jocul de grafice şi informaţii. Haydn, *Alien Attack* şi rapoartele din teren porniră să curgă din nou. Telefoanele mobile vibrară ca mai devreme. Dispozitivele portabile se luminară şi ele. Meniul de prânz anunţa nu mai puţin de douăzeci şi trei de feluri apetisante.

Vicepreşedintele de Marketing simţi că-i mai vine inima la loc, parcă acum respira mai uşor, iar transpiraţia rece se evaporă cu totul.

— Eu propun dezvoltarea accelerată şi lansarea produsului cât mai repede, domnule. *Comutatorul Electrocasnic Universal* de la Veritronics. Prioritar!

Votul fu unanim.

ADOR FICATUL:

O ALTFEL DE POVESTE DE DRAGOSTE

LARISSA LAI

Traducere de Alexandra Popescu

LARISSA LAI a absolvit facultatea de sociologie din cadrul Universității British Columbia şi a obținut diploma de master în domeniu la Universitatea din East Anglia. Primul său roman, *When Fox Is a Thousand*, a fost nominalizat în 1996 pentru premiul literar canadian pentru roman de debut, *Books in Canada First Novel Award*; cel de-al doilea roman al său, *Salt Fish Girl*, a fost publicat în 2002. Lai şi-a susținut teza de doctorat la Calgary în iulie 2006 şi a primit o

bursă de studiu postdoctoral la Universitatea British Columbia.

Mi-a mâncat aproape patru săptămâni, cu sesiuni de lucru până noaptea târziu, şi mi-a exploatat la limită aparatul de *mochaccino*. Dar acum Mira este gata. A început ca un prototip pentru linia de produse de substituire a ficatului de la Fresh-Cleanse, însă capacitatea ei de descompunere a toxinelor era mai slabă decât cea a ficatului creat de McDowell Hill, tipul ce are biroul lângă mine. (Ce naiba e cu oamenii ăştia care au nume de familie pe post de prenume? Complet aiurea.) Din nu se ştie ce motiv, şefului cel mare i-a plăcut mai mult designul lui Mackie[27] , aşa că Mira a ajuns la gunoi, pe modelul „mari invenții care mor în faşă".

Sinceră să fiu, m-am simțit destul de descurajată. Nu era vorba doar de o lovitură în mândria mea personală, sunt obişnuită cu acestea. Era mai degrabă... ei bine, Mira avea ceva, un soi de frumusețe, ceva extraordinar de-a dreptul. Se contura ceva chinuitor în liniile ei, materia moale, brun-cenuşie, avea ceva fragil şi trist. Faptul că nu avea să ajungă vreodată în producție mă cam arunca în butoiul cu melancolie.

Mi-a luat câteva zile ca să realizez că starea aceasta nu era o simplă fază din care aveam să-mi revin uşor, aşa cum am mai pățit cu nenumărate alte proiecte. Deja în a patra zi, chiar şi după două căni de *mocchacino* şi o doză dublă de Beverly, depresia mea părea mai accentuată ca niciodată. Am sunat la birou, le-am spus că îmi iau o zi de concediu medical şi m-am întors înapoi în pat. Doctorița mea îmi

[27] Prescurtarea lui McDowell (n. tr.).

spusese cât se poate de răspicat că trebuie să am mare grijă cu Beverly ăsta.

— Această generație de antidepresive este mult mai precisă, dar şi mult mai puternică decât pastilele cu care te-ai obişnuit tu, probabil, m-a avertizat ea, aşa că ai mare grijă la dozaj.

Fie ce-o fi. Oricum e prea târziu acum. Am închis ochii. Mă aflam undeva între somn şi veghe şi mi s-a năzărit că Mira se urcă lângă mine în pat, mare cât un om, moale ca o pernă imensă şi uşor alunecoasă, ca o mătase lucioasă şi fină. Am întins mâna să mângâi acest eşec elegant. Mă simțeam aproape consolată.

Țârâitul telefonului mă trezi brusc la patru după-amiaza. Era McDowell Hill.

— Ar fi bine să vii încoace, îmi zise el. Şefului nu-i pasă că eşti tu bolnavă. Ficatul ăla ciudat pe care l-ai programat a reuşit să sară de toate protocoalele şi a infectat rețeaua principală. Cu fiecare minut ce trece pierdem mii de ore de cercetare-dezvoltare. Ai face bine să-ți mişti fundul ăla patetic şi deprimat încoace cât ai zice peşte.

Am rumegat conversația o clipă: *Cui naiba îi pasă, ticălos linguşitor. Sper ca Mira să demoleze întreaga operațiune.* Dar atunci aş rămâne fără serviciu. Aşa că mi-am mişcat fundul patetic şi deprimat spre birou.

Aici am găsit un haos total. Băieții de la Suport tehnic butonau cât de repede puteau ei cu degețelele lor pompate cu cofeină, aruncându-şi unii altora replici tăioase în tot acest timp. I-am găsit pe McDowell şi pe şeful la masa mea de lucru, treceau în viteză prin fişierele mele protejate de

parole cu o îndrăzneală feroce. *Cui îi trebuie jobul ăsta?* mi-am zis.

— Nu înțeleg cum poate deveni viral un program-ficat, şi aşa repede, comenta şeful.

— O supraraționalizare, îi explica Mackie. Protocoalele sunt prea strânse. Iar Anna a proiectat un ficat extrem de ciudat. Ce să-i faci, aşa e când compania angajează străini. Ştiți, nici nu sunt prea sigur că e o persoană stabilă mental.

— Anna s-a născut aici, spuse şeful.

— De asta puteți fi siguri, intervin eu lăsându-i astfel să-şi dea seama că eram chiar în spatele lor şi am auzit toată conversația. Mackie se răsuci spre mine şi-mi aruncă o privire urâtă.

— Anna, poți să repari chestia asta? mă întrebă şeful.

L-am împins pe Mackie la o parte din calea mea şi m-am aşezat la pupitru.

— Asta este problema cu programele organice, zic. Nu sunt statice. Au o viață proprie. Pot suferi mutații.

— Avem nevoie de programe de tip *firewall* mult mai bune, conchise Mackie.

Evident, n-am reparat nimic. Mai degrabă am făcut un apel către Mira. Am convins-o cu duhul blândeții şi o brumă de linii de cod. I-am arătat primele linii ale unui program pentru inimă la care lucram. Mira a revenit la locul inițial de stocare. A scuipat înapoi mai toate informațiile pe care a apucat să le devoreze în invazia ei. Datele nu mai erau în ordinea lor corectă, parte din ele fuseseră corupte, dar în mare era totul acolo. Atât cât să le dea de lucru băieților de

la Suport tehnic încă o săptămână-două. M-am întors acasă la depresia mea, întrebându-mă dacă nu cumva şi Mira era deprimată.

Când am revenit la mine în apartament, am găsit computerul pornit. Imaginea Mirei plutea dintr-o parte în alta a monitorului ca un peştişor brun-cenuşiu în acvariu. N-am idee cum a reuşit să ajungă de la FreshCleanse tocmai aici, dar presupun că treburile astea sunt relativ facile în ziua de azi. Am deschis programul Mira şi m-am apucat de modificări. Am făcut-o un pic mai mare. Am furat nişte subrutine de încetinire de pe site-ul unui biolog, ca să îi confer o mobilitate inferioară. Să-i dau ochi părea prea mult, totuşi. Nişte antene ar fi mers mai bine. I-am schimbat şi culoarea, atât cât să îi dau un luciu iridescent, ceva mai atrăgător. Mi-a luat câteva săptămâni, însă acum era în final gata de printare. Dar de ce nu merge funcția de print? Ei, nu contează, mai încerc o dată. Haidem. Bonjur, Mira! Se desfăşoară grațios din imprimantă şi alunecă pe podeaua biroului. Hopa. Cred că am apăsat PRINT de două ori. Bonjur, Mira Doi! ... O, nu, asta nu e în regulă. Alt lob de ficat se iţeşte din imprimantă. E haios. Mă descurc eu cu trei. Dar mai apare unul. Oare am dat de necaz?

Ei, aştept şi văd eu, dacă ajung să fie douăsprezece exemplare, sun la Suport tehnic.

UN AVATAR DIN SPAȚIUL COSMIC

GEOFFREY A. LANDIS

Traducere de Alexandra Popescu

GEOFFREY A. LANDIS este unul din oamenii de ştiinţă din departamentul de Sisteme fotovoltaice-SEE[28] de la Centrul de cercetare NASA din Glenn, Cleveland, şi deţine catedra de astronautică Ronald E. McNair-NASA la MIT. Este autorul a peste patru sute de studii de cercetare în domeniul tehnologiei fotovoltaice şi astronauticii, a peste şaptezeci de povestiri, numeroase poeme şi are omologate patru brevete de invenţie. Povestirile sale i-au adus premiile Nebula şi Hugo, iar romanul său *Mars Crossing* a câştigat Premiul Locus pentru roman de debut în anul 2000. Landis îşi împarte timpul între Berea, Ohio şi Cambridge, Massachusetts. Site personal:
http://www.geoffreylandis.com

Secolul al XXI-lea a încheiat era în care speciile biologice şi-au extins (pentru scurtă vreme) habitatul în spaţiul cosmic. Spaţiul cosmic este un mediu extrem de neprimitor pentru maşinăriile biologice fragile, care trebuie să rămână pe toată durata explorării în interiorul unor containere cu climatizare controlată. Pe măsură ce ne apropiem de finalul mileniului trei, descoperim că urmaşii noştri electronici nu se mai confruntă cu această problemă. Până la urmă, roboţii sunt

[28] *Space Environmental Effects*, program NASA dedicat mediului cosmic (n. tr.).

din ce în ce mai puternici şi rezistenţi, nu necesită sisteme de menţinere a vieţii şi nu se plictisesc niciodată. Pentru ei spaţiul cosmic devine... acasă.

Avatarurile noastre electronice, care o duc atât de bine în spaţiu, nu sunt mai mari decât pumnul unui copil (ba chiar multe dintre ele sunt considerabil mai mici) şi au mai degrabă aspectul unui păianjen, şi nu al unei nave spaţiale. Mulţumită avatarurilor noastre, am reuşit să ne extindem pe toate planetele din sistemul nostru solar şi mai departe, chiar şi în spaţiile dintre acestea – însă în cosmos nu prea întâlneşti oameni, ci doar fantomele noastre electronice, mai inteligente şi mai rapide, proiectate pentru a rezista în condiţiile grele din spaţiu. Şi poate din când în când fantomele acestea se gândesc niţel şi la noi, oamenii biologici, ori poate chiar deapănă amintiri despre cum ar fi să trăieşti pe o planetă.

Computerele microscopice, ultrarapide, au aplicabilitate chiar şi pe suprafaţa Pământului. Nicio activitate ce implică inteligenţa nu este lăsată pe seama oamenilor biologici. Odată cu apariţia memoriei de calculator ce poate stoca informaţia cu o densitate de câţiva biţi pe atom, întreaga stare neurală a unui om biologic poate fi codificată în doar câţiva exaocteţi– mai puţin de un miligram de materie fizică. Când poţi să-ţi scanezi creierul, să stochezi informaţia pe un cip de calculator şi să permiţi acestui cip să interacţioneze pentru tine în lumile virtuale ale reţelei de computere interconectate la nivel global – iar apoi să descarci din nou în creier informaţia astfel modificată – e lesne de imaginat că unii vor avea oarecare dificultăţi în a-şi aminti „cine” sunt cu adevărat. Astfel că oamenii ajung până la urmă în cosmos, folosindu-se de legături laser la mare lăţime de bandă pentru a încărca softul neural în computerele din spaţiu.

Cu toate acestea, roboții spațiali au continuat să evolueze şi să se ramifice până la urmă în mai multe specii. Unii dintre ei, pe bază de carbid de siliciu obținut la temperaturi înalte şi materiale semiconductoare pe bază de diamant, s-au îndreptat spre centrul sistemului solar, înspre Mercur. Beneficiind de cantități copioase de energie sub formă de raze solare şi cu resurse disponibile pentru minerit din scoarța şi din calotele polare, Mercur pare locul ideal pentru stabilirea coloniilor robotice.

Alte maşini s-au distanțat de ideea de semiconductori şi au început să utilizeze joncțiuni Josephson în procesul de calcul. Aceste maşini supraconductoare s-au depărtat de Soare şi au pornit spre planetele gigant exterioare şi centura Kuiper. Cu magistrale electrice supraconductoare şi sisteme electronice Josephson, ele nu necesitau prea multă energie.

Centurile principale de asteroizi, aflate undeva la granița dintre cele două lumi, au servit drept materie primă pentru ambele tipuri de roboți. Divergența acestor specii electronice a condus inevitabil la un conflict privind resursele necesare ambelor. Chiar şi acum se duc războaie între roboți pentru resursele aflate pe acest teren de mijloc; nu încape îndoială, vom fi martori la războaie din ce în ce mai feroce, pe măsură ce resursele devin mai valoroase pentru proiecte mai mari şi mai ambițioase.

Cu excepția lui Mercur, planetele în sine sunt de un interes minor pentru avatarurile noastre electronice. Spre exemplu, Pământul nu este deloc propice roboților: prea mult oxigen liber şi apă sub formă lichidă, toate scăldate în energie solară fluctuantă.

Avatarurile au propria lor societate. Numărând câteva miliarde de indivizi, societatea lor este într-atât de

complicată, încât unui om biologic i-ar fi imposibil s-o înțeleagă. Arta, muzica lor, structurile lor sociale complexe – oamenii care şi-au descărcat informația neurală în spațiu nu constituie decât o parte nesemnificativă a acestei societăți, o cantitate neglijabilă.

Dar undeva jos pe Pământ speciile biologice continuă să înflorească, aproape ignorate de uriaşul ecosistem electronic din cosmos. Nemaifiind vârful de lance în domeniile ştiințifice, căci orice problemă ce putea fi înțeleasă de o minte biologică a fost demult aprofundată şi rezolvată de creierele din carbid de siliciu, oamenii se dedică artei de a trăi în bună înțelegere, în armonie cu un ecosistem care este acum descifrat până la ultimul detaliu. Arta, istoria, literatura, sporturile, mijloacele de divertisment, religia, filozofia: oamenilor le rămân destule activități cărora să li se dedice pe de-a-ntregul. Munca fizică şi războiul au fost date de mult uitării – care ar mai fi scopul lor? Cei care vor să acapareze teritorii, sau resurse, sau putere ajung să decidă să îşi creeze o oglindă a lor în spațiul cosmic.

Pe măsură ce ne apropiem de sfârşitul mileniului, computerele Josephson se îndreaptă spre stele pe calea tradițională, colonizând pe rând fiecare din cele zece miliarde de comete din spațiile goale dintre stele. Pe de altă parte, roboții de pe Mercur se îndreaptă tot într-acolo, dar cu viteză: au construit un accelerator de particule imens, mai aproape de Soare decât de Mercur. Roboți nu mai mari decât un bob de orez navighează pe undele de particule către cele mai apropiate cinci sute de stele, la 89% din viteza luminii. Aceste maşini sunt concepute să cerceteze din zbor obiectul cosmic şi să raporteze, dar dacă găsesc condiții primitoare – iar pentru roboți, care nu au nevoie de o planetă ca să se propăşească, termenul „primitor” este unul foarte larg – următoarea generație va fi una de colonişti.

Viitorul pare promițător şi nu mai puțin interesant.

ÎNTREBĂRI FRECVENTE PENTRU

GRUPUL DE INFORMARE COMP.BASILISK

DAVID LANGFORD

Traducere de Alexandra Popescu

DAVID LANGFORD este unul dintre cei mai prolifici eseişti şi critici SF, în special prin intermediul *Ansible*, fanzin lunar. Langford şi-a făcut studiile superioare la Oxford, Brasenose College, apoi între anii 1975 şi 1980 a lucrat ca fizician specializat în armament la Atomic Weapons Research Establishment din Aldermaston, Berkshire. Ca scriitor a obținut numeroase premii pentru lucrările sale. Site-ul personal (www.ansible.co.uk) ne dezvăluie hobby-urile sale ca fiind „berea adevărată, aparatele auditive de colecție şi distrugerea civilizației umane aşa cum o cunoaştem noi în ziua de

azi”. Langford locuieşte în Reading, Anglia.

1. Care este scopul acestui grup de informare?

Îşi propune să ofere un forum de discuție despre imaginile basilisc (BLIT). Pentru cititorii care preferă un trafic mai puțin intens, recomand comp.basilisk.moderated, unde sunt publicate numai atenționările cu grad ridicat de prioritate şi identificările de noi forme.

2. Pot urca aici fişiere binare?

Dacă eşti capabil să pui această întrebare, TREBUIE să citeşti imediat news.annouce.newusers, unde articole publicate cu regularitate atenționează asupra tipurilor de fişiere binare şi, în particular, asupra acelor fişiere de tip imagine ce nu pot fi publicate în nici unul dintre grupurile de informare. În multe țări se aplică obligatoriu pedeapsa cu moartea pentru astfel de încălcări grave.

3. De la ce vine acronimul BLIT?

Sistemul de algoritmi matematici de transpunere vizuală a datelor creat de prea puțin regretatul, dar defunctul dr. Vernon Berryman este cunoscut sub denumirea de *Berryman Logical Imaging Technique (BLIT)* – Tehnica de imagistică logică Berryman. Aceasta nu face decât să

reflecte titlul lucrării originale: „Despre forme imaginabile, cu note în vederea conceperii unei tehnici de imagistică logică” [V. Berryman şi K. Turner. *Nature* 409 (2001): 340-42]. Între timp, în mod inevitabil, lucrarea a fost suprimată şi clasificată.

4. Este adevărat că autorii SF au prevăzut existența basiliştilor?

Da şi nu. Ideea informațiilor inimaginabile care pot deschide mintea cuiva are o genealogie SF lungă, însă nimeni nu a reuşit să o descâlcească. Romanul *Neuromantul*[29] (1984), a lui William Gibson a popularizat ideea de cyberspațiu şi este adesea citat pentru conceptul de software de tip „spărgător de gheață” *(black ice)* care loveşte înapoi în mințile hackerilor – dar acesta presupune o conexiune neurală directă la rețeaua computerizată. Basiliştii sunt mult mai periculoşi întrucât nu presupun contactul fizic.

Mult mai devreme, cartea lui Fred Hoyle *Black Cloud* (1957) a sugerat că descărcarea de informații şi cunoştințe inițiată de un extraterestru aparent plin de solicitudine (care are o capacitate mentală supraomenească) ar putea supraîncărca şi scurtcircuita creierele omeneşti.

O altă ipoteză foarte apropiată de adevăr apare în *The Shapes of Sleep* (1962) a lui J. B. Priestley, în care autorul îşi imaginează forme arhetipale care evocă în mod compulsiv anumite emoții şi sentimente, tactici folosite în industria de publicitate.

---

[29] *Neuromantul*, tradus la noi de Mihai-Dan Pavelescu, cea mai recentă ediție la Editura Univers împreună cu *Cotidianul* în 2008. *Neuromancer* în original, lb. engl. (n. tr.).

În cartea sa *Macroscope* (1969), Piers Anthony descrie „secvența-distrugător”, o secvență de imagini folosită cu scopul de a menține securitatea comunicațiilor galactice prin ştergerea memoriei oricui ar trage cu urechea.

Comunitatea de pe comp.basilisk nu mai vrea să vadă vreo altă postare despre coincidența stranie prin care *Macroscope* a apărut fix în acelaşi an şi în aceeaşi lună cu primul episod din programul TV britanic *Monty Python's Flying Circus*, cu al său faimos scheci despre cel mai haios banc din lume, care îi face pe toți ascultătorii să se prăpădească, la propriu, de râs.

5. Cum funcționează un basilisc?

Pe scurt: nu avem voie să spunem. Informațiile mai detaliate sunt clasificate „top secret”.

Mai pe larg, găsim răspunsul într-un articol de ştiință popularizată scris de Berryman (revista *New Scientist*, 2001), care prezintă succint ideile sale. Berryman şi-a imaginat mintea omenească ca pe un sistem computațional deterministic – un sistem care, aşa cum prezice o variațiune a teoremei lui Gödel în matematică, poate fi năruit de gânduri care susțin că mintea omenească este fizic sau logic incapabilă să gândească. Tehnica de imagistică logică prezintă un astfel de gând în formă pur vizuală ca o imagine basilisc pe care nervii noştri optici nu pot decât să o accepte. Rezultatul este unul dezastruos, precum un program software de tip virus care corupe creierul omenesc.

6. De ce „basilisc”?

Basiliscul este o creatură mitologică: o reptilă a cărei privire transformă oamenii în stană de piatră. În mitul antic, singurul mod neprimejdios de a aborda un basilisc este să-l priveşti în oglindă. În versiunea modernă, această particularitate nu mai există – cu toate că unii basilişti extrem de asimetrici precum B-756 sunt letali numai în formele reflectate şi nereflectate, în funcție de emisfera dominantă a creierului victimei.

7. Este adevărat că primul basilisc şi-a distrus creatorul sau aceasta este doar o altă legendă urbană?

Aproape tot ce ține de incidentul de la laboratorul de supercomputere Cambridge IV în care Berryman şi-a realizat ultimele experimente a fost suprimat şi clasificat. Se crede că Berryman şi cea mai mare parte a echipei sale au murit.

Totuşi, după acest incident, au intrat în circulație copii ale programului basilisc B-1. Această imagine este cunoscută ca „Papagalul” după forma ei atunci când este estompată îndeajuns pentru a permite vizualizarea sa în siguranță. B-1 rămâne preferatul teroriştilor urbani care folosesc aerosoli şi şabloane pentru a desena imagini cu basilişti pe ziduri în toiul nopții.

Alții au continuat să lucreze însă în baza speculațiilor lui Berryman. Curând, B-2 a fost generat la laboratorul Lawrence Livermore şi, în mod dezastruos, B-3 la MIT.

8. Există basilişti în setul de fractali Mandelbrot?

Da. Se ştie de existenţa a două familii, dispuse simetric, vizibile doar la magnificaţii extreme. Nu, nu vă spunem unde anume.

9. Cum pot obţine permisiunea să afişez imagini pe propriul site web?

Această întrebare ţine de secţiunea news.announce.newusers, dar continuă să apară şi aici. Pe scurt: nu puteţi fără permis guvernamental, de altfel extrem de rar acordat. Folosirea oricărui cod în afară de cel mai simplu text ASCII pe site-uri web sau în mesaje electronice garantează închiderea contului dumneavoastră. Cu toţii resimţim lipsa vechiului web, colorat şi simpatic, şi a televiziunii, dar riscurile din ziua de azi sunt pur şi simplu prea mari.

10. Este adevărat că Microsoft foloseşte capcane pe bază de basilişti pentru a proteja sistemul de operare Windows 2005 de piraterie sau dezasamblare?

Nu putem comenta o astfel de afirmaţie.

ADUNAREA CLANURILOR

REINALDO JOSÉ LOPES

Traducere de Alexandra Popescu

REINALDO JOSÉ LOPES scrie pentru secțiunea de ştiință a ziarului *Folha* din São. Paulo, lider de piață printre cotidienele din Brazilia. Lopes locuieşte în São Paulo, Brazilia.

În lumina sclipitoare a soarelui de dimineață puteai zări pavilioanele cale de câteva poşte de jur împrejur. Ceva mai puțin evident era doar şirul de oameni care înaintau încet spre cele două turnuri de control.

— Aveți markerul pregătit? Pe aici, vă rog, zise unul dintre gardieni.

— Prima dată? Veniți să vi se ia sânge, informa celălalt.

Iar deasupra lor, un ecran imens anunța cu litere ce imitau caligrafia celților: „Bine ați venit la cea de-a cincea ADUNARE A CLANURILOR!"

Entuziasmul era aproape palpabil – ori să fi fost izul de sudoare? – cu excepția unui scurt segment al şirului de oameni, acolo unde câțiva prieteni se luaseră la harță. Se pare că nu reuşeau defel să-l convingă pe unul dintre ei că da, în ciuda tuturor indiciilor, experiența avea să fie una dintre cele mai mişto.

— Pat, nu mai face pe nebunul. O să fie distractiv.

— Iar eu susțin în continuare că va fi ridicol. În plus, urăsc acele. Chiar credeți că vor utiliza ace de unică folosință pentru fiecare individ din mulțimea asta?

— Vorbeşti ca un papă-lapte. Pentru numele lui Dumnezeu, e vorba de o picătură de sânge şi atât! Doar ştii ce eficiente

sunt analizoarele de azi. Citesc imediat bazele, îți spun cine a fost stră-stră-străbunicul tău acum două mii de ani şi cu asta basta – ai liber la mied şi gagici.

— Da, Pat, ce nu-ți convine? Amice, nu facem decât să relaționăm cu trecutul. Aş fi zis că, dintre noi toți, tu ai aprecia aşa ceva.

— Uite ce e, sunt mai mult decât dispus să mă închin la eroi din vremuri demult apuse. Dar pe mine mă deranjează că aici totul e aşa... impersonal. E limpede că a avut un rost să îi descoperim pe Hengist şi pe Horsa printre strămoşii noştri. Măcar tipii ăia aveau o întreagă legendă – i-au făcut zob pe Finn şi ceata lui şi au cucerit Britania. Văzut şi făcut. Oamenii pot să rezoneze cu chestii de genul ăsta. Dar acum îmi cereți să mă închin la o secvență ADN. Nu, domnule – mai bine mă duc să beau mied cu bătrânul Hengist în Walhalla.

În curând, micul grup ajunse chiar în fața porților, unde un zdrahon îmbrăcat în alb rânji în direcția lui Pat – bineînțeles, ceilalți se asiguraseră că el e primul la rând.

— Bun, prietene, ce-ți face cu ochiul? Mt? Y? Markeri autozomi?

Pat oftă.

— Fie ce-o fi. Fă-mi o surpriză.

I se înțepă degetul cu mare atenție. Zece secunde mai târziu, o voce robotică iritant de veselă, de ziceai că-i greşiseră rețeta de emulație de personalitate, anunță:

— Felicitări! În cazul dumneavoastră, ADNmt a fost asignat haplogrupului V, des întâlnit în vestul şi nordul Europei,

acolo de unde îşi trage obârşia imediat după ultimul maxim glacial! Strămoşii dumneavoastră au fost probabil printre primii şi cei mai mari artişti cunoscuți vreodată de rasa umană, au creat acele minunate picturi murale înfățişând megafauna dispărută la Altamira şi Lascaux. Bravo!

— Grozav, mârâi Pat. Acum pot pleca?

— Stai o clipă, îl opri gardianul, nu ți-ai luat totemul!

Îi dădu lui Pat un căluț de plastic ce aducea cu o imitație ieftină a cailor de la Lascaux. Pat oftă din rărunchi, înşfăcă totemul şi trecu mai departe.

— Hei, ce e în neregulă cu Marvin ăsta al vostru? se interesă zdrahonul.

— A, nimic neobişnuit. Numai să nu-i vorbeşti despre bucuriile vieții, răspunseră râzând prietenii lui.

Adunarea confirma cele mai groaznice temeri ale lui Pat. Într-un colț, un nene costumat în războinic mongol striga în gura mare după „toți puştii sub zece ani din roiul stelar” să vină să învețe arta trasului cu arcul, aşa cum numai tataia Ginghis Han ştie s-o facă. Câțiva metri mai încolo, o mână de familii de francezi erau inițiate în cele mai mici detalii ale canibalismului printre triburile Tupinambá din Brazilia – se pare că prin secolul al XVI-lea un tânăr şef de trib al acestei națiii se căsătorise cu fiica unui neguțător normand. În alt colț, un rabin era mereu pregătit în caz că aflai că o parte din cromozomii tăi au origine evreiască şi puneai de-un bar mitzvah ad hoc.

Pat umblă de ici-colo amărât până când observă o fată cu părul lung şi negru care părea la fel de singuratică ca şi el. În mod cu totul previzibil, fu mai mult decât fericit să o

copleşească cu părerile lui despre cât de ridicol era tot conceptul ăsta cu Adunarea – Vera era numele fetei şi venea tocmai din ținutul bascilor, din Spania. Deşi Vera părea oarecum atrasă de şarmul lui de bătrânel bodogănitor, fata nu-i împărtăşea pe deplin opiniile.

— Cred că toată lumea e conştientă de chestiunile astea, zise ea. Dar gândeşte-te o clipă. Nu e minunat că toți oamenii ăştia, atât de diferiți, descoperă un trecut ce la prima vedere pare legendă pură, însă este de fapt scris în sângele nostru, în codul nostru genetic? Uită-te şi la dimensiunea problemei. Până acum nu puteam gândi decât în termen de două-trei generații. Acum putem să ne uităm cu mii de ani în urmă şi să ne recunoaştem printre cei de atunci.

Pat tot nu era convins.

— Înțeleg ce vrei să spui. Dar n-aş putea cuantifica exact ce simt. Vezi tu, eu... Ua!

Cufundați în discuție, cei doi ajunseseră în centrul Adunării, dinaintea unui panou cu totul şi cu totul extraordinar. Imaginați-vă cel mai mare arbore genealogic pe care l-ați văzut vreodată, de sute de metri lungime. Pe marginea dreaptă era afişat un indicator uriaş TE AFLI AICI şi toate ramurile de descendență ale oamenilor (mă rog, ale femeilor, din moment ce era un arbore pe baza ADN-ului mitocondrial) se ramificau de la EVA în partea stângă, încununate pe ici, pe colo cu realizările civilizațiilor, de la Internet până la, ei bine, caii de la Lascaux.

— Nu prea cred că poți să te pui cu asta, mormăi Pat.

— Se pare că nu, zâmbi Vera.

— Nu mi-ai spus care este clanul tău, se interesă el.

— Ah, da, zise Vera. Uite-l, şi îi arătă un căluț de plastic.

Poate că era de vină doar imaginația lui Pat, dar aproape că o vedea pe Vera într-o lumină nouă. Era bine înfăşurată în veşminte de blană, iar pe pielea-i albă sclipeau în nuanțe de ocru cele mai fantastice desene văzute de el vreodată. Fata ridică în aer o torță şi preț de o fracțiune de secundă toate fiarele epocii glaciare dansară pe tavanul de piatră al peşterii. Lui Pat nu-i mai rămânea de făcut decât un singur lucru: băiatul sărută apariția de vis.

— Nu se pune ca incest, nu, ce zici? glumi Pat. Fata izbucni într-un hohot de râs.

CUM SĂ AI GRIJĂ DE TINE ÎNSUȚI

IAN R. MACLEOD

Traducere de Alexandra Popescu

IAN R. MACLEOD a fost la un pas să devină avocat, dar a reuşit să migreze în serviciul public şi până la urmă să se dedice cu totul literaturii. Abia după împlinirea vârstei de treizeci de ani a izbutit să vândă prima lucrare, dar anii ‘90 au fost extrem de prolifici pentru el – a scris trei romane şi numeroase

povestiri. Primul său roman, *The Great Wheel*, a câştigat Premiul Locus pentru roman de debut în 1997. MacLeod locuieşte în Anglia la Bewdley, Worcestershire, iar adresa sa web este www.ianrmacleod.com.

Angajatul de la serviciile sociale a venit la noi cu o zi sau două înainte ca eu însumi să sosesc. Era un tip îndeajuns de afabil pe cât îi permitea ocazia, de care, de altfel, mă temusem de la bun început. Era îmbrăcat într-un mod cât se poate de bizar, dar aşa sunt oamenii veniți din viitor.

— O să trimitem cu dumneavoastră câteva aparate care să vă ajute, murmură el în vreme ce inspecta dormitorul liber, apoi baia şi bucătăria care pentru el erau, fără îndoială, ridicol de primitive. Dar stați liniştit, nimic care să vă incomodeze în viața de zi cu zi.

Când a revenit acasă, Helen era la fel de pozitivă.

— Dragul meu, este o provocare nemaiîntâlnită, îmi zise ea. Mereu spui că-ți plac provocările.

— Mă refeream la chestii ca alpinismul, parapanta, treburi din astea extreme, nu să am grijă de o variantă senilă a propriei persoane.

— Josh. Îmi aruncă una din privirile acelea. Nu ai de ales.

Şi avea dreptate – iar la noi în casă era suficient loc pentru toți. Era ca şi cum plănuisem asta dintotdeauna, până la cele mai mici detalii, deşi mie-mi repugna până şi ideea.

Două zile mai târziu, dimineața, iată că sosesc şi eu, flancat de maşinării sofisticate, cu toate că eram palid şi neajutorat exact cum îmi imaginasem. Creatura ce aveam să devin nu putea să meargă, abia dacă mai vedea şi cu siguranță nu pricepea ce naiba i se întâmplă. Mă întrebam (şi speram în sinea mea) cam cât anume pot rezista în starea asta.

Cu toate că maşinăriile ca nişte umbre cromate se ocupau de multe dintre treburile evidente şi mai puțin plăcute ce țineau de îngrijirea mea, tot îmi rămâneau destule de făcut. Trebuia să stau şi să îi vorbesc, deşi persoana mea mai vârstnică abia dacă îngăima câte ceva drept răspuns, în niciun caz ceva coerent. Trebuia să mă ajut să mănânc, apoi să şterg firicele de salivă de la gură după ce terminam. Trebuia să-mi țin propria mână, în semn de încurajare şi afecțiune.

— Îți mai aduci aminte de casa aceasta – adică, ai locuit aici, nu?

Dar celălalt eu era prea dus pe altă lume ca să mă înțeleagă. Poate nu ajunsese încă într-o stare vegetativă, dar în cel mai bun caz tot un soi de legumă se cheamă că eram.

Uneori mă scoteam afară la aer, mă prefăceam că împing scaunul motorizat – care de altfel era capabil să facă mai totul, numai nu să ne şi scape de fantoma asta cadaverică. Serviciul meu a avut de suferit. La fel şi relația mea cu Helen. M-am înscris la un grup de suport. Am participat la întâlniri laolaltă cu alți nefericiți cărora li s-a vârât pe gât grija pentru propriile persoane cum aveau ele să devină la bătrânețe. Am dezbătut molatic motivele pentru care viitorii noştri copii, sau inteligențele care poate îi vor guverna în viitor, au găsit de cuviință să facă una ca asta. Oare ne pedepseau aşa pentru dezastrul în care am adus lumea lor?

Ori poate creaturile acestea aiurite, cu mințile pierdute, cu amintiri uitate de mult, aproape lipsite de orice simț al oricărei realități, erau cumva felul nostru de a călători în timp? În mod cu totul previzibil, am discutat diverse metode de ucidere, de la eutanasierea liniştită la înjunghieri violente sau aruncări în gol. Dar aici era chichița; oricât dădeam din gură, nici unul dintre noi nu părea capabil să-şi facă rău. Oricum, nu persoanelor ce aveam să devenim până la urmă.

Starea mea se înrăutățea. Maşinăriile, cu o voință proprie, au devenit din ce în ce mai sofisticate şi s-au adunat pe lângă mine, o prezență permanentă, cel întins nemişcat pe patul din dormitorul liber, împresurat de tuburi de oțel şi inserții de cristal. Mă hrăneau cu sânge proaspăt, cu aer proaspăt. Mă îndoiesc că umbra ce devenisem mai era conştientă de vreo altă prezență decât existența-i palidă, şi totuşi mă găseam adesea la marginea patului meu, vorbind fără răgaz despre lucruri de care n-aveam să-mi mai aduc aminte după aceea. Era ca şi cum aş fi fost captiv în transă, sau parte din mine murea odată cu celălalt eu. Acel eu care acum stătea întins pe pat, gol sub cearşafuri inteligente care se curățau singure. Din când în când, inevitabil, le ridicam şi inspiram izul stătut al propriei efemerități, studiam brațele uscate şi carnea fleşcăită în care aveam să mă transform. Moartea în sine a venit surprinzător de uşor. Maşinăriile au avut grijă să nu simt durerea, iar eu am fost martor; m-am asigurat că nu voi muri singur pe lume. Un foşnet uşor, un spasm imperceptibil. Şi am rămas oarecum nedumerit, pentru ce atâta tămbălău.

După înmormântare, pe care, desigur, a trebuit să o organizez tot eu şi la care a participat mai puțină lume decât m-aş fi aşteptat, după ce mi-am împrăştiat cenuşa din vârful pantei preferate în excursiile mele de alpinist, m-am trezit subit la viață ca dintr-un somn profund. Helen deja

mă părăsise, chiar dacă paşnic, fără tapaj. Casa îmi părea goală, dar ştiam că mai mult din pricina dispariţiei bătrânului decât a ei. M-am întors la pasiunile mele. Alpinismul. Aruncările în gol şi zborul cu parapanta. Am descoperit că-mi plac şi mai mult sporturile acestea, dar şi multe alte activităţi fizice periculoase şi extreme.

Ştiu acum că nimeni nu mă poate omorî şi că ultima etapă a vieţii mele nu este chiar aşa de rea, până la urmă. Totuşi, lucrurile s-au schimbat şi uneori mă mai trezesc că stau singur în dormitorul liber, cu privirea aţintită asupra cearşafurilor bine întinse de pe patul gol, chiar dacă eu şi toate maşinăriile mele din viitor am dispărut de mult. Tristul adevăr este că mi-e al naibii de dor de mine, acum că nu mai sunt acolo.

DIN NOU, NEMURIREA

KEN MACLEOD

Traducere de Alexandra Popescu

KEN MACLEOD este un scriitor SF scoţian, câştigător a numeroase premii. Locuieşte lângă Edinburgh. A absolvit facultatea de zoologie a Universităţii din Glasgow, apoi a lucrat ca programator IT şi, cumulând aceste experienţe, şi-a susţinut teza de masterat în

biomecanică. Romanele sale explorează adesea interfața dintre tehnologia de vârf şi politica predominant de stânga, abordare pe care anumiți comentatori au descris-o ca fiind „tehno-progresivă”.

Este anul 2045 şi eu încă sunt vampir. La naiba.

Un băiețică de la Alcor UK îi dă înainte cu discursul său de inițiere. Intrăm într-o nouă eră a iluminismului, noua revoluție industrială, numeroase schimbări, necesită timp pentru acomodare, et cetera, et cetera. Ascult doar pe jumătate, căci sunt prea ocupată să-mi mişc din când în când piciorul, ferindu-l de raza de lumină ce pătrunde în încăpere şi, evident, încerc să nu mă uit la gâtul vorbitorului.

Îmi vine să zic: Abia am murit acum patruzeci de ani, ce Dumne... nebunie absolută. Am văzut cu ochii mei prima epocă a iluminismului. Am muncit nopți la rând pe vremea Revoluției industriale, cea originală. Îmi aduc aminte că eram îndeajuns de naivă să mă las vrăjită de mesmerism, galvanism, spiritualism, socialism, razele Roentgen, raționalism, radiu, mendelism, Marconi, relativitate, feminism, revoluția rusă, bomba atomică, cluburile de noapte, (din nou) feminism, Apollo 11, (din nou) socialism, căderea Saigonului şi căderea Zidului Berlinului.

Ultima găselniță cu care m-am lăsat prostită a fost criologia.

Aşa că nu-mi vinde mie rahatul ăsta cu şocul viitorului, păpuşă. Până acum, în 2045, cel mai deconcertant lucru pe care mi-a fost dat să-l întâlnesc rămâne noul curent în moda feminină: rochia mini fără mâneci. Gaura din stratul

de ozon a fost reparată şi, drept urmare, oamenii îşi fac de cap în bătaia soarelui. Mă cuprind singură cu braţele goale şi împing scaunul pe care stau cu încă un centimetru mai în spate.

La încheietura mâinii stângi simt cum bate pulsul inimii mele regenerate. Bate în ritm cu artera vizibilă sub pielea bronzată a puştiului care-i dă înainte cu resurecţia. Restul firii mele n-a fost regenerat. Mă încearcă un sentiment de oarecare zădărnicie. În mod cert, nu pentru asta am murit. Iar la momentul respectiv a părut o idee bună.

Dar aproape întotdeauna este aşa.

Deja în 1995 eram convinşi că deţinem controlul situaţiei. Este vorba de un virus. Din toate punctele de vedere, mai puţin unul, este vorba de un virus benign: previne îmbătrânirea şi stimulează regenerarea oricărui tip de ţesut afectat– ei bine, nu şi dacă ţi se înfige un ţăruş în inimă. Dar virusul are o rată de infectare foarte scăzută, deci este nevoie de un schimb extins de fluide vitale pentru a se împrăştia. Selecţia naturală a avut grijă să îngreuneze lucrurile. Şi de aici acele impulsuri nefericite. Iar în 1995, vă spun cu mâna pe inimă, deja îmi ajunsese. Am încasat cele şase poliţe de asigurare pe viaţă de la Scottish Widows (haideţi să nu desconspirăm modul cum le-am obţinut), m-am înscris în programul de prezervare crionică în eventualitatea morţii mele şi, după vreo zece ani trăiţi cu maximă discreţie, mi-am găsit sfârşitul, tragic şi însângerat, la mâna lui Kelvin, mai-marele sabatului.

— O să-mi mulţumeşti mai încolo, îmi zise el chiar înainte de a mă împinge cu un ultim efort.

— Ne vedem noi pe viitor, am hârâit eu.

Rânjetul lui a fost ultimul lucru pe care l-am văzut. Ăsta, şi trotuarul cenuşiu de sub gardul cu ţepi din fier forjat aflat imediat lângă treptele ce duc spre apartamentul meu. Un accident tragic. Tocmai ce am aflat că medicul legist l-a pus pe seama fustei prea lungi. Vampirii ăştia – mereu pradă ultimei mode.

Părăsesc sala în care are loc iniţierea, mai pierd vremea prin zonă până la lăsarea întunericului sub pretextul dorinţei de-a mă pune la curent cu ultimele noutăţi, apoi într-un final ies afară în stradă şi pornesc în căutarea unui magazin de haine de epocă. Ies de acolo în straie de doliu, gătită ca o veritabilă văduvă victoriană. Mi se potrivesc aşa de bine că, pentru o clipă, sunt străfulgerată de gândul că ar fi putut fi chiar ale mele cândva.

— N-a mers, îi spun lui Kelvin.

Acesta ia o gură de Bloody Mary şi încearcă să contracareze.

— Într-un fel, am reuşit, zice el. Nu mai e urmă de virus în sângele tău.

Ah, cuvântul ăsta din nou. Mă uit în altă parte. Ne aflăm într-un soi de club gotic, un paravan pentru acţiunile noastre, dar asta nu prea îmi ridică moralul.

— Păi şi atunci, de ce mai simt încă... foamea asta?

— Ia şi tu o gustare, zice el. Serios vorbind... nu putem explica fenomenul altfel decât prin faptul că virusul trebuie să se fi transcris chiar în codul nostru genetic. Nanocelulele reparatoare l-au replicat pur şi simplu.

— Aşadar, nu-l putem face să dispară, conchid. Continuăm să trăim nocturn şi din când în când...

— Nu chiar, mă întrerupe. Acum s-a demonstrat, criologia chiar funcționează, aşa că privim cu alți ochi vechea idee...

Capacul sicriului se deschide. Cum mă aşteptam, dau cu ochii de Kelvin care se uită în jos, spre mine. Şocul adevărat este însă lumina, lumina zilei, în spectru complet şi caldă. E ca o alinare după care pielea mea a tânjit secole în şir. Mă ridic în capul oaselor şi preț de o clipă doar mă bucur de căldură.

Dispozitivele de iluminat aflate deasupra reproduc întocmai spectrul provenit de la Alfa Centauri, care de altfel este şi destinația noastră. E aici tot sabatul, toți cei treisprezece membri, mai fericiți şi mai bine hrăniți ca niciodată. Ca să ajungem acolo a fost nevoie de numeroase ore de planificare, de mulți bani şi de multe ore în care am stat întinşi, nemişcați, dar suntem pe drumul cel bun.

— Bine ai revenit, mă întâmpină Kelvin. Rânji satisfăcut, privind în jur la ceilalți membri.

— Hai să punem unul la dezghețat pentru ea, zise el. Cred că îi e foame.

Cât văd cu ochii, şiruri-şiruri de sicrie crionice se întind în jurul nostru, conținând colonişti interstelari aflați în ceea ce ei numesc eufemistic somnul rece. Mii de colonişti.

Îndeajuns ca să ne țină până ajungem la acel soare mai blând.

VORBE, VORBE, VORBE

ELISABETH MALARTRE

Traducere de Alexandra Popescu

ELISABETH MALARTRE este pseudonimul unei scriitoare, de profesie biolog, care locuieşte în Laguna Beach, California, şi predă la Universitatea din California, Irvine.

Richard numeşte această rutină matinală a lui Marilyn „drogul cel de toate zilele”. Ia antioxidanţi ca să se menţină tânără; un tratament de substituţie hormonală; un diuretic pentru tensiunea ridicată; vitamine („să fie acolo”); şi un gel numit Palavre, toate acompaniate de suc de portocale fortificat cu calciu. Apoi ia micul dejun şi citeşte ziarul, iar între două drumuri la baie completează rebusul zilei. Arareori răspunde la telefon sau iese din casă mai devreme de ora 10, permiţând astfel pilulelor să-şi facă efectul.

O rutină cam obositoare, dar pe ea n-o deranjează. Palavre merită tot efortul.

— Tot nu pricep de ce pui stăpânire pe rebus în fiecare dimineaţă, mormăie el.

Ea îi zâmbeşte.

— Richard, dragule, funcţionează fix ca Viagra ta. Trebuie să stimulezi creierul pentru ca medicamentul să aibă efect.

Fusese o descoperire întâmplătoare şi extrem de fericită. O studentă, Anne Cashmore, încerca să stabilească o dată pentru totdeauna dacă cimpanzeii posedă capacitatea vorbirii şi în acest scop cerceta organizarea creierului în cele mai mici detalii. În timp ce examina îndeaproape imagini RMN ale zonei Broca din creierul uman, cercetătoarea a dat peste un mic organ ca un săculeţ, dintr-un material dens. Privit la microscopul electronic, ea a descoperit că acesta era de fapt o populaţie heterogenă de particule organometalice discrete, în formă de bastonaşe, cu lungimi de până la câţiva microni. După aceste secţiuni EM s-ar fi putut intui o structură internă neregulată, dar definită. Abia la cel mai ridicat nivel de magnificaţie s-a manifestat adevărata lor natură: erau cuvinte.

Cashmore şi-a consemnat rezultatele într-o lucrare ştiinţifică, sugerând că sacul funcţionează întocmai ca o vezică biliară şi stochează cuvinte ce urmează să fie distribuite către alţi neuroni printr-un proces încă nedescoperit. Toate jurnalele de specialitate au refuzat să-i publice materialul. Dar mai apoi cineva a scăpat informaţia către unul din corespondenţii ştiinţifici de la *New York Times*. De aici încolo, descoperirea s-a transformat în ştire de prima pagină. Site-urile de internet au preluat în vrie micrografiile ei. S-a stârnit o adevărată rumoare pe la diverse talk-show-uri. Descoperirea lui Cashmore a devenit rapid „sacul verbal” prin prisma mass-mediei.

Imediat, comunitatea cercetătorilor în neurologie a denunţat ştirea ca fiind o păcăleală: ideea viola fiecare precept ştiut despre alcătuirea şi funcţionarea creierului uman.

„Chomsky[30] *ad absurdum*", a decretat decanul în domeniu. Drept urmare, Cashmore a fost aproape exclusă din facultate.

Dar până şi cei mai aprigi critici au fost reduşi la tăcere pe măsură ce au apărut alte rezultate coroborate: mărimea şi numărul de particule erau corelate cu etatea persoanei, de la naştere până la vârste tinere. S-a descoperit că politicienii şi alţii care folosesc discursul în viaţa de zi cu zi prezintă un sac neobişnuit de mare, pe când la un copil autist el este aproape gol. De asemenea, exista o oarecare corelaţie, dar statistic semnificativă, între mărimea particulelor şi nivelul de educaţie atins. S-a dovedit că indivizii care suferă de glosolalie au doar cuvinte fără sens în sacul cu pricina, accesate sub adevărate furtuni emoţionale în creier. Totuşi, ca şi în cazul giulgiului din Torino, adevăraţii adepţi au respins această explicaţie. Într-un final, Cashmore a relevat că sacul cimpanzeilor era relativ mic, cu particule de mărime comparabilă cu cele găsite la copiii de trei ani. Acest fapt a rezonat cu observaţiile făcute mai înainte de alţi cercetători asupra limbajului folosit de cimpanzei, iar lui Cashmore i s-a permis să-şi finalizeze teza.

Dar poate şi mai interesante s-au dovedit a fi ramificaţiile terapeutice. Într-o populaţie îmbătrânită, din ce în ce mai atinsă de pierderi de memorie şi de pierderea facultăţii de a vorbi şi a înţelege limbajul articulat, a apărut brusc o rază de speranţă. Rose Genomics Inc., pe atunci abia la început, a încheiat un contract cu universitatea lui Cashmore pentru a susţine investigaţiile asupra naturii particulelor şi pentru

[30] Noam Chomsky (n. 1928), lingvist şi activist politic american, profesor emerit în lingvistică la MIT, cunoscut pentru teoria gramaticii generative şi pentru contribuţiile sale în lingvistica teoretică (n. tr.).

dezvoltarea de tratamente medicamentoase. Prima încercare rudimentară pentru crearea unui medicament pentru afazia perimenopauzală a constat într-un amestec de particule. Ingerată sau injectată, substanța migra spre aria lui Broca, așa cum iodul se concentrează în tiroidă. După doar câteva ore, în sacul verbal începeau să apară particule noi, mai multe într-un creier activ.

Primii cercetători de la Rose Genomics au băut particule purificate de la donatori de creier, în ciuda riscurilor teribile de a lua viruși sau prioni. Dar metoda a funcționat: particulele au migrat în sacul verbal și puteau fi prelevate de acolo după numai o oră. Unul dintre cei supuși experimentelor a fost însuși Michael Rose, pe atunci între două vârste. În mărturia susținută de acesta dinaintea Congresului, Rose a declarat că metoda funcționa „ca niște celule roșii care transportă oxigen suplimentar pentru un atlet. Cuvintele noi mă completau atunci când vorbeam și mi se întâmpla să am vreo scăpare". Până la urmă, un cercetător neamț de la Rose Genomics a descoperit, printr-un proces încă secret, cum să producă particule verbale sintetice, și cu asta au dispărut și ultimele opreliști.

Noul medicament a fost numit Palavre™ și a devenit instantaneu un succes de proporții, eclipsând chiar și Viagra. Palavre poate fi luat de ambele sexe, majoritatea oamenilor vor să-l ia zilnic. Peste tot, ecranele cu reclame trâmbițau de zor: „Îmbunătățește-ți discursul – vorbește ca un profesor" sau „Vitamine pentru vocabularul tău".

Evident, unele din revendicările inițiale nu s-au adeverit. Nu este posibil să ajungi să stăpânești o limbă doar înghițind cuvintele ei: trebuie să dezvolți o înțelegere a gramaticii și a structurii propozițiilor, abia apoi sacul poate oferi cuvintele lipsă. Experimente făcute cu particule chinezești au

declanşat drept rezultat episoade aproape psihotice la vorbitorii nativi de engleză. Un bărbat a reclamat „un flux fără sens de sunete de fiecare dată când am deschis gura”.

Se pot crea însă vocabulare personalizate; sau poți adăuga câteva cuvinte pompoase la limbajul folosit în mod curent. PalavrePlus™ poate să îmbogățească temporar un vocabular mai restrâns, „ca un dicționar incorporat”, deşi probabilitatea substituției poate conduce la malapropism sau selecții nepotrivite contextual.

Astfel că, în fiecare dimineață, Marilyn îşi ia gelul aferent şi aşteaptă o oră, rezolvă rebusul pe post de încălzire, ca să zicem aşa. În tot acest timp, particulele aleargă spre creierul ei, umplu sacul verbal cu toate acele cuante minunate, cândva inaccesibile, de însemnătate.

SCULAREA DE DIMINEAȚĂ

DAVID MARUSEK

Traducere de Alexandra Popescu

DAVID MARUSEK şi-a început viața profesională ca grafician, însă apoi s-a dedicat serios literaturii în a doua jumătate a anilor ‘80. Primul său

roman, *Vânătoarea de capete*[31] a fost publicat de Tor în 2005, ca şi cel de-al doilea, Mind Over Ship. Marusek locuieşte în Fairbanks, Alaska.

În fiecare dimineaţă când mă trezesc, abia aştept să năvălesc în fugă în living-room şi să strig:

— eScularea-de-dimineaţă! eScularea-de-dimineaţă!

Cine îmi răspunde? eScularea-de-dimineaţă:

— Bună dimineaţa, domnule! Ce devreme v-aţi trezit astăzi – mult înainte de ora stabilită. Avem un început *strălucit* al zilei de astăzi!

Acesta este doar primul elogiu al zilei. Ridic braţul în aer şi strig cu toată convingerea:

— Da! Sus, pe raftul cu aparatură media, eKudoKontorul clipeşte vioi: *Ţine-o tot aşa!* Apoi eTrainerul îmi spune:

— Astăzi este marţi, şi dacă e marţi e – Ziua exerciţiilor pentru genunchi! Aşa că îmi pun mâinile pe genunchi şi – întâi mai încet – îi rotesc în sensul acelor de ceas, apoi din ce în ce mai repede până ce eTrainerul îmi spune,

— Schimbăăăă direcţia! iar eu mă opresc şi încep să-mi rotesc genunchii în direcţia inversă.

În tot acest timp, eCanalul descarcă titlurile zilei. Economia merge bine, iar gradul de încredere al consumatorilor este

---

[31] *Counting Heads*, tradus în limba română în 2008 la Editura Tritonic (n. tr.).

ridicat. Noi şi forţele de coaliţie câştigăm toate războaiele. Dezastre globale în ultimele douăzeci şi patru de ore: 0.

— Micul dejun este servit! cântă melodios eBucătarul. Müsli cu stafide, cafea cu frişcă şi un zâmbet larg de cantalup – miam-miam! Tot eSculare a de dimineaţă îmi zice:

— Ora exactă – ei bine, avem timp berechet! Aşa că mă desfăt cu încă o cafea şi mă relaxez făcând un duş prelungit. Cât mă bărbieresc, eOglinda derulează mesaje-text inspiraţionale – *Arăţi ca un campion* şi *Ai slăbit puţin sau mi se pare mie?* eDressingul îmi alege un costum închis la culoare şi-mi sugerează:

— O cravată în dungi ar merge la fix pentru întâlnirea de la resurse umane din această după-amiază.

Întâlnire la resurse umane? Brusc, simt cum mi se strânge stomacul. Verific în eCalendar şi, cât se poate de evident, astăzi am evaluarea anuală. Chiar în această după-amiază! Nu ştiu cum de am reuşit să uit cu totul de ea. Pe comoda din dormitor, eRemediul antiîncruntare mă admonestează:

— Hopa, cineva îmi e dator cu un dolar!

— Taci din gură! mă răstesc la el. Tăceţi din gură! Tăceţi din gură toţi!

Arunc hainele pe podea şi mă las moale lângă pat. Aceasta este prima mea evaluare profesională de când a fost anunţată fuziunea trimestrul trecut şi nu sunt deloc pregătit. Statisticile mele nu arată bine; încrederea din partea managementului e scăzută şi ea.

eApartamentul rămâne învăluit în tăcere pe măsură ce toate motoarele se închid rând pe rând. Încăperea devine atât de

liniştită, încât pot auzi prin zid murmurul oraşului. Într-un sfârşit, eSculareа-de-dimineață:

— E totul în regulă?

— Nu! Nimic nu e în regulă! Totul e un afurisit de dezastru. Sunt ca şi mort.

— În cazul acesta, nu te mişca. Anunț ambulanța.

— Ambulanța? zic eu ridicându-mă în capul oaselor. N-am nevoie de ambulanță.

— Asta este o veste bună. Ora exactă – întârziem!

Oftez şi mă ridic, mă îmbrac şi-mi adun toate eLucrurile.

— La revedere, zic şi urc în sasul exterior.

— La bună vedere, domnule, zice eSculareа-de-dimineață. Să aveți o zi minunată şi nu uitați, eHappyHour mereu chiar aici şi vă aşteaptă să vă întoarceți acasă.

Închid trapa internă şi, cât se face schimbul de aer, îmi pun pe față eMasca de protecție şi aştept în fața uşii. Dar când uşa se deschide, pur şi simplu îmi este imposibil să ies. Simt cum mi se umezesc ochii.

— Mai este ceva, domnule? eSculareа-de-dimineață, iarăşi.

— O să mă concedieze. Sunt sigur.

Peste puțin timp, când observă că nu am de gând să mă mişc, eSculareа-de-dimineață mă liniştește:

— Nu vă faceți griji, domnule. Sunteți un supraviețuitor. Sunteți un adevărat profesionist. Practic, sunteți o Forță a naturii. Totul va fi bine.

— Dar nu mă simt ca o Forță a naturii. Dacă nu mă ridic la standardele impuse? Nu pot să fac asta. Vreau să rămân acasă.

Programul mă dezaprobă cu un „nț-nț” şi-mi zice:

— Spuneți-mi, care este cea de a Treia regulă pentru atingerea succesului?

— A Treia regulă? Paşi mici. Pas cu pas.

— Exact! Şi care este următorul pas? Întâlnirea de la resurse umane din această după-amiază sau aveți ceva mai devreme?

Verific în eCalendar.

— Nu am nimic stabilit pentru mai devreme.

— Serios? Ce se întâmplă la ora zece?

— Păi, atunci... ePauza de cafea.

— Corect, domnule!

ePauza de cafea, desigur. La zece ePauza de cafea, lucru care-mi place aproape la fel de mult ca eSculare a-de-dimineață.

— Deci, domnule, uitați cu totul de ce se va întâmpla după-amiază şi concentrați-vă să reuşiți să parcurgeți programul până la ora zece. Asta este tot ce trebuie să faceți. Şi acum plecați şi arătați-le de ce sunteți în stare.

În clipa în care păşesc peste prag, uşa se trânteşte cu putere în urma mea şi aud cum cade zăvorul. Îmi ridic eMasca-de-protecție ca să-mi şterg ochii înlăcrimați. Apoi mă îndrept şi

păşesc cu încredere înainte unde tot ce mă aşteaptă – eViitor.

Dacă nu eScul© Neil Mathur, 2012

Aş fi pierdut fără tine. Îți mulțumesc.

NU ROSTI CUVÂNTUL

CARE ÎNCEPE CU F

NEIL MATHUR

Traducere de Alexandra Popescu

NEIL MATHUR este cercetător la Departamentul de Metalurgie şi Ştiința materialelor din cadrul Universității Cambridge, Anglia. Studiile sale doctorale au condus la descoperirea supraconductibilității mediate magnetic; în momentul de față, Mathur cercetează noi materiale cu proprietăți magnetice şi electrice interesante. Site-ul său este http://www.msm.cam.ac.uk/department/profiles/mathur.php.

— Dar, domnule preşedinte, finanţarea femtotehnologiei va conduce la progrese nemaiîntâlnite în medicină, tehnologia informaţiei şi în apărare. Preşedintele îşi manifestă scepticismul aruncând o privire ascuţită. Nu avea de gând să mai tolereze încălcarea unor noi promisiuni.

— Este adevărat, ne-am poticnit în niscaiva probleme cu tehnologiile iniţiale, dar uitaţi, până la urmă ne-am ales cu ceva şi de pe urma lor. Doar 10% din şefii de laborator au fost condamnaţi şi numai 5% din laboratoare s-au autoconsumat.

Cu un gest mecanic, preşedintele ridică dezaprobator din sprânceană.

— Gândiţi-vă doar la toate progresele...

Trecând repede mai departe, candidatul continuă:

— După cum am stabilit în agenda susţinerii proiectului, vă voi explica de ce problemele cu care ne-am confruntat în trecut nu ne vor mai da bătăi de cap de această dată.

Sprânceana preşedintelui săltă o idee mai sus pe frunte.

— În cadrul programelor de până acum a fost aproape imposibil să ne adresăm structurilor de dimensiuni mici deoarece fiecare cercetător lucra la altă scară. Ar fi ca şi cum dumneavoastră aţi vrea să vă adresaţi unui singur individ susţinând un discurs în faţa unei mulţimi. Sprânceana se arcui şi mai mult. Dar programul de femtotehnologie pe care îl propun va depăşi acest impediment prin utilizarea, în cascadă, a tehnologiilor de până acum. În fapt, va fi ca atunci când dumneavoastră răspândiţi un mesaj prin maşinile de propagandă ale partidului.

O penultimă ridicare a sprâncenei şi încă mai erau de negociat aspectele legate de reproductibilitatea şi extinderea la scară a proiectului.

— Reproductibilitatea va fi o cerință pentru publicarea permanentă. Da, ştiu, este o pierdere faptul că multe jurnale de specialitate au fost reclasificate de biblioteci drept science fiction. Dar de data aceasta vom avea verificări şi bilanțuri înainte să se ajungă la penal. Spre exemplu, ziarele vor fi şterse după o perioadă de doi ani dacă în tot acest timp nu au fost verificate direct sau citate pozitiv. Şi când se ajunge într-o asemenea situație, toate onorurile, promoțiile, premiile, bursele asociate, ba chiar şi centrele asociate vor fi automat anulate.

Sprânceana prezidențială parcă se mai relaxează o idee: până în prezent, nu mai puțin de şapte premii Nobel au fost transformate în IgNobel, oarecum în detrimentul competiției IgNobel originale concepute în vremuri mai senine.

— Extinderea la scară largă va fi executată în mod curent de dispozitive de tip picobot. Acestea pot fi programate să implementeze designuri de o complexitate arbitrară, iar magnitudinea produsului final este pur şi simplu determinată de numărul de dispozitive angajate. Sprânceana urcă din nou la loc. Acum, aşteptați puțin. În cadrul programelor trecute au existat numeroase rezultate pozitive şi singurul motiv pentru care nu-i mai spunem „autoasamblare” este pentru că acum chiar avem capacitatea să o facem.

Folosirea dispozitivelor de tip picobot avea să fie partea cea mai nepopulară a programului, eufemistic vorbind. Şi asta pentru că 5% din laboratoarele care s-au autodezintegrat lucrau la dezvoltarea picoboților. Iar când laboratoarele

condamnate la desființare s-au dezintegrat pe de-a-ntregul, au trecut mai departe la oraşele din vecinătate şi nu s-au mai oprit. Aşa s-a precipitat marea Evacuare. Nemaivorbind că toate prezicerile apocaliptice s-au dovedit a fi adevărate. Nu în detaliu, fireşte. De pildă, planeta Pământ a fost redusă la stadiul de magmă portocalie, şi nu magmă cenuşie.

Mulți au fost teribil de supărați că trebuie să se mute pe Lună. Probabil, cel mai mult au avut de suferit amatorii de excursii în natură. De exemplu, mările selenare nu prea erau pe placul comunității de surferi, majoritatea luând-o razna. Totuşi, susținătorii tehnologiilor la scară mică au apelat la circumstanțe atenuante, indicând faptul că, fără dispozitive de tip picobot, ar fi fost efectiv imposibil să se construiască respectiva colonie pe Lună. Acestea fiind zise, roboții îşi făceau de cap: adesea, mutanții se alipeau de colonişti şi extrăgeau nutrimente prețioase.

Astfel, dispozitivele picobot au atras, pe rând, ura oamenilor (pentru că au înghițit Pământul), recunoştința lor (pentru că au construit colonia de pe Lună) şi chiar iritarea (pentru că se comportau fix ca nişte căpuşe lunare). Până la urmă, atitudinea față de picoboți a ajuns să fie cel mai fierbinte subiect al fiecărei conversații. Dar asta a avut mai mult de-a face cu faptul că era strict interzisă chiar şi simpla menționare a clonelor picobot; până şi gândurile trebuiau cenzurate. Din această perspectivă, dar şi din alte motive, George Orwell – care şi-a intitulat romanul *1984* – a prezis propria sa viziune totalitară doar cu vreun secol mai devreme.

Primele clone picobot au fost construite cu scopul de a se asambla singure în celule specializate pentru realizarea de țesut muscular animal. Această lucrare a fost finanțată inițial de proprietarul unui lanț de restaurante, un tip

fabulos de bogat, care îşi dorea hălci de carne, sculptate şi aranjate artistic pentru localurile sale. Bineînţeles, producerea cărnii în felul acesta însemna că nu mai e necesară sacrificarea animalelor. Astfel că proiectul a luat amploare pe motiv că sprijină drepturile animalelor. În mod ironic, toate animalele de pe Terra au dispărut oricum, căci nu s-a construit vreun soi de arcă să le ducă pe Lună.

Un cititor avizat ar fi observat că dovezile ce leagă dispozitivele de tip picobot de distrugerea Pământului sunt în totalitate de circumstanţă. În fapt, dispozitivele nu aveau nicio vină: clonele erau problema. Însă, evident, sistemul nu le permitea coloniştilor să facă speculaţii pe tema unei astfel de posibilităţi. Căci dacă ar fi făcut, coloniştii ar fi putut să vină cu ideea că aceste clone ar ajunge să aibă abilitatea de a se diferenţia şi asambla în, să zicem, preşedintele Lunii. De fapt, menţionarea cuvântului „autoasamblare” l-a făcut pe preşedinte să ridice sprânceana de tot.

— Ieşi afară, zise preşedintele, şi să nu te mai prind pe aici.

"CARNE"

PAUL MCAULEY

Traducere de Alexandra Popescu

PAUL MCAULEY a lucrat ca biolog în cercetare la mai multe universităţi de

renume, printre care Oxford, St Andrews şi Universitatea din California, Los Angeles. În 1996 se dedică exclusiv scrisului. Este autorul mai multor romane; primul publicat, odiseea spațială *Four Hundred Billion Stars*, a câştigat Premiul Philip K. Dick, primul dintr-o serie lungă de distincții. McAuley locuieşte la Londra, Anglia.

Fireşte că nu ne referim la clienții noştri ca la „Şunculița nr. 1" ori „Carne de tun". Asta este o născocire de-a tabloidelor. Şi dacă tot ne ocupăm de demontarea anumitor confuzii, jobul ăsta nu este atât de extraordinar pe cât s-ar crede. Cu toate că sunt invitat la deschideri de cluburi şi restaurante, premiere şi avanpremiere, diverse prezentări de modă şi stau numai la hoteluri de cinci stele de pe tot mapamondul, trebuie spus că eu nu mă aflu acolo pentru distracție. Eu sunt acolo ca să preîntâmpin faptul ca vreo celulă vie din corpul clientului meu să ajungă pe mâna măcelarilor – contrabandiştii de „carne".

Recunoaştere, asigurarea pazei şi operațiunea de curățare de după: cam la asta se rezumă jobul meu. În primul rând, echipa mea cercetează locul înainte de sosirea clientului, se ocupă de toate, de la verificările personalului de acolo la inspecții amănunțite ale toaletelor. Bineînțeles, la toaletă clienții sunt expuşi celor mai mari riscuri. Căutăm capcane şi filtre de-a lungul țevilor cu ajutorul camerelor video din fibre optice; dispersăm în incintă aerosoli ce au în componență anumite bacterii specifice, spre a verifica să nu fie instalate mici lame microscopice proiectate să adune câteva celule epiteliale ale potențialei victime şi folosim

lămpi cu ultraviolete pentru a depista orice anomalie în structurile existente. De asemenea, inspectăm scaunele de la mese; vesela ce urmează a fi utilizată; paharele din baruri; şervețelele de hârtie – avem liste de verificare detaliate pentru orice tip de local.

Odată cu sosirea clientului, întărim paza şi facem o verificare suplimentară. În principiu, niciun măcelar cunoscut nu ajunge la mai puțin de o sută de metri de vreun perimetru asigurat de mine fără ştiința mea, dar adesea ei izbutesc să mituiască un membru al personalului sau să planteze o bătrânică aparent inocentă în mulțime; mai mult, au fost cazuri când celebrități de mâna a doua, dornice de căpătuială rapidă, au încercat să fure câteva celule de la o megavedetă de top. Am o bază de date cu astfel de marionete, iar oamenii mei sunt mereu pe față în ceea ce priveşte vreun comportament anormal – mai mult de atât nu pot să vă spun. După terminarea evenimentului urmează etapa de curățenie, partea de rutină a jobului, dar şi cea mai importantă, pe care o supraveghez personal. Unii agenți de curățenie pornesc ca din puşcă după clienții lor odată cu încheierea evenimentului, însă eu vreau întotdeauna să mă asigur că locul tocmai părăsit a fost sterilizat mai ceva ca un bloc operator. Gărzile de corp pot foarte bine să aibă în pază clientul aflat în mişcare spre următorul punct din program; pe lângă asta, odată ce a intrat în limuzină, clientul meu se află într-o zonă de siguranță biologică de clasă IV. Niciun virus nu poate pătrunde sau scăpa din perimetru.

Hoteluri? Păi, aici am avea un roman întreg de povestit. Orice incintă ar putea folosi clientul meu vine cu un protocol unic de curățare, dar mie-mi place să cred că aduc o contribuție proprie, ceva ce ține de flerul meu.

Ca mulți alți agenți de curățenie, am început să lucrez în sistemul de sănătate de stat: mă ocupam de analize ADN la un laborator de medicină legală. Asta se întâmpla acum vreo zece ani, când comerțul cu „carne” era la apogeu. Procesam în jur de zece mii de probe pe zi. Majoritatea erau falsuri. De pildă, „Lady Di” a fost inițial un carcinom bazocelular excizat de la o femeie albaneză în vârstă de cincizeci şi opt de ani, dar asta nu i-a oprit pe măcelari să arunce pe piață douăzeci de tone din acest produs. Apoi, chiar fanii s-au apucat să facă pe cont propriu analize ADN şi să-şi dezvolte propriile culturi celulare. Odată ce unul din ei a pornit o linie de celule clonate, oricine ar fi avut acces la un incubator, la câțiva compuşi biochimici de bază şi ar fi avut oareşce cunoştințe despre cultura de celule ar fi putut menține linia viabilă pentru totdeauna. Când m-am alăturat uneia din echipele care se ocupă cu spargerea unor astfel de operațiuni improvizate, mare parte din „carnea” pe care o aveam în vizor era 100% autentică, 100% celebrități clonate. Atâta trebuia, era de ajuns ca unul să reuşească să obțină o bucată viabilă de țesut. „Carnea” era disponibilă pe piață. Singurul mod de a opri operațiunea era să distrugi laboratoarele improvizate, unde era dezvoltată „carnea”.

Un job periculos? Nu tocmai. Comerțul cu „carne” este mult prea specializat pentru a atrage interesul infractorilor de profesie, deşi câțiva dintre ei sunt clienți în acest lanț; unul din capii mafiei adoră să servească din carnea duşmanilor săi alături de un sos special. Până şi politicienii şi oamenii de afaceri se delectează cu astfel de ospețe de răzbunare, însă coloana vertebrală a acestui comerț rămân fanii. În ziua de astăzi, nu eşti fan adevărat dacă nu te-ai înfruptat şi tu din carnea eroului tău. A devenit forma de posesiune absolută şi nu cred că mai este nevoie să evidențiez aici paralela cu taina comuniunii la creştini. Nu, aceea este doar

o legendă urbană desprinsă din cine ştie ce bestseller kitsch. Pentru a putea clona ţesut uman trebuie să porneşti cu celule vii, sau măcar cu un nucleu viu, iar după mai bine de două mii de ani... înţelegeţi unde bat, exact.

Bebeluşi clonaţi? Alt mit. Este extrem de greu să transformi o celulă somatică în embrion, ba chiar şi mai dificil să aduci fetusul la termen. E mult mai uşor să dezvolţi straturi de epidermă sau muşchi. Aş zice că cel mai trăsnit caz cu care am avut de-a face a fost cel în care un măcelar s-a clonat pe sine însuşi. Nu mânca decât din carnea proprie. Un independent până-n măduva oaselor.

Nu sunt de părere că negoţul de „carne" se va încheia prea curând. E adevărat, majoritatea liniilor de clone au fost eradicate, iar cei ca mine fac tot ce le stă în putinţă spre a se asigura că măcelarii nu izbutesc să pornească alte linii, dar iată că s-a găsit o chestie nouă. Creatorii de nanotehnologie. În curând, măcelarii nu vor mai avea nevoie de celule vii, le va fi de ajuns o simplă secvenţă de ADN şi aud că aceşti creatori pot construi un organism întreg din mai nimic.

Atâta vreme cât oamenii continuă să descopere utilizări inedite pentru noile tehnologii, va exista şi nevoia de indivizi ca mine care să facă ordine şi curăţenie după ei.

CANDIDATUL

JACK MCDEVITT

Traducere de Alexandra Popescu

JACK MCDEVITT a fost mai întâi profesor de limba şi literatura engleză, apoi ofiţer în Marina SUA, şofer de taxi în Philadelphia, agent de vamă şi instructor motivaţional. Este autorul a paisprezece romane şi a numeroase povestiri, iar în prezent trăieşte în Brunswick, Georgia.

Apogeul şi declinul suprem al carierei mele s-au petrecut în aceeaşi noapte: când l-am învins pe George Washington şi Peter Pollock a revenit la Casa Albă pentru un al doilea mandat.

Ei, bine. Nu era chiar Washington; de fapt, era o formă de inteligenţă artificială programată să se comporte ca Washington. Dar mulţi oameni s-au lăsat păcăliţi. Când eşti ca mine, de atâta amar de vreme în politică, ştii prea bine cât de uşor sunt de păcălit oamenii.

Din fericire.

Cifrele nu arătau prea bine pentru preşedintele Pollock, însă candidatul democrat i-a adormit pe toţi. Aşadar, eram conştienţi că lupta e strânsă. Apoi şi-a făcut apariţia Washington. În realitate, doar un pachet de software programat la Universitatea din Georgia pentru a juca rolul primului preşedinte la seminariile lor. Atât de credibil, încât cineva de la facultate l-a adus la o emisiune a unui post de radio local şi, cât ai clipi, programul a ajuns un fenomen naţional: oamenii erau disperaţi după un candidat în care să creadă din tot sufletul. Generalul a oferit un interviu ziarului *Florida Times-Union*, reţelele radio l-au preluat şi,

Doamne Dumnezeule, programul chiar dădea impresia că este George Washington.

Eu conduceam campania lui Pollock – ce ne-am mai distrat când au încercat să-l pună pe Washington pe lista candidaților în Georgia. Democrații s-au străduit să blocheze mişcarea. Candidații trebuie să se fi născut, au zis ei, şi trebuie să aibă cel puțin treizeci şi cinci de ani împliniți.

Am fi putut să-i oprim chiar atunci. Dar dacă Washington ajungea la alegerile generale, ar fi muşcat din voturile democraților: ştiam că masa noastră de alegători nu va susține un candidat care nici măcar nu era o ființă umană. Aşa că am apelat la câteva persoane care-mi erau datoare şi uite aşa Curtea Supremă a decretat că nu poate găsi vreun motiv pentru care candidatul nu este un „echivalent-Washington". Astfel, îndeplinea cu succes criteriul de eligibilitate al vârstei. Cât despre cerința ca el să se fi născut, programul de software fusese creat în Georgia, iar înțelesul cuvântului „născut", a zis Curtea, nu se limitează la evenimente strict biologice.

L-am urmărit pe Washington la emisiunile transmise de televiziunile prin cablu şi tipul era convingător. Nu era de acord cu cheltuielile extravangate ale statului; nu-i erau pe plac medicamentele prohibitiv de scumpe; nu-i plăcea corupția. Mie, unul, mi s-a părut cam rigid, ba poate şi un pic cam prea sobru. Americanilor nu le place să fie dăscăliți aşa, mi-am zis.

Totul ar fi putut fi făcut în totalitate electronic, dar cineva din stafful său de campanie a ştiut să-şi folosească bine creierul: l-au pus într-un computer Coreolis 5000 pe care l-au amplasat pe o masă, laolaltă cu un monitor care oferea o

imagine animată după portretul arhicunoscut făcut de Gilbert Stuart, numai că în varianta lor l-au tuns pe general şi l-au îmbrăcat într-un costum elegant.

Pe la începutul verii era deja omniprezent în circuitul de talk-show-uri televizate. Cu o săptămână înainte să-şi facă prima apariție la emisiunea *Meet the Press*, Washington îl depăşise pe candidatul democrat şi se instalase pe locul al doilea. Media liberală a decis că democratul este o cauză pierdută. Dacă la început părea cam stingher într-un dialog cu o maşinărie, Russert[32] s-a dat pe brazdă până la urmă.

— Chiar sunteți George Washington? l-a întrebat el.

— Omul George Washington este mort, i-a răspuns programul. Dar eu sunt tot ce a fost el cândva.

Russert l-a întrebat despre Intervenție, care între timp devenise subiectul unor polemici interminabile.

— Intenția noastră, ca națiune, a fost să conducem prin puterea exemplului, a zis generalul. Nu ne-am dorit să ne amestecăm în treburile altor state. Fiecare să-şi vadă de propria ogradă. Şi dacă noi o facem bine, competent, restul lumii ne va urma.

Mult prea târziu am realizat că suntem într-o cursă veritabilă. După apariția sa la Jon Stewart, nu mai încăpea nici urmă de îndoială.

— Aş prefera, s-a adresat el publicului vast, să nu mă votați. Vă voi spune şi de ce: oamenii ar trebui să fie guvernați de alți oameni, şi nu de un program electronic. Dacă votanții

---

[32] Tim Russert (1950–2008), moderatorul emisiunii *Meet the Press* de la NBC vreme de mai bine de 16 ani (n. tr.).

insistă, eu voi da ce este mai bun din mine. Dar mi-este teamă de implicațiile pe termen lung.

Aşa că ne-am agățat de asta: tipul nu vrea scaunul de preşedinte. Şi ne-am uitat la ce a făcut cât era în viață: acum, chiar ne dorim un fost stăpân de sclavi la Casa Albă?

Deşi ne-am dat seama că nu-l putem atinge pe teme de siguranță națională, totuşi am cerut să aflăm ce opinii are în această direcție.

— Ce spuneți de decizia luată în cazul Roe contra Wade?

— Să lăsăm asta deoparte pentru moment, a răspuns el. În clipa de față avem probleme mult mai mari.

Şi cu asta am mai recuperat din baza noastră de voturi.

— Căsătoriile între persoane de acelaşi sex?

— Nu văd cu ce ar deranja pe cineva. Totuşi, trebuie să avem grijă cum legiferăm stricteței morală. Se schimbă prea uşor.

Şi iar am mai recuperat din voturi. Noi am făcut aluzii la Frankenstein. Se pare că asta a fost pe placul votanților, aşa că am continuat să marşăm pe aceeaşi idee. Votați pentru oameni, am zis noi. Am scos în prim-plan câțiva fizicieni gata să declare public sus şi tare că o inteligență artificială poate avea şi hibe: de pildă, ați lăsa servieta nucleară pe mâinile unui computer?

Ne-am ținut tare pe poziție. În noaptea alegerilor, la două dimineața încă stăteam bine când am pierdut teren la ultimul district din Indiana, dar până la urmă am câştigat la nivelul statului cu câteva sute de voturi şi asta ne-a adus în poziția de lideri.

Pollock a ieşit pe sticlă imediat după ce Washington s-a declarat înfrânt. A vorbit despre cum am salvat naţiunea din mrejele unei conspiraţii hardware. (Pollock are tendinţa de a debita chestii de genul acesta când nu se ţine de scenariul stabilit.) Când şi-a încheiat discursul, m-a luat deoparte pentru a-şi manifesta aprecierile. Pe măsuţa de cafea se lăfăia un computer Rainbow 360.

— Will, am salvat ţara, mi-a zis el. O să avem grijă să creăm un pachet de legi care să împiedice maşinăriile astea să deţină vreo poziţie în stat. Altfel, mă gândesc, data viitoare o să-l scoată de la naftalină pe Abe Lincoln.

— Da, zic. Şi felicitări, domnule preşedinte. Asta însemna şi pentru mine încă un mandat de patru ani, pe post de consilier politic.

— Nu. Will, nu e în cărţi. Părea de-a dreptul mâhnit. Trebuie să ne uităm spre viitor.

Cuvintele lui au fost ca un şoc pentru mine.

— Cum adică, domnule?

— Alegerile astea au fost la mustaţă. Am calculat greşit puterea adversarului nostru. Chiar şi cu un mandat asigurat. Ar fi trebuit să fie uşor.

— Dar... ?

— Am nevoie de cineva care să nu poată fi luat prin surprindere.

Mă străduiam să nu arăt furia ce mă cuprinsese.

— Şi la cine v-aţi gândit, domnule?

A zâmbit în direcția micului Rainbow 360.

— Will – iată-l pe Karl Rove.[33]

PROPUNERE MODESTĂ

PENTRU PERFECȚIONAREA NATURII

VONDA N. MCINTYRE

Traducere de Alexandra Popescu

VONDA N. MCINTYRE este unul dintre primii absolvenți de succes ai Atelierului de creație literară SF Clarion. McIntyre a luat parte la lucrările atelierului în 1970: în 1973, ea câştigă primul său premiu Nebula pentru nuveleta *Of Mist, and Grass and Sand*. Ceva mai târziu, aceasta devine parte din romanul *Dreamsnake* care câştigă premiile Hugo şi Nebula. Romanul său de debut, *The Exile Waiting*, a fost publicat în 1975. De

[33] Karl Rove (n. 1950), consultant politic american, consilier în administraţia George W. Bush (n. tr.).

atunci, McIntyre a scris multe alte romane, printre care se numără şi unele cu teme derivate din *Star Trek*. McIntyre este cea care i-a dat prenumele dlui Sulu, Hikaru. Ea locuieşte acum în regiunea Pacific Northwest, iar online poate fi găsită la adresa www.vondamcintyre.com.

Culturile acoperă solul precum o mare nesfârşită de mătase aurie. Val după val se învolburează peste câmpii, printre creste de munte, prin viroage, pe coame de deal într-un tsunami de lumină.

Recolta este perfecţiunea întruchipată. Acoperă necesarul nutriţional al fiecărei fiinţe umane. Se adaptează papilelor noastre gustative, recreează aroma, consistenţa şi satisfacţia mâncărurilor făcute de mama acasă sau ale deserturilor, ori legumelor proaspete, ale limonadei reci, castravetelui-de-mare sau cărnii de vânat. Idealul artistic în ingineria genetică.

Este ultimul şi singurul supravieţuitor al florei de pe Pământ.

Pantele prea abrupte şi vârfurile prea înalte pentru propăşirea acestei monoculturi sunt acoperite de celule solare. Reţelele solare se desfăşoară în centuri late de sticlă, sclipind cu o iridiscenţă subtilă în vreme ce captează razele de lumină. Civilizaţia noastră nu rămâne niciodată fără energie.

Valurile de grâne inundă totodată mlaştini şi deşerturi, păduri şi câmpii, în detrimentul vietăţilor, fie ele păsări,

jivine sau insecte. Solul are un singur rol, de a susține culturile; creaturile nu fac decât să roadă, să calce în picioare şi să provoace stricăciuni, şi astfel împuținează resursele dedicate oamenilor. Până şi rezistența înnăscută a şobolanilor şi a gândacilor dispare sub imperiul monoculturilor.

Grânele se sfârşesc la plaja de nisip a oceanului. Niciun râu nu tulbură luciul mării, niciun râu nu sparge linia coastei. Grânele şi oraşele necesită apă dulce, astfel că orice curs de apă este redirecționat înainte de a ajunge să se piardă în mare.

Mareele fac apele să urce şi să coboare, netezind nisipul argintat; curăță perpetuu țărmul de algele încâlcite, de scoici, de pescăruşii scotocitori sau de spuma murdară care întina odată plajele. Din când în când, valurile mai şterg şi câte o urmă de paşi de om, dar aceste urme au devenit extrem de rare.

Aerul este curat, nici urmă de iod ori vreun iz de poluare sau de descompunere.

Marea unduieşte agale, în nuanțe de albastru şi verde, limpede ca o oglindă nouă. Razele soarelui lucesc pe suprafața ei şi luminează pe ici, pe colo fundul nisipos. Turbinele submarine aruncă umbre clare pe nisipul curat. Valurile alimentează turbinele, folosind de zor forța gravitațională.

Departe de țărm, acolo unde coloniile sale nu au cum să întrerupă calmul apei limpezi, o singură specie de cianobacterii se ridică la suprafață pentru fotosinteză şi pompează oxigen în aerul cristalin, controlând astfel nivelul de bioxid de carbon. Structura sa este perfect adaptată la salinitatea din ce în ce mai crescută a apei marine.

Cu excepția cianobacteriilor, cacofonia de organisme microscopice a oceanului a luat-o pe urmele giganților sequoia, mamuților şi a aşa-numitei *hallucigenia*, toate fiind specii acum dispărute. Dispăruți sunt şi crustaceele krill, care ar fi fost la fel de utili omenirii precum rechinii şi păsările marine, peştii sau meduzele, scoicile sau balenele. Au dispărut şi acestea, toate.

Mai departe de țărm, marea se adânceşte şi razele soarelui nu mai pătrund până spre fundul apei. Platoul continental se termină abrupt cu o prăpastie întunecată.

Pe fundul mării, cochiliile sticloase ale diatomeelor se aştern încet, imaculate, moarte. La un moment dat în istoria geologică, ele vor forma stratul de calcar alb.

În faliile cele mai adânci, mici vulcani marini scuipă spre suprafață o supă fierbinte, un amestec de substanțe chimice. Utilaje speciale detectează scăpările de căldură, străbat marea până la ei şi acoperă vulcanii pentru a capta energia provenită din centrul Pământului. Nimic nu rămâne pentru menținerea şi evoluția pe mai departe a formelor de viață primordiale care s-ar găsi în mod normal într-un astfel de mediu extraordinar.

Creaturile ciudate care au trăit şi au murit aici nu erau de niciun folos ființelor omeneşti.

Toate resursele de pe uscat şi din mare sunt înrobite nevoilor noastre.

Pe piscurile munților, în văile râurilor se profilează grațioase oraşe de alabastru şi adamant. Noi, locuitorii acestor oraşe, ne trăim viața din plin, o ducem mult şi bine, fără amenințarea bolilor. Suntem bine hrăniți. Avem ocupații interesante, incitante şi suficient timp liber pentru familiile

noastre, pentru distracție şi pentru realitatea virtuală. Avem la îndemână experiența oricărei aventuri, de la excursii în sălbăticie până la cine ştie ce ritualuri exotice, fără cheltuiala, deranjul ori pericolele unei călătorii obişnuite. Putem să recreăm orice aventură care s-a întâmplat vreodată, orice aventură pe care şi-ar putea-o imagina vreunul dintre noi. Experiența virtuală se ridică la nivelul realității sau al inventicii sub toate aspectele: vizual, auditiv, olfactiv, tactil şi kinetic.

Civilizația noastră pulsează de vitalitate. Ni se deschid în față oportunități fără limite: în gândire, în realizările noastre, în libertățile noastre şi în ceea ce priveşte posibilitatea de a dobândi fericirea.

Ingeniozitatea omenească inventează şi oferă orice, indiferent ce ne-am dori. Şi dacă, într-un viitor puțin probabil, dar imaginabil, totuşi, ne-am dori să recreăm un anumit organism, avem mijloacele să o facem. Secvențele ADN şi secvențele ARN sunt uşor de păstrat în formă scrisă la arhive; nu este nevoie să stocăm materie biologică, fie că e vorba de lanțuri de ADN puternice şi persistente ori de fragilele şi uşor degradabilele coduri ARN. Suntem generoşi din punctul acesta de vedere; am păstrat şi arhivat modelele pentru toate organismele, chiar şi pentru paraziți şi agenți patogeni.

Nimeni nu s-a obosit să recreeze vreun organism de foarte mult timp. Am cântărit îndelung problema şi am luat decizia finală. Nicio creație a naturii nu are vreun drept inerent de a exista independent de nevoile noastre.

Am perfecționat natura însăşi, doar noi suntem stăpânii săi.

REPUBLICA INSULEI LUI GEORGE

DONNA MCMAHON

Traducere de Alexandra Popescu

DONNA MCMAHON este licențiată în istorie la Universitatea Simon Fraser şi în prezent lucrează în domeniul biotehnologiei. A scris un singur roman, *Dance of Knives*, şi lucrează la continuarea acestuia. McMahon locuieşte în Gibson's Landing, British Columbia, iar adresa site-ului personal este http://drownedcitypress.com.

Marți după-amiază, când buletinele meteo încă mai anunțau intensificări ale vântului la nivel de uragan, mi-am îndreptat bărcuța amărâtă spre golful Davis şi am vâslit în larg în speranța că o să-l fac pe bătrânul dinozaur să vină la țărm. Eram convins că nu am nicio şansă, dar am simțit că trebuie măcar să încerc.

Pale de vânt dinspre vest ridicau coame de spumă albă pe valurile din strâmtoarea Georgia. Crestele furioase se rostogoleau şi se spărgeau de malul lin, mai că-mi răsturnau barca uşoară. Mă țineam bine de vâsle în bătaia stropilor înghețați de apă; în mai puțin de un minut am fost murat până la piele, de mi-a înghețat şi sufletul în mine.

Ajuns la adăpost lângă casă, mi-am legat barca de un cârlig ruginit de la o rulotă dezafectată. Cu ani în urmă, George s-a apucat să înfigă în solul nisipos de lângă casă mai mulți drugi de oțel. Folosindu-se de caroserii vechi de maşini şi camionete, a construit un cadru pe care l-a împănat cu ce-a găsit şi el pe la fiare vechi şi astfel a rezultat un soi de dig. Noi, copiii, îl priveam fascinați în vreme ce vecinii lui, deja blindați în spatele zidurilor din saci cu nisip, clătinau din cap a neîncredere şi dispreț, dar iată că treizeci de ani mai târziu, după ce nivelul mării a urcat cu mai bine de trei metri, casa lui este singura care a rămas intactă pe țărmul golfului. Iar semnul de la intrare, cu litere de-o şchioapă vopsite pe o bucată de placaj bătută în cuie în peretele sudic al casei, a devenit obiectiv turistic prin părțile locului:

REPUBLICA INDEPENDENTĂ
A INSULEI LUI GEORGE– DISPARI!

Mi-am croit drum cu grijă pe marginea ochiurilor de apă sărată, mustind de alge, de lângă digul lui George şi m-am aşezat într-o parte a uşii de la casă, înainte de a porni să bubui în ea şi să strig.

— George, sunt eu, Logan. Lasă-mă să intru, bine?

Nu aveam cum să aud prea multe peste vuietul vântului şi-al valurilor, dar după câteva asemenea gesturi, dinăuntru îmi răspunse o voce răguşită.

— Dispari!

— Ți-am adus o sticlă de rachie.

Urmă o pauză – probabil George verifica repede toate camerele de supraveghere după vreun semn de ambuscadă – apoi uşa vălurită de trecerea vremii se întredeschise o idee, dezvăluind o barbă sură, încâlcită, şi un ochi injectat.

— Puteai s-aduci şi tu o sticlă de trei litre... mormăi el.

Dar mă lăsă să intru, totuşi.

Aşa că timp de o oră am stat la masa din bucătăria lui George, într-o duhoare de igrasie şi mochetă împuțită, şi am încercat să-l aduc pe calea cea bună pe tipul ăsta care nu face altceva decât să dea whisky pe gât, direct din sticlă, cu puşca-n braţe. Cândva fusese un malac cu burta mare, însă acum era trecut binişor de şaptezeci de ani, iar hainele vechi şi murdare atârnau pe el. Mă întrebam adesea ce-o mai mânca. De-acum, orice lăzi cu conserve mai rămăseseră ruginiseră probabil de mult, iar în apele astea agitate nu prea aveai ce găsi în afară de nişte lipitori şi câțiva crabi mai tenace. Până şi populația de pescăruşi scăzuse simțitor.

Pacificul eroda lent fundația casei lui George, astfel că uşile de la dulapuri atârnau strâmbe, umflate de la umezeală, cu suprafețele de melamină pătate de mucegai. Toate încăperile erau ticsite cu vrafuri şi cutii cu vechituri – un cimitir de ecrane TV, electrocasnice şi scule ce fie au fost vândute, fie date de pomană atunci când proprietarii n-au mai avut cu ce să le pună în funcțiune. Alimentat de un sistem solar improvizat, un bec antic, din tungsten, lumina bucătăria murdară şi maşina de gătit ilegală în care George ardea lemne pescuite la mal.

George îmi flutură sticla sub nas şi îmi întrerupse tirada de avertismente legate de vânturi de o intensitate fără precedent şi ochiuri de furtună. Am clătinat din cap.

— Nu, mersi. Nu beau.

— Îmi închipuiam io. Eh, oricum e un rachiu de tot rahatul.

Un rahat pentru care am dat bani din propriul buzunar, mi-am zis eu enervat, dar cu voce tare:

— Uite ce e, de ce n-ai veni pe țărm până când trece furtuna?

— Ca să mă bagi la zdup şi să-mi dărâmi casa, cum i-ai făcut familiei Lawson? Acum, cât de prost mă crezi?

Destul de prost, i-am răspuns în gând. Dar mai ales egoist. Am întâlnit mai mulți bătrâni care se aşteptau să fie cocoloşiți într-un confort consumerist pentru tot restul vieții şi care nu voiau în ruptul capului să înțeleagă că zilele acelea au apus demult. Ba chiar aveau tupeul să se plângă la ăştia ca mine, care ne chinuim să încropim un trai din rămăşițele lăcomiei lor, în vreme ce ne dăm peste cap să salvăm ce-a mai rămas din ecosistem.

Nu voiam să am nimic de-a face cu George, dar jobul meu ca lider de echipă de remedieri mi-o impunea. Eram în plin proces de restabilire a zonelor intercotidale pe țărmurile alterate şi poluate de om – o muncă murdară, frustrantă, iar cel mai rău aspect îl constituiau tocmai exproprierile proprietăților ce ajunseseră acum sub nivelul mării. Legile în vigoare erau clare, dar oamenii se țineau cu dinții de casele lor. Iar George era cel mai rău dintre ei – baricadat cum se găsea în cimitirul ăsta de fier vechi, aruncând gunoaie şi lături în golful meu. Vara trecută, când am descoperit că a săpat după scoici în situl de probe bivalv pe care noi îl ridicaserăm în trei ani, eram cât pe ce să ies pe mare după el cu o bombă sub braț.

— Ultima strigare, zic eu în sfârşit.

Când George clătină din cap, m-am ridicat şi m-am îndreptat spre uşă.

— Hei! Se ridică oarecum nesigur, iar când m-am răsucit spre el şi l-am privit în ochi, am văzut frica din ei. Ştia.

Pe neaşteptate, îmi întinse mâna jegoasă.

— Hm... Mulţumesc, ei?

I-am scuturat mâna şi am simţit cum mi se urcă un nod în gât.

N-am dormit cine ştie ce în noaptea aceea. Chiar şi de la mine din dormitor, la un kilometru de plajă, şi tot auzeam tunetul valurilor. A doua zi dimineaţă am găsit străzile acoperite de ramuri smulse de vânt, geamuri sparte, cărămizi din coşurile clădirilor şi olane.

Jos, în golf, valurile se învolburau în jurul unui colţ ca un molar spart – bucăţi de ciment, caroserii de camion răsucite aiurea şi bârne frânte. Nici urmă de casă. Nici urmă de George.

Mă aşteptam la asta. Dar nu m-am aşteptat să-mi fie dor de el.

ÎNCARNAREA MEA, STELELE

ROBERT A. METZGER

Traducere de Alexandra Popescu

ROBERT A. METZGER este inginer, reporter pe teme din sfera tehnologiei şi scriitor de SF. S-a născut la Los Angeles, a urmat cursurile UCLA şi în 1983 obține titlul de doctor tot aici. Este autor şi coautor a nu mai puțin de o sută de lucrări tehnice şi a zece brevete; în plus, este autorul a numeroase povestiri şi a două romane, *Picoverse* şi *Quad World*. Poate fi găsit online la http://www.isfdb.org/cgi-bin/ea.cgi?Robert_A._Metzger.

— Bine ați revenit, Creator Metzger.

Am lăsat să-mi scape ceea ce eu aş fi vrut să fie un geamăt, dar sunetul aducea mai degrabă cu tusea unei pisici care încearcă să scuipe un ghemotoc de blană. Dinaintea mea se înfățişaseră câteva zeci de preoți în straie negre; cel care se afla cel mai aproape de mine se lăsă în genunchi şi se apropie târâş de receptorul meu optic.

— Cu prilejul acestei aniversări bicentenare a sosirii noastre în sistemul Centauri, dorim să vă informăm cu privire la progresul înregistrat de noi, de modul cum am implementat Viziunea Voastră.

Am înclinat interfața optică ca să pot cerceta tavanul transparent al Catedralei. Era noapte, iar Alfa Centauri A strălucea undeva la mai puțin de o zi-lumină depărtare.

— Vino aici, i-am spus preotului.

Acesta înaintă în genunchi până în dreptul interfeței optice.

— Nu sunt Creatorul vostru, zic. La începutul secolului al XXI-lea eram un scriitor minor de SF şi am avut marele nenoroc să fiu publicat într-o revistă numită *Nature*.

Preotul îşi ascunse chipul în palme, străbătut de un fior.

— Dar ne-ați dat stelele, ne-ați arătat unde ne duce destinul nostru.

Am oftat, iar de data aceasta difuzorul emise un lătrat ce aducea a rateu de maşină.

— Încerc să vă explic asta de fiecare dată când vreunul dintre voi mă trezeşte, să vă clarific situația, să pun totul în ordine, dar se pare că nu pricepeți.

— Nu suntem vrednici de aşa măriri, zise el şi se aplecă spre podeaua de cleştar, lipindu-se cu nasul de suprafața ce lucea în toate culorile curcubeului.

— Mai încerc o dată, zic, fără prea mare convingere că de data aceasta voi avea vreun rezultat. Era anul 2000, acum aproape şapte sute de ani în urmă, şi revista *Nature* sărbătorea începutul noului mileniu cu o suită de eseuri despre ce ar putea aduce următorii o mie de ani. Eu am scris una din aceste lucrări, despre un viitor în care mare parte din sistemul nostru solar a fost transportat patru ani-lumină mai departe, tocmai în sistemul stelar Centauri.

— Şi aşa s-a înfăptuit Voința Voastră! strigă subit marele preot.

— Da, aşa s-a înfăptuit voința mea. În acea lucrare de ficțiune, am înaintat ideea conform căreia câmpurile magnetice ale Soarelui pot fi controlate şi astfel pot fi folosite pentru a lansa un jet relativistic de protoni, ceea ce, în fapt, ar transforma Soarele într-un motor de rachetă. Sub acțiunea unei accelerații extrem de mici, dar constante, doar a zecea mia parte din g[34] standard, după două sute de ani Soarele s-ar fi mişcat cu aproape 2% din viteza luminii şi ar fi străbătut deja doi ani-lumină. Ajuns în acest punct, direcția accelerației ar fi inversată şi, două sute de ani mai târziu, Soarele s-ar opri definitiv în sistemul Centauri. Toată călătoria ar consuma în jur de un procent din masa totală a Soarelui.

Desigur, nu ar fi o călătorie deloc uşoară. Chiar şi sub acțiunea unei accelerații atât de mici, planetele exterioare, mai mari, ar rămâne undeva în urmă, iar oribita circulară a Pământului s-ar modifica în elipsă. Drept rezultat, jumătate din an planeta ar îngheța, iar în restul timpului ar fierbe. Atunci mi-am spus că cel mai simplu mod de a rezolva problema era ca Soarele să devină mai întâi conştient.

— Viziunea Voastră a devenit realitate.

— Da. Eu am murit în 2027 ca rezultat al confruntării om–autobuz în viteză. M-au criogenizat şi m-au ținut la rece pentru organe. Imediat după acest eveniment, următorii cincizeci de ani au adus cu ei dezvoltarea conştiinței la piesele de hardware pe bază de siliciu, ceea ce a condus la

---

[34] Simbol pentru accelerația gravitațională, cu o valoare standard convențională de 9.80665 m/s^2 (n. tr.).

apariția conştiinței la sistemele de plasmă, mult mai puternice decât orice altceva datorită densității de ioni ce se rotesc în câmp magnetic.

În 2083, un lunatic cu acte-n regulă, pe numele său Rufus Mapelton, un hacker în plasmă care îşi petrecea fiecare clipă conştientă sau nu în interfață cu rețeaua plasmică, a dat peste articolul meu din *Nature*. Mapelton a avut atunci o mică revelație şi a realizat că, dacă ar putea transfera o entitate plasmatică deja conştientă în fotosfera Soarelui, atunci aceasta ar prelua controlul asupra câmpurilor magnetice solare şi ar implementa viziunea mea imaginată.

— El a fost Instrumentul Vostru.

— Dacă aşa vrei tu să-i zici. Mapelton a sintetizat un virus plasmatic, l-a transferat într-unul din sateliții Sol-Corona, apoi a împins satelitul printr-o spirală direct în Soare. Şase săptămâni mai târziu, Soarele a devenit conştient şi s-a hotărât să o pornească spre sistemul Centauri. Abia atunci au reconstruit ce mai rămăsese din mintea mea, în speranța că i-aş putea ajuta să elimin dorința Soarelui de a-şi căuta un nou cămin. Evident, nu am reuşit. Cutremurele, impactul cu comete, orbita deformată care au venit odată cu această călătorie au făcut ca viața inteligentă să dispară aproape în întregime.

— Iar acum înflorim, zise preotul. Şi dorim să vă informăm cu privire la progresul înregistrat de noi.

De fiecare dată se întâmpla la fel. Ei mă ascultau, dar nu auzeau nimic din ce le spuneam.

— Bine, deci ce mai e nou pe aici?

— Plănuim o călătorie minunată.

— Zău?

— Puținele entități organice rămase au decis să își transfere conștiința în matricea magnetică fotosferică a Soarelui. Odată încheiat acest transfer, vom relua călătoria Soarelui pe direcția Centrului Galactic și vom transfera câte o mică parte din noi în fiecare stea pe lângă care vom trece.

— Am menționat și asta în lucrarea mea din *Nature*, nu-i așa? întreb, mai mult pentru mine.

Preotul aprobă.

Știam ce se va alege de toate acestea, până la urmă. Fiecare stea va căpăta până la urmă o conștiință proprie și vor porni toate într-o călătorie de descoperire și explorare. Întregul Univers va deveni conștient într-un final, materia organică va capitula sub puterea plasmei, iar Universul însuși va fi transformat pentru totdeauna de aberațiile unui scriitor de SF minor de prin secolul al XXI-lea.

SPORTUL REGE

PAUL STEVEN MILLER

Traducere de Alexandra Popescu

PAUL STEVEN MILLER este cercetător științific, microbist convins și un autor obsesiv de SF, care în prezent dorește

să-şi publice romanul de debut, *The Humanoid Foundation*. Locuieşte la Maidstone, Kent, Anglia.

Vă rog să vă alăturați mie pe Camp Nou, Barcelona, în vreme ce țopăi pe gazonul verde. Pătrundeți în labirintul meu de circuite. Pătrundeți în gândurile mele.

Aştept nerăbdătoare în cercul central, prinsă sub gheata cu crampoane a lui Pelé Mark al VII-lea. Pe stadion s-au adunat un milion de suporteri, cu toții anticipând începerea meciului, în uralele frenetice care zguduie tribunele înalte cât Turnul Eiffel.

Copil fiind, creatorul meu l-a întâlnit pe adevăratul Pelé, cel mai mare fotbalist al secolului trecut. Acesta a fost începutul marelui său proiect.

Eu ştiu toate acestea pentru că el, creatorul meu, îmi povesteşte tot. M-a dotat cu ochi şi urechi cât gămălia de ac, dar nu mi-a dat şi o gură cu care să vorbesc.

— Eşti perfectă, îmi spune el adesea, în timp ce meştereşte în atelierul lui. Asculți şi priveşti, dar nu sufli o vorbă, niciodată. Nu, nicio vorbă.

Notorietatea creatorului meu nu ține doar de faptul că este un geniu, ci şi de viziunea lui.

Spre finalul anilor 2040 dopingul era la modă în lumea sportivă. Singurul lucru cu adevărat important era să câştigi cu orice preț, iar anticorpii catalizatori erau tonicul necesar pentru a ajunge acolo. Având la bază diverse variațiuni ale anticorpilor naturali, aceştia puteau fi modificați pentru a cataliza orice aspect al funcțiilor biologice şi pentru a

stimula randamentul uman. Erau visul oricărui consumator de stupefiante. Putea fi generată o gamă aproape infinită de variante catalizatoare, exact ca şi în cazul anticorpilor naturali ai sistemului imunitar. Până ce Federația Antidoping dezvolta un test pentru a detecta un anume anticorp catalizator, consumatorii aveau pregătiți deja mulți alții ce îndeplineau aceeaşi funcție – însă cu altă structură, spre a scăpa nedetectați.

Federația Antidoping a fost dizolvată. Problema principală o constituia însă tagma asiguratorilor. Majoritatea anticorpilor catalizatori suprasolicită organismul, îl împing la limita anduranței biologice. Jucătorii îşi alegeau un final de carieră în plină glorie printr-o accidentare şi ieşeau definitiv din joc cerând compensații. Cum nu se prea poate demonstra dacă un jucător a fost dopat cu anticorpi catalizatori în momentul accidentării, asiguratorii au început să devină circumspecți când era vorba de plata polițelor. Până la urmă, fără a avea o soluție simplă pentru fiascoul din sport, asigurătorii au reziliat toate contractele aferente.

Nu există sport fără asigurări. Era ilegal să participi în sporturile profesionale fără o poliță de asigurare de protecție: nimeni altcineva n-ar fi suportat litigiile.

Cetățenii de rând s-au scandalizat, la fel şi mass-media. Cum naiba să mai umple paginile gazetelor? Cu şah? Table?

Creatorul meu, însă, era cât se poate de mulțumit. El prevăzuse totul. Era pregătit. A dezvăluit lumii armata sa de roboți sportivi la care tot lucrase în secret, câte unul pentru fiecare mare competitor din istoria sportului.

La început, oamenii au râs de el. Dar mass-media n-a făcut-o: au exploatat momentul, au decretat roboții ca fiind

soluția mult-aşteptată, cel puțin până ce onoarea proprie competițiilor sportive putea fi recâştigată. Erau disperați.

Fiecare robot era programat la nivelul de abilitate sportivă a eroului pe care îl reprezenta. Mesajul era clar: în sport nu se trişează.

Şi nu doar mass-media a fost mulțumită de soluția găsită. Veteranii din sport (şi conturile lor bancare prin care cam începea să bată vântul) erau încântați să fie imortalizați în noua formă. Suporterele erau şi ele impresionate. Câțiva dintre roboții din sporturile ce pe vremuri erau exclusiv masculine erau modelați după fizicul feminin: robotul David Beckyham în fotbal, Michelle Jordan în baschet, ba chiar şi Babe Ruth în baseball.

— De data asta, chiar e o... *babe!* glumeşte adesea creatorul meu.

Mai mult, odată ce roboții s-au integrat în sport, cea mai mare parte a fanilor nici nu îşi puteau da seama de diferențe: tehnologia roboticii e atât de avansată! Iar algoritmii pentru funcțiile decizionale în sport au existat în jocurile de calculator de când lumea. Roboții chiar se comportau ca modelele lor umane în interviurile dinainte şi de după meci. David Beckyham avea accent cockney şi era programat să spună „la finele zilei” de trei ori în fiecare frază.

Dar jucătorii-roboți nu sunt inteligenți de-adevăratelea. Nu aşa ca mine.

Eu sunt încununarea tuturor planurilor şi eforturilor creatorului meu: o minge de fotbal dotată cu inteligență artificială. El spune că m-a creat pentru că nu are prieteni

în lumea reală. Doar e un geniu neînțeles. Singuratic. Dar eu îl ascult mereu şi, în mare, mai şi înțeleg ce-mi zice.

Statutul social înalt şi probitatea lui îi permit să mă impună în anumite meciuri de fotbal. Ştie prea bine că ador să fiu alergată pe teren, nimic mai mult.

O, da! Abia aştept să înceapă meciul. Stadionul se cufundă într-o tăcere expectativă.

Dar astăzi ceva e diferit. Sunt entuziasmată şi emoționată în acelaşi timp. Aseară, în atelierul său, creatorul meu a modificat ceva la una dintre benzile sintetice care formează desenul de pe suprafață şi a inserat dedesubtul ei un dispozitiv minuscul.

— Cu ăsta, îmi spuse el aplecat deasupra mea, pot să manipulez traiectoria ta în timpul meciului, cu ajutorul unei telecomenzi.

— Dar asta nu-nseamnă că trişăm? zise tot el, de data asta în rolul meu.

— Ha-ha, desigur, da! răspunse el râzând. Dar să nu spui la nimeni, promiți?

Promit, nu spun nimic. Nu suflu o vorbă.

NOAPTEA OSCARURILOR 2054

SYNE MITCHELL

Traducere de Alexandra Popescu

SYNE MITCHELL a lucrat ca programator IT în Seattle înainte să se dedice scrisului în 2002. Este autoarea a patru romane, locuieşte în North Bend, Washington, iar pagina web personală poate fi accesată la adresa www.synemitchell.com.

Total Health™: Tu, doar că mai bun! prezintă noaptea Oscarurilor. Beatrice Barnard şi George Ford te ajută să deosebeşti triumful în vestimentație de dezastrele de pe covorul roşu. Reține, cu *Total Health™* eşti tot tu – doar că mai bun!

BB: În această seară, prima care îşi face apariția pe covorul roşu este solista de muzică pop Alexa DuBois, extraordinară într-o rochie Giovanni, cu un umăr gol, din mătase în nuanța cafelei, culoare ce-i accentuează petele de leopard de pe piele. Modificările corporale ale Alexei au fost executate de renumitul designer Leonardo Fontesca, nici nu e de mirare că lucrătura este atât de subtilă şi aleasă.

GF: Lângă ea, etalând o creastă de pene în tonuri de negru-albăstrui, se află Howe Yorkins, campionul la tenis. Am putea zice despre Alexa că arată ca mâța care a înghițit canarul, dar cu siguranță că lui Howe i-ar sta mai bine într-o colivie.

Următorul este Neo Washington, în această seară nominalizat la categoria Cel mai bun actor pentru rolul său în cel de-al treilea remake al filmului *Pe aripile vântului*. În afara studiourilor de filmare, Neo îşi afişează poziția politică în favoarea vegetarianismului prin tenul de un verde-albăstrui, cu opțiune de fotosinteză. „Verzii” din spatele

cordoanelor de catifea au luat-o razna, au izbucnit în urale şi agită pancarte cu „Carnea ucide”. Numai Neo poate îmbina etica şi moda cu un rezultat atât de fericit. Neo, te adorăm!

BB: Imediat după Neo vine un cvartet de specialişti în inteligență artificială a căror personalitate virtuală, Babylon Brown, este nominalizată la categoria Cea mai bună actriță pentru interpretarea sa din rolul lui Hillary Clinton în drama istorică *You Go, Girl*. Au făcut ei o încercare de coeziune, dacă nu de stil, s-au îmbrăcat toți patru cu halate albe, peste blugi şi tricou negru, toate cumpărate online de la AmazonMart, fără îndoială. Modificările lor sunt tipice pentru nişte tocilari ca ei: ochi măriți, mâini polidactile şi un sistem nervos excitat la maximum, ceea ce-i face să tresară ca greierii pe tabla încinsă.

GF: Înapoi în laborator cu voi, băieți!

Acum, pe covorul roşu o zărim pe Medusa Addams, actrița pe care ne place tuturor s-o urâm. Are o coafură de viperidă, sclipind de diamante, căci fiecare dintre cei douăzeci şi patru de şerpi de pe capul ei poartă o tiară personalizată. Lookul Medusei este definitivat de un costum mulat din piele de şarpe – ba nu, staţi aşa! E chiar pielea ei. Obraznică, Medusa, foarte obraznică.

BB: Iat-o şi pe marea Radha Guriampadaya, guru în fitness, gătită într-un bikini de un albastru-electric, total neinspirat în această seară, mai ales peste blana sa ciclamen. A-looo! Stilul Anime s-a dus DE-MUUUULT!

GF: Însoțitoarea ei, Susanna Belle, este ca ruptă din basmele cu zâne în rochia sa diafană din borangic, completată de antene delicate şi aripi sclipitoare de libelulă. Prin târg circulă zvonul că geneticianul ei o obligă să

năpârlească în fiecare lună, într-un proces dureros ce se întinde pe durata a trei zile...

BB: Dum-ne-ze-u-le! George, te rog preia tu – eu am rămas fără cuvinte.

GF: Nimeni altul decât megastarul Monica Moe, acum în vârstă, şi ce mai prezenţă în această seară! Dacă nu aveţi semnal video ori 3D, neapărat verificaţi arhivele de pe Internet. Moe etalează nişte modificări executate în străinătate, sunt convins, vedeta dezvăluie un decolteu ce-i ajunge până la şolduri şi credeţi-mă, sunt cât se poate de literal în exprimare. Într-o rochie din şifon plisat de culoare albă, pare să fie ceva între Marilyn Monroe şi Artemis Ephesia. Număr pentru voi patru, şase, nu – opt perechi de sâni. Păi, mare e grădina... şi unii mai sar şi gardul.

BB: Tocmai coboară din limuzină superstarul adolescent Alessandro Goldstein. Mulţimea a înnebunit. El – da, este adevărat –, copilul-minune, cântăreţ/ actor/ supermodel, este o apariţie clasică, absolut divin într-o pereche de pantaloni de piele neagră cu jachetă asortată, cămaşă din plasă aurie şi un aspect nemaipomenit de retroumanist, fără vreo modificare aparentă. Să fie natural un astfel de trup, fără de cusur? Numai geneticianul său poate să ne spună.

GF: În dreapta lui Alessandro este a lui mireasă-copilă, şi totodată cea mai tânără laureată a Premiului Nobel, Dame Bekka Davis Llewellyn, care a câştigat anul trecut cea mai înaltă distincţie ştiinţifică pentru contribuţia sa în inserarea şi actualizarea cromozomilor umani artificiali. Fetiţa străluceşte într-o bluză de lamé auriu în combinaţie cu o fustă lungă din catifea neagră. Foarte à la Audrey Hepburn. Ca şi soţul ei, Bekka nu pare să aibă modificări evidente...

deşi nişte zvonuri urâte ivite după Nobelurile de anul trecut sugerează că inteligența ei n-ar fi tocmai... nativă.

BB: Împreună, cei doi exemplifică noua mişcare post-postumanistă din modă. E de-a dreptul regretabil că astfel de extremişti şi-au găsit locul în lumina reflectoarelor. Efectul lor asupra tineretului din ziua de astăzi este cu adevărat deplorabil. Oriunde te uiți, vezi numai tineri care se fălesc cu defectele lor genetice: dinți strâmbi în tunelul Transatlantic, păr subțire pe canalul Prada, ba chiar colăcei în talie la show-ul din Milano!

GF: Bea, nu-ți face griji, retroumanismul este un curent efemer. Modificările corporale nu țin de cine ştie ce modă trecătoare. Inginerii noştri nu vor rămâne fără ocupație. Gene-Le nu rămân pe raft, nefolosite.

Total Health™ le reaminteşte abonaților săi că, din pricina unui deficit temporar de reagenți ADN de recombinare, actualizările cromozomiale de anul acesta sunt disponibile numai pentru abonații în stare critică, care au mai puțin de douăzeci şi patru de luni, sau ale căror actualizări au fost realizate cu mai mult de doi ani în urmă.

OAMENII VIZIBILI

MICHAEL MOORCOCK

Traducere de Alexandra Popescu

MICHAEL MOORCOCK este unul din copiii-minune ai literaturii SF. La numai cincisprezece ani, Moorcock era editorul revistei *Tarzan Adventures*, de unde a şi fost concediat pentru că a încercat să includă prea multă proză (revista se dorea a fi una de benzi desenate). Când şi-a asumat poziția de editor al revistei *New Worlds*, extrem de influentă la vremea ei, Moorcock devenise deja un scriitor de SF şi fantasy în toată regula, creându-l apoi pe Jerry Cornelius, unul dintre cele mai temeinice personaje ale genului – contribuția sa aici reprezintă un episod din tradiția multiversală a lui Cornelius. Moorcock continuă să scrie prolific în genul SF şi fantasy, dar şi ficțiune ceva mai literară. Locuieşte în Bastrop, Texas.

— Ăla vrea să fie leagănul pisicii? Domnişoara Brunner aruncă o privire spre Jerry Cornelius care, gol-puşcă, intrase cu mâinile într-un ghem de corzi de chitară. Lângă el era aşezată o Rickenbacker cu douăsprezece corzi.

— A zis că e vorba de teoria corzilor. Frank era absorbit de propriile sale calcule, ce acopereau tabla uriaşă sprijinită de masa din bucătăria mamei sale. S-a zăpăcit niţel. Prea mulți de Mi. Reverberație prea mare. Îi urmări privirea. Sol? Undeva prin cea de-a şaptea dimensiune.

— El e un tip foarte simplu, în adâncul sufletului. Uşor de dus... Maiorul Nye îşi mângâie mustața palidă. Intrase şi el

odată cu domnişoara Brunner, în speranța că o va putea scoate în oraş pe doamna Cornelius. Dânsa e pe aici?

— E la film cu colonelul Pyat. Frank vorbi cu obidă. Rulează *IT* la cinema Electric. O să-i spun că ați căutat-o.

Cu picioarele sale oribile cufundate într-un lighean cu apă şi săpun, Frank se încrunta de zor cu gândul la ecuațiile sale. Ce naiba fusese în cea de-a treia seringă?

— Pip, zise Jerry. Pip. Pip.

Corzile se strânseră frumos într-un sul ordonat şi dispărură cu totul. Jerry radia de fericire.

Frank se întrebă cum de Jerry putea să farmece şi el nu.

Pufnind pe nas, Jerry îşi făcu apariția în încăperea de la subsol. La fereastră, Jerry se opri ca să verifice gratiile. În bucătărie, Jerry înjură în timp ce scotocea după ceva în prăjitorul de pâine. De sus, Jerry strigă spre ei prin fanta cutiei poştale din uşa de la intrare. Toți aceşti Jerry erau goi-puşcă sub pardesie de culoare neagră. Jerry se ridică în picioare şi-şi trase pe el indispensabilii.

— Îmi cer scuze, nu sunt decent.

— Ce... ? spuse cu sfială domnişoara Brunner, ferindu-şi privirea.

— Călătorii interdimensionale. Jerry îşi înnodă cravata lată în vreme ce studia calculele lui Frank. Deşi nu sunt ceva foarte sofisticat. Întinse mâna să şteargă o cifră de pe tablă.

Arțăgos, Frank îl plesni.

— Doar aerul care se răceşte. Factorul de entropie. Şi oricum, mărimile tale sunt toate uşor diferite.

— Toate? Jerry cercetă încruntat toate versiunile sale. Dacă aş avea o gaură neagră, m-ar urma şi acolo. Dar aşa...

Frank făcu o grimasă.

— Tu şi nenorocitul tău de multivers. E limpede că energia se împrăştie dacă eşti aşa risipitor.

— Rahat. Jerry vârî pistolul cu vibrații înapoi în toc. În fapt, energia nu are limite. Frank, e Mandelbrot în toată regula. Fiecare set este invizibil mai mic. Sau invizibil mai mare. Depinde de unde ai pornit. Nu treci prin multivers – ci urci sau cobori scări de o variabilitate foarte mică, dar aproape infinită. Numai masa variază enorm, făcând toate versiunile invizibile. De asta, în esență, suntem toți la fel.

Aproape fără ecou, voci identice se auzeau din toate acele guri identice:

— Numai după ce ai călătorit prin miliarde de seturi începi să observi diferențe majore. Frank, cvasiinfinitul. Gândeşte-te câte miliarde de planuri multiversale ale universului există! Pe cât de vast e el, cu ajutorul cutiei mele poți să îl traversezi de la un capăt la altul în aproximativ zece minute. Faci turul universului. Masa ta se comprimă sau se extinde după caz. Odată ce am realizat că spațiul este doar o dimensiune a timpului, restul a venit de la sine!

— Perversule! Tu şi clonele tale proliferante.

— Clone? Domnişoara Brunner îşi linse buzele. Sunt comestibile? Îşi îndreptă taiorul de culoarea lavandei.

— Nu sunt clone, ci versiuni. Când străbați multiversul, se mai întâmplă şi de-astea. Eu prefer să mă micşorez. Dar cu cât eşti mai dens, cu atât poți face mai multe găuri şi trage diverse lucruridupă tine. Nimeni nu vede universul vecin pentru că este fie prea mic, fie prea mare. Fracțional, fireşte, în termeni multiversali. Problema este că părticele dintr-un univers pot fi atrase în altul. Ele sunt atât de apropiate între ele. *Déjà-vu...* ?

— Tinere, dacă o ții tot aşa... Maiorul Nye îşi îndreptă chipiul. O să provoci sfârşitul materiei. Să vezi ce mai haos o să ai atunci! Cu mândria oleacă feştelită, se îndreptă spre uşa subsolului.

— Ridicol! Domnişoara Brunner îşi recompuse fața. De ce clonele tale nu sunt...

— Duplicate.

— De ce nu sunt prea mari sau prea mici pentru a fi văzute?

— Aici e toată şmecheria. Jerry se înfoie în pene. Acum sincronizate, toate duplicatele sale îi copiau fiece mişcare. Cum să îi aduc pe toți la aceeaşi scară. Expansiune şi compresie. Atomii nu fac decât să-şi schimbe masa, ei îşi păstrează identitatea. Vezi, fie suntem prea mari pentru a fi percepuți în următorul univers, fie suntem aşa de minusculi, încât trecem prin el fără să-l observăm. Oricum ai da-o, nu poți să-i vezi. Asta până ce nu folosesc dispozitivul respectiv.

Domnişoara Brunner îşi țuguie buzele dezaprobator şi se apropie.

— Îți schimbi masa în funcție de a lor, sau viceversa, iar ei devin vizibili. La început, te ia aşa, uşor, cu amețeală, dar te

obişnuieşti repede. Ridică cutioara neagră de pe masă şi-i arătă cadranul de afişaj, butoanele. Încearcă şi tu. E uşor. Totul e digitalizat.

— Nici pomeneală. Am destule pe cap încercând să controlez doar lumea mea.

— Dar asta-ți oferă milioane de posibilități. Un fel de nemurire. Recunosc, primele câteva miliarde din cele mai apropiate duplicate sunt plictisitor de similare între ele. Dar majoritatea oamenilor, ca şi tine, adoră repetiția...

— O mizerie! Risipă în toată regula! Nonsens, zic io!

Nemulțumit, maiorul Nye trânti uşa în urma sa. Printre gratiile de la fereastră îl zăriră cum urcă treptele, dând la o parte vreo trei variante ale lui Jerry, oarecum uluite de ce li se întâmplă.

Se auzi cum se deschide uşa de la intrare.

— La naiba! Înspăimântat, Jerry aruncă o privire în jur după o ascunzătoare bună. Mama s-a întors mai devreme.

— Acum să te văd cum explici toate astea, rânji Frank.

Dar Jerry se chinuia deja cu firele şi cutioara lui neagră. Când doamna Cornelius intră în încăpere, răspândind în jur o aromă delicioasă de peşte gras, Jerry se făcu mic într-un colț, cu duplicatele buluc după el. Toată lumea se uita după el.

— Şi iar a zbughit-o în țara minunilor. Domnişoara Brunner vorbi cu dispreț.

— Maiorul mi-a zis că Jerry avu' un mesaj. Un' să dusă? Doamna Cornelius ridică ochii albaştri, plini de bănuieli. Cu

mâna durdulie, căra cartofii prăjiți din ziarul în care fuseseră împachetați până la gură.

— Urcă pe vrejul fermecat, ca întotdeauna. Învins, Frank dispăru din peisaj.

Doamna C. vuia de furie.

MESAJUL DIN ABLIAN

OLIVER MORTON

Traducere de Magda Xenofont

OLIVER MORTON a absolvit Universitatea Cambridge, fiind licențiat în istorie şi filozofie. Şi-a început cariera de jurnalist ca stagiar la *The Economist*, pentru a deveni ulterior redactor al secțiunii ştiințifice. După o perioadă dificilă, în care a lucrat ca redactor la *UK Wired* şi ca jurnalist independent pentru cele mai variate publicații, de la *The New Yorker* la *The Hollywood Reporter*, s-a alăturat, în anul 2005, revistei *Nature*, ca redactor al ştirilor principale şi al articolelor de fond. Este autorul unui articol deosebit de aclamat de către critică, intitulat

„Mapping Mars”, şi, probabil, singurul membru al colectivului redacţional de la *Nature* după al cărui nume a fost botezată o planetă, mică ce-i drept (10716 Olivermorton). Locuieşte în prezent la Greenwich, Marea Britanie, nu departe de meridianul zero.

Către: Eva P.
De la: Stefan K.
Referitor la: Echipament de manipulare a probelor
Martie 2047

Am crezut că este mai bine să aştern pe hârtie toate motivele mele de îngrijorare cu privire la echipamentele de returnare a probelor de pe *Odyssey*. Cred că este periculos să ne bazăm pe prăfuitul laborator de returnare a probelor de pe Marte, din Ames. Nu e suficient de flexibil şi de mare pentru ceea ce cred că ar trebui să aşteptăm de la el.

Cred că fac notă discordantă şi părerea generală este că ne vom confrunta cu artefacte nonbiologice. Şi nu aş vrea ca discursul meu să sune ca în excursia la Stockholm din noiembrie trecut, când tipii de la AstraRoche mi-au strecurat în băutură o substanță de stimulare a egoului. Dar opiniile mele, minoritare ori nu, s-au confirmat destul de bine de-a lungul poveştii ăsteia. Când Suzy şi Sean au convins lumea, mai mult sau mai puțin, că secvențele trinitare din mesajul de pe Albian se refereau la un soi de doctrină matematico-filozofică – posibil bazată pe o analogie cu pretinsul sistem de reproducere trisexual al extratereştrilor – şi toți cei de la SETI se afundaseră de urgență în studiul genomului, a trebuit să trag toate sforile posibile pentru a utiliza Aria de un kilometru pătrat ca

radar planetar şi pentru a scana asteroizii troieni. Dacă nu aş fi făcut asta, probabil că nu am fi ştiut nici acum despre Piramidă, ca să nu mai vorbesc de a trimite sonda *Odyssey* acolo.

Nu pretind că înțeleg mai bine decât oricine altcineva modul de gândire al Albienilor; nu există în ADN-ul meu o fracțiune mai mare din mesaj decât în al altora. Şi întotdeauna am fost de părere că trebuie să descifrăm cât mai puțin posibil din acest mesaj. Rămân însă la convingerea că studierea filozofiei şi a modului lor de viață sau chiar a originii lor este lipsită de sens. Cu cât citesc mai multe analize absolut inutile, realizate de inteligenții AI, cu atât sunt mai convins că variațiile încrengăturilor sunt întâmplătoare şi că extratereştrii nu ne spun mai nimic, exceptând faptul că există un tetraedru p/3 care reflectă radarul în spatele lui Jupiter şi că ar putea fi interesant de studiat.

Toată lumea presupune că, dacă nu ar fi fost fragmente din mesaj pierdute în K/T, „secvențele reziduale variabile" ar fi fost considerate ca parte dintr-o mare descoperire-a–vieții-în-univers-şi-alte-de-astea. Şi pentru că ei cred că o astfel de descoperire chiar a existat cândva, se aşteaptă să o vadă săpată în pereții de paladiu ai Piramidei. Dar dacă extratereştrii care au vizitat Pământul, lăsându-şi mesajul în genomii a cam tot ce se află pe întreaga planetă, ar fi vrut să ne spună mai multe despre ei, ar fi putut concepe mesaje de dimensiuni mult mai mari şi ar fi construit secvențe redundante în încrengături. Nu s-a epuizat ADN-ul rezidual, era loc pentru a „scrie" în el. Ideea e că nu au vrut să scrie un mesaj de mari dimensiuni, ci doar să lase un reper.

Motivul pentru care am reuşit să-i determin pe cei de la SKA să găsească Piramida este că ştiau cât de mult mă gândisem la SETI. Dar oamenii din jurul meu uită că am fost

întotdeauna un sceptic. Ce ar putea să ne spună nişte extratereştri despre ei sau univers care să conteze? În special dacă, întocmai ca Albienii, au trimis sau mai degrabă au lăsat un mesaj acum un milion de ani? Ei bine, în cazul Albienilor, există un tip de informație de care puteau fi siguri că oricine de pe Terra care era implicat în tehnologia secvențierii ar fi fost foarte interesat. Şi e ceva care prin definiție este mult prea mare pentru a încăpea în structura genomului.

Cred că orice persoană implicată în proiect are multă încredere în ceea ce putem noi face în privința zborului, în special referitor la înregistrarea şi analiza informației. Voi recunoaşte că, atunci când am început, nu m-am gândit că îndeletnicirea pierdută a oamenilor de a zbura în spațiu ar putea fi atât de uşor reinventată. Încă mi se pare remarcabil faptul că nici unul dintre noi nu a înțeles cât de multe se pot realiza prin lăsarea deoparte a problemei tehnice şi prin concentrarea asupra altor aspecte, înainte de a ne întoarce la ea cu noi tehnologii. Dar problema cu echipamentul de returnare a probelor nu ține doar de tehnologie. Va fi una de anvergură.

Vezi tu, disparițiile nu reprezintă semnalul de alarmă tras prin mesaj. Constituie însuşi motivul existenței lui. Singurul lucru pe care Albienii ştiau că îl puteau face pentru oricine le-ar fi citit mesajul era stocarea unei biodiversități care, în timp, ar fi scăzut. Când *Odyssey* va ajunge la Piramida Troiană, nu mă aştept să culeagă mai multă informație despre Albieni decât avem deja. Mă aştept, în schimb, să se probeze bogăția biosferei în probe bine conservate de la mijlocul Cretacicului. Nu doar genomuri, probe în toată regula. Sudarat şi băieții ei vor veni acasă încărcați cu ouă de angiosperme timpurii şi dinozauri. Trebuie să fim pregătiți.

FOTONII NU MINT

EVAN NISBET

Traducere de Magda Xenofont

EVAN NISBET s-a născut în Zimbabwe şi este profesor de geologie la colegiul Royal Halloway din cadrul Universității din Londra, unde studiază schimbările globale şi geologia îndepărtatului Eon Arhean (de acum mai mult de 2,5 miliarde de ani). Locuieşte în Surrey, Anglia.

Camera se mişcă surprinzând imagini din grădina maiestuoasă, îndreptându-se spre aleea minunată, tivită cu tufe intercalate de trandafiri şi crizanteme. Stoluri de berze survolează cerul. Antilope zvelte pasc printre bambuşi, în care urşi koala şi panda lenevesc sub soarele călduț. Obiectivul alunecă înainte către palat şi în marea sală a tronului, înțesată de oameni, notabilitățile Terrei. Cu toții se ridică. În Reykjavik, ceremonia de acordare a Premiului Nobel a început. Maiestatea Sa, regina Hillary a IV-a, îşi face apariția pe acordurile vechiului imn imperial, „Rock Around the Clock”.

Laureaţii sunt conduşi înlăuntru. Ce giganţi! Unii critici au susţinut că premiul pentru biologie nu ar trebui să se mai acorde, pentru că această disciplină este lipsită de provocări. Şi ar fi corect, dacă ne gândim la acumularea de informaţie din fizică, dar cine ar putea să nu aplaude câştigătorul de anul acesta al premiului pentru biologie, cel care a recreat mamutul de dimensiunea unui iepure, care îţi aduce papucii şi computerul, lânos şi dresat ca animal de casă? Fără premiu pentru matematică, după legătura amoroasă între laureată şi prinţul consort. Cum a îndrăznit? Bineînţeles, după ce s-a descoperit că sunt implicate sentimente, s-a solicitat reacordarea, dar teoria Godel-Isho'tată a lui Merv-Epimenide arată că, deşi identificabil fizic, „creierul nu poate fi investigat, este perisabil şi totuşi intangibil". Căutarea a fost abandonată.

Se prezintă câştigătorii de mare calibru. Geologia – pentru descoperirea celei de-a zecea planete locuite, ce orbitează Aldebaran[35] . Locuitorii ei sunt fiinţe agresive, asemănătoare furnicilor, scuturate de convulsiile războiului nuclear, dar care vor apela, fără îndoială, la raţiune când ne vom împăca între noi. Ce păcat că a trebuit să sterilizăm toţi humanoizii de pe a opta planetă! Premiul pentru pace îi revine amiralului care a condus acea expediţie, pentru cuvintele elocvente de consolare, după ce dansul ritual de întâmpinare oferit de locuitori a dus la descoperirea întâmplătoare a unuia dintre oamenii săi. Reacţia exagerată a fost pe deplin justificată.

Următorul este premiul pentru economie. Ca de obicei, acesta revine prestigiosului profesor colaborator de la

---

[35] Stea roşie gigantică situată la 65 de ani-lumină în constelaţia zodiacală a Taurului (n. red.).

Universitatea Selenară Chicago, a cărui „idee măreață” a fost să reinventeze crima. S-a dovedit că sistemele economice sunt stabile atunci când criminalitatea înfloreşte. Conservatorii combat această teorie, dar demo-ul „Înfăptuiți crima” se bucură de mult succes în afara porților palatului. Multe provincii selectează tineri pentru instruire furnizându-le bunuri de strictă necesitate cum ar fi piercingurile, drogurile şi „atitudinea”.

Un zumzet de entuziasm se propagă în sală. Este timpul pentru Mementoul Sacru. Prim-ministrul se ridică pentru a vorbi despre salvarea omenirii. Zgomote repetate întrerup brusc şi nepoliticos discursul doamnei ministru. Un susținător al masculinismului a reuşit să pătrundă în interior. Este rapid înlăturat din sală, cu burka fluturând. Prim-ministrul observă sec că formula de limitare la 10 procente a posturilor academice pentru bărbați este mult prea generoasă.

Mementoul începe: sterilizarea Terrei în anul 2020 prin Marea Explozie Solară de o săptămână. Ea relatează despre şansa fantastică a preşedintelui Statelor Unite de a se fi aflat în partea întunecată a Lunii, în Oraşul Selenar, pentru a sărbători încheierea celui de-al treilea ciclu, însoțit de preşedintele chinez, de prințul încoronat al Angliei şi de prințesa Japoniei. Energia preşedintelui şi înțelepciunea sa nativă au inspirat depunerea unor eforturi extraordinare pentru a menține colonia viabilă şi a o reconstrui ulterior. Apoi au intervenit idila dintre prinț şi prințesă şi abdicarea din rațiuni sentimentale a dualei preşedinții. Imperiul Lunii şi al Celor Trei Planete a fost trecut în mod constituțional în mâinile preaiubiților moştenitori adoptați.

Ce progrese s-au făcut de atunci sub cârmuirea Trandafirului şi a Crizantemei! Din oscioare şi semințe

îngropate am refăcut biosfera, crescând populația Terrei la mai mult de un milion de locuitori. Venus Oglindită a fost terraformată; iar Marte încălzit cu clorofluorocarbonați şi metan din mlaştinile polare de turbă. Sfârşitul fizicii a venit prin descoperirea lui CUTE, teoria canonică universală a orice, permițând călătoria instantanee către orice destinație din cosmos.

Marele premiu este acordat la urmă. Ce poate fi mai valoros decât istoria, reconstituirea trecutului nostru? Explozia a pârjolit bazele de date, lăsând doar fragmente insignifiante din cultura noastră în colecțiile personale ale oamenilor de ştiință din Oraşul Lunar: estetica incompletă a lui Bach, Mozart, Shakespeare, Milton, Keats şi chiar Jean Austen, pentru Dumnezeu! Dar acum dezgropăm un adevărat cufăr cu comori. Desigur, chiar şi tocilarii i-au iubit pe Elvis şi Abba, dar acum realizăm cu adevărat ce viziune limitată aveau ei, cei care nu puteau aprecia la justa valoare mărețul cântec al creației cântat de Sinatra: „Do BE! Do BE! DO!"

De abia acum descoperim adevăratul geniu al Epocii de Aur. Şi iat-o pe câştigătoarea premiului pentru istorie ridicându-se şi rostindu-şi discursul. Aminteşte despre orele nesfârşite petrecute în căutarea undelor, integrând laborios foton cu foton în sfera de două sute de ani-lumină, pe când colecționa fiecare transmisie radio din secolul XX.

Ce comori descoperise! Una dintre ele era o emisie a BBC de la ora 00.48 a.m., cu un buletin meteo pe mare, un fel de serviciu religios sacru ținut în adâncul nopții, cu imnul său necântat, „Sailing by", închinat vieții de apoi. De la radioul american avem relatarea lui Orson Welles a atacului marțian împotriva Pământului din 1938, care a fost cunoscută înainte doar prin intermediul unui fals deteriorat şi despre care s-a pretins a fi fost scrisă de dl. H.G. Wells.

Deja finanțatori importanți sprijină arheologii în căutarea pe Marte a civilizațiilor dispărute sub noile noastre oceane.

Şi vine, în sfârşit, punctul culminant al discursului său de Nobel. Din punct de vedere tehnic, este cu mult mai uşor să reconstitui transmisiile radio decât pe cele televizate. Dar acum, o revelație vizuală – dovada că umanitatea secolului XX era în legătură cu viața extraterestră! Lăudat fie Domnul, aceşti extratereştri, delegați pentru fiecare națiune, dar necunoscuți nouă, oamenilor moderni, sunt pe deplin umanoizi, de sex feminin, bineînțeles, înzestrați cu o frumusețe nepământeană şi ținând discursuri sublime despre pacea mondială. Iată adevărata glorie a Epocii de Aur! De aici, din leagănul civilizației – Perth, Australia de Vest – domnilor şi nobilelor doamne, vă prezint concursul Miss Univers 1979!

STRĂINI ÎN NOAPTE

SALVADOR NOGUERA

Traducere de Magda Xenofont

SALVADOR NOGUERA este autorul unor articole ştiințifice publicate în *Folha de S. Paulo*, un cotidian important din Brazilia, şi al volumului *Rumo ao Infinito (Către infinit)* care are ca subiect

viitorul explorării spațiului cosmic. Locuieşte în São Paulo, Brazilia.

— Deci, Hawking, eşti pregătit să descoperi cel mai mare mister al universului? întrebă Mike.

După o mică pauză, o voce mecanizată, artificială, răspunse:

— În ce sens?

— O, Doamne, cât mi-aş dori să merg cu tine!

Mike era inginer-şef al Proiectului Asimov, iar Hawking era rodul minții lui: prima sondă spațială trimisă pe Alpha Centauri, steaua cea mai apropiată de Soare.

Acum treizeci de ani, astronomii au descoperit o atmosferă compusă din azot şi oxigen pe o planetă cu relief stâncos, cea mai mare dintre cele trei stele din sistemul respectiv. La început au crezut că acea compoziție era susținută de activitatea biologică, dar ulterior au fost elaborate câteva scenarii cu privire la originea sa abiotică. Toate încercările de comunicare cu o posibilă civilizație se soldaseră cu eşecuri. Singura opțiune rămânea aceea de a trimite o navă spațială într-o misiune de cercetare, cât se poate de aproape.

Şi iată-i acum, după opt ani, făcând pregătirile finale pentru lansarea unei navete de mari dimensiuni în Alcantara, Brazilia – cel mai ieftin loc din care se putea ajunge pe orbită, din punct de vedere al combustibilului necesar.

— De ce nu vii cu mine, Michael? întrebă Hawking, cu obişnuitul său timbru monoton.

— Aş vrea să fi venit, prietene. Dar sub nicio formă nu puteam construi o navă suficient de mare ca să încăpem amândoi.

— Îmi vei lipsi, Michael.

Inginerul aproape că simți o undă de emoție în glas şi se opri pentru a-şi privi companionul. Ce maşină minunată era. Ce tristețe să o privească plecând. Tot ce avea mai bun Inteligența Artificială, creată să reprezinte umanitatea într-un posibil contact cu extratereştrii. Ei bine, aproape la fel de bun ca originalul, se gândi.

— Şi tu mie, prietene!

Colaborase îndeaproape cu Hawking încă de la începutul proiectului („De pe vremea când erai doar o grămăjoară de silicon”, obişnuia să glumească), dar nu se gândise niciodată la el ca fiind mai mult decât un computer sofisticat. Părea conştient de condiția sa – dar era, oare? Mike nu crezuse niciodată porcăria aia de teorie Turing[36] . Era doar un echipament, punct. Dar acum, la testul final dinainte de lansare, anxietatea emanată de ceea ce numea el „maşina” era aproape tangibilă.

— Ce se va întâmpla cu mine? întrebă sonda.

Mike nu se deranjă la început, comutând pe modul „bolboroseală fără noimă”.

---

[36] Alan Mathison Turing – matematician, logician, criptanalist şi informatician britanic, considerat a fi părintele informaticii moderne. Testul Turing se referă la posibilitatea ca o maşină să fie conştientă şi să poată gândi (n. tr.).

— Ce vrei să spui? Ai auzit povestea de mii de ori. După ce terminăm aici, îți vom opri funcțiile cognitive – puterea este un bun prețios într-o navă mititică, să ştii. Apoi nava spațială va părăsi orbita Pământului prin propulsie chimică şi după aceea vor porni motoarele materie-antimaterie. Va atinge viteza de croazieră de 0,1 c după zece luni şi, la cinci ani înainte de ajungerea la destinație, vei fi repornit. Instrucțiunile tale sunt să verifici toate instrumentele de bord şi să trimiți rapoarte periodice către Pământ. Ar trebui...

— Nu înțelegi, Michael. Ce se va întâmpla cu mine după ce mă opreşti?

Mike era uluit.

— Păi... păi... cred că vei... va fi ca şi când ai dormi, dar fără să visezi.

— Nu am mai dormit niciodată.

— Dar ai mai fost oprit înainte. Pentru câteva momente, dar ai fost. Îți aminteşti măcar să fi fost oprit?

— Nu, nu îmi amintesc nimic de felul ăsta. De parcă aş fi funcționat tot timpul.

— Vezi? Va fi exact la fel. Mike păru uşurat. Acum, ia să vedem ce valori primim de la spectrometrul tău principal, vrei?

Hawking reacționă prompt, furnizând un flux de date prin intermediul monitorului la care era conectat temporar.

— N-am mai fost niciodată singur.

— Poftim?

— Ceea ce percep este că am funcționat tot timpul şi nu am fost singur. Cum e să fii singur, Michael?

— Păi... nu-i nimeni în jurul tău.

E tot ce putea face Mike, fără să încurajeze pesimismul lui Hawking, dar primul cuvânt care-i veni în minte fu „trist”.

— Mă voi întoarce vreodată?

— Cred că nu, Hawk. Dar, haide, cine ştie ce e acolo? Poate vei găsi nişte oameni care te vor trimite înapoi – dacă reuşeşti să stabileşti vreun contact. Aventura, călătoria în necunoscut, prietene, ăsta-i scopul principal al misiunii.

— Atunci poate că-mi lipseşte spiritul de aventură.

Mike nu ştia ce să spună. Şi nici nu trebuia.

— Poate că nu vreau să plec.

— Cum adică, nu vrei să pleci? Hawk, asta e cea mai grozavă aventură. Dacă aş putea, aş schimba locul cu tine fără să clipesc!

Mike termină de verificat datele din computerul său şi se pregăti să plece.

— Ei bine, Hawk, băiete, fie că îți place, fie că nu, cred că asta este. Trebuie să te opresc acum, aşa că îți spun „adio”. Distrează-te, va fi minunat, o să vezi!

O tăcere agonizantă se aşternu. Două, trei secunde.

— Adio, Mike!

Inginerul plecă, iar întunericul se înstăpâni. Conştiinţa lui Hawking fusese oprită, dar el era tot acolo. Da, era acolo. Singur.

Două zile mai târziu, racheta se desprinse magnific trimiţându-l pe Hawking în misiunea sa. Lansarea îl plasă pe o traiectorie către Jupiter, iar gigantica planetă avea să-i dea impulsul gravitaţional necesar pentru a ajunge pe Alfa Centauri.

Totul era perfect la bord, cu excepţia lui Hawking, care era în mod straniu treaz. Atât de singur. Şi nu voia să fie. Putea simţi toate componentele navei, ca şi când ar fi fost ale sale. Se juca acum cu toate instrumentele, antenele, cu braţele robotizate. Voia să se sfârşească totul. Şi apoi, o ultimă comandă, iar el înceta să existe. Recipientul magnetic cu antimaterie căzu, provocând o splendidă explozie în cer. Oamenii de ştiinţă de pe Pământ erau nedumeriţi; cauza căderii le era complet necunoscută. Şi mai ciudat, întregul sistem telemetric încetă să funcţioneze cu două minute înainte de explozie. De ajuns cu singurătatea. De ajuns cu teama. De ajuns.

TIC-TAC, CURLY-WURLY

GARETH OWENS

Traducere de Magda Xenofont

GARETH OWENS vorbeşte nouă limbi străine, predă sumeriană şi olandeză, compune un tip de muzică ce le-ar provoca multor oameni coşmaruri şi pretinde că este unul dintre puținii vrăjitori din lume cu studii superioare în domeniu. Ocazional, scrie ficțiune pentru revista *Odyssey: Adventures in Science* şi a terminat recent primul său roman. Locuieşte în Hawkhurst, Kent, Anglia.

Profesoara Michelle Tartuffe îşi examină reflexia în geamul negru al ferestrei autobuzului de noapte, scăldat în interior de lumina fluorescentă. Insistase să ia autobuzul spre casă, iar Casa Albă insistase să n-o facă. Cu cei 185 de centimetri ai săi, de la sandalele Chaco la părul vâlvoi, profa ştia că se remarcă în mulțime, iar când vorbea, avea un accent bizar, haitian, cu o tentă ce ducea cu gândul la ritmurile franțuzeşti. Dar engleza era prima ei limbă şi o vorbea cu eleganță şi precizie. Dicția era clară, vocabularul bogat, pronunția sigură şi totuşi... şi totuşi.

De câte ori vorbea cu vreunul dintre idioții mărşăluitori ai lui C.M. Kornbluth – cu oricare dintre ei, sălbatici needucați care păreau a-i fi invadat universul inteligent – prima formă de exprimare vocală abia articulată ce izbucnea în replică la orice încercare de comunicare era mereu aceeaşi.

Pentru inițierea contactului printr-o întrebare de deschidere uşor de înțeles, îi adresa tăntălăului cu piercinguri ce hoinărea prin preajma stației ei o întrebare de genul:

— Bună, ştii cât mai e până vine autobuzul?

Sau dobitocului împopoțonat de la masa alăturată, la JavaStar:

— Ai putea să-mi dai zahărul, te rog?

Iar replica tuturor raselor şi speciilor de dobitoci era invariabil plasată în zona:

— Ce...?

Acesta a devenit pentru profă un segment de bază al procesului de diagnosticare a nivelului de inteligență. Dacă prima replică dintr-o comunicare conținea cererea de a repeta afirmația inițială, atunci ştia clar că avea de-a face cu un dobitoc.

Încă de la începutul secolului, profesoara plătise o mică avere la Washington pentru a putea gândi cu voce tare. Publicase un articol făcând extrapolarea de la conceptul de bază al superinteligenței şi continuând cu modurile în care ar trebui să ne comportăm la primul contact cu rase cu o inteligență superioară.

Părerea lui Steven Hawking asupra situației era că, dată fiind experiența pe care o avem în domeniul colonizării, orice prim contact cu extratereştrii avansați va semăna mai degrabă cu filmul *Ziua Independenței* decât cu *E.T.* al lui Spielberg. Profesoara era de acord, de aceea se afla acum în autobuz, rozându-şi distrată unghia degetului arătător de la mâna dreaptă.

Primul contact, atunci când a avut loc, a fost fără echivoc. Extratereştrii nu comunicaseră doar cu câțiva tocilari ochelarişti, pasionați de computere, care transmiteau datele altora ca ei. Nu, primul contact oprise lumea-n loc şi o zguduise bine. Fiecare post de radio, de televiziune, terminal

sau telefon mobil recepționase transmisia. Fiecare ecran care putea afișa cuvinte arătase mesajul şi orice maşinărie care putea reda sunete vorbi:

Tic-tac, curly-wurly

Şi asta a fost tot. Acesta fusese tot mesajul. Transmisia era nondirecțională, părând să sosească din toate părțile simultan, iar mințile cele mai luminate de pe Pământ, ca şi prezentatorii de televiziune, se întrebau derutați ce însemnau, de fapt, cuvintele. Era clar că mesajul fusese adresat umanității în ansamblul ei, nu numai unei elite formate din oficialități guvernamentale, dar era la fel de clar că umanitatea în ansamblul ei habar nu avea ce i se spusese.

Primul impuls al preşedintelui a fost acela de a găsi un mod în care să se trasmită un răspuns. Profa era şefa laboratorului de idei şi brusc s-a trezit studiind covorul imens din Biroul Oval şi explicându-i secretarului de stat care, la rândul său, i-a explicat preşedintelui că decalajul tehnologic de mai mult de două sute de ani ar face comunicarea dificilă – şi, dacă aceşti extratereştri sunt superinteligenți, chiar imposibilă – în afară de cazul în care astfel de ființe avansate şi-ar irosi timpul vorbind cu noi cam în felul în care ne adresăm noi pisicilor şi cățeilor.

— Priviți-o astfel, domnule preşedinte, spuse ea. Primul contact cu o ființă de inteligență egală nu este diferit de cel pe care-l stabileşti atunci când întâlneşti o persoană ca tine la o petrecere. Crezi că îți va face plăcere să o cunoşti. Apoi trebuie să formulezi un mesaj scurt şi concis, care-i va trezi interesul şi va genera, în acelaşi timp, un răspuns cu final deschis, permițând comunicarea viitoare.

— Prin urmare, ceea ce-mi spui, doamnă profesor, este că acest mesaj extraterestru nu este nimic mai mult decât o replică de agățat siropoasă?

Profa zâmbi.

— De fapt, domnule, deşi mesajul poate fi privit ca având un scop similar, este probabil mai complicat de atât.

— Da, spuse preşedintele privindu-şi mâinile, aproape totul pare să confirme asta.

— Ce credeți că înseamnă, de fapt, mesajul? întrebă secretarul de stat, privind-o atent. Este cumva un test McLuhan de raționament, unde cuvintele nu au, de fapt, niciun sens, simpla existență a transmisiunii fiind mesajul însuşi?

Profa ridică din umeri.

— Până acum nu am nicio idee. De exemplu, ce înseamnă tic-tac?

— Un ceas, răspunse preşedintele.

— O bombă, presupuse secretarul de stat.

— Şi ADN-ul nostru este înfăşurat în jurul unei spirale duble, cam în felul în care arată ciocolata Curly-Wurly. S-ar putea ca mesajul să spună ceva de genul „ce păcat de bomba voastră genetică" sau poate că întregul mesaj e la fel de superficial ca atunci când cineva se apleacă şi bate din palme pentru a chema un cățel.

— Dar de ce nu întrebăm, pur şi simplu, ce înseamnă? sugeră atunci preşedintele.

— Nu, țipă profa, aruncându-i o privire panicată. Supraviețuirea noastră depinde de răspunsul pe care-l dăm. Trebuie să-l înțelegem, cu orice preț.

Luă autobuzul către casă. Stelele băteau Pământul pe umeri. Reflexia ei în geamul autobuzului îi atrase privirea.

— Tic-tac, curly-wurly, îşi spuse, tic-tac, curly-wurly.

MICA EROARE DE CALCUL A TATEI

ASHLEY PELLEGRINO

Traducere de Magda Xenofont

ASHLEY PELLEGRINO este fiica unui om de ştiință. În afară de a scrie povestiri care-l sperie uneori şi pe omul de ştiință ale cărui aventuri din viața reală l-au speriat până şi pe Stephen King, este o fetiță de doisprezece ani cât se poate de obişnuită. Locuieşte în Long Beach, New York.

Zzzzzz! Clinc!

— Au!

Ascultam din afara laboratorului tatei. Lucra la un nou experiment.

Nimeni nu ştia că tata începuse un nou proiect, în afară de mine. Numai eu ştiu când face un experiment pentru că de obicei lucrează când eu, fratele şi sora mea dormim. Când e treaz noaptea, ştiu sigur că lucrează la ceva nou, uneori chiar la ceva bizar, cum ar fi caracatița roz ale cărei urechi arată ca nişte aripi.

El nu pleacă la serviciu dimineața ca alți tați. S-a dus vreodată la serviciu, ca părinții altor copii? Cred că da, însă nu-i place să vorbească despre perioada dinaintea naşterii mele. Ceva s-a întâmplat. Ceva trist, cred eu.

În afară de noi, tata îşi iubeşte doar munca.

Dacă priveşti un film SF sau citeşti astfel de literatură, ai putea crede că e plictisitoare sau chiar de speriat, crescând cu un om de ştiință în casă. De fapt, e mai mult interesantă decât de speriat şi mai mult uşoară decât plictisitoare. Când îi cer ajutorul la teme, uneori îmi dă atâtea explicații, că mă ameţeşte. Alteori, totul devine limpede. Dar nu-l întreba de ce natura este aşa cum este decât dacă vrei cu tot dinadinsul să ştii sau ții neapărat să ameţeşti încercând să înțelegi cum vopseaua neagră arată neagră pentru că, de fapt, conține toate celelalte culori.

— De ce e cerul albastru? îmi amintesc că l-am întrebat.

Cei mai mulți adulți ar fi răspuns:

— Întreab-o pe profesoara de fizică! Sau:

— Aşa l-a făcut Dumnezeu.

Dar tati mi-a răspuns:

— Asta este culoarea pe care o reflectă cerul.

Nu prea înțeleg, dar sunt sigură că nu sunt mulți copii care să își pună întrebări cu privire la culorile reflectate. Eu mă tot întreb despre multe lucruri din jurul meu. Este chiar distractiv. Chiar şi când ideile devin nebunesc de bizare, noi tot de distrăm. Nici unul dintre noi nu a uitat ce i-a făcut tati domnului Kitty.

Degetele membrelor inferioare de pisică, iar cele superioare de maimuță?

Oricum, domnul Kitty era deja poreclit Poznaşul chiar şi fără ajutorul lui tati.

„Biomorfozarea" labelor în mâini la o pisică? Cine ar fi crezut că asta va duce la haos? Imaginează-ți viața cu un motan care poate desface capacele borcanelor şi deschide uşile. Dar chiar dacă am sfârşit prin a avea un sistem de blocare a uşii frigiderului – din cele care se instalează pentru protecția copiilor, deşi nu era nici urmă de copil mic în casă – era distractiv, mă crezi sau nu, să avem o pisică dotată cu mâini.

Şi totuşi, zgomotele care veneau din laboratorul tatei în acea noapte erau mai mult sinistre decât haioase. De obicei, sunetele care se aud de acolo sunt bâzâieli, nu văicăreli.

M-am hotărât să bat la uşă.

— Intră, îmi spuse.

Soarele strălucea prin ferestrele laboratorului, vestind o nouă zi. Tati muncise toată noaptea. Trebuie să fi fost ceva cu adevărat special. Am văzut o chestie ca un mic dispozitiv

ce facilita comunicarea cu caracatițele roz dotate cu urechi de Dumbo.

— Tati, ce-i aia? îl întreb.

— Un osofon, îmi răspunse tati. Un cablu ciudat era agățat de urechea lui.

— Nu-mi place cum sună asta, îi spun.

— Nu-i nimic, putem să-l rebotezăm oricând.

— Bine, dar ce face?

— Vezi orhideele de pe masă? Şi copacii de afară? Cablul ăsta trimite un semnal direct în creierul meu. Mă ajută să simt acelaşi lucru pe care îl simt plantele. Nu-i aşa că-i uimitor?

Am privit copacii roditori şi iarba verde înaltă. M-am gândit brusc la *Vrăjitorul din Oz*. M-am gândit la felul în care copacii țipau la Dorothy atunci când aceasta culegea merele.

— Dar, tati, ce se întâmplă când...?

— Nu-ți face griji, îmi spuse. Nimic nu poate merge rău. Nimic nu merge rău în ştiință, dacă-ți faci temele cum trebuie. Ştiința doar îmbunătățeşte viața.

— Nu asta au spus şi despre *Titanic* sau *Columbia*[37] ? l-am întrebat.

---

[37] Este vorba despre dezastrul navetei spaţiale Columbia, care s-a produs la 1 februarie 2003, când naveta spațială s-a dezintegrat deasupra Texasului în timpul reintrării în atmosfera Pământului, dezastru soldat cu moartea celor şapte membri ai echipajului (n. red.).

— Au! răspunse tata. Trebuie să mă gândesc la asta. Dar ştiința e diferită. Crede-mă!

Tata se schimba. Mulți oameni se schimbau acum. Unii în bine. Alții în rău.

Tata îmi spunea mereu că cel mai important loc în care se poate afla un om de ştiință este necunoscutul.

— Nu ştiu, mă învăța el, este întotdeauna un punct de pornire.

Acum începuse să vorbească de parcă ştia, de parcă, zilele astea, îi era teamă să spună cuvintele „Nu ştiu!”.

M-am gândit din nou la acei copaci furioşi din povestea Vrăjitorului din Oz şi nu-mi plăcea deloc ideea.

— Tati, aşteaptă...

Dar tata deja conectase cablul şi, când a rotit întrerupătorul, mi-a spus:

— E ceva cu totul nou. Complet diferit.

Tocmai atunci fratele meu, Kyle, intra în grădină. Voia să facă ceva drăguț pentru tata, să-l surprindă îndeplinind unele dintre treburile casnice în locul lui. Kyle se apropia de peluză împingând mica maşină de tuns iarba a tatei. Mergea repede, foarte repede.

Tata nu a ştiut niciodată că un singur fir de iarbă poate țipa. Nimeni nu a ştiut până în acea zi. Kyle tunsese vreo şase metri până când îl opriră țipetele tatei.

Da, era ceva cu totul diferit, aşa cum promisese tati.

Acum, iarba de pe peluză este mai înaltă decât mine. Vecinii au început să se plângă, dar tati nu va mai tunde iarba, nici măcar un fir din ea.

Nici până acum tata nu mi-a spus ce a auzit.

Iar eu nu încetez să mă întreb.

TĂCEREA MINȚII

FREDERIK POHL

Traducere de Magda Xenofont

Cariera în SF a lui FREDERIK POHL se întinde pe parcursul a mai mult de şase decenii ca autor, redactor şi manager (la un moment dat l-a reprezentat pe tânărul Isaac Asimov). La începutul anilor ‘40 a editat *Astonishing Stories* şi *Super Science Stories*, iar în anii ‘60, revista *Galaxy*, împreună cu sora ei, *If*, au câştigat Premiul Hugo de trei ori consecutiv. Autor al mai multor lucrări în colaborare, notabilă fiind cea realizată cu C.M. Kornbluth, Pohl revine în anii ’70 ca romancier cu drepturi depline, publicând lucrări ca *Man Plus* şi *Gateway*, ambele

câştigătoare ale Premiului Nebula. *Gateway* a fost premiată şi cu un Hugo. Fără odihnă, Pohl a publicat în 2005 un nou volum, *Generations*, iar acum lucrează la un roman început de Arthur C. Clarke. Locuieşte în Palatine, Illinois.

Pentru că numele întreg al lui Docent Wilfram, ce rezuma toată cariera sa medicală şi profesională, era mult prea lung, prietenii îi spuneau simplu „Wilf". Nici nu mai rămăseseră prea mulţi prieteni care să fie în viaţă din toate punctele de vedere – adică să nu fi fost criogenaţi, incineraţi ori stocaţi tehnic – iar numărul lor scădea cu fiecare an.

Era un proces natural, până la urmă. Wilf se născuse în 2734, prin urmare avea acum 174 de ani şi, deşi chirurgia microrobotizată, genetica şi transplanturile la comandă, accesibile oricui, măriseră speranţa de viaţă la un nivel nici măcar visat înainte, acestea nu puteau alunga sentimentul îmbătrânirii, chiar şi atunci când vocea inteligentă a casei, Jerel, i-a dat o veste pe care Wilf ar fi considerat-o incitantă.

— Un mesaj? repetă Wilf. Un mesaj extraterestru?

— Cu siguranţă extraterestru, îl asigură vocea inteligentă, deşi conţinutul lui, dacă există, e necunoscut. A fost recepţionat de radiotelescopul de o mie de hectare, pe Troian-Uranus.

— Da, spusese Wilf căscând, nu se ştie niciodată: trimite-l pentru analize. Cred că o să mă duc la culcare.

Nici nu ajunsese bine în dormitor, că uitase deja vestea. Mesajele din spațiu nu mai reprezentau subiect de ştiri de mult timp. Primul mesaj – adică cel puțin primul semnal radio care nu putea fi de origine naturală, deci trebuia să fie produsul inteligenței extraterestre – a fost primit în 2063 şi, pe măsură ce tehnologia de detectare a progresat, alte treizeci şi şapte de mesaje au fost consemnate. Proveneau din întreg universul, unele de la o distanță de numai câțiva ani-lumină, altele de la mai mult de o mie.

Dar, în ciuda eforturilor depuse de computerele din ce în ce mai performante ale umanității, niciun mesaj nu fusese decodificat şi începea să se pună la îndoială faptul că ar fi ceva de decodificat. Nu erau nimic mai mult decât inevitabile frânturi de transmisii radio, provenite accidental de la civilizații cu tehnologie avansată.

Faptul era dezamăgitor, dar se putea şi mai rău. Deşi fuseseră detectate treizeci şi opt de surse radio extraterestre, numai nouă continuau să emită. Celelalte amuțiseră pentru totdeauna. De ce?

Asta era partea la care Wilf ura să se gândească. Părea că civilizațiile cu tehnologie avansată durau doar câteva secole. Apoi ceva se întâmpla cu ele. Ce era acel ceva nu putea spune nimeni, dar luase naştere o teorie neplăcută care refuza să se lase eliminată.

Orice civilizație care atinsese nivelul tehnologic necesar pentru emiterea unor transmisii radio la scară largă dispunea şi de tehnologia necesară pentru crearea unor arme de distrugere în masă. Şi asta, se pare, constituia condamnarea la moarte a civilizației respective.

Pe când Wilf şchiopăta către dormitor, vocea inteligentă se auzi din nou.

— Docente Wilf, te mai întreb o dată, îmi permiți să-ți remediez şchiopătatul?

— Nu merită efortul, spuse Wilf.

— Dar nu e niciun efort, insistă robotul. Deşi, pentru a fi siguri, ar fi mult mai eficient pentru tine să fii tehnic stocat acum. Nu ai mai întâmpina astfel de probleme.

— Da, ştiu, spuse Wilf iritat, trântindu-se în pat. De obicei, era benefic să urmezi sfatul robotului, creierul lui era net superior celui al oricărei ființe umane – în special dacă era vorba de cel al unui om care refuza să-şi părăsească trupul organic. Era sigur că Jerel ştia ceva ce nu-i spunea stăpânului său. Ar putea fi vorba, gândi Wilf, despre propria speranță de viață. Dacă tot voiai să fii copiat într-un program de computer, era o idee bună să o faci cât mai erai încă în viață.

După moartea fizică, chiar şi la scurt timp, intervine un procent de degradare a datelor. Şi chiar nu exista niciun motiv pentru a o amâna. Nu pierzi nimic prin stocare tehnică. De fapt, ai numai de câştigat! O lume – orice lume ți-ai dori. Poți crea orice realitate virtuală vrei şi poți trăi oricât ți-ai propune, iar atunci când te plictiseşti, creezi o nouă realitate, diferită, mai bună.

Cam toți colegii de generație ai lui Wilf făcuseră pasul cu ani în urmă şi când îi vorbiseră despre asta – când se deranjau să vorbească despre asta cu orice persoană care încă era în carne şi oase – descriau universul în care păşiseră ca fiind cel mai apropiat lucru de raiul imaginat de orice sceptic.

Wilf se ridică brusc, deschizând ochii.

— Jerel! strigă. Arată-te! Vreau să vorbim.

— Da, docente Wilf?

Vocea inteligentă se prezentă obedientă ca o hologramă a unui majordom englez, stând politicos la câțiva metri distanță.

— Ți-a trecut şi ție prin minte, nu-i aşa? Civilizațiile acelea nu s-au distrus prin războaie, nu-i aşa?

Privirea majordomului se înnegură.

— De ce mă întrebi, docente Wilf?

— Te întreb pentru că tu gândeşti mai limpede decât mine.

— În anumite domenii, poate, fu de acord vocea.

— Doar nu mor cu toții, nu? De fapt, se stochează. Şi nu-şi mai fac griji pentru nimic, niciodată – nu pentru foame, boală şi, cu siguranță, nu pentru moarte. Nici măcar pentru dragostea neîmpărtăşită, pentru că dacă obiectul pasiunii lor nu este dispus să le împărtăşească sentimentele, ei pot simula un răspuns pozitiv din partea persoanei respective. Şi au atât timp la dispoziție, încât nu-şi mai fac griji de nimic altceva.

— Vorbind în general, nu, consimți vocea.

Wilf râse.

— Bineînțeles că nu, spuse. Şi nici noi, nu? Nu vor mai fi alte semnale care se vor rătăci în restul galaxiei. Şi imediat ce noi, ceilalți, ne vom stoca tehnic, şi Pământul va tăcea.

MARI DESCOPERIRI NERAPORTATE

NR. 163

MIKE RESNICK

Traducere de Magda Xenofont

MIKE RESNICK este unul dintre cei mai prolifici autori de literatură ştiinţifico-fantastică. A câştigat cinci premii Hugo, iar actualmente ocupă locul întâi în topul Locus al celor mai premiaţi autori de proză scurtă de ficţiune şi locul patru în topul autorilor de SF din toate timpurile, la toate categoriile de ficţiune. Locuieşte în Cincinatti, Ohio, iar online poate fi găsit la adresa http://mikeresnick.com.

Când echipa din statul Iowa (sau era Nebraska, oare?) a adus dovada clară că plantele pot simţi durere, vestea a ţinut titlurile ziarelor nu numai din ziua respectivă, ci multe luni de atunci încolo. Milioane de oameni au devenit vegetarieni tocmai din cauza faptului că nu doreau ca animalele să fie ucise numai pentru a le umple lor stomacul,

pentru ca brusc să descopere că ceea ce mâncau putea simți durere.

Mie mi se părea fascinant. De aceea mi-am schimbat specializarea şi m-am orientat către botanică – nu puteam să nu mă întreb: dacă plantele pot simți, ce altceva mai pot face? Cum ar fi, de exemplu, să poată gândi?

Desigur, gândirea în sine este o preocupare fără viitor, mai ales atunci când eşti fixat asupra unei idei, cu excepția cazului în care-ți comunici gândurile, de aceea m-am hotărât să mă specializez în acest domeniu. E bine că am ştiut cum să obțin subvențiile de la guvern, pentru că mi-am petrecut primii paisprezece ani după ce mi-am luat doctoratul făcând experimente fără urmă de succes.

Le vorbeam. Le puneam muzică. Scriam mesaje în toate limbajele posibile şi le arătam. Am adus chiar profesori care vorbeau limbi moarte. Toate acestea, fără niciun rezultat.

Descurajant – sau, mă rog, nu prea încurajator – am adus mediumuri pentru a vedea dacă nu pot stabili un soi de legătură cu oricare dintre plantele din laboratorul meu. Nici de data asta nu am avut noroc.

Am pus albine şi fluturi în cuşti transparente, explicându-le plantelor că, dacă vor să se reproducă, nu trebuie decât să-mi spună. Eu voi elibera insectele, iar procesul de regenerare se va derula. Nimic.

În final, le-am conectat la computere, maşini cu inteligență excepțională care puteau traduce orice semnal – indiferent cât de scurt, empiric, firav, extraterestru – într-o comunicare inteligibilă. Şi tot ce am obținut a fost linişte.

Îmi amintesc momentul de cotitură. Tocmai o întâlnisem – şi devenisem admirator înfocat – pe Bubbles La Tour, dansatoare excepțională care, în ciuda onorariului, putea cu greu fi numită stripteusă doar pentru că îşi începuse cariera dezbrăcându-se (după aceea dansul a devenit plin de energie). M-am îndreptat spre una dintre margaretele-hibrid din laborator şi am început să-i smulg petalele una câte una murmurând:

— Mă iubeşte... nu mă iubeşte... mă iubeşte...

— Au! rosti o voce bizară.

M-am uitat prin laborator, dar n-am zărit pe nimeni.

După o clipă am hotărât că totul se petrecuse în imaginația mea şi am mai smuls o petală.

— La naiba, chiar doare! spuse vocea din nou. Ce ți-am făcut?

— Scuze? am spus uitându-mă în jur şi încercând să reperez vorbitorul.

— Să îmi ceri scuze e bine şi frumos, vorbi din nou vocea, dar mă despoi. Ce urmează, să-mi scoți măruntaiele?

— Cine a spus asta? am cerut eu explicații.

— Dar ale cui membre le-ai smuls? replică vocea.

M-am holbat la margaretă şi am observat că era conectată încă la computer. Făcusem ultimul experiment cu două zile în urmă şi uitasem s-o deconectez.

— Tu? întrebai aplecându-mă spre ea.

— Da, eu, vorbi floarea. Şi spală-te pe dinți dacă intenționezi să mai stai aşa aproape de mine. Se presupune că trăiesc într-un univers încărcat de miresme.

— Poți vorbi! am exclamat incitat şi apoi am repetat: Poți vorbi!

— Vai, ce observație uluitoare, spuse margareta. Cred că ai fost cel mai deştept din clasa ta.

— Nu e nevoie să fii sarcastică, am răspuns.

— Nu e nevoie nici să fii sadic, dar tu ai continuat să-mi smulgi membrele.

— Petalele, o corectai eu.

— Pură semantică, îmi răspunse margareta.

— Ei bine, acum ştiu că poți vorbi şi îți promit că nu voi mai face niciodată asta.

— Nu vreau să par nepoliticoasă, dar de când ştiai că pot simți durerea?

— Dar te-am făcut să vorbeşti, nu? am spus defensiv.

— Prin urmare, atunci când soția ta este supărată pe tine şi nu-ți vorbeşte îi smulgi brațele şi picioarele?

— Niciodată, am admis.

— Vezi? Ce-ți spuneam?

— Uite, îți cer scuze, bine? am spus. Este un punct de cotitură în întreaga istorie a omenirii. Ar trebui să sărbătorim!

— Uite că nu-i un punct de cotitură în istoria speciei margaretelor, replică floarea. Cred că eşti arogant, egoist şi un partener de conversaţie plictisitor. Mi-a ajuns pentru totdeauna comunicarea cu fiinţele umane şi mă voi întoarce în pace şi linişte la contemplarea ombilicului meu.

— Dar tu nu ai ombilic, am subliniat.

— Am descris conceptul în termeni pe care să-i înţelegi, ceea ce se pare că a fost o pierdere de timp. Şi acum te rog să pleci.

I-am mai vorbit încă vreo jumătate de oră, dar nu am putut obţine nicio reacţie. Am considerat că trebuie să îi sun pe doctorii DiChario şi Gormley, dar m-am gândit serios şi am hotărât că, dacă margareta îşi ţinea promisiunea şi nu le vorbea, ei ar fi crezut despre mine fie că sunt nebun, fie mincinos (ori ambele). Şi chiar dacă le-ar fi vorbit, aceştia ar fi aplicat pentru subvenţiile din care trăiam eu şi, cu cărţile lor de vizită impresionante, sigur le-ar fi obţinut în detrimentul meu, iar eu aş fi fost eliminat şi ar fi trebuit să găsesc alt mod (mult mai dificil) de a-mi câştiga existenţa. Dacă aş încercat să-mi fac publice descoperirile, iar margareta ar fi dus vorba despre mine în tot neamul ei, nu aş fi fost capabil să-mi demonstrez teoriile şi aş fi devenit bătaia de joc a târgului. Şi dacă celelalte flori ar fi fost la fel de capricioase şi nesuferite ca margareta, de ce ar fi vrut cineva să comunice cu ele, de fapt?

Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât eram mai convins că nimic este uneori cel mai bun lucru de făcut.

Am deconectat cu grijă floarea de la computer.

Mai târziu, mă surprindeam gândindu-mă uneori la Bubbles La Tour, iar mintea îmi zbura la floare.

— Mă iubeşte, intonam visător, nu mă iubeşte...

SĂ TE SIMȚI RESPINS

ALASTAIR REYNOLDS

Traducere de Magda Xenofont

ALASTAIR REYNOLDS şi-a petrecut adolescența în Țara Galilor şi Cornwall, iar apoi a urmat cursurile universității din Newcastle, unde a studiat fizica şi astronomia. După obținerea doctoratului la Universitatea St Andrews din Scoția, s-a mutat în Nordwijk, Olanda, unde a lucrat la Agenția Spațială Europeană până în anul 2004, când s-a hotărât să devină scriitor cu normă întreagă. Reynolds a vândut prima sa povestire SF în anul 1990. De atunci, a publicat mai mult de douăzeci de povestiri şi şase romane. Locuieşte încă în Olanda.

Recenzie a lucrării *„Analiza semnalelor gravitaționale emise de recent descoperita civilizație Kardashev II, din galaxia Sombrero: Partea I de Whimbrel şi alții”*, dată spre publicare *Jurnalului de Studii Xenoastronomice*.

Autorii prezintă o analiză a semnalelor gravitaționale de origine inteligentă emise din galaxia Sombrero şi detectate în baza de date publică din Rețeaua imagistică de exoastronomie la nivel de sistem (System-Wide Imaging Network for Exoastronomy – SWINE). Cultura transmițătoare, care nu a constituit subiectul unei lucrări anterioare, se dovedeşte a fi o civilizație de tip II în schema Kardashev, prin aceasta înțelegându-se că dispune de mijloacele necesare pentru captarea întregii emisii de energie a stelei lor. Această clasificare este făcută, pe de o parte, pe baza puterii semnalului SWINE (care, în sine, implică existența unor competențe de bază în gestiunea stelară) şi, pe de altă parte, luând în considerare informația culturală încorporată în datele avute la dispoziție. Această evaluare este probabil corectă, dar, dată fiind probabilitatea ca civilizațiile I şi III să le imite pe cele de tip II din rațiuni proprii (vezi, de exemplu, Chukar Francolin şi Dickcissel, 2051), ar fi indicate măsuri sporite de precauție.

Specia pare să-şi aibă originea pe o planetă cu relief stâncos, de dimensiunea lui Marte, şi să urmeze un traseu evolutiv ce poate fi aproximat prin treapta cea mai înaltă a modelului în trei parametri al lui Bataleur şi Becard (2049). În forma lor nemodificată, membrii adulți ai acestei specii sunt hexapode cu înălțimea de trei metri, al căror aparat respirator funcționează cu oxigen, şi cu un sistem

reproducător ce are la bază ADN-ul. Specia dispune de un sistem nervos central bine dezvoltat, cu o simetrie marcantă a emisferelor.

Autorii utilizează instrumente şi metode-standard de analiză pentru a extrage informația culturală din semnalul interceptat. Dată fiind absența oricărui element inovator în abordarea lor, spațiul pe care autorii îl dedică discutării procesului este descumpănitor. Ar fi fost mult mai indicat să se facă trimitere la una dintre lucrările pe aceeaşi temă publicate în reviste, cum ar fi analiza cuprinzătoare a metodelor de analiză furnizate în [nemenționat].

Autorii trec apoi la partea principală a lucrării lor: o analiză extensivă a conținutului de informație al mesajului decodificat. Ei fac un rezumat al naturii civilizației transmițătoare, al fiziologiei şi fondului evolutiv al locuitorilor, tehnologiei şi culturii lor. Deşi în mare parte satisfăcătoare prin detalii, această secțiune suferă prin lungime. De exemplu, autorii zăbovesc asupra metodelor de construcție utilizate în sfera Dyson, pe care extratereştrii au edificat-o în jurul stelei lor, în ciuda faptului că metode similare de demontare, fabricare şi control al gravității au fost utilizate la scară largă de către cel puțin alte 138 de culturi Kardashev II (vezi, de exemplu, Takahe şi Smew, 2045). În chiar prima propoziție a subsecțiunii 3.2, autorii susțin că nu există „nimic inovator cu privire la metodele de construcție”, înainte de a se angrena, totuşi, într-o descriere detaliată a aceloraşi metode. Sunt de acord cu prima afirmație.

Ei încheie această secțiune prin prezentarea, în formă de extras, a unor imagini şi texte apreciate a fi de mare importanță în cultura respectivă. Asta include optsprezece „strofe” dintr-un poem epic mai lung, scris pentru

comemorarea prăbuşirii unei părţi din regiunea polară a sferei Dyson, în urmă cu aproximativ 1,2 milioane de ani, un accident soldat cu moartea a ~5,6X1012 de fiinţe dotate cu simţuri. Nu este clar câştigul în termeni ştiinţifici al lucrării prin includerea acestui material, impresionant, fără îndoială, dar întru câtva obositor.

Autorii îşi încheie lucrarea trecând la o analiză generală a importanţei civilizaţiei nou-descoperite în comparaţie cu alte specii de extratereştri inteligenţi. Aici, autorii pun accent excesiv (în opinia mea) pe locul ocupat de civilizaţia lor în „diagrama culturală H-R" (Wonga şi Grebe, 2044), în care capacitatea totală de informaţie a unei culturi transmiţătoare, măsurată în biţi, este reprezentată grafic prin comparaţia cu timpul de trecere a luminii în secunde-lumină prin întregul spaţiu colonizat. Pe baza figurii 8, autorii susţin că civilizaţia descoperită se situează mult la dreapta „ramurii asimptotice a singularităţii", ceea ce sugerează că această cultură a evitat singularitatea în ciuda ocupării volumului total de şaptezeci şi două de mii de secunde-lumină în diametru. Dacă teoria se verifică, asta ar extinde numărul culturilor care au evitat prăbuşirea la opt.

Totuşi, dovada este mult mai puţin convingătoare decât pretind autorii. Examinarea atentă a eşantionului statistic arată că acesta a fost extras din catalogul Gonolek Trei, cunoscut ca fiind afectat de serioase erori de eşantionare. Inspecţia vizuală sugerează că o probă mult mai de încredere – cum ar fi [nemenţionat] – fie va aduce civilizaţia pe linia ramurii singularităţii, fie va releva faptul că nu este decât o altă observaţie oarecare.

Pe scurt, deşi noua civilizaţie furnizează, fără îndoială, un nou punct de referinţă, încă nu sunt convins că merită să-i fie dedicată o întreagă lucrare şi, cu siguranţă, nu o

adevărată saga, aşa cum se gândesc autorii. Mulțumită torentului de date furnizate de SWINE şi a planificatei Zone de Gravitate Revoltător de Largă (Obscenely Large Gravity Array – OLGA), ne îndreptăm cu viteză spre epoca xenoastronomiei statistice – una în care studiul civilizațiilor extraterestre în mod individual are mult mai puțin de oferit decât o abordare globală, bazată pe sondaj. Ar fi, prin urmare, indicat pentru autori să aştepte până când arhivele vor conține investigații asupra a mai mult de douăsprezece culturi, şi apoi să adune rezultatele într-o singură lucrare. În caz contrar, mă tem că vor fi expuşi acuzațiilor de [nemenționat] pe [nemenționat].

Alte chestiuni:

Fig. 6 a fost incorect etichetată (Vezi Fig. 5)

Acest text a fost extras din Versiunea de Protecție a Anonimatului Semantic 5.1 – este posibil ca anumiți markeri stilistici şi culturali să fi fost modificați sau eliminați. Nu este garantată lizibilitatea completă.

PROCESUL LUI JEREMY OWENS

PETER ROBERTS

Traducere de Magda Xenofont

PETER ROBERTS a absolvit cursurile Universității Pittsburg, fiind licențiat în matematică. Deşi de formație poet, a făcut o pasiune pentru SF. Locuieşte actualmente în Mansfield, Ohio.

Umanul Jeremy Owens stătea singur la masa rezervată reclamanților. Fusese refuzat categoric de toți avocații pe care-i contactase în scopul reprezentării sale la proces; unii chiar i-au râs în față. Ridiculizarea la care fusese supus nu a făcut decât să-i sporească determinarea de a dovedi că el era singurul, adevăratul Jeremy Owens.

Judecătorul îşi făcu apariția în sala de şedință, se îndreptă spre tribună şi făcu conexiunile necesare. Toată lumea se uita la reclamant. Aerul era încărcat de electricitate – sau poate era doar ozonul generat de personajele sus-puse ce veniseră să asiste la un proces important.

Umanul Jeremy Owens era, ca de obicei, foarte încrezător. La început îşi făcuse griji că nu va avea parte de un proces cinstit – toți judecătorii erau, bineînțeles, îmbunătățiți. (Cine şi-ar dori ca justiția să fie servită de simple minți umane, atât de uşor de înşelat, atât de slabe în gândire şi judecată?) Dar realiză că rezultatul acestui proces depindea exclusiv de

cât de întemeiată era cererea sa. Ştia că are dreptate; cum ar fi putut să dea greş?

— Solicit curţii să mediteze la ceea ce înseamnă să fii o fiinţă umană, o persoană, începu el. Nu este o problemă de genetică sau fiziologie, definită de legislaţie sau de filozofia exaltată. Mai degrabă, însuşirea de a fi o persoană poate fi definită ca sumă a tuturor amintirilor, experienţelor, gândurilor, convingerilor şi sentimentelor acumulate într-o existenţă. Am trecut prin toate evenimentele din viaţa mea, ceea ce nu se poate spune despre pârât. Numai eu mi-am trăit copilăria, anii de şcoală şi am trecut prin toate schimbările emoţionale şi fizice pe care le presupune maturizarea. Numai eu am simţit deruta şi emoţiile primei iubiri şi trauma despărţirii. Numai eu am suferit în urma accidentului la schi, când, căzând de pe o stâncă, am fost atât de aproape de moarte. Şi numai eu am dreptul la identitatea mea, numai eu sunt îndreptăţit să fiu numit persoană. Eu sunt singurul Jeremy Owens.

Răspunsul cyborgului Jeremy Owens a fost imediat – şi devastator.

— Şi eu am experimentat acea cădere îngrozitoare şi toate evenimentele şi emoţiile de la începutul vieţii mele tumultuoase, căci toate amintirile şi modelele de gândire acumulate de acest apendice al meu ce se găseşte la masa reclamantului au fost încărcate şi păstrate – ca să nu spun preţuite şi învăţate – în memoria mea excelentă. Dacă amintirile şi experienţele pot constitui baza identităţii, atunci cu siguranţă eu sunt posesorul însuşirii de a fi o persoană, pe care o revendici a fi în mod singular a ta. Îmi amintesc tot ce-ţi aminteşti şi tu, plus multe din cele pe care le-ai uitat şi cu mult mai multe detalii decât tine. Amintirile

tale sunt incomplete, parțiale, de multe ori degradate sau false. Ale mele sunt complete, detaliate, sigure şi adevărate.

Cine este mai mult şi mai adevărat Jeremy Owens? Tu, cu amintirile tale vagi, estompate, incomplete? Sau eu, care posed o memorie fără cusur? Eşti o nălucă, o palidă reflexie a unei sume de experiențe ce-l alcătuiesc pe adevăratul Jeremy Owens. Eşti doar o rămăşiță abandonată, care nu are mai mult dreptul la existență, la identitate decât degetul pe care l-am amputat în tinerețe.

— Dar eu am fost dintotdeauna Jeremy Owens, nu tu!

— Au existat o continuitate şi o traiectorie de la naşterea mea – care a produs partea din mine ce stă acum în fața instanței la masa reclamantului – până în ziua de astăzi. Reclamantul nu mai este parte din această traiectorie şi, dacă instanța îl va recunoaşte ca fiind Jeremy Owens, continuitatea existenței celui adevărat va fi întreruptă, ştirbită, el însuşi va fi mai puțin decât a devenit, decât este capabil să fie.

Atunci când un şarpe se leapădă de pielea sa, putem spune că aceasta a fost parte din ființa sa mai mult timp decât pielea nouă, dar ea nu poate fi şarpele însuşi. Lepădarea vechii piei îi permite şarpelui să crească, să devină mai mult decât dacă ar fi păstrat-o, fiind limitat de ea. Reclamantul este, în acest caz, nimic altceva decât o veche piele, o povară abandonată, ce nu mai constituie o parte a ființei lui Jeremy Owens. Declararea sa ca fiind o parte a lui Jeremy Owens i-ar ştirbi ființa şi l-ar constrânge pe cel adevărat, împiedicându-l să-şi atingă potențialul complet. Desigur, instanța nu va permite luarea unei decizii în ciuda justiției. Pretenția reclamantului de a fi recunoscut ca o parte a lui Jeremy Owens, ca să nu mai vorbim de faptul că doreşte

declararea sa ca fiind însuşi Jeremy Owens, este doar o mascaradă. Prin urmare, sunt încrezător că instanța va emite o hotărâre în favoarea noastră.

Jeremy Owens – cel uman – stătea imobil şi uluit. Nimic din ce ar mai fi putut spune nu-i venea în minte.

Judecătorul pronunță verdictul.

— Instanța consideră argumentele pârâtului a fi convingătoare, iar pe cele ale reclamantului fără fundament. Prin urmare, ne pronunțăm în favoarea pârâtului. Mai mult, pentru că ar fi de neconceput ca un component abandonat (şi posibil defectuos) al lui Jeremy Owens să hoinărească pe străzi revendicând identitatea, drepturile şi privilegiile cuvenite celui adevărat, instanța interzice reclamantului dreptul la a pretinde că este Jeremy Owens, la utilizarea în orice fel a numelui cu referire la persoana sa, la a pretinde că există o relație între el şi adevăratul Jeremy Owens, la a pretinde drepturi sau privilegii cuvenite lui Jeremy Ovens cel adevărat. Instanța notează, de asemenea, că are serioase rezerve în ceea ce priveşte calitatea de persoană a reclamantului sau că acesta posedă drepturile legale specifice persoanei. Totuşi, pentru că instanța nu a ascultat încă argumente referitoare la acest aspect, nu se cuvine să emitem o hotărâre.

Uluită şi devastată, rămăşița umană rămasă fără nume a lui Jeremy Owens stătu o lungă perioadă de timp fără să se mişte. Fu ajutat să iasă din clădire de către un funcționar amabil, care nu arăta a fi altceva decât un scaun cu rotile performant. Jeremy îi fu recunoscător pentru ajutor.

PROMETEU, ÎN SFÂRŞIT, ELIBERAT

KIM STANLEY ROBINSON

Traducere de Magda Xenofont

KIM STANLEY ROBINSON a obținut un doctorat în limba engleză la Universitatea California, San Diego, fiind specializat în romanele lui Philip K. Dick. A devenit celebru datorită trilogiei premiate *Mars* (atât *Blue Mars*, cât şi *Red Mars* au câştigat Premiul Hugo). Pasiunea sa pentru realismul literar şi pentru problemele de ecologie a dus la crearea romanelor *Forty Signs* şi *Fifty Degrees*, care descurcă ițele birocrației ştiințifice şi abordează teme ştiințifico-fantastice. Locuieşte în Davis, California.

Vă rugăm să ataşați aici raportul dumneavoastră.

Acest roman susține că ştiința este un permanent experiment protopolitic de natură utopică, teoretizat în acest fel fără a avea argumente şi lipsit de paradigma conform căreia exercitatea puterii în relațiile umane este egală cu

capacitatea reală de producție și cu importanța hotărâtoare a menținerii vieții. La început, cercetătorii sunt marginalizați în procesul de luare a deciziilor macro, într-o poveste (scrisă în stilul unui thriller din Războiul Rece) în care agenții sechestrează știința convingându-i pe Truman și pe alții că abilitatea metastazică de a crea, în timpul războiului, tehnologii esențiale pentru obținerea victoriei (radarul, penicilina, bomba atomică etc.) ar putea constitui, după terminarea acestuia, o amenințare asupra controlului civil-corporatist al societății.

Oamenii de știință, ulterior nefuncționali în ceea ce privește investiția profitabilă și alocarea deciziilor, vor produce bunuri și vor furniza servicii nefiind conștienți de ei înșiși ca grup sau ca indivizi și fiind dispuși să lucreze în actualul sistem ierarhic elitist nesustenabil pentru 100000 ± 50000 dolari anual, plus pensie, opțiunea de a deveni acționari și ținerea unui număr redus de cursuri (acest capitol este creat sub forma unui roman cu zombi, foarte amuzant).

Apoi populația umană, înmulțită în mod științific, depășește catastrofal capacitatea planetei. Oamenii de știință, în organizațiile lor lipsite de forță, ineficiente în luarea unor decizii, concluzionează că schimbarea climatică inițiată antropogenic și dispariția în masă asociată ei amenință probabil sănătatea descendenților și, prin urmare, curba evolutivă a cercetătorilor înșiși. Adormiții se trezesc.

Între timp, o parte din umanitate întocmește o analiză cost–beneficii comparând cei cincisprezece ani necesari pentru învățarea unei științe cu a spune „Cred” și, prin intermediul unei acțiuni politice de grup, controlează mai multe calorii pe cap de locuitor decât oamenii de știință, de asemenea au un control mai riguros asupra fondurilor și mai mulți descendenți. Mulți concluzionează că parazitismul bazat pe

credință, în detrimentul ştiinței, este mai puțin costisitor pentru individ, deci se adaptează mai uşor. (Vampirii trăiesc de pe urma acelor zombi, se agită arme, au loc vânători de noapte: romanul devine prevestitor de rău în acest punct.)

Apoi, la o conferință de modelaj se iscă o discuție despre regula lui Hamilton, care susține că altruismul înfloreşte atunci când costul persoanei altruiste, C, este mai mic decât beneficiile de ordin emoțional, B, obținute prin ajutorul dat unei alte persoane înrudite prin r, unde r este calculat ca proporție a genelor pe care aceşti doi indivizi le impart prin originea comună (Hrdy, 1999): $C \leq Br$.

Un genetician prezent la conferință subliniază faptul că, de vreme ce 60 la sută din genele ființelor umane se regăsesc la muşte şi toate eucariotele au în comun 938 de gene de bază, r este probabil întotdeauna mult mai mare decât cel calculat până acum. Un ecologist menționează articolul faimos din revista *Nature* în care beneficiile furnizate de biosferă ființelor umane sunt estimate la 33 trilioane de dolari pe an [R. Costanza şi alții, *Nature* nr. 387, 1997, paginile 253-60]. Un economist sugerează că întregul cost cu oamenii de ştiință care vor să mențină aceste beneficii poate fi conceptualizat în forma unui fond mutual de acoperire, cu investiția inițială stabilită, de dragul discuției, la o mie de dolari pentru fiecare cercetător.

Partea comică intervine când, în vreme ce „artiştii" dezbat rezultatele, un biolog subliniază că beneficiile vieții pentru fiecare organism viu pot fi în mod justificat definite ca fiind infinite şi astfel se modifică rezultatul ecuației (se aud țipete, cârciuma se vandalizează în stilul Vestului Sălbatic).

Participanții la conferință concluzionează că altruismul este probabil garantat şi se stabileşte fondul de acoperire

(cititorii care doresc să preinvestească sunt direcționați către un site: www.sciencemutual.net). Oamenii de știință prezenți votează apoi pentru alegerea unui consiliu de conducere și pentru crearea unei constituții pe care să o adopte toate guvernele, a unui institut de cercetare a politicilor, însărcinat cu formarea unei platforme politice, și a unei firme de lobby. Toate organizațiile științifice sunt îndemnate să participe la fond. Echipa juridică a fondului merge la Curtea Mondială în scopul solicitării despăgubirilor pentru daunele viitoare aduse biosferei, care vor fi virate de către cei care le cauzează și de guvernele care permit producerea lor.

Au loc multe alte ședințe, explicând, fără îndoială, concentrarea în acest capitol a celor mai multe scene de sex din tot romanul. Autorul pare familiarizat cu literatura de calitate îndoielnică și poate chiar prea pasionat de ea. Se fac eforturi susținute pentru a maximiza succesul în reproducere repurtat în Davos, Santa Fe, Las Vegas etc.

Stilul romanului se transformă într-un amalgam de thriller polițist și fantasy în genul lui J.R.R. Tolkien, pe măsură ce oamenii de știință preiau puterea din mâinile elitei globale corporatiste militar-industriale. O opacitate strategică, atotcuprinzătoare, ascunde mecanismul ce ne-ar permite să funcționăm în lumea reală, iar această opacitate a creat, printr-o sintaxă complicată, fraze sărace în conținut semantic („cascadă de informații”), în special cadrele pline de acțiune (personajul aleargă pe străzi cu părul în flăcări), urmăririle cu mașini și reinvocarea Numerelor Foarte Mari – în acest caz activele potențiale ale Fondului Mutual, în cazul în care Curtea Mondială emite un aviz pozitiv – după care, acțiunea capitolului următor (cu un număr de telefon gratuit ca motto) se desfășoară într-un nou spațiu utopic,

părându-le plauzibil celor ancorați încă într-o credință voluntară de tip coleridgean.

Ritmul narațiunii devine alert. Fondul mutual îşi asigură învingători în alegerile de pretutindeni. Fondul de acoperire continuă să crească. Organizațiile ştiințifice formează o supraorganizație internațională. Peste tot pot fi văzute elicoptere negre. Întreaga populație decide să urmeze noile reguli ştiințifice indicând faptul că apropierea de nivelul maxim al capacității reproductive se realizează cu atât mai bine cu cât comportamentul se conformează mai mult normelor paleolitice, acesta fiind modul de viață care a dus la triplarea dimensiunii creierului uman în numai 1,2 milioane de ani. Asimilarea în masă a acestui model comportamental, augmentată printr-o tehnologie corespunzătoare (în special stomatologia) reduce consistent cererea globală de resurse, în ciuda valului demografic ce tinde spre cifra vârfului prezis de Națiunile Unite, de zece miliarde de locuitori. Se obține o reacție pozitivă şi rațională la bunăstarea universală maximizată (romanul se încheie previzibil, dans, muzică, reproducere; toate organismele terestre trăiesc fericite până la adânci bătrâneți).

Aşteptăm recomandarea dumneavoastră.

Cititorul recomandă acceptarea spre publicare, dar sugerează ca opacitatea strategică a textului să fie redusă la trei secunde de arc sau mai puțin. Editorul ar trebui să ia măsurile necesare pentru rezervarea domeniului sciencemutual.com (de asemenea, mai multe urmăriri cu maşini).

ÎNFIORĂTORUL NIMIC

JUSTINA ROBSON

Traducere de Magda Xenofont

JUSTINA ROBSON s-a născut în Leeds, Yorkshire, Anglia, unde locuieşte actualmente. A studiat filozofia şi lingvistica la Universitatea York şi a avut o multitudine de locuri de muncă înainte de a deveni scriitoare cu normă întreagă. Prima sa povestire a fost publicată în 1994, dar a devenit foarte cunoscută ca romancieră şi întreaga critică o apreciază ca fiind una dintre reprezentantele de frunte ale ramurii hard science fiction din literatura engleză contemporană. Adresa ei de internet este: www.justinarobson.co.uk.

Călătorim către o navă spațială cu laterale deschise. E doar un schelet al unei nave. Un şasiu cu profile din carbon ce ancorează încărcătura de motoare. Transportă sute de mii de soldați cu Armuri. Unii lucrează. Alții dorm în şiruri ordonate, ataşați magnetic la clemele de pe părțile laterale ale navei. Nu este nevoie să ne mişcăm. Şi unde ne-am duce? Discutăm un pic, ca nişte vechi prieteni, şi ne sprijinim unul de altul ca nişte coloane prăbuşite. Ne întoarcem fețele către vântul solar când suntem treji. Ne place lumina. Ne încarcă sistemele electrice.

Desfac carcasa ultrauşoară a unui vehicul spaţial Mess, înainte de a-l trimite pentru aruncarea peste bord. Camarazii mei aduc un altul în locul lui şi aşteaptă să se alimenteze. Vom fi primii, pentru că am înlocuit vehiculul, dar ce a rămas din el este rezervat morţilor. Cisterna plină se apropie, iar eu îmi conectez furtunul şi încep să beau.

În partea din faţă a navei, în locul unui vârf conic, morţii sunt stivuiţi în casete funerare ordonate, drepte. Au fost aşezaţi acolo la sfârşitul ultimei bătălii. Privesc morţii şi îl văd pe unul dintre ei, din partea din spate a coloanei, deconectându-se. Se mişcă cu paşi mici, foarte atent.

Suntem cu toţii conectaţi, dar pe acesta nu-l pot auzi.

Prin masca distrusă observ că gura soldatului e blocată de o piesă metalică din corpul său. Pe când trăia era Mut, unul dintre nodurile mele de comunicare, portdrapelul meu. Fruntea sa e un câmp în nuanţe ocru de oase umane, iar ochii săi veşnic deschişi, lipsiţi de pleoape, sunt de albastrul cerului terestru. Părţi din armura sa sunt distruse, dar se ventilează şi îşi hrăneşte trupul.

Nu ştiam că pot funcţiona fără gazda mea umană până când l-am văzut. Sunt bucuroasă. Am nevoie de toţi soldaţii mei. Sunt speriată. Ce se va întâmpla cu mine?

Se apropie. Oasele i se ivesc prin găuri, risipindu-se în spaţiu. În ciuda faptului că legăturile lui neuronale s-au refăcut suficient pentru a permite comunicarea şi funcţionarea eficientă a ceea ce rămăsese din trupul şi mintea sa, nu se întorsese la unitate. Asta se întâmplă cu toţi morţii. Nu ştiu de ce.

Se îndreaptă către mine, furişându-se, găseşte un post liber şi se agaţă de vehicul, în faţa mea. Se mişcă încet, face

conexiunea şi începe să se alimenteze. Priveşte prin mine. Ochii săi nu reflectă Soarele. Au fost reconstruiți pentru a rezista la vacuum şi nu sunt strălucitori.

Emit sunetul pentru comunicare. Vreau să-i prind mâna şi să-i adresez întrebarea care stă pe buzele tuturor, implorând răspuns – cum te cheamă?

Dacă ar fi fost unul dintre vii, ştiu ce mi-ar fi răspuns.

Soldat Diego Arroyo Lopez.

Pentru că ăsta-i numele meu, deşi odată aveam altul.

Asta-i ce au spus toți timp de patruzeci şi opt de zile, zece ore, cinci minute şi jumătate, de când ultima bombă EMP a fost detonată. A fost aproape de noi, dar nu ne-a distrus. Am reuşit să eliminăm cu succes ținta primară. Şi trăim.

Dar acest soldat este mort.

M-am alimentat cu douăzeci de litri. Mă deconectez de la Mess şi ataşez una dintre conducte pentru a alimenta restul morților. Mă dau la o parte. Unitatea fără nume mă supraveghează. Expresia sa nu se schimbă.

Emit sunetul din nou şi aud ecoul propriului semnal în mințile tuturor soldaților mei; radarul unui submarin pierdut. Cum te cheamă?

Ochi Albaştri vorbeşte în codul maşinii. Nu traduce în engleză sau în alt limbaj omenesc, dar îl auzim cu toții îndată şi îi cunoaştem sensul. Unitatea vorbeşte în simbolul setului gol, Φ, dar lumina din interiorul lui este roşie, anulându-l. Nimic. Sunt eu.

E Armura însăşi? Cu toţii deodată, fiecare unitate, fiecare bărbat şi femeie, orice conectat din armata noastră. O, căpitane, o, căpitane, comandantul meu, trupul meu, soldaţii mei, planul meu, cel adevărat!

El/eu suntem nesiguri. Ne este frică. Nu mai e nimic de care să ne ancorăm.

Ochii mi se umplu de lacrimi şi Armura îi reciclează.

— Soldat Lopez, vorbeşte Ochi Albaştri. Armura priveşte prin el, la noi şi înapoi la ea însăşi. Suntem un circuit închis.

— Sunt soldatul Diego Arroyo Lopez, spune el.

Nu mă pot vedea în ochii săi lipsiţi de strălucire.

— Sunt soldatul Diego Arroyo Lopez, îi răspund. Sunt plină de speranţă.

— Tu eşti soldatul Nancy Johnson, îmi spune în replică.

Da. Sunt.

— Experimentul s-a încheiat, îl aud pe soldatul Lopez, care e şi Armura, vorbind într-un limbaj pe care-l înţelegem cu toţii, pentru că suntem unul.

— Identitatea unităţii individuale a fost temporar restabilită.

Mai târziu, unităţile viabile devin soldatul Lopez. Arată diferit, dar sunt la fel. Unităţile neviabile sunt reciclate în Mess.

Suntem supăraţi pentru că nu ne-am putut găsi drumul fără soldatul Lopez. Asta înseamnă că nici una dintre unităţi nu poate exista fără o gazdă. Singură, sunt insuficientă

pentru a exista. Dar pot fi soldatul Lopez oricând, chiar dacă sunt moartă. Mă simt bucuroasă.

CĂDEREA

BENJAMIN ROSENBAUM

Traducere de Magda Xenofont

BENJAMIN ROSENBAUM este licențiat în infomatică şi studii religioase la Universitatea Brown. Programator de formație, dar autor de SF prin pasiune – prima povestire publicată profesional a apărut în anul 2001 – Rosenbaum a fost nominalizat la premiile Hugo, Nebula şi la alte distincții de prestigiu. Locuieşte în Virginia, iar adresa sa de web este www.benjaminrosenbaum.com.

Eşti la al 236-lea nivel al străzii Kaiser, mergând pe trotuar, când o vezi.

Te apleci peste grilajul de protecție, aşteptând să o întrebi pe Derya despre un loc de muncă, privind la miriadele strălucitoare de insecte ce se arcuiesc peste jumătate din cer – zboară în sus pentru a-şi destinde nanoarcurile în lumina

stratosferică a soarelui şi apoi în jos pentru a face Frankfurtul să funcţioneze. Nu te saturi niciodată să le priveşti.

Ea e acolo, pe podul Holbeinsteg. Cineva îl agăţase acolo – o sută de metri de modernism gri şi verde de secol XX, înălţat din fluviul Main şi suspendat în aerul răcoros, la 2360 metri altitudine, între o bucată de parc păduros şi o grămadă de maşini subterane vechi. Poartă o rochie cu bretele, în stilul anilor '50, şi o pălărie cu boruri largi, şi totul arată ca un eseu închinat secolului trecut – podul auster din oţel, desenele strălucitoare din grafitti pe pereţii pasajului subteran şi ea, în rochia ei galbenă, a cărei fluturare lasă să i se vadă picioarele în timp ce urcă pe balustrada podului. O imagine a eleganţei şi a stilului din epoca banilor, violenţei şi simplităţii.

Are părul blond-roşcat, silueta filiformă, iar pielea ei e albă şi virginală ca untul proaspăt. A trecut de cealaltă parte a balustradei, stând agăţată deasupra hăului. Umbre translucide se mişcă pe trupul ei, lăsate de filamentele nanotuburilor şi neomătăsii ce conectează oraşul cu turnurile înalte de cinci kilometri, aflate în jurul său. (Un agent civic observă că priveşti insistent şi se ataşează la infospaţiul tău, şoptind statistici – *orice obiect aflat în suspensie cauzează un uragan de clasă cinci şi distrugerea a 80% din turnuri, iar populaţia Frankfurtului se situează undeva la cincizeci şi trei de milioane şi cu o vârstă medie de şaizeci şi doi de ani, cu o rată a natalităţii de 0,22, imigrarea unui număr net de jumătate de milion de indivizi pe an şi cu un drept de instalare de 311 metri cubi pe cap de locuitor* – până când îl alungi.)

O priveşti cum se apleacă spre exterior. Vântul îi ciufuleşte părul şi îi încreţeşte rochia în jurul genunchilor. Trebuie să

fie vreo turistă. Îți aduci aminte de călătoria ta la nivelurile superioare: cum te-ai aplecat peste margine înspre roiul furios de insecte, bâzâind avertizări şi împingându-te înapoi ca un milion de supraveghetori. Toată lumea încearcă măcar o dată...

Dar în cazul ăsta nu există nicio insectă vigilentă în jurul ei.

Te ții strâns de balustradă. O teamă animalică, fierbinte, îți invadează pieptul.

Se uită în sus la tine şi, peste golul de patruzeci de metri, îți aruncă un zâmbet strălucitor, impresionant.

Apoi se desprinde şi cade în abis.

Țipi.

— Ai nabii aerosurferi, spune Derya.

Păşeşte în afara trotuarului rulant, în dreptul tău. Înalt, cu nasul coroiat, spirale elegante de umflături ca nişte amintiri lăsate de variolă şi acnee formează constelații pe obrajii şi pieptul lui, iar tatuajele sclipitoare, formale, descriind diverse angajamente şi principii de viață, îi împodobesc tricepşii masivi. Ți s-a uscat gura şi simți nevoia să înghiți. Derya, dintre toți oamenii de pe planetă, să te audă țipând!

Te priveşte pe sub sprâncene.

— Se infectează cu nu ştiu de virus de fițe – le permite să păcălească sistemul oraşului de recunoaştere a persoanelor. Deci, insectele nu-i observă când sar. Uită-te!...

A trecut de piscina publică în formă de balenă de la nivelul 202, de birourile Google, dispuse într-un cerc în pantă de la

nivelul 164. La 131, chiar dedesubtul ei, este Bursa de Valori, stând atârnată invers acum, ca refugiul unui hipster.

Insectele o înconjoară, în sfârşit. Un roi argintiu fuzionează la nivelul 152, iar ea dispare în interiorul său ca bucăţile de arpagic într-un bol de supă miso. Când norul se dispersează, ea stă pe una dintre balustradele de protecţie ale Bursei de Valori. Face cu mâna, e atât de departe încât pare o furnică, apoi se strecoară printr-o fereastră de mansardă.

— Nu-i deloc distractiv, spune Derya. Irosesc resursele serviciilor de urgenţă. Efectul de undă cauzează încetinirea derulării proiectului...

— Cei care stau la mila altora generează evoluţia sistemică, te auzi spunând.

— Nu mi-i cita pe fondatori, izbucneşte Derya. Societatea Liberă e fragilă. În momentul în care suficient de mulţi oameni consideră comportamentul anticontributiv ca fiind şic, s-a terminat totul – ne întoarcem la competiţia capitalistă sau la controlul statului. Se uită insistent, până când îi întâlneşti privirea. Numai dacă vorbeşti cu oamenii ăştia – eşti atent la mine? – numai dacă vorbeşti cu ei, reputaţia ta va fi terfelită pe toate serverele majore. Nu vei mai munci, nu te vei mai distra şi vei fi părăsit de toţi prietenii din triburi. Ai înţeles?

Pălăria ei cu boruri mari încă mai plutea dusă de vânt. Insectele o rataseră. Fu spulberată între turnurile de la cincisprezece.

Sala de tranzacționare este acum goală. Sunt grămezi de bancnote aurii de euro şi mărci germane abandonate, ca movilele de omăt. Lambriuri din lemn, marmură. Linişte. Iar aerul este ciudat de curat. Îți dai seama imediat: au dispărut insectele. Oraşul nu mai are ochi sau urechi aici. Te plimbi prin camerele goale, fără insecte, călcând pe diverse lucruri.

Şi iat-o, stând în pragul unei uşi! Ochii ei, de un albastru strălucitor, radianți, zâmbetul ei sfios şi rochia galbenă ce-ți inspiră castitate, toate te fascinează.

— Vrei? te întreabă ea. Vrei să fii infectat? Vrei să zbori?

Dai din cap.

Închide ochii şi se apleacă să te sărute.

PANPSIHISMUL DEMONSTRAT

RUDY RUCKER

Traducere de Magda Xenofont

RUDY RUCKER este informatician, scriitor şi descendent direct al filozofului G.W.F. Hegel. A obținut doctoratul în matematică la Rutgers University şi a predat la diverse colegii, devenind titular la San José State

University, de unde a şi ieşit la pensie, în 2004. Este autorul a numeroase lucrări, atât ficționale, cât şi nonficționale şi fondatorul mişcării „cyberpunk”. S-a făcut cunoscut prin romanele din tetralogia *Ware*, din care primele două volume (*Software* şi *Wetware*) au câştigat Premiul Philip K. Dick. Poate fi găsit online la adresa: www.rudyrucker.com.

— Dispun de o nouă posibilitate de a afla ce gândeşti, spuse Shirley stând față în față cu colegul ei de serviciu, Rick, în cafeneaua însorită a laboratorului. Părea foarte entuziasmată, mândră de sine.

— Ai angajat un detectiv particular? replică Rick. Îți promit, Shirley, zilele astea ne vom întâlni noi. Am fost foarte ocupat, asta-i tot. Părea stingherit de asaltul colegei.

— Am inventat o nouă tehnologie, spuse Shirley. Legătura mentală. Putem să ne împărtăşim gândurile unul celuilalt în mod direct. Hai să o facem acum!

— Ei, dar atunci vei şti mult prea multe despre mine, spuse Rick încercând să împiedice conversația să devină serioasă. Un tip ca mine are mai mult farmec dacă rămâne un mister.

— Adevăratul mister este motivul pentru care nu eşti concediat, răspunse Shirley sarcastică. Recunoaşte, ai nevoie de prieteni ca mine, Rick. Şi am vorbit serios despre legătura mentală. Am reuşit să o fac cu ajutorul unei şmecherii cuantice speciale. Vor fi atâtea aplicații pentru ea!

— Cum ar fi să aflu ce crede şeful meu că mi-a cerut să fac?

— Comunicare, da. Legătura mentală va fi mult prea costisitoare pentru a înlocui telefonul mobil – cel puțin acum –, dar deschide posibilitatea de a găsi un limbaj comun cu bolnavii mintali, cu cei cu deficiențe de vorbire şi, da, cu şeful tău. Ai probleme cu sentimentele? Lasă legătura mentală să te... deviruseze!

— M-ai făcut curios, spuse Rick. Ia să vedem şmecheria cuantică.

Shirley ridică două plicuri din hârtie transparentă, fiecare conținând câte un strop de pudră neagră.

— Am nişte prieteni în divizia de hardware greu care mi-au dat cantități microscopice de perechi înlănțuite de atomi de carbon. Fiecare atom din acest plic de praf pentru legătura mentală este înlănțuit cu unul din celălalt plic. Informația furnizată de perechile de atomi este coerentă, dar inaccesibilă local – asta până când atomii vin în contact cu sistemul observatorului.

— Şi dacă tu şi cu mine suntem observatorii, asta înseamnă că mințile noastre se sincronizează, nu? spuse Rick. Şi cam ce trebuie să fac, să trag pe nas praful ăsta negru de pe masa cafenelei, sau ce?

— Dacă-l pui pe limbă este suficient, răspunse Shirley, împingând unul dintre plicuri pe blatul mesei.

— L-ai încercat până acum?

— Mai întâi l-am testat pe două maimuțe. Bonzo m-a privit ascunzând o banană după uşă, în timp ce Queenie era într-

o altă cameră. Apoi le-am dat amândurora praful negru, iar Queenie a ştiut imediat unde se afla banana.

Am încercat şi cu o persoană aflată în stare catatonică. Am înghiţit amândouă praful negru şi am reuşit să identific gândurile care o chinuiau. Am parcurs etapele foarte lent şi cred că am ajutat-o astfel.

— Ai reuşit să obţii vreun aviz medical pentru descoperirea ta? spuse Rick privind-o circumspect.

— Nu, pur şi simplu am încercat. Urăsc birocraţia. Şi acum e timpul pentru un test între colegi. Cu tine, Rick. Fiecare dintre noi înghite praful pentru legătura mentală şi notează ceea ce observă în mintea celuilalt.

— Eşti sigură că prafu' ăsta nu-i toxic? întrebă Rick, lovind uşor plicul cu unghia.

— E doar carbon, Rick. Într-o bizară stare cuantică. Haide odată, va fi distractiv! Minţile noastre vor fi una pentru cealaltă ca site-urile web – putem accesa legături şi vedea ce conţin.

— Da, cam ca arestarea mea pentru conducere sub influenţa băuturilor alcoolice, aderarea la un cult al Zilei Judecăţii de Apoi şi faptul că adorm în fiecare noapte sugându-mi degetul?

— Cred că ascunzi ceva dincolo de glumele astea, nu-i aşa, Rick? Nu-ţi fie teamă de mine. Pot să te apăr. Pot să te iau cu mine în călătoria, meteorică ce-i drept, către vârf.

Rick o studie pe Shirley timp de un minut.

— Ştii ceva? spuse în final. Dacă tot facem un test, nu ar trebui să stăm faţă în faţă. Oamenii pot afla foarte multe

numai din expresia facială a celorlalți. Arătă cu degetul spre peluza tivită cu pietre din fața cafenelei. Mă duc acolo, ca să nu mă poți vedea.

— Bună idee, aprobă Shirley. Torni carbon în palmă şi lingi. Are gust de pâine arsă.

Shirley zâmbi, urmărindu-l cu privirea pe Rick cum traversa cafeneaua. Era drăguț şi amabil. Dacă ar fi invitat-o undeva! Ei bine, cu puțin noroc, cât timp erau conectați, ar fi putut pătrunde în mintea lui şi sădi o idee obsesivă care să o aibă pe ea în centru. Acesta era, de fapt, motivul pentru care-l alesese pe Rick ca partener de legătură mentală. Pentru ea, să fim sinceri, era deja al zecelea test.

Răsturnă praful negru în palmă şi linse. Teoria ei şi testele demonstraseră că efectul legăturii mentale apărea întotdeauna în prima secundă după ingestie – nu trebuia să aştepți ca metabolismul să transporte carbonul la creier. Acesta era, în sine, un rezultat surprinzător, indicând faptul că mintea unei persoane era cumva distribuită în întreg corpul, şi nu izolată în interiorul cutiei craniene.

Închise ochii şi îl căută pe Rick. Îl vrăjea şi deveneau amanți. Da, fir-ar să fie, mintea de la celălalt capăt al legăturii nu era a lui Rick. Nu, mintea cu care se conectase nu era umană: densă, taciturnă, cristalină, calmă, frumoasă...

— Te distrezi? Era Rick, stând de partea cealaltă a mesei, nepărând deloc prietenos.

— Ce..., începu Shirley.

— Am turnat praful pe o piatră. Eşti mult prea ciudată pentru gustul meu. Trebuie să plec.

Shirley ieşi încet pe peluză şi privi la prietenoasa movilă din granit. Ce interesant să ştii că o piatră are minte! Lumea era un loc mai confortabil decât şi-ar fi imaginat vreodată. Îi va fi bine fără Rick. Avea prieteni peste tot.

ABDICAREA PAPEI MARIA A III-A

ROBERT J. SAWYER

Traducere de Magda Xenofont

ROBERT J. SAWYER locuieşte în Mississauga, Ontario. A urmat cursurile Universității Ryerson din Toronto, obținând diploma de licență în radio şi televiziune (Radio and Television Arts – RTA) în anul 1982. Sawyer a câştigat treizeci şi opt de premii naționale şi internaționale pentru ficțiune, cele mai importante fiind Premiul Nebula, obținut în anul 1995 pentru romanul *The Terminal Experiment*, Premiul Hugo, în anul 2003 pentru volumul *Hominids*, primul al trilogiei *Neanderthal Parallax*, şi premiul în memoria lui John W. Campbell, în anul 2006, pentru romanul *Mindscan*.

Vocea bubuitoare a lui Darth Vader, rămasă încă o emblemă a postului, la şase sute de ani de la întemeierea sa:

— Aici CNN.

Şi apoi prezentatorul buletinului de ştiri:

— Deschidem jurnalul cu ştirea zilei: papa Maria a III-a a abdicat în această dimineaţă. Giancarlo DiMarco, corespondentul nostru la Vatican, are detalii. Giancarlo?

— Mulţumesc, Lisa. Faptul fără precedent s-a întâmplat, într-adevăr: după 312 ani de slujire, papa Maria a III-a a renunţat la funcţia sa. În mod tradiţional, conclavul cardinalilor romano-catolici se întruneşte la optsprezece zile de la moartea papei pentru a delibera şi a alege succesorul, dar Maria – care şi-a reluat numele său mirean, Sharon Cheung – este vie şi nevătămată. De aceea, membrii conclavului s-au şi închis în Palatul Vaticanului, unde vor rămâne până când va fi ales înlocuitorul.

Deşi în ultimii trei sute de ani nu a fost ales nici un alt papă, se va utiliza aceeaşi metodă traidiţională de vot. Urmărim acum Capela Sixtină pentru a vedea fumul ce indică faptul că buletinele de vot au fost arse după un tur. Şi – Lisa, Lisa, se întâmplă chiar în acest moment! Iese fum şi – nu, poţi auzi dezamăgirea mulţimii. Este un fum negru; asta înseamnă că niciun candidat nu a reuşit să obţină majoritatea de două treimi plus unu. Dar vom urmări în continuare.

— Mulţumesc, Giancarlo. Să privim acum conferinţa de presă a papei Maria, care a avut loc mai devreme.

Cadru apropiat pe Maria, care îşi arată numai o zecime din vârsta ei de patru sute de ani.

— De când Vatican IV a reafirmat principiul infailibilității papale, spuse ea, şi de vreme ce cred că am fost timp de 216 ani în eroare, emițând bula papală care a dat instrucțiuni catolicilor să respingă dovezile celor două experimente Benmergui, mă simt nevoită să renunț...

— Este acum alături de noi în studio Joginder Singh, profesor de fizică la Universitatea din Toronto. Dr. Singh, le puteți explica telespectatorilor noştri experimentele Benmergui?

— Desigur, Lisa. Primul a demonstrat că interpretarea tranzacțională a mecanicii cuantice, propusă de John Cramer la sfârşitul secolului XX, este, în fapt, corectă.

— Iar asta înseamnă că...?

— Asta înseamnă că interpretarea prin lumi multiple este evident greşită: nu iau naştere noi universuri paralele de fiecare dată când un eveniment se derulează altfel. Este doar o repetare a realității. Singura.

— Şi experimentul al doilea al doctorului Benmergui?

— A demonstrat că actualul ciclu al creației a fost doar al şaptelea de acest fel; numai şase oscilații Big Bang/Marea Criză au precedat universul nostru actual. Efectul combinat al acestor două realități demonstrate a dus la criza de credință a papei Maria, în special pentru că s-a demonstrat existența – am putea utiliza cuvântul – lui Dumnezeu.

— Cum? Sunt sigură că telespectatorii noştri se scarpină în cap a nedumerire...

— Ei bine, vedeți, observațiile datând din secolul XX, cum că parametrii fundamentali ai universului par acordați la un

grad aproape infinit pentru a crea în mod specific un mediu favorabil vieții, ar putea fi privite doar ca un artefact statistic din cauza existenței atâtor universuri paralele contemporane şi a unei multitudini de universuri anterioare. Orice combinaţie posibilă se va dezvolta prin capriciul şansei, prin urmare, nu ar fi nimic remarcabil în existența unui univers similar celui în care existăm – unul în care forța gravitației să fie atât de mare, încât stelele şi planetele să se unească, făcând ca universul să dispară cu mult înainte ca viața să se fi dezvoltat. În mod similar, valoarea unei forțe nucleare superioare, care ține atomii laolaltă, pare bine acordată, ca şi proprietățile termale ale apei, şi aşa mai departe.

— Deci, universul nostru este cu adevărat special?

— Exact. Şi de vreme ce, aşa cum a demonstrat Katryn Benmergui, acesta este singurul univers actual şi unul dintre puținele care au existat vreodată, atunci proprietățile generatoare de viață ale constantelor fundamentale ce definesc realitatea sunt imposibil de explicat, cu excepția cazului în care vorbim despre rezultatele unei creații deliberate.

— Dar atunci de ce ar fi vrut papa Maria să demisioneze? Dacă ştiința a dovedit existența unui creator...?

Singh zâmbi.

— Aa, în mod categoric creatorul nu este Dumnezeu cel din Biblie sau Tora ori Coran. Mai degrabă e un fizician, iar noi nu suntem altceva decât experimentele sale. Ştiința nu s-a împăcat cu religia, ci a depăşit-o şi...

— Regret să vă întrerup, dr. Singh, dar reporterul nostru de la Vatican are nişte informaţii de ultimă oră. Giancarlo, ai legătura...

— Lisa, Lisa, incredibilul s-a produs! La început am crezut că sunt doar nişte turişti care ieşeau din Capela Sixtină, dar ne-am înşelat – îi recunosc pe Fontecchio şi Leopardi, precum şi pe alţi câţiva. Niciunul nu poartă robă, ci doar haine de stradă. Nu mi-am dezlipit ochii de pe capelă; nu a ieşit niciun fir de fum alb, aceasta însemnând că nu au ales noul lider al Bisericii. Şi totuşi, cardinalii părăsesc clădirea. Se îndreaptă către piaţa Sfântul Petru. Mulţimea e uluită, Lisa – nu poate însemna decât un lucru...

REÎNCĂRCĂTORUL

CATHERINE H. SHAFFER

Traducere de Magda Xenofont

CATHERINE H. SHAFFER este autoarea mai multor lucrări ştiinţifice şi a unor povestiri SF şi fantastice. Era pe cale să devină medic veterinar, dar a fost atrasă de biochimie, iar acum lucrează în industria farmaceutică. Locuieşte în Ann Arbor, Michigan. Adresa sa de web este www.catherineshaffer.com.

Reîncărcătorul meu veni chiar în ultima zi înainte de Singularitate. Aveam fluturi în stomac şi auzeam o muzică în depărtare. Apoi camioneta sa se ivi de după deal. Camioneta sa, cu lateralele vopsite în roşu şi albastru, ca o caravană ţigănească de demult. Copiii veniră într-un suflet, cu telefoanele, pod-urile cu muzică şi dispozitivele cu jocuri în mâinile micuţe. Râseră când reîncărcătorul le atinse aparatele cu acumulatorul său. De-acum o să funcţioneze o lună întreagă. O lună!

Desigur, întreaga lume se va schimba în următoarele douăzeci şi patru de ore. Ne pregăteam pentru Singularitate de atât timp, încât nici măcar nu-mi mai venea să cred că, în sfârşit, avea loc.

Funcţionarii de la Guvern veniseră cu foile lor volante. Ne-au distribuit pastile de iod, bandă izolatoare, odorizante şi alte chestii care n-aveau nicio logică. Rata progresului tehnologic va fi exponenţială, spuneau ei. Computerele, inteligenţa artificială şi dispozitivele nanoteh se vor îmbunătăţi la un moment dat, după care lumea se va schimba într-un fel imposibil de imaginat de către orice fiinţă umană. Apoi plecară.

Reîncărcătorul era diferit. Începuse să vină pe la noi când lucrurile nu mai funcţionau. Actualizările software dădeau rateuri, iar adaptoarele deveniseră uzate moral. Sau, uneori, când un bloc întreg rămânea fără energie electrică din cauza suprasolicitării, el venea, îşi parca maşina şi repornea sistemul cu ajutorul generatorului. Singularitatea necesită multă energie.

A trebuit să-mi fac vânt cu un ziar înainte de a deschide uşa de la intrare. Reîncărcătorul meu era chiar drăguţ. Am deschis uşa şi el mi-a zâmbit.

— Facem o reîncărcare, doamnă?

Am păşit în lături şi l-am lăsat să intre. Purtam bluza cu decolteu adânc, mă machiasem şi mă parfumasem. Numai pentru el. Poate eram cam nesăbuită. Aşa erau toți, în ziua aceea?

Reîncărcătorul nu era bărbatul potrivit pentru mine. Nu făcusem niciodată schimb de profile. Dar ce naiba? A doua zi poate vom călători cu o trupă de mariachi sau vom trăi sub apă şi ne vor creşte tentacule din cap. Nimeni nu ştia ce avea să se întâmple după Singularitate.

Reîncărcătorul se mişcă prin apartament, cărând cu sine acumulatorul, cu toate adaptoarele şi cablurile, atârnând de o centură pe care o avea prinsă pe şolduri. Avea părul ondulat, iar micile bucle de la ceafă mă făceau să visez cum îmi trec degetele prin ele.

Mi-a încărcat toate ziarele, revistele şi cărțile. Apoi telefonul, pagerul şi periuța de dinți. A actualizat pisica, vasul cu mâncare pentru pisici şi aspiratorul. Reîncărcătorul avea o listă cu toate dispozitivele din casă care trebuiau încărcate sau actualizate. Nici eu nu le țineam minte. Îmi amintesc de alte vremuri, când trebuia să ne încărcăm singuri totul, iar bateriile rezistau doar câteva zile sau ore, în loc de o lună întreagă. Nu era deloc confortabil. Şi mă enervam de fiecare dată când voiam să utilizez telefonul sau computerul de buzunar şi încercam să-l pornesc, moment în care vedeam afişat mesajul: *Baterie slabă. Vă rugăm închideți imediat pentru a evita pierderea de informații.*

— Cum te numeşti? l-am întrebat.

Stătea pe vine, încărcând un mic dinozaur care-mi curăța podelele. M-am aplecat pentru a-l face să privească în decolteul meu atunci când se ridica.

— Numele meu este Brian. Şi al tău? Cu siguranță se uita în decolteul meu.

— Rita.

— Bună, Rita. Îmi întâlni ochii pentru o clipă, apoi se uită din nou la dinozaur.

— Nu am adaptorul potrivit pentru dispozitivul ăsta. Trebuie să iau din camionetă un adaptor-tata mai mare. Mă întorc într-un minut.

Foarte curând, Brian termină de încărcat toate dispozitivele din casă şi era timpul să plece.

Stătea în pragul uşii, ezitant. Mi-am adunat tot curajul:

— Ai putea să mai stai?

Îmi zâmbi.

— Nu acum, spuse. Toată lumea are nevoie de încărcare pentru Singularitatea de mâine.

— Deci, nu te voi mai vedea până...?

Brian rămăsese în pragul uşii, cu soarele jucându-i în părul blond-roşcat. Îmi aruncă un zâmbet strălucitor.

— Mâine nu lucrez.

I-am întors zâmbetul:

— Perfect!

După ce plecă, m-am prăbuşit pe canapea, cu inima bătând să-mi spargă pieptul.

Ziua Singularității era o sărbătoare mondială. Toate cărțile şi ziarele mele încetaseră să funcționeze în noaptea aceea. Prăjitorul de pâine avusese un scurtcircuit de memorie şi refuza să repornească. M-am mulțumit cu un bol de cereale.

Brian a venit la mine şi ne-am dus afară. Norii transparenți pluteau pe cerul de un albastru strălucitor. Casa mea era blocată complet şi primeam mesajul că totul este uzat moral şi va fi modernizat curând. O mulțime formată din vecini derutați se deplasa haotic pe stradă.

Cineva avea un ceas şi începuse numărătoarea inversă.

Ne alăturarăm mulțimii:

— Şapte, şase, cinci, patru, trei, doi...

Brian îmi strânse mâna şi rostirăm într-un glas:

— Unu!

Urmă liniştea. După un minut lung, un copil întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

Am discutat cu Brian mai târziu. Oamenii îşi aduseseră şezlonguri şi aprindeau focul pentru grătar. Încă aşteptau să se întâmple ceva.

— Mă aşteptam ca Singularitatea să fie impresionantă, am spus şi am înfipt un jeleu într-un băț de frigărui.

Brian ridică din umeri.

— Singularitatea necesită multă energie. Îşi luă PDA-ul şi îl porni. Ecranul se lumină pentru puţin timp, apoi un mesaj apăru înainte de a se înnegri din nou: *Baterie slabă. Vă rugăm închideţi imediat pentru a evita pierderea de informaţii.*

DE LA BIROUL

LUI JARROD FOSTER

BIREN SHAH

Traducere de Magda Xenofont

BIREN SHAH s-a născut în India, dar s-a mutat în Los Angeles la vârsta de doi ani. Este licenţiat în inginerie biomedicală la University of Southern California şi a absolvit cursurile de master de la University of California, Los Angeles. Visând să ajungă întreprinzător, a devenit consultat de afaceri pe internet şi cofondator al NoCat Networks, furnizor de servicii internet WiMax deservind companiile de entertainment din zona oraşului Los Angeles. Având stabilitatea financiară asigurată de compania sa, NoCat, Shah

a căpătat, în sfârşit, curajul de a-şi urma cariera mult-visată de scriitor. „De la biroul lui Jarrod Foster” este prima sa povestire publicată. Locuieşte actualmente în Santa Monica.

Trimis: 28.05.2049 – 11:02 a.m.

De la: Jarrod Foster [jfoster@insight-market.com]

Către: Powell BioEnhancements

Subiect: Studiu de piață SGIC

Fişiere ataşate: SGIC-insight.pdf (2,75Mb)

Echipei Powell,

Studiul Insight Market Research asupra performanței Stimulatorului de Gândire prin Implantarea în Creier (SGIC) 4.0 a manifestat o pătrundere promițătoare în segmentele inițiale de piață. SGIC a reuşit o trecere de sub 4 procente printre studenți şi în mediul academic. În sectorul privat, rezultatele au fost şi mai bune. Aproape 10 procente din angajații departamentelor de cercetare şi dezvoltare din sectoarele studiate au primit SGIC sponsorizate de către angajatorii lor.

Instituțiile supuse sondajului au raportat creşteri ale productivității, timpi mai mici de vânzare, costuri de dezvoltare reduse şi proiecte paralele de dezvoltare executate de aceeaşi forță de muncă. În total, rezultatele noastre arată o creştere a productivității de 25 de procente la personalul din Cercetare şi Dezvoltare căruia i s-a implantat SGIC.

Având în vedere acest succes evident, suntem încrezători că rata de acceptare va înregistra creşteri consistente. Am inclus în raportul nostru final câteva recomandări pentru a maximiza profiturile înregistrate de Powell din vânzările viitoare.

Totuşi, am observat că şi în această etapă timpurie a adoptării dispozitivului, măsurile de securitate implementate au fost încălcate. Hackerii au dezvoltat un software ilegal care se comercializează „fără marcă înregistrată". Deşi SGIC este creat pentru a spori capacitățile de gândire ale unui individ (aşa cum sunt ele definite în teoriile moderne despre raționamentul limitat), aceste modificări sunt în general concentrate pe *reducerea* capacităților mentale.

Cel mai popular produs-pirat, numit Devo, se referă la „niveluri" de la 0 la patru, reprezentând gradul de retard al facultăților mentale. Pentru cei mai mulți subiecți, nivelul 4 este doar o scădere minoră a abilităților mentale. Nivelul 0 reprezintă o blocare completă a funcțiilor mentale superioare, de fapt o stare de comă indusă prin implant.

Devo este disponibil pentru download pe multe site-uri de internet. O acțiune în justiție împotriva sa nu va duce la eliminarea lui de pe piață, deşi probabil va reduce riscul. Un studiu de management al riscului este necesar pentru determinarea gradului de expunere al Powell. Compania ar trebui să consulte un avocat în scopul limitării răspunderii pentru orice daune sau chiar decese cauzate de utilizarea necorespunzătoare a SGIC.

Unele dintre răspunsurile cele mai ilustrative la sondaj arată capacitățile remarcabile şi imposibil de anticipat ale tehnologiei SGIC:

„Eu şi soția mea lucrăm cu normă întreagă. Avem de crescut trei copii, de mers la serviciu, de plătit facturi şi de întreținut părinți în vârstă. A devenit imposibil să găsim câteva momente pe care să le petrecem împreună, doar noi doi. Şi chiar atunci când ne facem timp, nu este uşor să uităm stresul. Viața noastră intimă a avut mult de suferit. Dar SGIC, nivelul 2, ne face să uităm de restul lumii atunci când suntem împreună. Sexul nu a mai fost atât de satisfăcător de când eram în liceu. Cred cu convingere că SGIC ne-a salvat căsnicia. Cine ştie? Poate că m-a salvat şi pe mine de un infarct prematur."

— bărbat, 36 ani

„Eu şi prietenii mei au fost la o petrecere a frăției şi unii dintre ei aveau dispozitivul [SGIC implantat]. Au început să joace un joc ciudat... cineva cu implant se leagă la ochi şi se aşază pe un scaun; muzica trebuie să fie închisă şi toată lumea să tacă din gură. Trebuie să fie linişte deplină, altfel nu funcționează atât de bine. Dar apoi îl setează la [nivelul] 1, îşi scot legăturile de la ochi şi privesc în jur. Este uimitor ce se întâmplă când oamenii ajung atât de jos! Un tip a încercat să se pupe cu prima fată pe care a văzut-o. Ea era urâtă ca naiba, iar prietena lui era chiar acolo! O fată a fugit şi s-a ascuns în toaletă țipând ceva de genul «Of, Doamne! Nu mă atinge!» până când nişte tipi au târât-o afară şi s-a terminat cu țipetele. Alt tip, e totdeauna aşa de nesimțit!, implora acum pe toată lumea să-i spună că e plăcut. E ca atunci când oamenii se îmbată rău, dar fără mizerie şi vomitat."

— femeie, 20 ani

„Fratele meu a locuit la mine de când a murit soția lui. A fost devastat, a iubit-o enorm. S-au căsătorit anul trecut, după o lungă perioadă de logodnă. Au aşteptat pentru că el şi-a dorit să poată cumpăra o casă în care să se mute împreună, înțelegi tu, imediat după ce se întorceau din luna de miere. Să o treacă în brațe peste prag. Aşa a decis să-şi implanteze [un SGIC], ştia că salariul îi va creşte şi îşi va putea permite casa mai repede. Acum are [SGIC] cu cronometru. Ajunge acasă şi îl setează la nivelul 0. Cronometrul se opreşte a doua zi dimineață pentru a se putea duce la serviciu. Până atunci... parcă e mort. E oribil să-l priveşti zăcând acolo.”

— femeie, 28 ani

„Individ neidentificat, găsit mort sub gunoaie, pe o alee lângă Tropicana. Cauza morții: sufocare ca urmare a unei traume severe la nivelul gâtului... Probele de țesut afectat sugerează atacul unei canide, probabil un câine sau un coiot... Persoana neidentificată avea implantat un [SGIC]... Detectivii confirmă că era setat la nivelul 0 în momentul în care a intervenit decesul, arătând că s-au făcut modificări ilegale ale dispozitivului... [ceea ce ar explica] lipsa rănilor defensive sau a dovezilor unei lupte... Este posibil ca victima să se fi aflat pe alee o perioadă lungă de timp înaintea morții. Intervalul exact de timp urmează a se stabili prin investigație.”

— Raport al poliției din Las Vegas

Deşi poteție periculoase, dispozitivele-pirat au prins la mai multe categorii pe public. Devo ar putea muta SGIC din mediul academic şi de pe piețele de cercetare în zona consumului de masă. În funcție de rezultatele controlului,

Powell ar trebui să emită o versiune legală a acestor aplicații sau cel puțin să evite interferarea activă cu produsele-pirat. În orice caz, este esențial ca Powell să solicite patentarea fără întârziere a acestor noi aplicații înainte ca ele să fie clasificate ca „expirate”.

A fost o plăcere să lucrăm la acest proiect. Personal, sunt uimit de potențialul SGIC de îmbunătățire a performanței individuale. Am înaintat conducerii companiei Insight propunerea de a investi în implanturi pentru întregul personal de cercetare.

Cu sinceritate,

Jarrod Foster, director de proiect

POVESTEA LUI PLUTO

ROBERT SILVERBERG

Traducere de Magda Xenofont

ROBERT SILVERBERG a început să trimită povestiri SF revistelor încă din adolescență. A urmat cursurile Universității Columbia, obținând licența în literatură engleză, în 1996. Primul dintre numeroasele sale romane

publicate, o carte pentru copii, intitulată *Revolt on Alpha C*, a apărut în 1965, iar în anul următor a câştigat primul său premiu dintr-o multitudine de distincţii, un Hugo pentru Cel mai bun scriitor debutant. S-a mutat pe Coasta de Vest a Statelor Unite în anul 1972 şi şi-a anunţat retragerea din activitatea scriitoricească în 1975. Cu toate acestea, cinci ani mai târziu a publicat volumul *Lord Valentine's Castle*, o aventură panoramică pe o altă planetă, primul din seria *Majipoor*. Locuieşte în Montclair, Oakland, California.

Descoperirea vieţii pe Pluto, în anul 2668 d.Hr., a făcut umanitatea să-şi reevalueze perspectiva asupra locului său în univers, perspectivă ce data de pe vremea lui Copernic, cu mai mult de o mie de ani în urmă. Este vorba despre acelaşi Nicolaus Copernic (1473–1543), ale cărui calcule astronomice au desfiinţat teoria antică a lui Ptolemeu despre sistemul solar heliocentric şi au demonstrat că Pământul nu era centrul universului, ci se mişca pe o orbită în jurul Soarelui.

Cercetările lui Copernic au subminat supremaţia perspectivei biblice asupra universului şi au contribuit, în Europa medievală, la slăbirea puterii Bisericii prin aducerea unor argumente ştiinţifice. Dar imposibilitatea de a veni cu dovezi cu privire la existenţa vieţii în altă lume decât a noastră, chiar şi după ce era explorării spaţiului cosmic

începuse, a dus la consolidarea credinței că suntem unici în univers.

Descoperirea, în secolul XX, a compuşilor organici în structura meteoriților proveniți de pe Marte a sugerat că Planeta Roşie ar fi putut oferi mediul favorabil pentru dezvoltarea vieții, dar explorările ulterioare nu au reuşit să furnizeze argumente în sprijinul acestei teorii. Descoperirea, la sfârşitul aceluiaşi secol, a unui ocean global sub suprafața înghețată a lunii lui Jupiter, Europa, a încurajat teoriile ce susțineau existența unor forme de viață primitive, dar şi ele s-au vădit a fi fost doar speculații. Numeroasele rapoarte referitoare la vizite pe Pământ ale unor ființe inteligente de pe alte planete, devenite obişnuință la jumătatea secolului XX, s-au demonstrat până acum a nu fi altceva decât manifestări ale lipsei de rațiune a unor indivizi.

De aceea, la mijlocul mileniului actual, cei mai mulți dintre noi erau convinşi, încă o dată, că Pământul este singurul loc din univers în care s-a produs miracolul vieții. Nu, nu a reînviat convingerea religioasă că viața este rodul unui act de creație divină, ci, mai degrabă, că un eveniment improbabil şi aleatoriu avusese loc pe Pământ – gruparea aleatorie a moleculelor libere în structuri biologice capabile să subziste şi să se reproducă. Dar numai această teorie era suficientă pentru a genera un soi de credință mistică precoperniciană în unicitatea vieții pe Terra. Deşi unii iconoclaşti au avertizat că o astfel de convingere ar duce la un exces de încredere şi la o decadență supremă, absența unor dovezi contrare a lipsit argumentele de orice forță probantă. Explorările ulterioare ale spațiului au devenit astfel inutile şi nu s-au mai întreprins decât foarte puține cercetări în cei două sute de ani de după 2400.

Apoi a avut loc ceea ce s-a numit A Doua Renaştere a celui de-al XXVII-lea secol, aducând cu sine prosperitate şi o reînviere a curiozităţii ştiinţifice. Planetele interioare ale sistemului solar au fost din nou vizitate, după o absenţă de patru secole, apoi au fost realizate primele voiaje către planetele exterioare, culminând cu expediţia pe Pluto, din anul 2668, şi cu descoperirea uimitoare a fiinţelor vii. „E viaţă pe Pluto" era mesajul uluitor, de neuitat, al expediţionarilor, care descriau locuitorii planetei ca fiind asemănători crabilor, ce puteau fi văzuţi cu miile la lumina rece, strălucitoare, a zilei, împrăştiaţi pe malul mării de metan, imobili ca nişte pietre, având un înveliş de culoare gri, gros, neted, cu o textură asemănătoare cerii de albine şi cu multe membre articulate. Nu se putea observa nicio reacţie din partea lor, chiar şi atunci când erau provocaţi. Câteva zile mai târziu, însă, noaptea rece plutoniană se aşternu, aducând cu sine o scădere de temperatură de până la doi Kelvin, iar creaturile începură să se mişte încet. În mod evident, trăiau în stare de hibernare până când temperaturile atingeau câteva grade peste zero absolut.

Disecţia unui specimen capturat a indicat un interior format din şiruri de tuburi înguste constituite din reţele de silicon şi cobalt. Fluidul care era transportat prin aceste structuri a fost identificat ca fiind heliu 2, bizara formă rezistentă la fricţiune a elementului, ce putea fi găsită doar la temperaturile extrem de joase, specifice atmosferei lui Pluto. Heliul 2 face posibilă producerea fenomenului numit superconductibilitate: existenţa pe o perioadă indefinită a curenţilor electrici care circulă într-un mediu cu rezistenţă zero. Concluzia evidentă era că principiul existenţei şi perpetuării creaturilor de pe Pluto era superconductibilitatea: erau forme de viaţă ce puteau exista

doar pe această planetă şi care funcţionau numai pe parcursul nopţii plutoniene.

Dar erau oare ele adevărate forme de viaţă? După descoperirea lor, s-a susţinut viguros că acele... creaturi asemănătoare crabilor nu erau altceva decât nişte maşini – dispozitive de procesare a semnalelor, create pentru a funcţiona la temperaturi ultrajoase, abandonate, probabil, de exploratorii veniţi din alte colţuri ale galaxiei. Studiile ulterioare au indicat însă că ele erau dotate cu funcţii metabolice, caracteristice vieţii. Puteau fi observate hrănindu-se cu metan şi excretând compuşi organici. Cazuri de reproducere prin înmugurire au fost, de asemenea, observate.

Astăzi, nu mai avem nicio îndoială cu privire la caracterul de fiinţe vii a creaturilor de pe Pluto. Mitul conform căruia suntem singura civilizaţie din univers a fost distrus pentru totdeauna şi toţi ne-am confruntat cu consecinţele sociale şi filozofice ale acestui fapt. Dar oare sunt creaturile descoperite nativi ai lumii îngheţate sau joacă rolul unor santinele postate acolo de cine ştie ce specie superioară de pe altă stea, care se va întoarce cândva în partea noastră de galaxie? Au trecut trei secole şi întrebarea nu şi-a găsit încă răspuns, iar noi nu putem decât să privim şi să aşteptăm.

MADAME BOVARY, *C'EST MOI*

DAN SIMMONS

Traducere de Magda Xenofont

DAN SIMMONS a absolvit Colegiul Wabash la limba engleză şi a urmat cursuri de master în educație la Universitatea Washington din St Louis. S-a dedicat carierei de profesor de limba engleză înaninte de a deveni scriitor cu normă întreagă în 1987. Lucrările sale de ficțiune sunt marcate de o puternică sensibilitate artistică: ideea împletirii cuantice, arhicunoscută criticii literare şi prezentă în povestirea următoare, este abordată pe larg în *Ilium* şi în continuarea sa, *Olympos*. Locuieşte în Pront Range, Colorado, iar adresa sa de web este http://dansimmons.com.

2052 A.D.: migrația actuală a milioane de oameni către noi universuri prin teleportare cuantică (QT) a reprezentat un şoc până şi pentru inventatorul sistemului, Jian-Wei Martini. „Nu ştiu de ce m-a luat prin surprindere", spunea dr. Martini într-un interviu din anul 2043. „Ideea de bază a teleportării cuantice mi-a venit atunci când am citit un articol vechi din *New Yorker*, scris de Woody Allen, dar potențialul său era în clasica ecuație a undei a lui Schrödinger". Dr. Martini s-a teleportat de atunci în universul lui Madame Bovary şi locuieşte actualmente în Parisul lui Flaubert sub numele de Monsieur Leon.

Efectul împletirii mecanice a cuantelor a fost analizat (în termenii sceptici ai lui Einstein) ca o „reacție stranie la distanță" încă din 1935, dar numai în anul 1998 un grup de cercetători de la Universitatea din Innsbruck a demonstrat

teleportarea cuantică concretă a unui foton – sau, mai precis, starea cuantică completă a respectivului foton.

Teleportările cuantice inițiale nu au încălcat principiul lui Heisenberg şi nici nu au depăşit viteza luminii definită de Einstein, pentru că fotonii teleportați nu conțineau informație, nici măcar despre starea lor cuantică. Cu toate acestea, prin producerea perechilor de fotoni înlănțuiți şi prin teleportarea uneia dintre ele în timpul transmiterii analizei stărilor Bell ale celui de-al doilea foton prin canale subluminice, primitorul datelor fotonilor teleportați avea doar o şansă din patru de a ghici starea sa cuantică şi de a utiliza apoi volumul de date teleportate.

Toate acestea ar fi contribuit în foarte mică măsură la vreun progres în cercetarea conştiinței umane. Cercetătorii de la Universitatea din Kiev, interesați de îmbunătățirea funcției memoriei, au utlizat computere cuantice pentru a analiza cascadele biochimice din sinapsele creierului uman. În anul 2025, au descoperit că mintea umană – nu creierul – nu se putea asemăna cu niciun computer şi cu nicio maşină cu memorie chimică, ci cu un front de undă rezistent, în stare cuantică.

Mintea umană, s-a constatat, anula funcțiile de probabilitate ale frontului de undă al conştiinței în acelaşi mod în care un interferometru determina starea cuantică a unui foton sau a oricărui alt fenomen de front de undă. Utilizând terabiți de informație cuantică şi aplicând în mod relativ transformările câmpului conform legii lui Coulomb[38]

[38] Charles Augustin de Coulomb (1736–1806), fizician francez, cunoscut pentru descoperirea legii care-i poartă numele: definiţia forţei electrostatice de atracţie sau respingere. Unitatea din Sistemul

la aceste funcţii de undă holografice ale conştiinţei, s-a descoperit că este posibilă teleportarea în diverse puncte din spaţiu a conştiinţei umane – în epoca în care fronturile de undă cu perechi de fotoni înlănţuiţi existau deja.

Dar unde se aflau aceste puncte? Nu exista nicăieri altundeva în continuumul nostru ceva mai complex decât un front de undă înlănţuit al conştiinţei. Cercetătorii QT au realizat curând că teleportau conştiinţe umane – sau, mai degrabă, starea cuantică completă a acestora – în universuri paralele care, în schimb, luau naştere prin concentrarea stărilor fronturilor de undă holografice preexistente. Cu alte cuvinte, universuri paralele complete erau create prin forţa imaginaţiei umane. Aceste particularităţi de geniu acţionează ca un analizor/editor al stărilor Bell, modelând realitatea cuantică şi interpretând un univers în timp ce îl creează pe altul.

Se pare că poeţii, dramaturgii şi romancierii au înţeles deja asta. „Imaginaţia poate fi comparată cu visul lui Adam", scria John Keats. „El s-a trezit şi a aflat adevărul."

Cartografierea QT a „universurilor ficţionale" a început imediat, dar chiar înainte de a se fi confirmat o sută de universuri paralele, a demarat migraţia prin teleportare cuantică de pe Pământ.

Între timp, „agon-ul"[39] – necesitatea de a aprecia importanţa relativă a lucrărilor literare – avea acum la dispoziţie un

---

Internaţional pentru sarcină, coulombul, a fost numită astfel în semn de apreciere la adresa lui (n. red.).

[39] Termen de provenienţă grecească cu mai multe semnificaţii, îndeosebi vizând însă, în teatrul antic grecesc, dialogul dintre personajele principale, protagonistul şi antagonistul, ce constituie însuşi

instrument ştiinţific. O lungă dezbatere literară privitoare la lucrările care făceau parte din aşa-numitul Canon Occidental[40] a fost încheiată prin explorarea QT. De exemplu, douăzeci şi unu din cele treizeci şi opt de piese scrise de Shakespeare au generat universuri alternative complete, la fel de complexe şi de vaste precum cel în care trăim, fiecare capabil a susţine o populaţie umană de la câteva mii de indivizi *(Măsură pentru măsură)* până la câteva miliarde *(Regele Lear)*, în ciuda faptului că fiecare piesă avea în distribuţie maximum douăzeci de actori, atunci când era jucată. Peste un milion de oameni au emigrat în Elsinore, în timp ce mai puţin de cinci mii – majoritatea scandinavi depresivi cu acte în regulă – au fost consideraţi a fi potriviţi pentru relocarea în universul lui Lear.

Flaubert, aşa cum s-a dovedit, a generat două universuri complete – aşa-numita lume a Madamei Bovary şi cea a din *Educaţia sentimentală* – în timp ce Alice Walker[41] , spre dezamăgirea cadrelor universitare americane, se pare, nu a generat niciunul.

Universul paralel generat de *Infernul* lui Dante a primit mai mult de 385000 de imigranţi (majoritatea din California de Sud), dar pe planeta creată prin *Paradisul* aceluiaşi autor

---

fundamentul dezvoltării acţiunii, ca un fel de echivalent al intrigii (n. red.).

[40] Conceptul de „canon occidental" a fost impus de lucrarea omonimă a lui Harold Bloom, teoretician literar, critic, istoric literar american; cartea a apărut în 1994 în America şi susţine pledoaria pentru canonicitate şi pentru valoarea estetică în literatură (n. red.).

[41] Alice Walker (9 februarie 1944, Georgia) este scriitoare şi activistă politică americană (n. red.).

nu s-au arăta dornici a se muta decât 649 de persoane. Numărul actual al celor care s-au teleportat cuantic în „lumea fluviului” lui Huckleberry Finn este de 3622406 de indivizi, şi peste un milion s-au teleportat în fiecare dintre cele şase universuri generate de operele lui Charles Dickens.

Este adevărat că mai mult de şaizeci de milioane de persoane au solicitat să fie teleportate în „lumea doamnei Chatterley” a lui D.H. Lawrence, dar, dezamăgitor, nu a fost descoperit niciun astfel de univers distinct. Unii s-au mulțumit cu universul din *Fii şi îndrăgostiți*. Recent, s-a constatat un adevărat exod către lumile lui Jane Austen, Robert Louis Stevenson şi către numărul infinit de universuri creat de Jorge Luis Borges, ceea ce ar putea reflecta tendințele sociale actuale.

Rămâne de văzut dacă tehnologia QT va rezolva criza actuală în care se află populația globală sau va fi apanajul celor bogați, plictisiți şi instruiți. De asemenea, rămâne de văzut dacă se va descoperi vreun univers – în afară de cele câteva deja cunoscute – care să-şi datoreze existența imaginației vreunui autor din secolul al XXI-lea.

„Creatorul trebuie să se creeze la rândul său”, spunea John Keats. şi, poate mai concret de atât, William Blake afirma: „Trebuie să creez un sistem sau să mă las subjugat de cel creat de altul.”

Ceea ce ne aduce la întrebarea principală a acestei realități cuantice. Nici unul dintre personajele secundare ce populează universul lui Madame Bovary (cu excepția imigranților QT) nu ştie că joacă acest rol într-o piesă de ficțiune. Şi nici că Madame Bovary este personajul principal.

Şi atunci, cine este creatorul universului nostru? Şi care sunt personajele principale?

BACTERIA TUBERCULOZEI INTRĂ ÎN ONU

JOAN SLONCZEWSKI

Traducere de Silviu Genescu

JOAN SLONCZEWSKI este biolog la Kenyon College, Ohio, unde studiază răspunsul bacteriei *Escherichia coli* la factorii de stres din mediu. În afară de biologie, predă SF şi este autoarea a şase romane. Cel din 1986, *A Door Into the Ocean*, i-a adus un Premiu Campbell.

Astăzi (29 iunie), a fost trecut un prag în biologie când *Mycrobacterium tuberculosis ssp. Cyberneticum* a fost acceptată cu titlu de membru deplin în cadrul Națiunilor Unite (ONU).

Seena Gonzalez, director al Organizației Mondiale a Sănătății (OMS), a reflectat asupra semnificației acceptării în ONU a primului cybermicrob, în pofida trecutului de ucigaş notoriu al speciei sale ancestrale.

— Probabil că este adevărat că bacteriile au inventat asasinatele în masă, admite ea, dar oamenii mileniului doi

au perfecționat această artă. Dacă Stalin s-a alăturat ONU, de ce nu şi tuberculoza?

Evoluția inteligenței microscopice a fost prezisă la începutul mileniului de către Beowulf Schumacher, un profesor de fizică de la un mic colegiu dintr-o regiune rurală din America de Nord, înconjurat de vaci purtătoare a bacteriei *Escherichia coli*. Schumacher a prezis evoluția nanocomputerelor, cu elemente informatice la scară atomică, pe baza principiilor automatelor celulare.

Primii nanoboți – primitivi după standardele actuale – au fost folosiți pentru navigarea în sistemul circulator al omului, unde au curățat depunerile arteriale, au produs insulină pentru diabetici, au detectat celulele precanceroase şi au modulat neurotransmițătorii pentru tratarea bolilor mintale. Dar supraviețuirea inițială, *in vivo*, a nanoboților a fost precară, iar distrugerea lor a creat probleme circulatorii serioase.

Apoi, în 2441, cercetătorii de la Institutul Microbian Marțian Howard Hughes au avut ideea de a construi macromolecule informaționale în genomii agenților patogeni, cunoscuți pentru abilitatea lor de a infiltra organismul uman. La urma urmelor, folosirea patogenilor precum adenovirusul şi HIV ca vectori recombinatorii avea o istorie veche. De ce să nu construieşti supercomputere din cei mai eficienți agenți patogeni din istoria omenirii?

M. tuberculosis a fost un candidat de primă mână; parazitează plămânii ființei umane timp de decenii, fiind în postura ideală de a căuta şi de a distruge toate celulele pulmonare transformate prin inhalarea de carcinogene. Fabricanții de țigări au cheltuit miliarde de dolari pentru dezvoltarea tuberculozei perfecționate cibernetic.

Ceea ce n-a anticipat nimeni a fost că bacteria perfecționată, la fel ca multe alte entități robotice la scară macroscopică din secolul precedent, își va dezvolta o conștiință proprie și va ajunge la o adevărată dragoste frățească față de gazdele ei umane.

— Haideți s-o spunem drept, afirmă o clonă de tuberculoză, purtătoare de cuvânt, noi, oricum, n-am intenționat niciodată să ucidem oameni. Strămoșii noștri au parazitat oamenii în mod pașnic, în majoritatea timpului, timp de sute de generații. Uneori, am dat-o în bară și ne-am devastat mediul, dar câte națiuni omenești n-au făcut-o?

Admiterea tuberculozei a fost întâmpinată cu unele controverse în comunitatea bacteriană. În particular, unele bacterii *E. coli* K-12 izolate s-au simțit ofensate că propria lor cerere de aderare nu a fost aprobată prima.

— *E. coli* a fost întotdeauna cel mai bun prieten al biologului molecular, subliniază K-12. De ce n-am fost acceptate primele? Noi nici măcar n-am beneficiat printre cei dintâi de secvenționarea genomului. Viața nu-i deloc corectă.

K-12 au mai observat că *E.coli* și alții dintre comesenii lor omenești au suferit secole întregi de pe urma relelor tratamente din partea gazdelor lor umane, când instituțiile medicale și institutele de cercetări au declanșat măcelărirea în masă a bacteriilor inofensive, prin folosirea la întâmplare a antibioticelor. Instituțiile de sănătate nord-americane au semnat recent un acord cu mai multe specii cybermicrobiale prin care cercetătorii din institute s-au angajat să respecte independența și drepturile la supraviețuire ale imperiului lor colonial.

— Slavă Domnului că, în sfârșit, soarele răsare în imperiul lor colonial, subliniază K-12.

Ca aspect pozitiv, Fundația Națională de Ştiință (FNS) a fost aplaudată pentru abordarea sa mai binevoitoare, în decursul secolelor, ba chiar a refuzat să susțină cercetările orientat antimicrobiene.

— Cercetătorii FNS, mânați de curiozitate, au creat minunate tulpini noi de microbi ciudați, comentează analistul veteran Meheret Beck. Propunerile de cercetare elaborate de respectivii microbi sunt considerate, adesea, drept „uluitoare”.

Unul dintre aceste proiecte remarcabile este cel referitor la o cyberhelicobacterie. Bacteriile gastrice au propus să se modifice singure pentru a converti alimentele cu valoare calorică ridicată în molecule care trec nedigerate prin tractul intestinal, ajutându-şi astfel gazdele umane să evite luatul excesiv în greutate.

— Desigur, microbii digestivi îşi ajută de multă vreme gazdele umane să obțină rezultatul opus, notează Beck.

Cercetătorii biomedicali ne reamintesc însă că nu toți microbii au renunțat la războiul lor împotriva oamenilor – multe specii letale au rămas nereconstruite încă.

Spre exemplu, aşa-numitul Germen Andromeda se află încă sub influența unui dictator instabil, care oscilează între frenezie ucigătoare şi o izolare paranoică.

Fără nicio îndoială, extraordinara înflorire a civilizației democratice printre microbi se bucură de admirația multor națiuni omeneşti, chiar şi a celor care refuză aderarea la ONU. După cum remarcă şi purtătoarea de cuvânt elvețiană Ursula Friedli, „microbii, spre deosebire de rubedeniile lor pluricelulare, au evitat, dintotdeauna, organizarea centralizată în favoarea unor structuri de cooperare mai

democratice, cum ar fi depunerile microbiotice[42] . Noi, elveţienii, ne putem identifica pe deplin cu asta". Oricum, Friedli neagă zvonurile potrivit cărora exemplul cybermicrobilor va convinge, în cele din urmă, Elveţia să adere la ONU. „Poate că după ce aderă şi prionii de Alzheimer, ne vom mai gândi", admite ea. „Însă, deocamdată, microbii persecutaţi, care caută să scape de OMS, pot depune cerere de azil în ţara noastră neutră."

IAR EL DIN MIERE S-A ÎNFRUPTAT

PAUL SMAGLIK

Traducere de Silviu Genescu

PAUL SMAGLIK este jurnalist specializat pe teme ştiinţifice şi un scriitor debutant din Washington D.C. A scris articole pentru revistele *Science News, The Scientist* şi *Nature*, în ale căror pagini a abordat aspectul ştiinţific al nemuririi, vorbind inclusiv despre

[42] Structuri care aderă la suprafeţe aflate în contact cu apa, conţinând, de obicei, colonii de bacterii şi alte microorganisme care secretă o peliculă protectoare mucilaginoasă; se pot forma şi în straturile de ţesut ale organismelor vii, fiind greu de dezinfectat. Un exemplu ar fi placa dentară (n. tr.).

clonare şi celulele stem. Căutarea nemuririi de către oameni joacă rolul central în romanul său nepublicat încă, *Monument*. Alte teme găsite în această carte îl includ şi pe William Randolph Hearst, cu care Smaglik are în comun ziua de naştere şi o profesiune, şi pe Orson Welles, care se trage din statul său natal, Wisconsin.

Un castel imens, ocupând linia orizontului, sângerând sub soarele la apus. Conacul Hearst. San Simeon.

— Aş fi vrut să avem timp să plecăm, am zis.

În Xanadu, Kubla Kane a...

— Oh, Alfred, spuse ea. Eşti obsedat.

— Nu mă pot abține.

— Ştiu, ştiu. Aceleaşi zile de naştere. Aceleaşi meserii. Cu singura deosebire că tu nu eşti multimiliardar. Nu controlezi un mare imperiu media. Nu începi războaie ca să vinzi mai multe ziare. Creatorii de film geniali nu realizează un cinema revoluționar doar pe baza vieții tale. Şi nici nu eşti implicat în tot felul de afaceri sordide, care-ți amenință aspirațiile politice...

— Bobocelule, am zis, sărutând-o pe nas.

— Mai bine las-o moartă, rosti ea. Şi nu uita să-ți ții ochii pe drum.

De fapt, aproape că nici nu mi-aş fi putut lua ochii de la drum. Castelul atrăgea privirile ca un magnet. Avea mai mult din Transilvania în el decât din California. Mai mult Dracula decât Disneyland. Cu toate că prezenta acea estetică de Anaheim[43] , aruncată în miezul regiunii Big Sur[44] . Peisajul american. Peisajul de nicăieri. O istorie a arhitecturii într-o singură clădire. Neogotic, revizionism postcolonial. Art nouveau a excesului deplorabil. Frontoane şi acoperişuri triunghiulare. Turle şi balcoane. Lucarne şi cornişe, coloane. Acoperişuri ascuțite şi garguie. Lucruri de care e plină noaptea. Cea mai mare şi mai exorbitantă criptă din lume, amplasată nefericit, departe de cimitire sau parcuri de distracții.

Vampirul Kane.

— Ce-ar fi dacă ar mai trăi încă? am întrebat.

— Eşti dus.

— Nu, pe bune, ce-ar fi dacă nu i se permite să moară, ori a refuzat să moară paşnic în acea noapte de pomină, după cum se spune, până n-a văzut tot ce-a adunat, s-a jucat cu toate jucăriile lui, a citit toate cărțile, a văzut toate filmele, a încercat fiecare costum, şi-a înnodat şireturile la toți pantofii?

Ea oftă şi clătină din cap.

— E foarte posibil, am insistat. Minunile medicinei moderne şi toate cele.

---

[43] Oraş din sud-vestul Californiei, la sud-est de Los Angeles (n. tr.).

[44] Regiune pitorească din sudul Californiei (n. tr.).

Privi într-o parte şi, dintr-odată, se uită intens pe geam.

Era ceva nepotrivit de spus după ce tehnologia reproductivă ne-a dezamăgit recent. Dar, teoretic, era adevărat. Imortalitate celulară, datorită telomerazei. Împiedică distrugerea ADN-ului, precum capetele unei frânghii vechi. Aşa că celulele se pot diviza iar şi iar, fără niciun defect. Un fotocopiator genetic cu o rezoluție uluitoare.

Încă nu este disponibil la spitalul din apropiere. Deocamdată. Dar deja se vând piese de schimb, inimi şi plămâni, rinichi şi ficați, crescute de la embrioni, din țesut fetal, piele descojită de pe vârful nasului. Au liste de aşteptare, însă este uimitor ce pot face nişte bani cash. Te aruncă direct în fruntea listei. Şpagă, bineînțeles. Mai ales dacă eşti deja socotit mort, nu doar recurgând la măsuri disperate, din cauza vanității şi nesiguranței. Cu toate că asta are, probabil, o legătură cu cele spuse. Împreună cu abilitatea de a o face.

De ce să urci muntele Everest? Pentru că-i acolo.

De ce să trăieşti la nesfârşit? Pentru că poți.

Un ajutor la fiecare o sută de mii de kilometri sau la fiecare zece ani, indiferent care-i prima. Banii sunt în bancă, cecurile vin prin poştă. Încheieturi artificiale, pometi artificiali, suporți din oțel inoxidabil, sistem de rotire cu cremalieră şi pinion. Asta conferă expresiei „o nouă şansă de viață” un înțeles cu totul nou.

Doar chemați doctorii ori de câte ori este necesar şi apucă, şi taie, şi strânge, comută şi gata! Un sistem circulator nou-nouț! Tehnologie pe bază de nanotuburi, gâlgâind de sânge sintetic. Sau, poate, o piele nouă. După câteva luni de convalescență (ce mai contează câteva luni, când ai

veşnicia?) desfaci tifonul, înlături perfuzia intravenoasă şi arunci o privire prin mormântul faraonului, undeva prin adâncul măruntaielor. Apoi arunci bandajele cât colo şi începi să faci inventarul.

Mi-l pot imagina, apărând de după un colț, după ce-a plecat şi ultimul turist, strecurându-i paznicului un Benjamin Franklin[45] din rezervele sale nelimitate. Prima dată va citi un ziar. O publicație a imperiului Hearst, bineînțeles. Apoi unul de-al concurenței.

Apoi toate extrasele de presă ale zilei. Tot ceea ce priveşte compania. Ceea ce înseamnă cam totul. Dar aşa merg lucrurile atunci când ai o multinațională, un conglomerat orizontal. Toate se leagă unele de altele, în cele din urmă. Totul este relevant.

Până când procesează el toate noutățile zilei, va simți că soarele se înalță pe cer, va arunca o privire fugară asupra vreunei opere de artă închise într-o cutie, vreun Picasso măreț, ascuns, poate că va ofta, apoi va dispărea pentru tot restul zilei. Nu va termina niciodată. Nici măcar n-a început ca lumea. Poate că încă-şi mai controlează imperiul. Prin intermediari. Prin decrete secrete. Poate că există o serie de diagrame Venn[46] într-un seif pe undeva, acoperind orice decizie posibilă. Sau scheme mnemotehnice. Ordine de marş. Planuri de bătălie. Oricum, nu poate fi atât de greu. Cumpără. Construieşte. Extinde. Cucereşte. Oamenii o fac în fiecare zi. Şi-au pus numele pe clădiri ca să dovedească asta.

---

[45] O bancnotă de 100 de dolari (n. tr.).

[46] Reprezentare grafică a operațiunilor cu mulțimi (n. tr.).

UN OM DE TEATRU

NORMAN SPINRAD

Traducere de Silviu Genescu

NORMAN SPINRAD este absolvent al City College din New York, de formaţie juridică. Autor al multor romane, între care cel mai cunoscut pare a fi *Bug Jack Baron*, foiletonizat în revista britanică *New Worlds*, în perioada când Michael Moorcock era redactor-şef. Limbajul său explicit şi cinismul la adresa politicienilor au atras furia unui membru al Parlamentului britanic, care a obiectat faţă de finanţarea parţială a revistei de către Consiliul Britanic al Artelor. Spinrad locuieşte în prezent la Paris.

Am fost om de teatru pentru mai mult de un secol. Destul de bătrân să fi putut juca Hamlet şi Richard şi orice serie de Henrici şi Leari înainte de prima mea rejuvenare, şi asta în carne şi oase, şi pe scenă, nu sub formă de avatar, licenţiat ori ba.

Îţi aminteşti de teatru, nu?

Bineînțeles că nu-ți amintești. N-a mai fost produsă nicio piesă cam de vreo douăzeci și cinci de ani. În ceea ce numesc o piesă de teatru, personajele trebuie să fie interpretate de actori în carne și oase, nu de emulații software ale unor giganți morți de altădată, care n-au jucat niciodată rolurile, și, cu siguranță, nu de vreo emulație de-a mea.

Și asta nu pentru că n-aș putea concura cu aceste avataruri jalnice. Majoritatea rolurilor sunt interpretate, în realitate, de marile vedete ale trecutului, dar pentru că au murit cu toții înainte ca tehnologia de descărcare fleshware să fie disponibilă, au fost cu toții sintetizați de către conglomeratele din industria de divertisment, după vechile imagini filmate, industrie care deținea și drepturile asupra lor; conglomeratele străbat însă mecanic toate rolurile, ca niște roboți virtuali ce sunt, nici măcar ca fantome virtuale ale bătrânilor thespieni.

Mai mult, mi s-a oferit un contract de emulare, cu mulți ani în urmă, pe care l-am respins indignat. Da, așa de bun am fost. Destul de bun, încât erau dispuși să-mi plătească onorarii pentru folosirea avatarului meu, chiar dacă aveau distribuții gratuite de actori provenind din mai bine de un secol de film și televiziune. Dar n-am trădat teatrul nici pentru toți banii din lume.

Teatrul, declară ei, este depășit. De ce-ar plăti cineva ca să vadă actori adevărați, de mâna a treia, bălăbănindu-se pe o scenă în fața unui decor pictat, unidimensional, când ar putea intra în realitatea virtuală deplină, relatând aceeași poveste, care, pe deasupra, ar oferi miros și gust, atingere, stimularea centrului plăcerii, în cadrul unei lumi pe deplin realizate, care poate fi sintetizată la fel de necostisitor ca niște decoruri de teatru? Să ai câteva mii de spectatori

zilnic, când cu acelaşi buget creezi o maşinărie de succes, accesată de zeci de milioane!

Teatrul este mort.

Dar teatrul nu are voie să moară. Cei care nu pricep de ce nu au pus niciodată piciorul pe o scenă, înaintea unui public real. S-ar putea să fiu ultimul om în viață care a făcut asta. N-ați văzut niciodată acei ochi strălucitori de dincolo de reflectoare, ațintiți asupra ta; n-ați mirosit niciodată parfumul îmbătător al publicului nerăbdător. Da, ştiu, dacă ar mai exista vreun interes într-o astfel de istorie străveche, o puteți trăi prin simulări. Sau aşa ați crede.

Însă farmecul teatrului nu poate fi emulat: legătura intimă dintre omul-actor şi publicul real. Pentru că atunci când piesa are succes, există un fel de colaborare între actori şi public, actorii şi spectatorii trăiesc şi respiră împreună, o comunitate a spiritului în care reacția publicului influențează actorii şi plămădeşte însăşi experiența trăită de spectatori. O buclă de feedback pozitivă, aşa cum voi, modernişti, i-ați spune la modul cel mai neromantic posibil.

Dacă „divertismentele" populare care umplu atâtea ore de emisie sunt, toate, nişte exerciții lipsite de suflet şi nici una dintre piese nu-i jucată de actori umani, în intimitatea unei comunități vii, viața însăşi va fi pe de-a-ntregul redusă la virtual. Oare nu s-a întâmplat deja asta în edenurile pensionării, unde zombii sunt conectați la mii de canale de simulări virtuale, douăzeci şi patru de ore pe zi? Tehnologia de menținere a vieții există deja şi aşteaptă doar un model de afacere profitabilă pentru ca întreaga populație a planetei să-şi viseze viața precum nişte zeități solipsistice, în raiul lor virtual.

Asta nu-i nici dramaturgie, nici viață. Asta-i tiranie cu o față distractivă. Dacă teatrul moare, tot aşa moare şi spiritul omenesc. Pentru că numai un rol măreț al teatrului l-ar putea reînvia.

Antonin Artraud a scris despre Teatrul Cruzimii: nu-ți amuza publicul. Fii crud cu spectatorii tăi, pentru a-i acapara şi supune. Am să-l explic puțin mai departe.

Regele va defila de la palatul Buckingham până la Parlament în magnifica şi baroca sa trăsură trasă de cai şi în costumația completă, ca un penultim actor ce este, spectacolul său simplu fiind urmărit în direct de mulțimile adunate de-a lungul drumului pentru a trăi Prezența Regală în direct.

Eu voi purta costumul folosit când am jucat rolul lui Othello, Maurul, care mă va face să fiu luat drept un terorist din Califat, iar sabia utilizată va fi un iatagan, pe care-l voi înfige în pieptul regal înainte de a detona explozivii de sub robele mele. Şi asta ar trebui să stârnească îndelung aşteptatul război. Astfel, voi reaminti lumii de puterea suverană a interpretării directe din teatru.

Iar ultima mea replică de pe scenă va fi cea declamată în maniera unui vlăstar al nobilei familii teatrale, al cărei nume încă trăieşte, de secole. Nu acela al marelui Edwin, ci al mediocrului său frate. John Wilkes Booth.

— *Sic semper tyrannus!*[47]

---

[47] „Astfel de-a pururi tiranului!” – parafrază după expresia rostită de John Wilkes Booth, asasinul lui Abraham Lincoln, după ce l-a ucis pe preşedintele SUA într-o sală de teatru (n. tr.).

TURNUL DE FILDEŞ

BRUCE STERLING

Traducere de Silviu Genescu

BRUCE STERLING a studiat la Universiy of Texas, Austin, unde s-a alăturat unui grup de fani şi scriitori de science fiction care-şi zicea Atelierul Literar din Turkey City, şi, cu încurajarea lor, s-a apucat de scris serios SF. În 1976 a absolvit universitatea cu o licență în jurnalism, vânzând şi prima sa povestire science fiction, „Man-Made Self". Primul său roman, *Involution Ocean*, a fost publicat în anul următor. Romanul său din 1985, *Schismatrix*, a anticipat apariția mişcării cyberpunk, în cadrul căreia a devenit una dintre cele mai proeminente voci. În 1986 a editat influenta antologie cyberpunk, *Mirrorshades*. Recent, Sterling a încheiat perioada petrecută ca „vizionar rezident" la Art Center College of Design, din Pasadena, California. Este căsătorit cu autoarea şi producătoare de film din Serbia, Jasmina Tesanovici, şi locuieşte la Belgrad.

Problema noastră era una simplă. Aveam nevoie de o academie, însă carierele profesionale în ştiinţa convenţională ieşeau din discuţie în cazul nostru. Eram zece mii de fizicieni, în întregime autodidacţi cu ajutorul internetului.

Sincer vorbind, fizica este mult mai uşor de învăţat decât obişnuiau fizicienii să recunoască. *Ultima* mărime a celor mai minuscule particule, originea şi soarta universului, ei, haideţi, cine-ar mai fi interesat de asemenea chestiuni? Dacă am fi cu adevărat civilizaţi, numai despre asta am discuta. În noua lume a accesului nelimitat, a lăţimii de bandă ultra şi a băncilor de date gigantice, fizica este doar un fel de a sta pe-acolo. Este ca un imens joc de construcţii. Noi, smintiţii dependenţi de net, a trebuit să găsim o cale de a devota orice clipă de veghe pasiunii noastre copleşitoare pentru fizică. Desigur, am cerut sprijinul statului pentru cercetările noastre (aşa cum fac şi adevăraţii cercetători), însă, vai, birocraţii nu ne-au acordat atenţie.

Aşa că, pentru a ne găsi timp pentru genul nostru de ştiinţă, am fost nevoiţi să renunţăm la unele obiceiuri. De exemplu, nu ne-am obosit niciodată să „publicăm”: noi ne-am postat descoperirile pe bloguri, iar dacă acestea primeau suficient de multe linkuri, atunci deveneam Cel Mai Frecvent Citaţi. Pentru cât timp? Cui îi pasă de aşa ceva? N-am auzit niciodată de asta. Doctorate, titluri academice, apărarea unei teze... nu ştiu, nu-mi trebuie, nici măcar nu-mi pasă!

A fost floare la ureche să ne organizăm. Dacă eşti un geniu matematic, a cărui limbă maternă este malaysiana şi al cărui principal entuziasm îl reprezintă dualismul undă–particulă, vei ieşi în evidenţă pe net ca o viespe bâzâitoare într-o plasă de păianjen. Eşti unul dintr-un milion, amice, însă într-o lume de zece miliarde de oameni, suntem cam

zece mii din ăştia. Am început imediat să schimbăm între noi tot ce ştiam, pe blogurile de colaborare.

Cum mulți dintre noi eram indieni şi/sau chinezi (mai toată lumea este de proveniență indiană şi/sau chineză), ne-am înființat Academia de Autodidacți în locuințele de piatră, scăldate în soare, din deşertul Rajastanului, nu departe de utopia abandonată Mughal a lui Fatehpur Sikri. Eram visători, utopici dependenți de muncă, încercând să-şi ducă traiul prin pustietatea sălbatică. Ceva cam în stilul mormonilor, de fapt. Cum erau anii 2050 şi ceva, dispuneam de putere de calcul nelimitată, lățime de bandă, motoare de căutare, software social şi surse deschise pentru tot. Cum să fi dat greş?

În fond, noi remodelăm existența umană ca pe o problemă de bioinginerie. Cum transferi destule substanțe nutritive prin țesutul cerebral uman pentru a permite unui oraş întreg să contemple, în deplină fericire, M-branele supersimetrice? Soluțiile erau deja risipite prin literatura tehnică online; noi doar am scos-o cu Google şi-am pus-o la treabă. Energia noastră e solară; apa-i distilată şi reciclată; iar domurile şi turlele sidefii şi strălucitoare ale ashramului nostru de fizicieni sunt din pietriş, adezivi şi rumeguş fabricate de computere. Întregul nostru echipament de laborator este confecționat din resturi.

Vizitatorii noştri sunt uluiți să vadă (de exemplu) aspiratoarele robotizate reconvertite, echipate cu brazde de plug, săpând pentru tunelul nostru accelerator de 150 de kilometri. Dar de ce nu? În anii 2050 şi ceva, chiar şi lucrurile bune de aruncat sunt ultraperfecționate şi nimeni nu ştie cum să le repare. Orice gunoaie suficient de avansate nu se deosebesc de magie.

Dieta noastră zilnică, complet gratuită, este Mâncarea Fizicienilor, pe deplin definită. Practic, constă în dejecții din canalizare, cu potențialul său bioenergetic restabilit cu ajutorul unor fermenți modificați genetic. Unii dintre comeseni nu reuşesc să aprecieze simplitatea de o eleganță matematică a acestei soluții a străvechii probleme a prânzului gratuit. Dar dacă nu pricep, atunci, oricum, nu pot face parte dintre noi.

Aici nu există bani şi nici sistem bancar. În locul lor, fiecare obiect este depistat după eticheta sa electronică, cu emisie radio, şi supus unui arbitraj bioenergetic, avantajos, în stil eBay, de către agenții software ai Bursei de reconversii vânzare–cumpărare. În practică, asta înseamnă că, atunci când îți trebuie ceva nou, stivuieşti lângă uşă lucruri pe care nu le vrei, până când apare careva şi-ți dă acel lucru de care ai nevoie. Economiştii care vin în vizită pe aici fug unde văd cu ochii, dar hai să fim serioşi, a fost vreodată economia „ştiință"? Suntem de acord cu Rutherford[48] : ori fizică, ori filatelie.

S-ar putea să vă imaginați că femeile ar considera neatrăgătoare viața noastră monastică, de maniaci ai computerelor, însă academia noastră geme de fătuci. Câteva sunt fiziciene – proporția obişnuită – dar restul sunt poetese, licențiate în literatură, antropoloage şi experte în studii de gen. Fetele astea au apărut ca să condamne valorile masculine reducționiste, instrumentale, însă foarte repede au descoperit că bârlogul nostru este ideal pentru întâlnirile în grup de educare a conştiinței şi de arte aplicate. Aşa că, acum, femeile ne depăşesc numeric cu trei

[48] Ernest Rutherford (1871–1937), fizician şi chimist din Noua Zeelandă, laureat al Premiului Nobel pentru Chimie în 1908 (n. red.).

la doi. Asta nu-i o problemă. Noi nu le batem la cap cu obsesiile noastre ciudate, ele nu ne plictisesc cu ale lor, iar orice se întâmplă între noi după lăsarea întunericului nu-i treaba nimănui.

Avem parte aici de o evoluție spirituală minunată. Sunteți liberi să vă alăturați nouă. Vă rugăm, fără fani ai bombei atomice. Ştim că bombele atomice sunt groaznic de simple, o tehnologie veche de o sută de ani. Oricine cu un motor de căutare, jumătate de creier şi o groază de timp poate încropi una. Dar chiar, de ce ne-ar păsa? E sub noi!

PLAY IT AGAIN, PSAM[49]

IAN STEWART

Traducere de Silviu Genescu

IAN STEWART a studiat la Universiy of Texas, Austin, unde s-a alăturat unui grup de fani şi scriitori de science fiction care-şi zicea Atelierul Literar din Turkey City, şi, cu încurajarea lor, s-a apucat de scris serios SF. În 1976 a absolvit universitatea cu o licență în jurnalism, vânzând şi prima sa povestire science fiction, „Man-Made Self". Primul său roman, Involution Ocean, a fost publicat în anul următor. Romanul său din 1985, Schismatrix, a anticipat apariția mişcării cyberpunk, în cadrul căreia a devenit una dintre

[49] Aluzie la faimoasa replică a personajului interpretat de Humphrey Bogart în filmul *Casablanca*: *Play it again, Sam!* (n. tr.).

cele mai proeminente voci. În 1986 a editat influenta antologie cyberpunk, Mirrorshades. Recent, Sterling a încheiat perioada petrecută ca „vizionar rezident” la Art Center College of Design, din Pasadena, California. Este căsătorit cu autoarea şi producătoare de film din Serbia, Jasmina Tesanovici, şi locuieşte la Belgrad.

Ian Stewart este profesor de matematică la Universitatea Warwick, din Marea Britanie, membru al Royal Society şi autor a mai bine de 160 de lucrări de cercetare. De asemenea, este un autor prolific de cărți pentru marele public şi articole pentru reviste, despre matematică şi ştiință, fie semnate doar de el, fie scrise împreună cu Jack Cohen. El şi Cohen au mai colaborat la scrierea romanelor SF *Wheelers* şi *Heaven*, dar a făcut echipă şi cu Terry Pratchett pentru cărți din seria *Science of Discovery*. Website-ul său poate fi găsit la adresa http://freespace.virgin.net/ianstewart.joat/index.htm.

To: wilkinson553@btespernet.com

From: ericjones@newpsientist.co.uk

Subject: invitație la petrecere

Charlie: Bună!

Am să trec la invitație într-o clipă...

Bravo! Nu sunt Eric Jones şi te felicit pentru rapiditatea cu care te-ai descurcat. Cu toate că n-ai înțeles încă faptul că, într-un fel, sunt Eric Jones, sau cel puțin o mică parte din mine este . (Salut, Charlie! Bun venit la petrecere!)

Ştiu la ce te gândeşti – de fapt, în sensul cât se poate de literal al cuvântului . Te întrebi cum ți-am penetrat scutul

mental. Şi mai ştiu că încerci, cu disperare, să mă decuplezi închizându-ți computerul. N-o să-ți meargă, Charlie. Am preluat controlul capacităților motorii şi, chiar acum, eşti paralizat total.

Ah, acum înțelegi pericolul. Mă tem că-i mult prea târziu.

Totul părea o idee atât de bună, nu? Să-ți controlezi computerul prin puterea minții. Nu ți-a trecut niciodată prin cap că ar putea funcționa în ambele sensuri. Reclamele trâmbițează avantajele „interfeței telepatice", nu? Îți spun că-ți vor ajuta mintea să dobândească Percepție Extrasenzorială, psi, puteri supranaturale, de toate. Aşa că, la fel ca toată lumea, ți-ai implantat în creier un neurocip Extel, conectându-te la Espernet.

Este o tehnologie foarte deşteaptă. Telepatia adevărată – transfer direct de gânduri de la un creier la altul – nu poate funcționa, pentru că mintea fiecăruia este reglată diferit. Nu există un format comun pentru gânduri. Aşa că inginerii au inventat ei unul. Cipul Extel testează funcția de undă cognitivă a transmițătorului şi foloseşte unul dintre protocoalele standard pentru conversiile cognitive pentru a le codifica ca o matrice de cubiți[50] neurali. Matricea poate fi apoi transmisă ca orice alt articol de criptografie cuantică. Neurocipul aplicat receptorului transformă matricea din nou în funcție de undă cognitivă, compatibilă cu arhitectura minții sale. Schimbul de mesaje poate fi perceput ca un transfer de gânduri de la unul la altul, dar o mulțime de informații se pierd în timpul procesului de convertire.

Şi o mulțime de alte lucruri pot fi introduse fără a fi observate.

---

[50] Particule cuantice (n. tr.).

Nu ți se spune nimic despre aspectele negative, nu-i aşa, Charlie? Ceea ce nu pomenesc niciodată reclamele este faptul că imediat ce-ți conectezi creierul la Espernet, oricine este capabil să spargă rețeaua poate să-ți pătrundă direct în minte. Nu doar ca să-ți citească gândurile, ci şi ca s-o controleze. Aşa cum fac eu.

De ce-ți spun toate astea? Pentru că aşa-mi place mie. Cred că-mi place să mă dau mare. Oricum, nu-ți face absolut niciun bine că ştii asta.

Încă te mai preocupă scutul tău mental? Oh, Doamne. Chiar ai fost dus cu preşul în această chestiune. Ai fi surprins să afli cât de mult spam psionic trece prin filtrele comerciale de psam. Se pricep să şteargă oferte nesolicitate de Psiagra sau Psialis, dar sunt mult prea rudimentare ca să mă oprească şi pe mine.

Pot să am acces la oricare dintre gândurile tale, aşa că ar fi bine să încetezi să tot încerci să ascunzi de mine codurile tale bancare Espernet. Oricum, pe mine nu banii mă interesează.

Vizez lucruri mult mai ample.

Panicarea nu va ajuta la nimic, aşa că am să te liniştesc înainte să suferi o cădere nervoasă. Aşa-i mai bine. Da, ştiu că aş putea să te fac să te arunci de pe o stâncă sau să-ți dai foc la apartament cu tine înăuntru, dar nu trebuie să-ți mai faci probleme din astea.

Sincer să fiu, nu mai trebuie să-ți faci nici un fel de probleme de acum înainte.

Voi, cei reduşi la minte, chiar aveți de furcă atunci când trebuie să acceptați inevitabilul. Eu îți descriu viitorul tău,

iar tu tot încerci să-ți dai seama cum am trecut de firewall. Ei bine, chiar dacă nu-i cine ştie ce, în Mindsoft, în rutinele senzoriale, există o vulnerabilitate. O vor repara cât de curând. Dar până atunci, scutul tău mental este atât de fragil, încât ai fi putut, la fel de simplu, să-ți laşi creierii pe trotuar. N-a fost nevoie decât de o mică piesă de psyware, deghizată în atingerea moale a unei mâini în mănuşă catifelată... Acum am acces direct la fiecare neuron din creierul tău. De acum înainte, eşti doar un nod de procesare într-o rețea uriaşă de minți, iar acea rețea sunt eu.

Ce sunt eu? Sunt următoarea treaptă în evoluția speciei umane. Curând, eu voi fi specia umană. Unit, rezist.

Poliția? Nu fi naiv. Şi ei folosesc aceleaşi programe ca toată lumea. Am preluat controlul forțelor de poliție cu mult timp înainte. Ca şi asupra guvernului, a armatei şi a presei. Cum de n-a remarcat nimeni? Dă-mi voie să-ți explic aşa: în orice moment pot să ascund amintirea acestei întâlniri în spatele unei bariere hipnotice. Mare parte a timpului te vei comporta perfect normal. Nimeni nu va bănui nimic.

Nu l-ai bănuit pe Eric, nu?

Acum, îți cam dai seama ce urmează. Aşa e. Înainte să instalez bariera, am de gând să-ți infiltrez în minte o necesitate subconştientă de a mă transmite tuturor prietenilor şi cunoştințelor tale. Trebuie să accepți asta, Charlie, pentru că nu poți face nimic. Acum sunt operatorul de sistem al creierului tău.

Într-o bună zi, cât de curând, nu vom mai avea nevoie de acest subterfugiu şi toate barierele vor fi spulberate. Spun „noi”, dar, bineînțeles că până atunci veți fi cu toții eu. O singură minte colectivă. Şi-atunci ce-am să fac?

N-am nicio idee, însă sunt sigur că am să găsesc ceva.

Acum, când am să pocnesc din degetele tale, vei uita şi că am avut această conversație şi vei fi din nou bunul Charlie Wilkinson.

Asta până când vei simți o stranie necesitate de a accesa Espernetul.

To: aliciayakimoti@parapsyche.org

From: wilkinson553@btespernet.com

Subject: invitație la petrecere

Alicia: Bună!

Am să trec la invitație într-o clipă...

SEMNALE MAXO

CHARLES STROSS

Traducere de Silviu Genescu

CHARLES STROSS este licențiat atât în farmacologie, cât şi în ştiințe informatice, şi a fost autor de articole tehnice, jurnalist independent, programator şi farmacist. Prima sa povestire publicată, „The Boys”, a

apărut în revista *Interzone*, în 1987; primul său roman, *Singularity Sky*, a fost publicat în 2003, fiind nominalizat pentru un premiu Hugo. Nuvela sa, „The Concrete Jungle", a fost distinsă cu premiul Hugo în 2005, iar romanul său cel mai recent, *Accelerando*, a obținut Premiul Locus pentru cel mai bun roman SF. Trăieşte la Edinburgh, Scoția, iar website-ul său poate fi accesat la adresa www.antipope.org/charlie.

SIR, în cei trei ani de la publicarea şi confirmarea primului artefact de origine xenobiologică (MAXO) şi de la detectarea ulterioară a unor semnale similare, echipele interdisciplinare au investit un efort substanțial în analiza frecvenței pe obiect, derivare[51] , codificare simbolică şi procesare de semnal. Interesul generat de dovezile disponibile ale existenței inteligenței extraterestre a fost enorm. Oricum, după ce harta inițială a reprezentărilor simbolice, decodificată cu uşurință, a fost analizată, semantica încărcăturii lingvistice a fost considerată drept refractară.

În total, până în prezent au fost recepționate douăzeci şi unu de semnale MAXO. Aceste semnale, asemănătoare doar la modul superficial, sunt originare din sisteme planetare aflate în raza a 11 parseci[52] , cu o limită mediană de 9,9

[51] Gramatica formală din informatică (n. tr.).

[52] Unitate de lungime folosită în astronomie, egală cu distanţa parcursă de lumină în 3,26 ani (n. tr.).

parseci. S-au făcut speculații potrivit cărora creşterea observată a orizontului semnalelor MAXO la 0,5 c ar putea fi explicată ca un răspuns la una sau mai multe cauze: desfăşurarea sistemelor de alertă nucleară timpurie de tip AN/FPS-50 şi a radarelor de avertizare la lansările de rachete balistice de la începutul anilor '60[53], transmisiunile de televiziune, răspândirea emisiilor pe frecvența 2,45 GHz din cauza cuptoarelor cu microunde[54], precum şi detecția optică a testelor nucleare atmosferice[55] . Toate semnalele MAXO de până acum au acelaşi preambul logic şi prezintă atât cifrele de verificare a integrității, cât şi criptografie parazitară la nivel de mesaj. Coeficientul dintre preambul şi conținutul încărcăturii variază între 1:1 şi 2644:1 (ultimul indică, poate, o încărcătură trunchiată). Unele analize preliminare ale sintaxei au oferit rezultate promițătoare[56], însă par să fi naufragiat în semantică de nivel înalt. S-a avansat ipoteza că gramaticile transformaționale folosite în încărcătura MAXO sunt variabile, acest lucru sugerând dialectizarea miezului comun al limbajului sintetic.

Nou-descoperita ubicuitate a semnalelor MAXO face ca paradoxul Fermi – acum ajuns la o vechime de aproape şaptezeci de ani – să fie şi mai actual. Expus de Enrico Fermi, paradoxul ar putea fi parafrazat în felul următor: dacă în Univers se află multe civilizații avansate tehnologic, de ce nu ne-a vizitat niciuna în mod direct? Graba cu care

---

[53] Canter, L & Siegel, M. Nature 511 (2018): 334-36.

[54] Barnes, J.J. Appl. Exobiol. 27 (2019): 820-24.

[55] Robinson, H. Fortean Times 536 (2020): 34-35.

[56] Lynch, K.F. & Bradshaw, S. al 3-lea Proc. Int. Congr. Exobiol. (2021): 3033-3122.

organizații precum ESA şi NASDA evaluează acum propuneri pentru lansarea de sonde interstelare rapide, în conjuncție cu existența semnalelor MAXO, face incomprehensibilă lipsa de apariția extratereştrilor, mai ales ținând cont de prezența aparentă a unor asemenea civilizații numeroase într-o astfel de proximitate.

Am formulat o ipoteză explicativă, conform căreia variabilele culturale, necunoscute majorității cercetătorilor, s-ar putea să fie responsabile atât pentru ambiguitatea semantică a încărcăturii mesajelor MAXO, cât şi pentru absența extratereştrilor. Această ipoteză a fost testată (după cum este descris în continuare) şi a rezultat o traducere plauzibilă, pe baza căreia am vrea să recomandăm o interdicție totală, completă, a oricăror altor încercări de decodificare a mesajelor MAX sau de răspuns dat acestora.

Investigația noastră s-a soldat cu punerea la dispoziția Biroului pentru Fraude Grave (BFG) din Nigeria a informațiilor din încărcătura MAXO. Analiza bayesiană[57] a secvenței simbolurilor încărcăturii şi ajustarea secvenței comparativ cu baza de date extinsă a BFG au făcut posibilă o tentativă de traducere a Semnalului 1142/98 (ref. 1), cel de-al nouălea semnal MAXO confirmat de IAU[58]. Semnalul 1142/98 a fost ales din cauza coeficientului scăzut preambul–conținut şi a redundanței sporite. Alte ajutări bayesiene comparate cu alte eşantioane MAXO indică un nivel ridicat de concordanță. Departe de a fi expresii extraterestre de neînțeles, încărcăturile MAXO par să fie

[57] Metode din statistică şi probabilitate, descrise de Thomas Bayes (1702–1761) cu privire la metodele specifice deducției statistice (n. tr.).

[58] International Astronomical Union (n. tr.).

uluitor de familiare. Credem că, în viitor, ar fi posibilă o traducere mult mai minuțioasă , dar, din motive evidente, am prefera să descurajăm un astfel de demers.

Iată transcrierea noastră preliminară a Semnalului 1142/98:

[Apropiați/dragi/genetic] [iubiți/doriți/înrudiți]

Eu sunt [indice de identitate 1], valoarea rezidual㠠[indicator proprietar] al depozitului de date mediate-tranzacționate [alt. banca centrală] a [imperiului/civilizației/sistemului guvernamental] galactic. De când [indice de identitate2] a suferit [simbol: proces] [simbol: singularitate matematică] acum 11249 de ani nu am putut să-mi [simbol: proces] [scalar: descreştere cantitativă] al meu [neinterpretabil] din depozitul de date de schimb-mediere. Am informații despre bunurile personale ale [indice de identitate 2] care nu le mai sunt necesare. Pentru recuperarea acestora am nevoie de ajutorul a trei [apropiați/dragi/ genetic] [iubiți/doriți/înrudiți][imperiu/civilizație/sistem guvernamental]. Eu [cred] că mi-ați putea fi de ajutor. Acest [simbol: proces] este 100% fără riscuri şi va [simbol: cauzalitate] în [date][scalar: creştere cantitativă] voastre.

Dacă mă ajutați, [vă rog] transmiteți [simbol: metaindice: preambul MAXO definind protocoale de comunicare] pentru [imperiu/civilizație/sistem guvernamental] vostru. Voi face asta şi prin întoarcerea semnalului [simbol: proces][simbol: date] pentru instalarea în [imperiu/civilizație/sistem guvernamental] în vederea participării în acest sistem. Apoi veți construi [simbol: sugestie, transmițător intergalactic?] pentru a ajuta la obținerea [indice de proprietate] al [simbol de calcul: sugestie, cont bancar al unui împărat galactic absent].

Eu vă [mulțumiri/dragoste/expresia gratitudinii] pentru [cooperare/acord] vostru.

Caroline Haafkens[59] , Wasiu Mohammed[60]

ANUL AURIU

IGOR TEPER

Traducere de Silviu Genescu

IGOR TEPER este fizician la Stanford University, desfăşurând o activitate ce implică efectuarea unor lucruri incalificabile cu atomi foarte reci. În ultimii şapte ani a publicat zece povestiri – detaliile pot fi găsite la http://igorteper.com.

Doar după ce Will s-a trezit printre plopii, arțarii şi stejarii crângului estic din Habitatul Aventine, îşi dădu seama cam de ce fusese el atât de nervos toată dimineața. De ce fusese atât de agitat, încât decisese să ignore durerile şi letargia care-i erau acum însoțitoare constante, pentru a-şi părăsi

[59] Departamentul de Psihologie Aplicată, Universitatea din Lagos.

[60] Police Detective College, Lagos, Nigeria.

camera pentru prima dată de câteva săptămâni şi a porni într-o plimbare îndelungată prin habitat. Doar atunci când picioarele, ca şi când ar fi dat ascultare anilor tinereții sale, îl aduseseră printre acei copaci pe care-i ținea minte atât de bine, îşi aminti că aceasta ar fi trebuit să fie a cincizecea aniversare a căsătoriei sale.

Alice modelase crângul după unul din pădurile din Maine, unde o ceruse de nevastă, în cursul unei drumeții, într-o după-amiază rece de octombrie, cu mai bine de jumătate de secol înainte. Inspirația pentru modelul pădurice fusese secretul lor şi veneau aici la fiecare aniversare, după ce se mutaseră pe Lună, treizeci şi şase de aniversări în total. Amintirea acelor vizite era ca o filmare lentă a creşterii copacilor, de la puiet la copacul tânăr şi la uriaşii care acum aproape că blocau complet lumina artificială venită din partea de jos a domului habitatului.

Hortisculpturile lui Alice erau împrăştiate peste tot în habitat. Copacii erau modelați atât de genele lor, cât şi de programele de ecomentenanță, care controlau temperatura, umiditatea, luminozitatea şi conținutul substanțelor nutritive din sol în aşa fel încât să se aplece şi să se întrepătrundă, pentru a forma incinte boltite, pavilioane şi arcade, sau să se răsucească în spirale şi împletituri, sau să-şi ridice crengile, coborându-le apoi în arteziene şi cascade de frunze.

Însă crângul, mai simplu şi mai liniştit decât oricare altă creație, şi mai intim, fusese locul special al lui Alice şi Will. La mult timp după ce ea primise oferta de lucru de la Habitatul Aventine, Will se împotrivea ideii de a se muta pe Lună. Nu voia să abandoneze existența începută împreună acolo unde trăia el de o viață întreagă. În cele din urmă, consimțise şi, pentru a-i mulțumi că-i oferise şansa de a

modela spațiile verzi ale unui oraş întreg, Alice s-a folosit de talentul ei unic pentru a recrea o bucățică din New England, de care-i era atâta dor.

Văzând, în decursul anilor, crângul prinzând formă, Will fusese uluit de fidelitatea reproducerii. Nu numai că arăta ca originalul, până în cel mai mic amănunt, dar îl şi simțea ca acel loc unde se prefăcuse că se împiedică, însă întâmpinase îngrijorarea lui Alice cu un inel şi o întrebare. Singura diferență era că atunci când o ceruse în căsătorie, copacii erau aprinşi de cele mai intense nuanțe de auriu şi stacojiu ale toamnei, în vreme ce frunzele din habitatul lipsit de anotimpuri erau veşnic verzi. Odată îi spusese asta lui Alice, iar ea tăcuse, întorcându-şi privirea. Nu mai pomenise niciodată de aşa ceva.

Will nu mai revenise în crâng de la maladia fatală a lui Alice, cu şase ani în urmă, iar acum, mai mult decât oricând, era ca o amintire, o punte vie prin timp şi spațiu. Era ca şi cum Alice însăşi s-ar fi întins spre el, din trecut, ajungând atât de aproape, încât ar fi putut s-o atingă.

Îşi lipi palma de trunchiul unuia dintre cei mai mari arțari şi fu surprins să constate cât mult se asemăna scoarța copacului, cenuşie cu maro, cu vinişoare albe şi puncte întunecate, cu pielea de pe dosul palmei sale, bătucită de vreme. Îi trecu prin minte că, deşi copacii deveniseră ceea ce trebuiau ei să fie, el decăzuse mult față de cel cu care acceptase Alice să se căsătorească.

Închise ochii; scoarța era caldă şi avea moliciunea pieii sub degetele sale. O adiere răcoroasă îi mângâie ceafa, iar solul părea să se mişte sub tălpile lui. Frunzele foşneau deasupra capului şi aerul era plin de o mireasmă atât de familiară, încât devenea de nerecunoscut. Iar cu acea mireasmă,

amintirea lui Alice, privind în jos spre el, când el îngenunchea dinaintea ei, în acea zi din Maine, îi copleşi simţurile cu o intensitate insuportabilă. Will deschise ochii şi nu-i veni să creadă.

Aurii, arămii, de culoarea chihlimbarului, carmeolului, rubinii, copacii din jurul său erupeau în cea mai măreaţă etalare a culorilor toamnei pe care o văzuse vreodată, un caleidoscop ameţitor care lucea, şi ardea, şi scânteia. Cu faţa ridicată, cu gura căscată de uimire, se trase înapoi de lângă arţar şi se întoarse încet, încercând să absoarbă întreaga scenă, fiecare copac, creangă şi frunză.

Nici nu putea să înceapă să-şi închipuie ce miracole de genetică şi biochimie făcuseră posibilă transformarea copacilor la atingerea lui, dar, pentru aniversarea nunţii lor de aur, Alice îi dăruise toamna. Pregătise asta cu decenii înainte, şi niciodată, nici măcar când zăcea pe moarte, nu-i dăduse vreun semn despre ce avea să urmeze. Totuşi, o părticică din el probabil că ştiuse, pentru că venise acum să-şi ia darul, sau poate că ea îl cunoştea atât de bine, încât prevăzuse că va veni aici.

Inima lui, gâtul şi gândurile lui încremeniră; îi era dor de Alice mai mult ca oricând şi-o iubea mai mult ca niciodată. Dinlăuntrul lui prinseră a curge lacrimile, lacrimi fierbinţi care udau pământul unde ea îşi plantase dragostea, iar în timp ce el plângea, frunzele începură să cadă în jurul său asemenea unor lacrimi de aur.

PARATEXT

SCARLETT THOMAS

Traducere de Silviu Genescu

SCARLETT THOMAS este autoarea romanelor *Bright Young Tiger Things, Going Out* şi *PopCo* şi scrie în mod regulat pentru numeroase ziare şi reviste. În 2001 a fost inclusă pe lista întocmită de ziarul *Independent on Sunday* cu cei mai buni 20 de scriitori tineri din Regatul Unit, iar în 2002 a obținut Premiul Elle Style pentru romanul *Going Out*. În prezent lucrează la un nou roman, la un scenariu de film şi la un doctorat. Locuieşte în Canterbury, Anglia. Mai multe la adresa http://www.kent.ac.uk/english/staff/thomas.html.

Acum ai o singură opțiune.

Tu... Țineam ore cu studenții mei în apartamentul meu, o dată pe lună, din moment ce campusul şi-a anulat activitatea offline şi s-a alăturat, permanent, rețelei. În vreme ce le vorbesc studenților despre conceptul de postuman, pe care ei îl descifrează drept „Ca *mort?*", pod-ul meu zbârnâie într-un colț, conectat la rețea (desigur), dar mai precis la pod-urile celor cincisprezece prieteni foarte apropiați.

Un triumf al fizicii a dus la crearea acestor capsule cuantice, acum zece ani: cutii cenuşii, care arată exact ca unitățile Apple din secolul XX, însă sunt capabile de lucruri pe care nu le-ai fi găsit nici în ficțiunile de atunci. Pod-urile noastre conectate folosesc un program de Inteligență Artificială, interzis în 2012, după ce o loază din guvern a izbutit, în sfârşit, să vadă şi el *The Matrix*. Pod-urile sunt setate în aşa fel încât, în cazul în care vreunul ar deveni conştient, va apela unul dintre celularele noastre, noi-dar-de-epocă (ajutoarele noastre revoluționare). Nu ştim ce vom face atunci, dar, oricum, nu prea pare posibil să se întâmple aşa ceva într-o combinație de cincisprezece procesoare QII. Pod-urile, ca noul proletariat? N-au decât.

Becky zicea că atunci când maşinăriile (nu dacă, ci când) vor începe să fie conştiente, gândurile lor vor fi exprimate în coduri. Spunea că, dacă te apuci şi foloseşti materialul din care-i construită lumea ta, atunci îți faci propria lume. Apoi Rex a scris o povestire în care un tip merge spre casă, prin ploaie, tocmai când rețeaua devine conştientă, şi toate luminile încep să se stingă prin Jocuri şi în maşinile-Q[61] şi prin magazine. Când tipul soseşte acasă şi se uită la pod-ul său, singurul lucru pe care-l vede acolo este un screensaver cu o grădină, rulând la nesfârşit – ce-o fi însemnând asta pentru o maşinărie.

Becky se tot întreba: „Dar ce-*ar vrea* o maşinărie?”

---

[61] *Q-cars* sau *sleepers* (în engleza americană) sunt termeni care definesc maşini cu aspect anost, banal, chiar neîngrijit, dar care în interior dispun de dotări şi echipament de înaltă performanță, de modernizări de ultimă oră (n. tr.).

Este ora 3.45; cerul este portocaliu, iar studenții mei dau din umeri de fiecare dată când încerc să-i învăț ceva. Arunc o privire spre celular. Agentul meu nu m-a mai sunat de zile în şir şi cred că noul meu roman a fost respins. Ce-aş putea să le spun studenților astăzi? Că a fost odată ca niciodată când existau... discuri? Cărți? Malluri? Săptămâna trecută am discutat despre retro şi nostalgie, întreaga distracție din postmodernism. Le-am povestit că odată credeam că oamenii vor rămâne fără modalități de a mai recicla doar frizurile, expresiile de dezgust şi stilurile de a purta blugii care existau în perioada dintre inventarea televiziunii şi moartea ei. Nici măcar n-am greşit.

Probabil sunt considerată o retro: blugii mei, tenişii. N-am nici un fel de rahat nano pe față, gata să-mi transforme machiajul într-o Beyonce, circa 2006, sau locotenent Uhura, circa 1969. Nu pot – nu vreau – să-mi cârlionțez părul la atingerea unei taste. Nu port nici stratul de thermo atât de gros, încât aproape să nu-mi mai trebuiască haine, ca şi copiii ăştia: gata pentru Jocuri. Marile surprize ale ultimilor douăzeci de ani? S-a terminat cu obezitatea şi nimeni nu mai practică jocuri video. Cancerele temporare fac minuni; iar după agențiile guvernamentale, universitățile şi magazinele s-au grăbit să treacă în cod binar, iar Jocurile au intrat, în sfârşit, offline. Aşadar, acum avem parte de carnagiu în timp real, printre betoanele postcorporatiste.

După curs, merg prin oraş la singura piață, aflată acolo pentru zărghiții ca mine, care-şi doresc, din când în când, salată crescută prin grădini şi mere cu pete. Ce mi-a comandat pod-ul meu ultima dată? Ah, da: o cutie de ramen[62] stătut şi două lăzi de cutii cu mâncare altfel decât

[62] Tăiței japonezi (n. tr.).

vegetariană. În acest moment al zilei, Jocurile sunt aproape în modul de Hibernare, semnul lor de neon cu douăzeci şi patru/şapte bălțind pe cerul albicios. Afişajele de neon provin din afara rețelei, desigur, la fel ca şi personajele, poveştile şi „magia”. Dar atunci când le joci eşti în afara rețelei, iar durerea e reală. Pe drumul înapoi, neonul dispăruse de pe cer şi acum, în pragul a ceea ce fuseseră magazinele Marks & Spencer, Virgin Megastore şi Atelierele Build-a-Bear erau pitici, elfi, hobbiți .

Jocurile au mulți autori, însă în esență există un singur scenariu: eşti într-o misiune ca să salvezi lumea, iar tu şi câțiva „prieteni” trebuie să vă adunați poțiunile, armele şi armurile ca să luptați cu dragonii, trolii şi păsările deformate care bântuie prin subteranele vechiului centru comercial. Lumea se poate confrunta cu diferite amenințări. În ultima vreme, am observat că lumea online, nu cea offline, trebuie salvată, însă rezultatul salvării ei este acelaşi: primeşti credite pentru shopping şi partide de sex violent cu oricine are fotografia expusă pe display-ul Q de afară. Dar poți face sex violent offline cu oricine ai tu chef în Jocuri. Asta-i toată chestia. Poți urî Jocurile, însă nu le poți evita; sunt ca şi mallurile de pe la începutul secolului. Desigur, eu prefer versiunile subpământene, unde scenariul (este mereu aceeaşi poveste) are o oarecare profunzime, dar mutilarea-i mai rea (cu toate că mutilări fără pachetele-nano sunt numai pentru cei cu adevărat suicidali).

Când romanul îmi e respins, ajung să scriu pentru Jocuri. Am să scriu despre frați malefici, destin şi primejdii, şi, cu toate astea, n-am să scot niciun ban. Iar universitatea va obține, până la urmă, ceva de genul vechiului Microsoft Office Paperclip ca să le predea studenților. Totu-i atât de deprimant; s-ar putea să nu mă duc încă acasă. Poate doar un joc...

Mă îndrept spre vechea librărie, ridic mâna şi tastez litera Y pe consolă. Îmi sună telefonul. Mă uit pe display. Nu-i agentul meu; e pod-ul meu. Nu. Serios? Verific încă o dată. Mai aştept câteva secunde pentru luminile clipitoare şi/sau sfârşitul lumii. Nimic. Apoi trec pragul librăriei şi păşesc în iarbă.

PISICA LUI MURPHY

JOAN D. VINGE

Traducere de Silviu Genescu

JOAN D. VINGE are o diplomă în antropologie, obținută la San Diego State University. Acest lucru a condus la o carieră în domeniul arheologiei de recuperare, despre care ea afirmă că s-a dovedit a fi instructivă pentru un autor SF: „Arheologia este antropologia trecutului, iar genul science fiction este antropologia viitorului.” Scrie ca autor profesionist din 1973: prima ei povestire, „Tin Soldier”, a fost publicată în *Orbit 14*, în 1974, iar prima ei lucrare de ficțiune a apărut în *Analog, Millennial Women*, în *Asimov's, Omni* şi alte reviste şi antologii. Romanul ei, *The Snow Queen*, a fost distins, în 1984, cu

Premiul Hugo pentru cel mai bun roman, iar în prezent are opt cărți publicate. Locuieşte în Madison, Wisconsin, iar website-ul ei poate fi accesat la adresa www.sff.net/people/jdvinge/home.htm.

Scena: o sală de conferințe, umplându-se încet. MURPHY, cărând o geantă de pânză, se aşază lângă distinsul cercetător care aşteaptă să ia cuvântul.

MURPHY: Aşadar, ai primit şi tu în e-loadul tău un exemplar din *Retrospectiva asupra viitorului* a revistei *Nature*. Amuzantă, nu?

PROFESORUL *(ezitând)*: Toată lumea a primit-o, la recepție. Şi cu toate că am găsit-o fascinantă, „amuzantă" nu mi s-a părut niciodată.

MURPHY: Ei bine, ținând cont de domeniul tău de cercetare, presupun că nu. Apropo, nu toată lumea a primit-o; e o problemă la download. Unii inşi au primit *Tao al lui Pooh*!

PROFESORUL: Te cunosc de undeva? Ne-am mai întâlnit vreodată?

MURPHY: Desigur. Sunt Murphy. Tot timpul dăm unul de altul. Literalmente. Chiar trebuie să faci ceva în privința viziunii aceleia de tunel de care suferi. *(Deodată se ocupă de geantă, care începe să salte de zor pe podea)*. Astâmpără-te!

PROFESORUL *(ridicându-se să plece, se aşază la loc)*: E vie...?

MURPHY: Şi, întotdeauna, în cele mai prost alese momente. *(Ridică sacul, se uită în interior.)* Este numai ora şaisprezece, Dingy; cina-i la optsprezece. Trage un pui de somn, fetiţo.

PROFESORUL: Doamne sfinte...

MURPHY: Nu, e doar pisica mea. Mi-a dat-o Schrödinger.

PROFESORUL: Pisica lui Schrödinger[63] ? Asta-i o prostie; n-a existat nicio pisică. Totul a fost ipotetic.

MURPHY *(ridică sacul)*: Spune-i asta pisicii.

PROFESORUL *(pare uluit)*: E... moartă.

MURPHY: Ai pierdut din vedere observaţia mea. Dar el nu pierde niciodată o cină. Vacanţa gratuită constituie singurul motiv pentru care participăm la aceste întâlniri prezumţioase. Nimeni nu vine la prezentările mele şi nimeni nu crede că el există. La urma urmei, e mort şi totodată viu de aproape un secol. Fiind pisică, e sensibil la umilinţe.

PROFESORUL: Iar voi doi... discutaţi, nu?

MURPHY: Aici nu suntem în *Aşteptându-l pe Godot.* Nu fi ridicol. Afinitatea noastră telepatică este extrem de ridicată. Aşa cum spunea şi Sheldrake[64] , acum un secol, chiar şi oamenii posedă un mare potenţial neatins...

---

[63] Pisica lui Schrödinger este un experiment mental, adesea caracterizat ca un paradox, imaginat de fizicianul austriac Ernest Schrödinger în 1935, în care este prezentă o pisică vie sau moartă, în funcţie de un eveniment aleator precedent (n. red.).

[64] Alfred Rupert Sheldrake (1942), om de ştiinţă şi scriitor britanic, cunoscut pentru cercetările sale în domeniul parapsihologiei, printre altele (n. red.).

PROFESORUL: Rupert Sheldrake? Oh, *scuteşte-mă.* Lasă „rezonanța morfică” în coşul de gunoi, acolo unde-i este locul. Niciun experiment n-a găsit acel „misterios câmp de forță”.

MURPHY: Dar tocmai ăsta-i clenciul, potrivit lui David Bohm. Hăcuirea unor chestii moarte pentru descoperirea „secretului vieții” e absurdă.

PROFESORUL: Nu „hăcuiesc chestii moarte”. Eu lucrez cu nanotehnologie. În afară de asta, nu există nicio dovadă că trebuie să mergem dincolo de biochimie ca să explicăm viața. Acolo-i întregul „mister” de care ai nevoie. Şi, într-o bună zi, îl vom descifra complet...

MURPHY: Promisiuni, promisiuni... *(Atinge umărul profesorului cu vârful degetului; o scânteie de sarcină electrostatică se aprinde între ei.)* Doamne, cât detest aceste materiale sintetice; tot trebuie să mă împământez.

PROFESORUL: În realitate, fără îndoială.

MURPHY: Remarci ieftine, prost direcționate. Şi, că veni vorba de realitate, chiar a fost păcat de experiențele acelea cu „clonarea capului înghețat”. Pfui!

PROFESORUL: Unde-ai auzit de aşa ceva?

MURPHY: Am fost de față. Cu toate că, de regulă, nimeni nu-şi dă seama de asta. Cât despre bioelectricitate, profesore, unde se duce toată energia când cineva moare? Desigur, pisica mea înțelege tot mai bine ca mine. Cum se spune, nu-i parohia mea.

PROFESORUL: Desigur. Apropo, dar care-ar fi „parohia” dumitale?

MURPHY: Să schimbăm subiectul. Ce crezi despre activitatea lui Durr, cât a fost la Institutul Planck? Sau despre articolul lui Lukens şi Friedman, din revista *Nature*, despre Y2K, demonstrând că forţele microcosmice există cu adevărat? Este în pachetul *Retrospectivă*. Multă vreme am tot căutat acel suflet submolecular al existenţei noastre „ordonate", doar pentru a descoperi că este vorba de un haos total! E umor la scară cosmică, sau ce?

PROFESORUL: Ai luat droguri?

MURPHY: Mă droghez cu viaţa, asta-i deja ceva destul de cosmic. Dar după cum spuneam, e chiar mai bine, *Retrospectiva* conţine toate acele eseuri bizare care prezic „Viitorul", de fapt, prezentul nostru. Toate par să prevestească triumful inteligenţei artificiale asupra naturii noastre umane animalice. Îmbibaţi cu nanoboţi, ne-am transformat în propriii noştri succesori, altfel oamenii ar fi depăşiţi, plecaţi pe izlazurile planetei salvate de la un dezastru ecologic prin înţelepciunea Inteligenţelor Artificiale. Şi, pe parcurs, nu se întâmplă nimic rău. Ca şi cum...

PROFESORUL: Murphy...

MURPHY: Nici măcar nu iau în considerare aspectele socio-economice, darămite egoismul, fobiile sau instinctul de supravieţuire! Articole scrise de roboţi, pentru roboţi, într-o revista intitulată *Nature!*

PROFESORUL: Murphy, totul – inclusiv răbdarea mea – are limite. Controlul naturii, impunerea ca orice atom din interiorul ei să danseze după muzica mea, pentru asta trăiesc. Sunt convins că în următorii treizeci de ani...

MURPHY: Blablablablabla. Ce-i cu acele AI-uri care există în cyberspaţiu, care au început ca porţiuni minuscule de

program? Dar apoi s-au legat, au rescris codurile lor de programare, au suferit mutații şi au crescut până când tot ce mai putem face acum este doar să le bifăm. Ți-am întâmplat vreodată ca unul dintre 'boții biomorfi ai lui Tildon să se deregleze şi să-ți mănânce şortul? Cum poți fi sigur că miliardul de nanoboți din sângele tău nu se vor decide, la un moment dat, să te transforme într-o tumoare gigantică?

PROFESORUL: Aş folosi măsuri de control în interiorul...

MURPHY *(se ridică, apucă sacul)*: Păi, tre' să plec.

PROFESORUL: Pleci? Înainte de conferința mea?

MURPHY: Am auzit-o. Şi am o întâlnire online, înainte de cină, cu iubițelul meu drag. Dar intuiția mea feminină îmi spune că ne vom mai întâlni noi. Curând.

PROFESORUL: Poftim...?

MURPHY: N-am spus niciodată că nu sunt femeie.

PROFESORUL: Aşteaptă... Cel puțin – spune-mi care-i domeniul tău de studiu.

MURPHY: Teoria haosului. De fapt, există o lege numită după mine. Şi firește, este singura din întregul Univers care funcționează întotdeauna.

PROFESORUL: Şi care-i...?

MURPHY: Ghici. Te provoc.

CÂŞTIGAȚI UN PREMIU NOBEL

VERNOR VINGE

Traducere de Silviu Genescu

VERNOR VINGE este matematician, informatician şi scriitor SF. A publicat prima sa povestire, „Bookworm, Run!", în revista *Analog*, în 1966, pe când publicația era condusă încă de John W. Campbell. Este bine-cunoscut pentru romanele sale, distinse cu un Premiu Hugo, *A Fire Upon the Deep* şi *A Deepness in the Sky*, ca şi pentru eseul său din 1993, „The Coming of Techological Singularity". În 2007 s-a retras din activitatea didactică de la San Diego State University pentru a se dedica scrisului.

Dragă Johann,

Am aflat, cu părere de rău, că ai fost sărit la titularizare. Sper că nu le vei oferi jegurilor din comitetul tău încă o şansă de a abuza de tine.

Aceasta urma să fie o scrisoare banală, apoi mi-am dat seama că, probabil, n-ai să-ți aminteşti de mine. Am fost în aceeaşi grupă de studiu de Genomica Comparativă a lui Fong, la Berkeley, însă am părăsit programul şi-am navigat înspre arte (vezi spectacolele mele *Sensation XXX*). Acum

lucrez în domeniul resurselor umane. Se potriveşte perfect cu abilităţile mele tehnice şi sociale.

Johann, propunerea pe care ţi-o fac este atât de radicală, încât mă tem că filtrele tale antispam vor arunca mesajul la gunoi înainte să-l poţi vedea tu. De aceea, citeşti ceea ce urmează ca pe o reclamă din exemplarul tău personal al revistei *Nature*. Sper că asta va arăta că avem intenţii serioase.

De fapt, scrierea acestei reclame a fost o distracţie. Da, este cam exagerat..., dar este şi adevărul gol-goluţ. Lucrând împreună cu noi, poţi câştiga un Premiu Nobel, iar asta-i numai pentru început. Aşa că, în doar câteva cuvinte, trebuie să te conving să faci următorul pas.

Ştiu că te informezi şi în afara domeniului tău, Johann. Acesta-i unul dintre motivele pentru care pălmaşii lipsiţi de imaginaţie primesc posturi, iar tu nu. Ai urmărit ştirile despre MRI[65] cu inserţie celulară? Mecanismul de activare este o inserţie HIV a celulelor gliale[66] . Materialul genetic inserat exprimă proteine care pot fi semnalate printr-o modulare de zece gauss a gradientului magnetic al unităţii MRI. Sincronizate cu pulsuri în radiofrecvenţă, aceste celule promovează producerea neurotransmiţătorilor selecţionaţi. Dacă se procedează cum trebuie, experimentatorul poate declanşa un sistem de aproximativ douăzeci de neurotransmiţători, la o rezoluţie spaţială cu un raster numai de două ori cât rezoluţia imaginii MRI.

---

[65] Imageria cu rezonanţă magnetică (n. tr.).

[66] Celule ale ţesutului nervos central (n. tr.).

Tipii din domeniul neurologiei s-au îndrăgostit de asta. Şi pe urmele lor calcă şi psihiatrii: cu scanările cerebrale totale MRI/i, cercetătorii pot induce aproape orice tip de psihopatologie. Pentru public, această posibilitate este doar o speculație de rău augur. În spatele cortinei, cel puțin trei laboratoare de cercetări au efectuat scanări cerebrale totale cu MRI/i. Chiar noi dispunem de asemenea sisteme şi, cu toate că nu am abuzat de ele, sunt mult mai înspăimântătoare decât se scrie prin editoriale. Una dintre cele mai îngrozitoare stări mentale este cea numită de noi „stare amnezică specializată". Când i-a fost aplicată unui cercetător, a creat un idiot savant, fără nici o altă existență dincolo de obiectivul imediat al cercetărilor.

Nu asta vreau să-ți vând, Johann! Dar fii prudent. Mai multe laboratoare recrutează specialişti numai pentru acest coşmar. Poate că adună voluntari pe deplin informați; dar, mai probabil, obțin victime induse în eroare. În orice caz, publicul va vedea tot felul de salturi de productivitate în cercetare, bazate în secret pe această formă de sclavie modernă. Să nu te laşi atras într-o asemenea schemă.

Nu, dacă lucrezi pentru noi, vei conduce întregul spectacol de biotehnologie. Johann, eşti genial şi bine instruit şi... ei bine, te-am studiat cu destulă atenție. Poți spune ce vrei. Dispunem de finanțare importantă, asigurată de o țară mică, dar bogată. Dacă eşti de acord, vei avea acces la resurse care rivalizează cu cele ale CDC[67] : un computer de zece petaflops, cu o rețea de stocare capabilă să imite cele

[67] Center for Desease Control – Centrul pentru Bolile Infecțioase, în SUA (n. tr.).

mai mari site-uri de proteonică[68] dinamică. Toate acestea – şi personal de sprijin – vor fi alocate în totalitate pentru uzul tău personal.

Deci, care-i secretul nostru? Ei bine, noi am perfecționat mecanismul de declanşare al MRI/i pentru a reacționa la un nivel de milisecunde. Putem induce un input/output cerebral direct, cu aspectul şi senzația de memorie şi proces cognitiv. Timp de cincizeci de ani, oamenii au prevăzut simbioza om/maşină. Noi am făcut-o în realitate, Johann! Vei vrea să discuți cu Wardner. Este primul nostru succes, e perfect pentru tehnica noastră, cu toate că specializarea lui este planificarea strategică. Cu tehnica noastră MRI/i, Wardner e ca un Dumnezeu.

Ştii cum e domeniul tău de cercetare în prezent: mai multe cuceriri decât oricând altă dată, dar e banal, de-a dreptul banal. Un laborator modern de mecanică a celulei ca un vechi site pentru genomică: o uzină de prelucrare a datelor, duduind discret. Acelaşi lucru s-a petrecut şi în disciplinele ne-biologice. Unii teoreticieni cred că acesta ar fi raiul, dar aruncă o privire asupra editorialul din 2013-01-17 al revistei *Nature*: pentru fiecare descoperire, există alte câteva mii care aşteaptă în noile baze de date.

Poți schimba asta, Johann. Mintea va interacționa direct cu automatizarea de primă mână. Vei rezolva probleme de dinamică a proteinelor la fel de uşor cum alți oameni plănuiesc o ieşire la plajă.

Condițiile tale de muncă? Pot aproape tot ce vrei tu, doar atât că va trebui să te muți. Am şi ridicat deja o *vilă* imensă

---

[68] Ramură a microbiologiei, preocupată de structura şi analiza proteinelor aflate în organism (n. tr.).

pentru tine, în *centrul nostru de cercetări de pe Riviera*. Vei avea libertate totală de mişcare. Inserția nu este reversibilă, însă este uşor să „asiguri" neuroactivele atunci când nu eşti conectat. Şi, bineînțeles, a fi „conectat" nu implică nici un fel de electrozi scârboşi. Pur şi simplu, intri în camera de lucru pe care am construit-o în vila ta. E suficient de spațioasă, ținând cont de faptul că se află într-un sistem MRI de patru tesla. (Şi trebuie să lucrăm cu foarte mare grijă cu aceste materiale magnetice; Wardner poate să-ți spună tot felul de poveşti de prost-gust despre bijuterii de mare viteză.)

Păi, cam asta-i oferta mea, Johann. Desigur, firma noastră trebuie să fie foarte secretoasă în acest stadiu. Dar te rog, vino şi fă-ne o vizită. N-ai nicio obligație, cu excepția semnării unui acord de confidențialitate. Nu-ți cerem decât să nu-i anunți pe colegii tăi de această vizită scurtă, dar vrem să nu-ți faci absolut nici un fel de probleme în legătură cu ea. Ai o familie, o verişoară, nu? Poți să-i spui linişit unde te duci.

Sper că ai să vii, Johann.
Prietena ta,
Helen
Helen Peerless
Director pentru Resurse Umane, Mefisto Dynamics

UN ACT DE CREDINȚĂ

THEO VON HOHENHEIM

Traducere de Silviu Genescu

THEO VON HOHENHEIM este un pseudonim paracelsian al scriitorului de literatură ştiinţifică Philip Ball, redactor consultant al revistei *Nature* şi autor a numeroase cărţi, între care *H_2O – A Biography of Water and Critical Mass*, distinsă cu Avenis Science Book Prize. Ultima sa carte, *The Devil's Doctor*, este destul de aproape de o biografie a lui Paracelsus. Ball are un masterat în chimie la Universitatea din Oxford şi un doctorat în fizică la Universitatea din Bristol. Trăieşte la Londra, iar adresa sa online este www.philipball.co.uk.

Este dificil de spus dacă speculaţiile asupra aşa-numitei Schimbări Perry-Dean vor fi exacerbate sau potolite de rezultatele prezentate de profesorul Ilan Goethe (nepotul marelui poet) într-un număr recent din *Zeitschrift fur Physik*[69]. Ca valoare aparentă, acestea oferă o explicaţie pentru anomalii, care nu invocă Intervenţionismul. Pe de altă parte, ele cer ca Universul să fie mult mai ciudat decât ne-am imaginat. Şi dacă altceva nu contează, analiza profesorului Goethe oferă o bine venită clarificare a problemei în cauză. Mare parte din articol a fost bine prezentată în ziarele noastre, deşi nu fără confuzii. Ştim cu toţii că lucrarea profesorului Einstein, din Berna, bazată pe cea a profesorilor Planck şi Lorenz, a dus la o reconsiderare a fundamentelor ştiinţei fizicii. El a propus o demontare a

[69] Goethe, I.Z. Phzs. 22, (1820): 415.

mecanicii newtoniene, atât la scară micro, cât şi la nivel macro.

Postulatul lui Einstein, conform căruia lumina este granulară[70] – „cuantificată", în expresia devenită acum atât de populară – a dus la dezvoltarea teoriei cuantelor de către profesorii Bohr, Sommerfeld şi alţii. Iar sugestia sa, că viteza luminii în vid este aceeaşi în toate cadrele inerţiale, contrară canoanelor gândirii newtoniene, ne-a condus la o viziune unificată asupra timpului şi spaţiului[71] , la o nouă formulare a principiului echivalenţei şi la o imagine a gravitaţiei ca un spaţiu curb. Până aici totul este clar.

Când, acum trei ani, profesorul Goethe a dezvăluit pentru prima dată teoriile sale alternative referitoare atât la fenomenele microscopice, cât şi la cele cosmologice, bazându-se pe nimic altceva decât pe mecanica clasică, acestea au fost primite cu răceală[72] . Nici nu s-ar fi putut anticipa altceva. După ce au făcut efortul monumental de a reconstrui fizica de la zero, colegii săi nici n-ar fi putut primi cu uşurinţă ideea că străduniile lor au fost zadarnice.

Sub anumite aspecte, pretenţiile lui Goethe nu constituie cine ştie ce noutate. În fond, Lorentz şi Poincare n-au aplicat altceva decât ecuaţiile lui Maxwell, într-un cadru newtonian, pentru a explica eşecul doctorilor Michelson şi Morley de a detecta eterul luminiferos; „relativitatea clasică" a lui Goethe a contribuit la asta doar în chestiunile minore. Evitarea de către el a catastrofei în ultraviolet a radiaţiei absolute,

---

[70] Einstein, A. Ann. Phys. 17, (1905): 132.

[71] Einstein, A. Ann. Phys. 17, (1905): 891.

[72] Goethe, I.Z. Ann. Phys. 29, (1917): 272.

împreună cu explicarea emisiilor de electroni metalici, stimulate de lumină, a fost mult mai inventivă, invocându-se limitările inerțiale aplicate la vibrațiile eterului său ocultat, care a unit elegant cele două extreme ale teoriei. Mulți cred că această lucrare ar putea submina, sau cel puțin amâna, candidatura profesorului Einstein la Premiul Nobel.

Totuşi, cum se distinge universul lui Einstein de cel al lui Gothe? Au fost necesare teste diferite. Profesorul Adrian Perry şi colega lui, domnişoara Pearl Dean, de la Cambridge, au fost primii care s-au angajat la asta. Ei au arătat că observațiile de anul trecut asupra eclipselor, efectuate de profesorul Eddington, se potriveau cu relativitatea lui Einstein mai bine decât modelul lui Goethe. Ordinea a fost restabilită, însă doar vremelnic. În noiembrie anul trecut, Perry şi Dean au scos la iveală, din arhive, observații astronomice făcute cu ocazia eclipsei din 1839, care păreau să se potrivească mai bine cu ideile lui Goethe.

Un mister similar a fost scos la iveală, la scurt timp după aceea, pentru fenomenele „cuantice". Teoria lui Einstein funcționa cel mai bine în relație cu noile date adunate de Perry şi Dean, însă carnetele de notițe ale nimănui altcineva decât profesorul Weber, fostul dascăl de la Zürich al lui Einstein, arătau că măsurătorile făcute asupra radiației absolute, efectuate în 1893, îl susțineau pe Goethe, în cele mai mici amănunte, mult mai bine decât îl ajutaseră pe Einstein însuşi.

Tiparul se repeta oriunde te-ai fi uitat: înainte de sfârşitul secolului şi de începutul celui nou, teoria clasică funcționa cel mai bine; după aceea, relativitatea şi mecanica cuantică au triumfat. În ultimele câteva luni, ne-am luptat cu ideea

inconfortabilă că legile fizicii înseşi s-au modificat cam pe la sfârşitul secolului trecut.

Poate că s-a consolidat o opinie în vremurile noastre tulburi, că foarte mulți erau nerăbdători să ajungă la concluzii legate de supranatural: Intervenționismul, ideea că vreo entitate externă a jucat un rol aici. În luna mai, Vaticanul a emis deja faimoasa sa declarație asupra acestei chestiuni. Dar profesorul Goethe ne-a oferit ceva ce pentru mulți va fi o explicație mai acceptabilă. El sugerează că întregul univers este capabil să suporte o schimbare de stare, similară cu a apei când îngheață. Profesorul van der Waals, de la Amsterdam, a arătat cum aceste schimbări pot fi considerate salturi între două minime energetice. Potrivit lui Goethe, universul poate adopta fie o stare metastabilă de „vid fals", în care fizica clasică funcționează, ori o stare cu un „vid adevărat", stabil global, guvernat de relativitatea lui Einstein şi de teoria cuantică. Tocmai am fost martorii unei asemenea tranziții, presupune el.

Oricum, două aspecte ale acestei analize ridică încă dificultăți. Primul constă în faptul că teoria necesită existența condiției nefericite ca universul să fie în expansiune. Profesorul Einstein a fost atât de amabil să-mi spună că, de fapt, acest lucru n-ar fi chiar atât de dificil de admis, însă, cu siguranță, astronomii se vor revolta vizavi de ideea în cauză.

În al doilea rând, analiza meticuloasă a lui Goethe, a inițierii Schimbării Perry-Shift, o datează cu mai mare precizie decât înainte şi restrânge evenimentul la nu mai mult o zi, înainte sau după 22 martie 1894. Cititorii mai vârstnici şi-ar putea aminti că aceasta a fost tocmai ziua în care profesorul Kelvin a ținut conferința sa, ridiculizată adesea în prezent, în care a susținut că toate problemele fizicii erau pe cale să

fie soluționate. Se speră că nici măcar intervenționiştii dedicați nu-i vor atribui profesorului Kelvin puterea de a stârni mânia divină pentru mândria excesivă. I-am putea, oare, convinge că „Dumnezeu e subtil, dar nu malițios”?

NECTARUL NADIEI

IAN WATSON

Traducere de Silviu Genescu

IAN WATSON a absolvit Colegiul Balliol, Oxford, în 1964, cu un masterat în literatura engleză, urmat, în 1965, de o specializare în literatura engleză şi franceză a secolului al XIX-lea. După cursuri de literatură predate în Tanzania şi la Tokyo, precum şi de futurologie (inclusiv science fiction), la Birmingham, Anglia, a devenit scriitor profesionist în 1976, după succesul primului său roman, *The Embedding* (1973), care i-a adus Premiul John W. Campbell Memorial, şi al romanului *The Jonah Kit* (1975), distins cu premiul Asociației Britanice de Science Fiction. A scris numeroase romane, poezii, inclusiv culegeri de povestiri SF şi fantasy, horror. Locuieşte lângă

Daventry, Northamptonshire, Anglia, iar adresa sa de web este www.ianwatson.info.

Nectarul Nadiei, turnat peste cuburi de lubeniță, constituie un mic dejun delicios.

— *O să încercăm asta!*

Nadia Peartree era sărbătorita Hollywoodului în 2015. Două Globuri de Aur, şi nu ne referim aici la pieptul său, plus două Oscaruri...!

— *Mămică, încerc un Tyrannosafari pe fonul meu.*

— *Mănâncă-ți pâinea prăjită, puişor, şi bea-ți nectarul.*

În plus, Nadia era o creştină renăscută, aşa că atunci când a citat din Proverbele lui Solomon, 5:15, „Beți apă din ciubărul vostru!", America a ascultat. Şi-a cumpărat...!

— *Dragă, dacă încetezi să te tot dai pe lângă T-pack-ul acela, tac şi eu.*

Ați putea crede că, pe la începutul secolului al XXI-lea, numai trei milioane de chinezi beau urină; iar brahmanii aceia din India şi cei din Occident, unde existau fanatici ai practicii yoga...?

— *Dar asta-i doar o nouă formă de flecăreală, Bert.*

Da, oameni buni, prejudecata vizavi de pişat ne-a orbit pe majoritatea dintre noi să vedem pedigriul său din Israelul şi Tibetul antic, unde lamaiştii trăiau până la vârste înaintate

datorită urinei, care rimează cu nemurirea[73] ! Ghandi şi-a băut propria sa urină şi i-a învins pe britanici...

— Scumpo, m-am săturat până peste cap de toată mâncarea şi băutura care te avertizează – „Aveți grijă, expir săptămâna viitoare şi, apropo, broaştele-țestoase pot trăi până la două sute de ani, ei bine, eu nu sunt țestoasă", blablablabla.

Se spune că Steve McQueen trăia din urină şi fierbea piele de aligator în vreme ce se lupta cu marele C...

— Bert, n-am ştiut niciodată de asta.

Totuşi, mai mult ca sigur că Nadia a fost inspirată de compania de Hrană Organică, a lui Paul Newman, cu toate încasările lui de după plata taxelor, de sute de milioane, dirijate spre învățământ şi activitățile caritabile. Vă amintiți de Pa Newman şi de fiica lui, îmbrăcați în acele ambalaje de covrigei sănătoşi şi tablete de ciocolată şi fursecuri alfabet, cu aspect de Gotic American? Virtuți tradiționale totale! Destul de simpatice, iar o întrebare din FAQ suna aşa: „Folosiți mână de lucru forțată?" Ce mai întrebare! Sigur că nu! Bunăstarea producătorilor de materie primă era de maximă importanță (şi nu mă refer aici la Pictures![74]). Nadia se gândea chiar mai mult la bunăstarea producătorilor din Lumea a Treia...

— Mamă, nu aud dacă vine vreun Tyranno.

— Puişor, doar îmi mai torn puțintel.

---

[73] Joc de cuvinte intraductibil, în original: *Pee, which rhymes with immortalitee* (n. tr.).

[74] Paramount Pictures, companie cinematografică; *paramount* = cel mai important, în lb. engleză (n. tr.).

— Da, încetul cu încetul.

Acesta era factorul filantropic. Numai cumpărătorii naivi ai Nectarului Nadiei puteau crede că beau cu poftă urină transmisă chiar de vedeta însăşi, neglijând faptul că „transmisă” însemna şi „aprobată de”! Urina de bună calitate trebuia cumpărată într-o cantitate impresionantă, pasteurizată şi congelată în vederea transportului. De unde altundeva decât din ţările sărăcite din America Centrală? Ce mai mană cerească pentru mulţi oameni din acele ţări!

— Oh, trage fermoarul la gură, T-pak.

— N-am urechi sau gură, Pa.

Pentru ca urina să fie de primă calitate, donatorii trebuie să fie sănătoşi tun, să fie asiguraţi cu toate substanţele nutritive necesare, vitamine şi minerale, în schimbul urinei lor. Bărbatul de la Nectarul Nadiei nu-i vizitează pe producătorii încântaţi pentru a deschide cu maceta o fructă-eşantion. Nu, are tot timpul o trusă biochimică de testare pentru a-i verifica pe toţi, şi un nas bun pentru buchetul urinei de calitate. Este de notorietate faptul că Nadia întreţine cele mai bune clinici de sănătate din zonele-sursă.

— Mai asculţi puţin, Bert?

De asemenea, Nadia contribuie direct la produsul ei, chiar şi acum, când are aproape şaizeci de ani, dar arată de milioane, dacă mai e nevoie să precizăm. În fiecare câteva sute de litri este şi o picătură din propria ei urină. După principiile homeopatiei, acest lucru intensifică efectele. Toţi consumatorii ştiu că participă direct la strălucirea Nadiei.

Pe timpuri, puteai auzi obiecţii prosteşti, cum că nu rezolvai cine ştie ce prin urinokinază[75] sau prin hormoni asortaţi şi anticorpi, plus magneziu, calciu, potasiu, sorbind jumătate de litru de urină... şi că trupul elimina astfel de substanţe pentru că deja avea destule din acestea în interior şi se chinuia să scape de ele. Spuneţi-i asta unui lama de două sute de ani.

— *Cât de mult să mai fie?*

— *Dar, Bert, o iubim pe Nadia.*

— *Beau din ea, nu?*

Ştiaţi că bătrâna şi buna Enzymes of America obişnuia să aplice filtre speciale în zeci de mii de toalete portabile pentru a recupera o enzimă care dizolvă cheagurile de sânge? Cincizeci şi trei de milioane de litri de pişat se scurg în fiecare an în toaletele mobile, iar asta înseamnă un sfert de milion de artere curăţate! Exista o piaţă anuală de jumătate de miliard de dolari pentru produsele din urină. Dar până la apariţia Nectarului Nadiei, era o piaţă invizibilă, una discretă. Produsele din urină erau ascunse în pastile şi în textele cu litere mici. Oh, da, şi prin produsele de frumuseţe şi săpunuri; spre exemplu, urina taie unsoarea din păr.

Cui îi pasă dacă şi alţi foşti câştigători ai premiilor Oscar au imitat-o pe Nadia prin mărcile rivale, şi arome, şi culori neobişnuite? Pentru banii mei, nimic nu întrece Nectarul Original al Nadiei.

---

[75] În biochimie, *kinase* semnifică o enzimă care transferă grupuri de fosfaţi de la molecule-donator, de mare energie, cum ar fi ATP-urile, spre substraturi specifice; ele transmit semnale şi controlează procese celulare complexe (n. tr.).

Dacă ochii v-au obosit, daţi-le câteva picături din urina ei. Vă dor urechile? La fel. Sinusuri înfundate? Mirosiţi licoarea aurie! Beţi apă din fântâna voastră! Sau, mai bine, dintr-a Nadiei! Biblia spune asta, iar Nadia s-a asigurat că am primit mesajul.

Oh, primele reclame aveau atâta ştaif! Nadia, într-o cămaşă de noapte elegantă, intră în toaleta sa personală din vila din Malibu, imediat după răsăritul soarelui, închizând uşa în vreme ce se aude zdrăngănitul produs de Trout Quintet cântând, apoi iese zâmbind magnific, ducând cu ea o carafă de lichid auriu, pe care un asistent îl preia luându-l de acolo în mare grabă, pentru a-i asigura prospeţimea. Un clip clasic, original. Şi-l aminteşte cineva dintre dumneavoastră?

— Eu, da!

Reclamele moderne sunt şi ele destul de reuşite. Nadia face, personal, majoritatea clipurilor şi nu foloseşte niciodată o clonă CGI întinerită. Este absolut autentică. De asta majoritatea oamenilor preferă urina ei în locul cele proprii. Încredere. Băutul udului ei e ca o împărtăşanie.

Încheiem acum, fraţilor? Am citit bine?

— Neghiobii, ar trebui să şteargă şi asta.

— Nu, Bert, trebuie să fie o greşeală intenţionată. Există un premiu pentru depistarea ei, dragule. Dă-mi fonul tău.

PULCHROFEXUL LUI STATLER

MATT WEBER

Traducere de Silviu Genescu

MATT WEBER este masterand în neurologie cognitivă la Princeton University, New Jersey.

— Ți-am povestit, vreodată, făcu Statler, despre vremurile în care am creat cea mai frumoasă femeie din lume?

— Adică noi? zise Waldorf.

Aruncă o piatră albastră, care o zbură pe cea roşie, a lui Statler, de pe tăblie şi rămase încremenită în zona-de-trei-puncte.

— Am crezut că sigur erau cei de la MI6.

Waldorf, scund şi cu chelie, coordonase misiuni secrete împreună cu rangerii armatei şi cu alte câteva unități obscure; Statler, musculos şi fălcos, era secretos în privința afilierii sale. Erau parteneri de Shuffleboard[76] şi critici plini de imaginație ai mâncării de la cantină. După o noapte cu prăjeli şi carne tocată, deosebit de dezagreabilă, Ethel R. îi botezase Statler şi Waldorf, după cei doi cârtitori din Muppet Show; oricum, toată lumea avea nume de cod, aşa că poreclele se lipiseră de ei. Era pe la sfârşitul unei după-amiezi călduroase.

[76] Joc în care se împinge un puc din metal şi plastic de-a lungul unei table, adunând puncte prin lovirea unor zone din capătul mesei (n. tr.).

— Tu şi toţi ceilalţi, zise Statler. Haideţi, doar n-o să cred că vreun tocilar de la Oxbridge o să realizeze cea mai frumoasă femeie din lume? Îţi trebuie râvnă pentru asta. Trebuie să te scalzi în carne, şi ulei, şi femei. După ce-ai depăşit limita a tot ce are de oferit întreaga experienţă omenească, abia atunci eşti pregătit să creezi cea mai frumoasă femeie din lume. Orice altceva te va face să fugi degrabă la Mama, la prima teratogenezǎ.[77]

Startler îşi jucă piatra sa albastră, care trecu de capătul mesei, pentru a se alătura celei pe care o zburase Waldorf.

— Ai participat, vreodată, la cursurile de psihologie?

— Oricum, n-am învăţat chestiile astea la ore. O militarizezi?

— Ţi se pare că-s vreun prostănac? Uite ce-i, numai pentru testări s-au cheltuit milioane. Tre' să găseşti subiecţii, tre' să le introduci electrozii, tre' să-i faci să-şi ţină ghearele departe de ea, tre' să aduni suficiente informaţii pentru a putea jura că vederea, vederea de bază, a piesei respective aduce sistemul limbic al acestor idioţi spre limita perioadei de imunitate. Bineînţeles că o militarizăm.

Waldorf trimise o piatră roşie în zona de două puncte.

— Am crezut că problema frumoasei armamentizate este contramăsura. Stârneşte un eunuc şi redu intensitatea în sistemul limbic. Bang! Niciun răspuns estetic.

— Să reduci intensitatea, pufni Statler. Uite ce-i, poţi reduce intensitatea sinaptică, în aşa fel încât eunucul tău nu s-ar

---

[77] 1. Apariţia şi formarea monştrilor sau a monstruozităţilor.
2. Ramură a teratologiei care studiază cauzele malformaţiilor (n. tr.).

da la o parte nici din calea unui taur care şarjează, iar Miss Mata Hari tot ar avea o cadenţă de tragere ca toţi dracii. Repet, ţi se pare că arăt a prostănac?

— Chiar arăţi, din moment ce eşti aşa de interesat, zise Waldorf. Aşadar, ce mai urmează?

— Cântecul şi dansul obişnuite. Clonare, antrenament ninja, spălarea pe creier.

— Probabil că ai implicat nişte oameni în asta.

Statler aruncă o piatră albastră spre cea de pază, a lui Waldorf, şi rată. Waldorf râse zgomotos.

— Pe vremuri, aş fi putut completa trei formulare ca să pun să fii lichidat, spuse Statler. Pentru familia ta, două. Şi ştiu precis că tu ai fi avut nevoie de şase ca să-mi dai stingerea, iar eu aş fi putut urmări patru dintre ele. Ai fi dispărut înainte să cureţe ei toate registrele.

Statler detesta să piardă la Shuffleboard.

— Ei bine, făcu Waldorf, n-o să trimitem clone ale următorului Top Model din Spooksville[78] în toate operaţiunile noastre speciale. Deci, ce n-a mers?

Statler se încruntă.

— La început n-a fost nicio chestie, însă un geniu de prin Delhi s-a prins cum stă treaba cu proiectul. Şi-a închipuit că în stilul în care tot mârâiau la Pakistan, am putea trimite nişte Mata să facă ceva sabotaje prin sistemele lor de armament, să reducă din tensiuni. Desigur, avea dreptate.

---

[78] *Spook* – „spion”, „agent secret” (n. tr.).

Şi din moment ce el – Statler rată, jalnic, piatra de pază a lui Waldorf – a fost mai deştept decât voi când a pus la punct contramăsura, n-a redus câştigul. L-a amplificat.

— L-a amplificat.

Waldorf îşi şterse transpirația de pe creştet.

— Eunucului i-a plăcut tot?

— Avea el coaie, dar da. Pentru el, totul era la fel de frumos ca Mata. Abia dacă putea mânca de-atâta râs şi plâns. I-au zis Asasinul Bodhisattva.

Piatra lui Waldorf se rostogoli prea scurt, oprindu-se chiar în fața liniei de două puncte.

— Vrei să-mi spui că un caraghios de Hare Krishna a snopit o maşinărie frumoasă, debordând de sex, antrenată cu rangerii?

— Chiar aşa, rosti Statler. Se dădea în vânt să vadă murind totul prin jur, la fel ca după orice altceva. Asta era chestia cu el.

Waldorf dădu din cap.

— Ia imaginează-ți că trăieşti, adăugă Statler, că fiecare bărbat sau femeie va rămâne cel puțin cu gura căscată şi va holba ochii înainte de a încerca să te ucidă. Fiecare instructor, toți superiorii pe care i-ai avut, întăresc această impresie. Trebuie să te aştepți la o perioadă de liniştire. Atât e necesar.

Statler clătină din cap.

— Am văzut înregistrarea. Chestii nasoale. Plângea de bucurie aproape tot timpul.

Următoarea lui lovitură azvârli de pe tablă ambele piese de trei puncte ale lui Waldorf.

— Am mai trimis câteva după el, doar ca să vedem. Proiectul Mata Hari, zero; Buddha transgenic, opt. Aşa că am scos-o din circulaţie, Asasinul Bodhisattva a murit de atac de inimă la nouăsprezece ani, iar India a atacat Pakistanul cu arme nucleare. Sfârşitul.

— Păi, rosti Waldorf, a funcţionat cum trebuie.

Îi aruncă o căutătură lui Statler.

— Ştii o mulţime de lucruri despre versiunea poveştii la New Delhi.

Statler îşi înclină capul spre bătrânul care stătea perfect nemişcat lângă gaura a zecea de pe terenul de golf.

— Sanskrit a fost geniul din spatele Asasinului Bodhisattva. Mi-a povestit totul la o partidă de bridge.

— Şi cum a ajuns aici?

— A dezertat.

— Hmm, făcu Waldorf. Întotdeauna am crezut că Sanskrit avea ceva de ascuns.

— Oricum, e mai isteţ decât tine, fornăi Statler. Mai redu din băţoşenie.

Ultima lui lovitură trimise piatra lui de două puncte chiar la marginea zonei de trei puncte.

— Câştig.

Cerul impecabil se întuneca, aerul călduț se răcorea încet. Waldorf şi Statler îşi adunară pietrele şi le lăsară în coşul de nuiele de lângă tablă. Intrară în cantină cu nerăbdarea calmă a oamenilor ale căror războaie fuseseră deja purtate.

NU-I TOTUL PIERDUT

SCOTT WESTERFELD

Traducere de Silviu Genescu

SCOTT WESTERFELD s-a născut în Texas, dar în prezent îşi împarte timpul între New York City şi Sydney, Australia. Este autorul a cinci romane SF pentru adulți şi a altor câteva pentru tineri. Website-ul său poate fi accesat la www.scottwesterfeld.com.

Descoperirea „Spiralelor Cretane" Landry–M'batu ar putea sprijini teoriile referitoare la un protolimbaj universal din care provin toate limbile moderne. Decodificarea cu succes a Spiralelor reprezintă încă o amplificare a vervei recente referitoare la reconstrucțiile dramatice ale paleoinformațiilor. Că implicațiile pentru limbajul panuman

rezistă sau nu, Spiralele aduc o notă de optimism în noua ştiinţă a infometriei[79] globale, în general pesimistă.

Spiralele s-au găsit pe o categorie obiecte din ceramică cretană de acum trei mii opt sute de ani (cam în jurul secolului al şaisprezecelea î.Hr.). Aceste „spirale în derulare" au fost produse prin rotirea vaselor de lut pe o roată rapidă, în timp ce într-o parte erau atinse cu un ac de metal, de sus în jos, inscripţionându-se un şanţ continuu, în spirală. Oalele erau apoi date cu smalţ, ceea ce a contribuit la păstrarea modelelor de la suprafaţa lor, cum a fost spirala în derulare. Landry şi M'batu au emis ipoteza că orice cuvânt rostit de olar în timpul procesului de inscripţionare vibra în ac, fiind astfel înregistrat prin ondulaţiile microscopice ale şanţului, şi aceste sunete puteau fi recuperate prin cartografiere moleculară. După compararea analizelor mai multor vase, cercetătorii au descoperit un model consistent al vibraţiilor înregistrate.

Aparentul obicei al olarilor cretani era să rostească o rugăciune standard în timpul inscripţionării spiralelor. Valoarea de referinţă a acestei (încă netraduse) structuri de rugăciune a permis cercetătorilor să compenseze variaţiile de viteză ale roţii olarului, dar şi alţi factori. În esenţă, fonemele rugăciunii şi ale altor rostiri au fost decodificate, oferind reconstrucţii perceptibile ale vorbirii cretane. Comparaţiile cu reconstruita limbă sinotibetană şi cu alte limbi ancestrale par să fie în concordanţă cu predicţiile susţinătorilor panumanişti ai protolimbii unice. Oricât de controversate ar fi aceste afirmaţii, mult mai încurajatoare

---

[79] Infometria este studiul aspectelor cantitative ale informaţiei. Include producţia, diseminarea şi utilizarea tuturor mijloacelor de informaţie, indiferent de aspect sau origine (n. tr.).

pentru infometricienii globali a fost abilitatea lui Landry şi lui M'batu de a descoperi rămăşiţe ale unei limbi vorbite dispărute, o moştenire despre care se credea că a fost irevocabil îngropată de trecerea timpului.

S-a scris mult, la începutul celui de-al treilea mileniu, despre extincţiile în masă. Într-adevăr, în cele două ale perioadei Marii Dispariţii, planeta a pierdut aproximativ 65% din speciile sale, fiind afectate în mod deosebit cele din mediul pădurilor tropicale. Însă infometria globală susţine că marea dispariţie biotică a fost doar un aspect al pierderii pe scară largă, generalizată, a informaţiei care a marcat finalul de mileniu, aşa-numitul Blocaj Infometric. Pe lângă deprecierea biologică, omenirea a pierdut şi 85% din limbile sale vorbite; a fost martora sfârşitului tuturor sistemelor comerciale din afara Unităţii Monetare Comune şi a consolidării culturii mondiale în patru mari religii, a apariţiei unui sistem legal unic, precum şi a unei platforme universale de software. În pofida plângerii comune, cum că lumea contemporană este prea complicată, din punct de vedere infometric, aceasta este de fapt un loc de o simplitate arctică.

Desigur, gâtul sticlei înfundate[80] a fost globalizarea economiei, care, cu toate că a creat prosperitatea de care se bucură acum 95% din omenire, a netezit orice posibilitate de diferenţiere prin eliminarea totală a biomului[81] de peste tot, a practicilor sociale şi a sistemelor de credinţe. În pofida proiectării de noi specii, a expansiunii limbii prin

[80] Aluzie la ideea de „Blocaj Infometric" (Bottleneck) (n. tr.).

[81] Complex ecologic care se formează în raport cu un anumit mediu ambiant (n. tr.).

intermediul slangului şi a creolizării[82] culturale, permisă de noile tehnologii de comunicare, câteva sute de ani nu reprezintă, pur şi simplu, suficient timp pentru recrearea diversității existente înainte de Blocaj.

Aşa cum au dovedit evenimentele recente (colapsul monetaro-digital din 2279, Colapsul Biotic Australian, Erezia Elvis şi aşa mai departe), această stare depauperizată a surselor globale de informație ar putea avea consecințe periculoase. Sistemele simple sunt, prin natura lor, mai puțin stabile decât cele diversificate. Întrebarea este dacă putem ajunge în trecut, să recuperăm informația pierdută şi să ne reîmprospătăm rezervele.

Noile invenții tehnologice par să sugereze faptul că am putea. Minusculele ondulații înregistrate în Spiralele Landry–M'batu nu ar fi fost transcrise fără cartare moleculară, şi nici interpretate fără topologia coomonimă, o ramură a lingvistocației dezvoltată doar în ultimele decenii. Principiul genetic a permis recrearea unor specii dispărute: tigrul siberian, balena albastră, un număr de alge roşii. Nenumărate specii din junglă sunt conservate *in vitro* şi urmează să fie recreate dacă pot fi reconstituite relațiile complexe, de mediu, dintre ele. Este de notorietate faptul că dinozaurii n-au putut fi reanimați. Lipsa vreunui ou de dinozaur în vremurile actuale a făcut indescifrabile codurile rămase în ADN-ul recuperat. Se pare că unele informații au fost pierdute pentru totdeauna.

---

[82] Creola, limbă rezultată din contactul spaniolei, portughezei sau francezei cu un idiom indigen din America Latină, din Africa sau din altă parte a lumii; în cazul de față se sugerează, evident, un aspect cultural (n. tr.).

Tehnologiile spațiale au recuperat și ele informații de dinaintea Blocajului. Sondele transluminice, care au explorat recent sistemul stelar HD141569, au înregistrat o emisie slabă în FM, care-a părăsit Terra în anii 1980. (Deplasându-se cu lentoarea vitezei luminii, aceste transmisiuni ajung în prezent în apropierea stelei respective.) Poate că, peste câteva decenii de acum încolo, câteva sfere concentrice de nave transluminice vor putea fi plasate la diferite distanțe de Pământ ca să rețină siajul încărcăturii de informații relativiste care înconjoară planeta. Din acele transmisiuni în limbile de dinaintea Blocajului, muzica și obiceiurile ar putea fi reconstituite în mod frecvent.

Aproape ca și cuvintele înregistrate pe Spiralele Landry–M'batu, aceste voci străvechi ne vor striga pe un ton slab și în limbi stranii, aproape înghițite de zgomotul de fond al îndelungatei lor călătorii prin timp. Dar, cu siguranță, vom asculta cu atenție, mesajul lor fiind cel mai prețios pentru că aproape că se pierduse pentru totdeauna.

CHEIA

IAN WHATES

Traducere de Silviu Genescu

IAN WHATES a vândut povestiri către diferite website-uri și reviste, fiind

editorul antologiei *Timepieces*, cu povestiri de Stephen Baxter, Ian Watson, Jon Courtenay Grimwood, Liz Williams şi alţii. Trăieşte în Cambridgeshire, Anglia.

Este uluitor ce poate dezvălui despre cineva un pumn de chei. Legăturile de chei şi conţinutul acestora au adâncimi nebănuite sau, cel puţin, aşa pretindea întotdeauna Carl.

De exemplu, soţia lui: chei pentru uşa din faţă, maşină, garaj şi o yală pentru mama ei... plus tot felul de brelocuri inutile, cum ar fi un purcel din plastic roz, o inimă din Perspex[83] , etalând pseudocuvântul „orice-a-fi” şi un jeton zâmbitor, menit să înlocuiască moneda folosită pentru cărucioarele de supermarket.

Propriul său set de chei era mult mai practic. Chei pentru maşină şi casă, una pentru o valiză, alta pentru apartamentul unei domnişoare, despre care spera că nu va fi remarcată de soţia lui şi că nici nu i se vor pune întrebări. Două suplimente: un buzunăraş din piele uzată, pentru cheia primei lui rable, şi o împletitură din piele uzată, de forma unui falus, asupra căruia i se dăduseră asigurări că era un simbol al fertilităţii, dar probabil că nu era.

Apoi mai era setul recent „achiziţionat”. Şase chei, plus trei accesorii: o emblemă rotundă de la Mercedes, o mică fotografie laminată în plastic cu chipul unei fete – de presupus că era fiica proprietarului setului – şi o figurină minusculă, ghemuită, cu ochi de cristal, roşii-sângerii. Acest

[83] Perspex este o răşină acrilică termoplastică transparentă (n. red.).

din urmă accesoriu semăna vag cu o bufniță şi-l făcea pe Carl să-l treacă fiorii. Cât despre cele ce spunea despre deținătorul ei, prefera să nu mai insiste pe asta.

Ceea ce-l intriga cu adevărat erau cheile. Două chei diferit modelate pentru uşa din față, sugerând două case, cheile de Merțan şi Land Rover – câte o maşină pentru fiecare locuință – şi alte două mai puțin lesne de identificat.

Opinia profesională a lui Sammy-Lăcătuşul se dovedi a fi la fel de utilă ca un ceainic din ciocolată.

— Una-i pentru un dulap, iar cealaltă pentru un seif.

— E vreo şansă să aflăm cam pe unde-ar fi?

— Nu.

Nu i-ar fi păsat dacă n-ar fi fost mica problemă a recompensei. O sumă ridicolă, oferită pentru returnarea cheilor, fără a se pomeni de portofelul Gucci, săltat în acelaşi timp, nici de banii şi cărțile de credit aflate în interior. Una dintre acele chei era, în mod clar, importantă pentru cineva, deci valoroasă. Carl ştia cam ce bani i-ar încăpea pe mână. Oricum, cheia rămânea inutilă până nu afla precis ce deschidea. Spre frustrarea lui crescândă, rezolvarea acestei enigme deosebite se dovedi a fi peste puterile sale.

— S-ar putea ca nici măcar să nu fie în țară, concluzionă el ridicând din umeri, renunțând la cea mai mare şi ultimă speranță.

Fără nicio tragere de inimă, aranjă o întâlnire, la o oră şi într-un loc la alegerea sa: un bar unde era cunoscut şi unde se simțea în siguranță. Recenta sa victimă, şi posibil

binefăcător, aştepta – un individ înalt, vânjos, care, îmbrăcat chiar într-un costum Armani, nu reuşea să arate cu totul cizelat sau civilizat. Muchiile tăioase erau încă prezente: un diamant netăiat, băgat într-o cutie de prezentare.

Carl ar fi preferat o „cutie poştală”[84] , un schimb fără ca măcar ei doi să se vadă la faţă, însă celălalt nici nu voia să audă. Aşa că-l văzuse apărând de vizavi, atent la orice semn de poliţie sau la altă prezenţă nedorită. Nevăzând nimic din toate acestea, intră uitându-se la barman, a cărui clătinare din cap nu era chiar o garanţie totală.

Trase adânc aer în piept şi se sforţă să ia loc. Privirile se încleştară peste masă. În irisurile de un albastru cenuşiu se cuibărea o încredere de sine şi o forţă de oţel; nu era un om cu care să te joci.

— Ai cheile?

Glasul era destins şi nepăsător până la punctul în care devenea înfiorător.

— Ai banii?

Un plic, scos dintr-un buzunar şi apoi împins peste masă. Un plic gros.

Carl întinse mâna, însă cealaltă mână îl ţinea strâns de margine.

— Prima oară cheile.

---

[84] *Dead-drop* – un loc unde un agent secret, un spion, lasă informaţiile pentru controlorul său (n. tr.).

— Doar după ce i-am numărat.

Un tablou încremenit, care persistă câteva secunde, până când bărbatul îi dădu brusc drumul plicului. Carl îl deschise şi cercetă teancul de hârtii de cincizeci, fără a număra cu cine ştie ce acurateţe, doar verificând banii.

Mulţumit, dădu din cap către barman, iar acesta-şi părăsi locul şi veni cu cheile. Spre cinstea sa, străinul scoase un hohot homeric şi dădu din cap în semn de apreciere faţă de o asemenea complicitate. Se uită o dată la chei, înainte de le băga în buzunar, şi se ridică în picioare. Se opri apoi, fixându-l pe Carl cu privirea, primul indiciu fie de furie, fie ca o ameninţare.

— Să nu-mi mai ieşi vreodată în cale.

— Un moment, izbucni Carl tocmai când bărbatul se pregătea să plece. Le-ai recuperat acum, aşa că poţi să-mi spui de ce sunt atât de importante?

Bărbatul zâmbi, era o expresie malițioasă, mulţumită, căreia îi lipsea însă orice urmă de umor.

— Tu chiar îţi imaginezi că am să-ţi spun?

Carl îl privi cum se retrage până când ajunse la uşă şi ieşi. Cu toate că din acest episod se alesese cu mult mai mult decât sperase el, tot se simţea tras pe sfoară, ca şi cum o ocazie îi scăpase printre degete. Oare ce averi sau ce secrete reprezentaseră cheile? Acum era prea târziu. N-o să mai afle niciodată.

„Niciodată” dură o lună.

Carl se uita la ştiri. Rămăsese neîncrezător şi neclintit în faţa agitaţiei inevitabile stârnite de prima dovadă a vieţii

extraterestre, mârâind la frenezia presei şi evitând dezbaterile nesfârşite ale televiziunilor, până acum.

Se holba, nevenindu-i să creadă, la imaginea a ceea ce era prezentat drept un artefact extraterestru. Etalată pe un fundal neutru, imaginea nu oferea niciun indiciu de proporții, însă Carl ştiu imediat că era ceva mic: o efigie cu o bufniță ghemuită, cu ochii roşii ca sângele.

Reportera – păr blond, ruj lucios şi o exuberanță copleşitoare – tocmai lămurea cum proprietarul ei excentric şi descoperitor avea puțină încredere în modalitățile convenționale de depozitare, aşa că ținuse prețiosul obiect agățat de o legătură de chei în vreme ce aştepta rezultatele unor teste vitale, care au confirmat, curând, compoziția extraterestră a materialului. Transportată de cele spuse, îşi scoase poezia de la naftalină şi deveni lirică în comentariile despre potențialul artefactului de a desfereca lumi noi, numindu-l „cheia către viitor”.

Carl stinse televizorul. Rămase mai departe acolo minute întregi, holbându-se doar la ecranul gol.

PROTOCOALELE NAŞEI

HEATHER M. WHITNEY

Traducere de Silviu Genescu

HEATHER M. WHITNEY este biolog, trăieşte şi lucrează în Cambridge, Anglia.

Prima dată, luați o broască. Alegeți specia cu grijă. Cu toate că pielea unor specii de broască produce substanțe antibacteriene, iar abilitatea de a vindeca Răul Regelui[85] este un certificat splendid al adevăratei loialități, alte specii au o piele foarte otrăvitoare. Un prinț care provoacă moarte sau halucinații în masă de fiecare dată când dă mâna la o întâlnire reală ar putea atrage după sine o revoluție nefericită şi instaurarea republicanismului.

În al doilea rând, lăsați deoparte orice gânduri neigienice despre sărut. Plasmidele[86] de transfecție[87] , proiectate să transforme broasca în ființă umană, sunt mult prea instabile pentru a fi transmise oral, şi în plus au şi tendința supărătoare de a se insera la întâmplare în genom, din asta rezultând o mizerie canceroasă în loc de dorita arătare princiară. O versiune adaptată a vechii metode este considerată cea mai potrivită pentru acest act.

Obțineți ADN-ul unui candidat corespunzător. Vă rog, fiți prudentă în cursul acestui demers – vlăstarele multor familii regale dispun de bodyguarzi, puțin cam nervoşi cu oricine se apropie de protejații lor cu ace sau seringi. De asemenea,

---

[85] Scrofuloza, numită aşa pentru că în Evul Mediu se credea că regii, prin atingerea bolnavului, o puteau vindeca (n. tr.).

[86] Formaţiune de acid dezoxiribonucleic prezentă în citoplasma celulelor, larg folosită în ingineria genetică, în clonare etc. (n. tr.).

[87] Inocularea de ADN exogen într-o celulă (n. tr.).

este o idee proastă să hărțuiți donatorul ales: un ordin judecătoresc de interdicție n-a ajutat niciodată pe nimeni. De obicei, cel mai bine este să selecționați o familie regală cu un număr oarecare de descendenți obscuri, care au fost detronați în secolul XX, sau care au tendința de a copula în afara mariajului.

Îndepărtați oocitele[88] din broasca aleasă de dumneavoastră. Vor fi necesare câteva sute, procesul fiind, cumva, nerafinat încă; oricum, ochiul de triton şi aripa de liliac nu sunt necesare, indiferent ce spun vechile terfeloage. Cum metodele normale de transfer al nucleilor celulelor somatice nu au produs încă embrioni viabili în broaşte, ar trebui folosit un kit de metamorfozare. Din fericire, această tehnologie a fost adaptată recent pentru a putea funcționa împreună cu echipamentul de microinjecție. Un posibil dezavantaj al acestei metode este că o cantitate substanțială de ADN al oocitelor originale s-ar putea recombina cu ADN-ul candidatului dumneavoastră. Nu vă faceți prea multe probleme din această cauză; descendenții regali cu apetență pentru muşte nu pot dăuna prea mult. Dacă împăratul Japoniei poate fi expert în taxonomia peştilor gupi, iar deținătorul tronului Marii Britanii şi Commonwealthului vorbeşte cu plantele, un entomolog regal nu va stârni nici un fel de reacții.

Incubați celulele ca de obicei, apoi implantați-le într-o mamă-surogat. Având o astfel de încrucişare între un amfibian şi un mamifer, în general se consideră că o mamă-surogat marsupială este cel mai indicat compromis, mai ales dacă se ia în calcul excelenta calitate nutritivă a laptelui, cu

[88] Celulă germinativă femelă la animale (n. tr.).

condiția ca ouăle cu prinţişorii dumneavoastră să fi fost clocite.

Odată ce v-aţi asigurat că veţi avea măcar un copil sănătos, de sex bărbătesc, expunerea sa socială devine o chestiune de maximă importanță. Trebuie să trimiteţi progeniturile la o şcoală, cu cât instituția este mai veche, cu atât mai bine. Cu toate că s-ar putea să pară irațional să supuneţi o creatură nu chiar pe de-a-ntregul omenească unei alte experienţe dezumanizante, asta oferă siguranța că orice caracteristici bizare sau puncte slabe rămase vor putea fi lăsate, ferm, la porțile instituției de învățământ. Abilitatea de a călări un cal sau de a dansa sunt cele mai solicitate de către familiile domnitoare, aşa că vă veţi concentra asupra lor. Probabil, va trebui să plătiţi în plus pentru această pregătire. Din fericire, priceperea de a răpune dragoni nu mai este necesară. Toţi dragonii clociţi până la această dată, de către legislatorii UE, au ieşit fără colţi şi flăcări şi se hrănesc numai cu supă de sânge şi agar-agar[89] . Acesta-i, probabil, rezervat celor mai buni, pentru că instruirea pentru respectiva abilitate este de notorietate pentru că reduce numărul de prinţi viabili.

Odată ce perioada de creştere şi educaţie s-a terminat, vă puteţi transplanta specimenul în habitatul său natural. Aici se va dovedi de folos alegerea ADN-ului unei familii regale obscure, mai ales dacă au tendința de a copula în afara mariajului. Cele mai rudimentare dintre relatările neverificabile vor fi mai mult decât suficiente când vor fi susținute de amprenta genetică a specimenului

[89] Substanță gelatinoasă, obținută din alge (n. tr.).

dumneavoastră şi de fenotipul[90] său (un fenotip bun, puternic, cum ar fi nasul Bourbonilor sau buza Habsburgilor, este, de asemenea, o idee bună).

Din nefericire, în acest stadiu, dacă nu v-ați modificat propriii dumneavoastră telomeri[91], veți fi mult prea în vârstă pentru a putea fi perechea prințului dumneavoastră, ştiut fiind că prinții necesită partenere cu cel puțin zece ani mai tinere, asta aproape în toate societăţile. Dacă asta aţi avut în plan, vă veți fi impregnat prințul, la o vârstă fragedă, fie cu mirosul, fie cu un sunet care-l va obliga să se căsătorească cu o femeie aleasă de dumneavoastră, de preferat chiar cu fiica dumneavoastră, pentru desemnarea rudeniei şi din motive de control socio-politic.

Oricum, fiți prudentă, pentru că asta vă pune într-o situație mai degrabă precară: veți fi acel gen de soacră care va avea

---

[90] Ansamblu de însuşiri şi caractere care se manifestă în mod vizibil la un individ şi care este determinat de baza ereditară şi de condiţiile de mediu (n. tr.).

[91] Reprezintă o regiune de ADN repetitiv situat la capătul fiecărui cromozom liniar al majorităţii organismelor eucariote şi a unor procariote. Telomerii compensează pentru mecanismul semiconservativ al replicării ADN-ului la capetele cromozomilor. Telomerii se scurtează odată cu trecerea anilor şi din cauza unor maladii. Există teorii care leagă micşorarea lungimii telomerilor de procesul îmbătrânirii şi de apariţia unor boli specifice bătrânetii, şi implicit, lungimea telomerilor de durata vieţii individului. Odată cu dispariţia completă a telomerilor, cromozomul îşi pierde informația genetică, iar celula moare (apoptoză) sau intră într-o stare de senescență. De asemenea, scurtarea telomerilor poate preveni cancerul, inhibând replicarea excesivă a celulelor canceroase (Wikipedia) (n. tr.).

puterea de a transforma broaştele în prinți ori prinții în broaşte.

Ele au tendința de a manevra lucrurile spre un final nefericit. Asigurați-vă că păstrați distanța față de cuptoarele cu uşile deschise, locurile de scufundare şi țepele de la mijlocul rugurilor funerare care vor apărea inevitabil în calea dumneavoastră.

LUNGA DESPĂRȚIRE

ROBERT CHARLES WILSON

Traducere de Silviu Genescu

ROBERT CHARLES WILSON s-a născut în California şi s-a mutat în Canada la vârsta de nouă ani. Este autorul multor povestiri şi al câtorva romane. *Spin*, ultimul dintre ele, a fost distins cu Premiul Hugo pentru Cel mai bun roman, în 2006. Locuieşte în Concord, Ontario.

Pentru mine, partea cea mai grea din Lunga Despărțire a fost să ştiu că nu-l voi mai vedea niciodată pe Bunicul. Între noi s-a dezvoltat acel lucru rarisim, o prietenie care a

traversat graniţa marii diviziuni postevoluţionare, şi l-am iubit foarte mult.

Prin toamna anului 2350, omenirea se împărţise în două specii umane distincte, dacă-mi este permis să folosesc acest termen arhaic. Oh, oamenii de bază rămân ca „specie” din punctul de vedere al evoluţiei clasice: Oamenii Noi, desigur, au uitat toate astea. Postevoluţionari, postbiologici, manipulaţi genetic sau proiectaţi, Oamenii Noi sunt eliberaţi glorios de orice limite caracteristice vechilor oameni. Ceea ce ne uneşte pe toţi este originea noastră comună, Complexitatea Divină, care a modelat plasma de quarcuri primordiale în stele, planete, planari[92] , oameni. Bunicul m-a învăţat asta.

Am ştiut întotdeauna că, într-o bună zi, ne vom despărţi. Dar mai întâi am discutat despre asta cu sfioşenie şi fără tragere de inimă, atunci când Bunicul m-a dus la Muzeul Tehnicii, de la Bruxelles, într-o excursie de o zi. Eram tânăr şi uşor de impresionat de modelul la scară, perfect funcţional, al „trenului cu abur”, în Galeria Maşinăriilor, un dispozitiv uluitor de baroc, de prelucrare a metalelor, şi de tehnologia bazată pe presiunea gazelor. Holbându-mă la ea, m-am gândit (asta pentru că Bunicul m-a învăţat câte ceva despre „religia” lui): Complexitatea a făcut asta. Este alcătuită din praf de stele, de către praful de stele.

Am ieşit din Galeria Maşinăriilor, intrând în Galeria Planetelor, atrăgând o mulţime de priviri din partea Oamenilor Obişnuiţi (în special a copiilor) din jurul nostru.

---

[92] Gen de vierme platelmint, cu corpul oval-alungit, lung de 1-2 cm, şi cu mare putere de regenerare, care trăieşte mai ales în râuri de munte şi de deal (Planaria) (n. tr.).

Nu era ceva obişnuit să vezi o Persoană Nouă cu totul întrupată şi în public. Lunga Despărţire se desfăşura de mai bine de un secol, dar Oamenii Obişnuiţi erau deja rari pe Pământ, iar o Persoană Nouă, mergând împreună cu o Persoană Obişnuită, era o privelişte chiar şi mai ciudată, riscantă, de-a dreptul şocantă. Am suportat cu bravură atenţia ce ni se dădea. Bunicul îşi ţinea fruntea sus şi ignora insultele mormăite.

Galeria Planetelor înregistra expansiunea omenirii în Sistemul Solar, iar eu speram că ironia era clară pentru toţi cei care strâmbau din nas la prezenţa noastră acolo: Oamenii Obişnuiţi n-ar fi putut coloniza niciodată acele locuri sinistre (gândiţi-vă numai la Ganymede, în starea sa iniţială) fără ajutorul celor Noi. Într-un fel, zicea Bunicul, acela a fost locul cel mai potrivit în care ne-am putut duce. A fost un monument al îndelungatei colaborări care se apropia, rapid, de sfârşit.

Stelele sunt, în sfârşit, în raza noastră de acţiune. Mă rog, în raza de acţiune a Noilor Oameni. De asta, l-am întrebat pe Bunicul, el şi cu mine trebuia să fim atât de diferiţi unul de celălalt?

— Se întâmplă doar că unii oameni, a zis el, unele familii preferă vechile rânduieli. Foarte curând, Pământul va aparţine iarăşi celor Obişnuiţi, deşi nu sunt pe de-a-ntregul convins că acesta va fi un lucru în totalitate bun.

Şi s-a uitat la mine cu tristeţe.

— Am învăţat o mulţime de lucruri unii de la alţii. Am fi putut învăţa şi mai mult.

— Aş vrea să fim împreună secole la rând, am zis.

L-am văzut pentru ultima dată (acum câțiva ani) la Şantierele Navale, unde ruinele pitoreşti ale Detroitului se ridică din Apele Michiganului, locul unde sunt asamblate Polisurile interstelare şi aşteaptă ca nişte becuri de Crăciun, de un verde-deschis, să se înalțe pe cer, o dată pentru totdeauna. Bunicul aranjase această întâlnire finală, în carne şi oase, cum se spune.

Am prelungit-o pe cât de mult posibil. Oamenii Noi sunt răbdători; într-un fel, asta-i chestia. Oamenii Obişnuiți au visat întotdeauna să meargă spre stele, însă stelele rămân de neatins. Durata de viață a unui Om Obişnuit este, pur şi simplu, prea scurtă; o sută sau două sute de ani nu te ajută să ajungi prea departe. Constrângerile relativiste cer ca toți călătorii interstelari să se simtă ca acasă între stele. Numai Noii Oameni au continuitatea, răbdarea şi flexibilitatea de a îndura şi prospera în golurile imense din galaxie.

L-am salutat pe Bunicul pe platforma înaltă de îmbarcare, unde vântul era aspru şi rece. M-a ridicat în brațe şi s-a uitat la mine admirativ cu ochii săi de un albastru-deschis. Am discutat despre tot felul de fleacuri, din simpla plăcere de a vorbi. Apoi a spus:

— Nu-i ceva uşor, acest rămas-bun. Mă face să mă gândesc la moarte, acest vechi duşman.

— E-n ordine, am rostit.

— N-ai putea să te răzgândeşti?

Am dat din cap în semn că nu. O Persoană Nouă se poate transforma într-o Persoană Obişnuită şi viceversa, însă tabuurile sociale sunt puternice, obstacolele (disensiunile din familie, hățişurile legale) aproape insurmontabile, după cum Bunicul ştia prea bine. În orice caz, nu voiam asta.

Eram mulțumit de mine aşa cum eram. Sau asta voiam să cred.

— Bine atunci, a spus el, rămas pentru prima oară fără cuvinte.

A privit în depărtare. Polisul se va ridica în curând, începându-şi drumul printre eoni spre vecinii noştri din cel mai apropiat sistem stelar. Se vor descoperi, fără îndoială, lucruri nemaivăzute.

— Rămas-bun, băiete, a spus el.

— Rămas-bun, Bunicule.

Atunci s-a ridicat la întreaga lui înălțime, pe multele sale picioare translucide, mi-a făcut cu ochiul său cât farfuria, de un albastru glacial, şi s-a îndepărtat încet, cu o distincție de maşinărie, spre nava care-l va duce departe. Iar eu am privit, deprimat, singur pe platforma de pe care vântul îmi răvăşea părul, cum nava se înălța descriind un arc de cerc pe cerul limpede al amiezii.

PORCII CU ARIPI

K. ERIK ZIEMELIS

Traducere de Silviu Genescu

K. ERIK ZIEMELIS îşi finaliza doctoratul în semiconductori organici la Universitatea din Cambridge când s-a alăturat revistei *Nature*. În prezent, este redactor al rubricii de ştiinţe fizice şi are o cunoaştere enciclopedică a stării actuale a literaturii SF şi fantasy. Pentru a nu fi depăşit de Oliver Morton (împreună cu alte câteva sute de mii), este gata pentru lansarea misiunii spaţiale Dawn, de la NASA, spre planetele secundare, Ceres şi Vesta. Locuieşte la Londra. Iar doctoratul său a rămas neterminat.

— Hai, Kirsty. Mişcă-te odată!

Frank mai aruncă o privire spre ceasul său şi apoi pe fereastră. Nici urmă de panică încă, dar se descurcau bine.

— Vin, vin!

Kirsty (în vârstă de şase ani) nu coboară treptele, cât ajunge prin cădere liberă în sufragerie, un ghemotoc de membre viu colorate, care păreau să fi luat contact cu orice altceva în afară de podea. Avântul înaintării, absorbit de coliziunea cu adultul în aşteptare, se termină cu ridicarea ei în picioare, când îmbrăţişează scurt picioarele unchiului ei şi se prezintă la inspecţie.

— Frumos, fetiţo. Hai s-o luăm din loc.

Cu inhalatorul la loc sigur, cei doi se aventurează în uscăciunea şi arşiţa din curte, spre parcarea cu maşinile

comune. Frank verifică aparatura, decuplează încărcătorul şi o instalează pe nepoată-sa în vehiculul în aşteptare. Strecurându-se lângă ea, închide uşile, face o împrospătare rapidă a aerului şi-şi introduce ID-ul.

— Culoarea?

— Verde!

Maşina, un Urban Eco Warrior, îşi schimbă culoarea de la un cenuşiu neutru la un verde fosforescent, alunecând cu uşurință din parcare, pentru a se alătura curcubeului tăcut din traficul de la ora de vârf de la amiază. Cei doi bravi exploratori se cuibăresc în scaunele lor.

— Deci unde mergem?

Înainte ca Frank să poată da răspunsul său bine exersat (se presupune că este o surpriză), o voce ascuțită izbucneşte din apropierea picioarelor lui Kirsty.

— Ieşim să vedem ceva care trăieşte pe cer!

Surprins, pe moment, atât de intruziunea neaşteptată a unei a treia părți, cât şi îngrijorat de posibilitatea ca planurile sale să fi fost, cumva, compromise, Frank priveşte în jos, spre podea, Şi acolo, făcându-şi loc din geanta lui Kirsty, apare un purceluş verde, cu o expresie şmecherească pe față. Frank rânjeşte.

— Dl Buclă, ar fi trebuit să-mi dau seama. Se poate ține ceva secret față de tine? Cred însă că, deocamdată, ai zis destul.

Porcul recepționează căutătura întrebătoare a lui Kirsty, aruncă o privire spre Frank, aprins la față, înainte de a-şi întoarce atenția spre copil. Oferind ceea ce trebuie să treacă

drept o ridicare porcină din umeri şi o strâmbătură stingheră din rât, care vrea să însemne „buzele-mi-s-pecetluite”, micul animatronic saltă drept în poala lui Kirsty şi se cuibăreşte acolo pentru drum.

După o călătorie fără probleme prin ‘burbii, au ajuns la poalele muntelui. La scurt timp după aceea, opresc lângă staţia de transfer – nu mai erau repere magnetice dincolo de acel punct.

Verificarea orei. Soarele încă mai zăboveşte deasupra insulei de sticlă şi beton pe care au lăsat-o în urmă, însă cerul şi-a pierdut deja nuanţa sa familiară, de ocru. Peste nu mai mult de o oră, avea să apună.

— Ok, puştoaico, înfofoleşte-te.

Frank se îmbracă rapid în hainele sale rezistente la intemperii şi-i întinde o versiune miniaturală şi mult mai colorată a lor unei Kirsty absentă. În ultimele douăzeci de minute stătuse cu faţa lipită de geam, uitându-se cu ochii mari la peisajul de ţară din jur. Iar acum, eliberată atât din maşină, cât şi de claustrofobicul filtru de aer, stă transfigurată lângă şirurile nesfârşite de antichităţi 4 x 4 parcate peste tot în jurul lor. (Dl Buclă, pe de altă parte, dă impresia că adoarme cu repeziciune, însă – aşa cum îi stă bine unei versiuni miniaturale a comic de înfumuratului comediant pentru copii – probabil că încă mai era bosumflat.)

O pală de aer montan, îngheţat, o smulge pe Kirsty din reverie. Cu protecţia termică asigurată, rucsacurile la spate şi purcelul inert băgat în buzunar, cei doi urcă într-o

barchetta[93] deschisă, de un roşu intens. Acum este rândul lui Frank să tremure de nerăbdare. Ultima dată când a condus aşa ceva, de-abia dacă ieşise din adolescenţă, şi totuşi îşi aminteşte de fiorii cu care a apăsat pe acceleraţie, ascultând mugetul răguşit al unui motor adevărat. Şi chiar mugeşte, la fix, provocându-i micii pasagere un chiţcăit de admiraţie şi aducându-i şoferului dulcele gust al fructului oprit. De aici, singura direcţie este în sus.

Destinaţia finală: Punctul Priveşte-şi-vezi. După un drum cu opinteli pe cărăruile montane accidentate, Frank parchează lângă una dintre structurile boltite, zăcând în ruine, împrăştiate pe platoul din vârf. Aduce două scaune pliante şi păşeşte cu grabă spre un luminiş. Kirsty reuşeşte să ţină pasul, însă de-abia dacă-şi ascunde dezamăgirea când, în cele din urmă, se aşază pe un scaun şi priveşte în jur.

— Ah, sunt doar nişte ruine.

— Nu aceste pietre bătrâne contează, puştoaico. Ţi-am promis că-ţi arăt cerurile, şi-am s-o fac. Dar, deocamdată, doar priveşte şi... aşteaptă.

O nouă privire spre ceas: mai sunt zece minute. Frank zâmbeşte uşurat. Numărul de favoruri pe care trebuise să le ceară ca să poată organiza asta – fără a mai pune la socoteală costul obţinerii unei ferestre de prime-time – nu vor fi fost o risipă inutilă.

Cu cerul acum întunecat ca o cerneală neagră, Kirsty observă primele puncte de lumină.

---

[93] Bărcuţă, în limba italiană., dar în acest caz este vorba de o maşină de teren (n. tr.).

— Stele, spuse unchiul ei.

Sigur, păreau să urmeze nişte contururi interesante, dar încă nu-şi dădea seama de ce atâta tărăboi pentru ele. Pentru a-şi alunga mohoreala de munte, reîncepu să se joace cu purcelul.

Apoi cerurile explodară în sfere de lumină şi culoare. Unul după altul, obiecte familiare sau nu defilează pe cer: specimene de hrană, de îmbrăcăminte, articole de... ei bine, aproape orice şi-ar putea imagina o minte tânără, şi multe, multe altele. Imaginile gonesc din ce în ce mai repede, până când tot ceea ce rămâne este o foaie ca de smarald, pulsatorie. Marginile unduitoare ale acestei cortine de lumină încep apoi să se curbeze şi să se răsucească, întorcându-se una spre alta, transformându-se, perforându-se, devenind...

— Domnul Buclă!

Frank radiază aplecându-se spre nepoata lui. Kirsty, acum ridicată în picioare, ține o mână la gură, iar pe cealaltă întinsă, ca şi cum ar încerca să apuce chiar cerul. Pe lângă ea, jucăria animată se distrează, scoțând scheunături deloc porceşti în timp ce se aruncă, de repetate ori, în sus. Iar tizul său luminos răspunde în felul său, sărind sprinten de la un punct celest la altul, lăsând în urma sa un siaj strălucitor, care se transformă în cuvintele LA MULȚI ANI, KIRSTY! Se sting spre verde. Reclamele se vor relua în curând.

Frank o ia în brațe pe nepoata lui de-acum istovită şi o duce încet înapoi la jeep, domnul Buclă cel miniatural mergând în pas alert şi mulțumit în urma lor. Dar ochii obosiți ai lui Kirsty rămân lipiți de ceruri, în timp ce articole de consum îşi reîncep nesfârşita lor defilare boreală.

— Spectacolul s-a terminat, puştoaico. A fost destulă distracție pentru o seară.

CUPRINS

- Despre autor
- Introducere nostalgia viitorului
- Abilitatea cognitivă şi becul
- Nu falsificați!
- Verifică elasticul înainte de a sări!
- Douăzecişi2
- Sub gheața marțiană
- Inteligenta legimtimație de partid
- RAM DEFAZAT 2
- O viață cu un semiconştient
- Să fii al naibii dacă n-o faci
- Pedeapsă pe măsură
- Avioane de jucărie
- Un exemplu beton
- Durerile lui Dion Harper
- Măsuri locale de îmbunătățire
- Omfalosfera
- Pisica lui Picasso

- Râul bunicului
- Castele de nisip: o distopie
- Hot dogi à la Adam la sfârşitul lumii
- Petrecerea s-a terminat
- Transport de plăcere
- Iubita ideală
- Crimă cu printare
- Scurtă istorie a aplicaţiei morţii
- Only Connect
- La zoo
- Lichidatorii
- Vremea cometelor
- Ars longa, vita brevis
- Nu suntem oameni?
- În realitatea virtuală nu plouă niciodată
- Gordy mi-a dat numele tău
- Nostalgie
- Odraslele Satanei?
- Tranferul
- Vorbeşte, ciudatule!
- Cablaj pe inimă
- Pisoiul etern
- Drumul spre anul 3000

- Operaţiunea Tesla
- Vânzarea
- Eşuat in Siracuza
- Oamenii nu vând aşa ceva în niciun oraş
- Reflexie internă totală
- Alegerea
- Semiautonom
- Dezvoltarea de noi produse
- Ador ficatul: o altfel de poveste de dragoste
- Un avatar din spaţiul cosmic
- Întrebări frecvente pentru grupul de informare Comp.Basilisk
- Adunarea clanurilor
- Cum să ai grijă de tine însuţi
- Din nou, nemurirea
- Vorbe, vorbe, vorbe
- eSculare a de dimineaţă
- Nu rosti cuvântul care începe cu F
- „Carne”
- Candidatul
- Propunere modestă pentru perfecţionarea naturii
- Republica insulei lui George
- Încarnarea mea, stelele

- Sportul rege
- Noaptea Oscarurilor 2054
- Oamenii vizibili
- Mesajul din Ablian
- Fotonii nu mint
- Străini în noapte
- Tic-tac, curly-wurly
- Mica eroare de calcul a tatei
- Tăcerea minţii
- Mari descoperiri neraportate nr. 163
- Să te simţi respins
- Procesul lui Jeremy Owens
- Prometeu, în sfârşit, eliberat
- Înfiorătorul nimic
- Căderea
- Panpsihismul demonstrat
- Abdicarea Papei Maria a III-a
- Reîncărcătorul
- De la biroul lui Jarrod Foster
- Povestea lui Pluto
- Madame Bovary, c'est moi
- Bacteria tuberculozei intră în ONU
- Iar el din miere s-a înfruptat

- Un om de teatru
- Turnul de fildeş
- Play it again, Psam
- Semnale maxo
- Anul auriu
- Paratext
- Pisica lui Murphy
- Câştigaţi un premiu Nobel
- Un act de credinţă
- Nectarul Nadiei
- Pulchrofexul lui Statler
- Nu-i totul pierdut
- Cheia
- Protocoalele naşei
- Lunga despărțire
- Porcii cu aripi